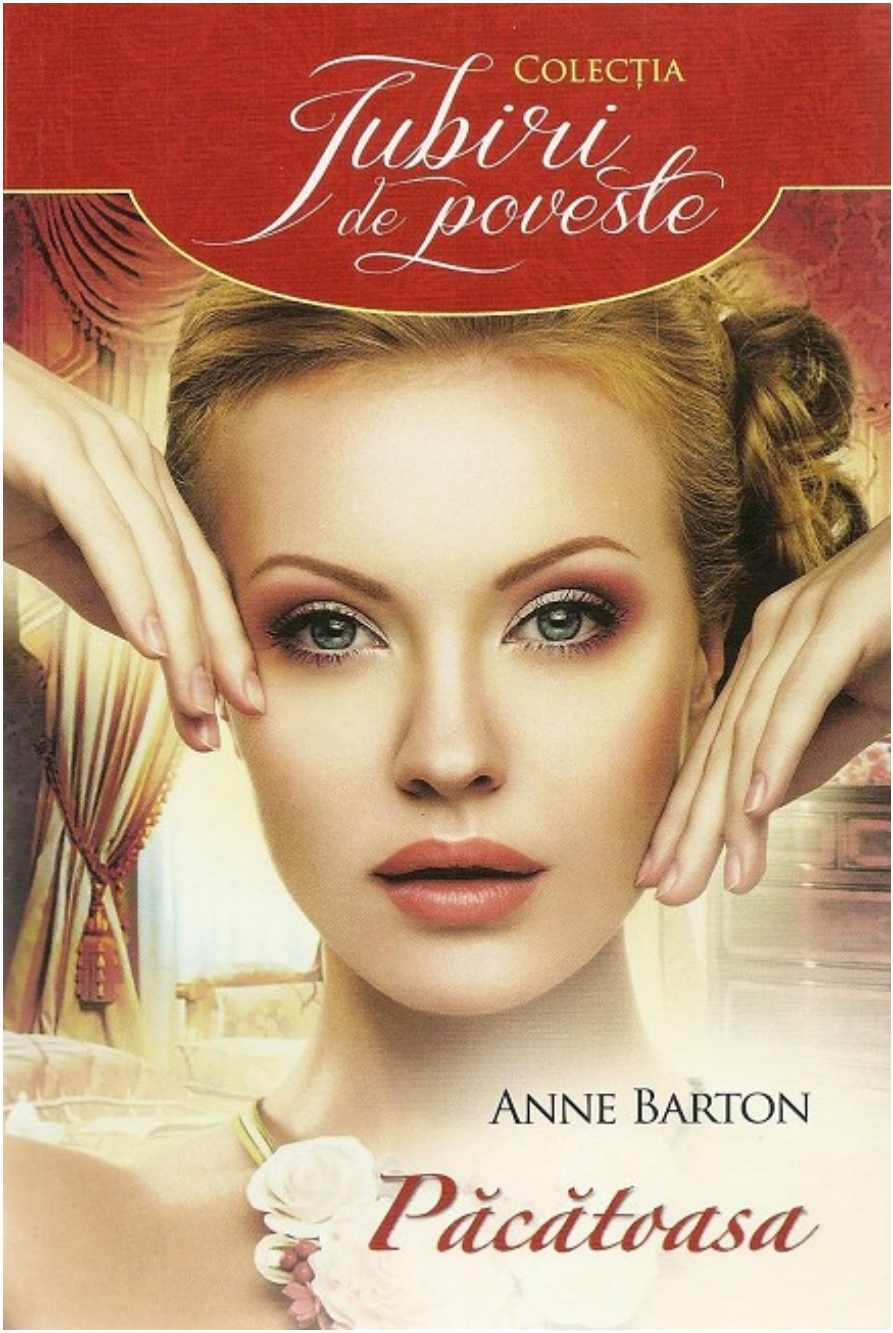
Colecția
Iubiri de poveste
Anne Barton
Păcătoasa

ANNE BARTON
PĂCĂTOASA

When She Was Wicked by Anne Barton

Capitolul 1

Modificare: (1) O transformare făcută unui veşmânt pentru a se potrivi mai bine şi a fi mai elegant. (2) O schimbare de planuri, adesea necesară când apare ceva neprevăzut, ca atunci când cineva este surprins în timp ce comite o nelegiuire.

Londra, 1815

„Jecmănire” era un cuvânt urât. Te trimitea cu gândul

la un ticălos care fura din buzunare sau calomnia numele nefericitelor victime.

Ce făcea domnişoara Anabelle Honeycote ca să-şi întreţină familia nu se putea considera *aşa ceva.*

Poate că acţiunile ei se potriveau celei mai brute definiţii a cuvântului, dar ea prefera să spună că „accepta nişte mărunţiş în schimbul promisiunii solemne de a păstra secrete”. Mult mai puţin infam iar o fată trebuia să aibă un acoperiş deasupra capului.

Locul principal din care aduna Anabelle secrete nu era o alee mizerabilă sau un tripou, ci un magazin respectabil de îmbrăcăminte amplasat pe Bond Street, unde era croitoreasă. Mama ei ar fi fost îngrozită dacă ar fi ştiut cum câştiga ea bani, dar adevărul era că Anabelle ar fi stors bani şi de la arhiepiscop ca să plătească consultaţiile doctorului Conwell. Acesta reprezenta singura rază de speranţă a mamei – şi nu era ieftin.

Cineva din casa lor trebuia să fie pragmatic. Acel cineva era Anabelle.

Îşi şterse fruntea asudată cu mâneca şi trase draperia de muselină de la atelierul din spatele magazinului de îmbrăcăminte al doamnei Smallwood. Cupoanele de materiale rânduite cu grijă pe rafturile de pe un perete lung alcătuiau un mozaic multicolor care reuşea întotdeauna să stârnească imaginaţia lui Anabelle. Din unele materiale urma să se facă lenjerie practică pentru vreo mătuşă celibatară, iar altele aveau să fie destinate trenei unei rochii de ducesă, fiind destul de frumoase încât să împodobească salonul unde se făceau prezentările la regină. Lui Anabelle îi plăcea să creadă că era posibil un asemenea salt în poziţia socială – din atelierul modest la Palatul St. James. Nu că avea mari ambiţii, dar o supăra să rămână în situaţia ei actuală toată viaţa, ca un fluture ţintuit în colecţia unui entomolog.

Trecu uşor pe lângă o masă mare, încărcată cu bucăţi

de rochii etalate ca piesele unui puzzle. Mâneci detaşate, gulere şi aplicaţii pentru fuste zăceau fără viaţă, aşteptând ca ea să le transforme în ceva palpitant – ceva mai mult decât suma părţilor componente. La urma urmei, oricine putea să facă o rochie practică. Provocarea consta în a crea un veşmânt care să pară magic – textura materialului, croiala rochiei, podoabele îmbinându-se într-o armonie perfectă.

Cu toate că, din când în când, se gândea – luând o rochie de bal albă, simplă, dar elegantă, de pe cuierul cu proiectele ei în curs – că unei rochii îi trebuia *mai puţin,* nu *mai mult.*

Creaţia pe care o ţinea acum, cea mai nouă rochie de bal a domnişoarei Starling, era un exemplu grăitor. Anabelle o răsuci în faţa ei, să vadă dacă nu mai erau pe ea aţe sau scame. Satisfăcută, străbătu iute atelierul şi intră în salonul magazinului, cu rochia pe braţ. Când o ţinu în sus să o vadă domnişoara Starling, faţa tinerei se lumină de plăcere.

— Păi, domnişoară… Honeycut, nu?

— Honeycote.

Domnişoara Starling surâse, dar zâmbetul nu i se reflectă în ochii albaştri pătrunzători.

— Ce talentată eşti! Rochia e minunată. Trebuie s-o probez.

Anabelle încuviinţă din cap cu falsă modestie şi o conduse pe frumoasa femeie spre cabina de probă aflată la capătul magazinului, departe de uşa din faţă. Mama domnişoarei Starling sări de pe scaunul pe care băuse ceai şi o luă greoi după ele, strigând peste umărul fiicei sale:

— Asta e rochia pentru balul Hopewell? Dumnezeule mare! Arată groaznic de *modestă,* dragă. Banii nu sunt o problemă. Să mai pună fata câteva funde şi podoabe, pentru numele lui Dumnezeu!

Anabelle deschise gura să obiecteze, dar se abţinu.

Dacă clientele ei voiau zorzoane, cine era ea să le refuze dorinţa? Doamna Smallwood o învăţase cât conta să le faci pe plac clientelor, indiferent de cât de ţipător era rezultatul. Însă ştia măcar că patroana ei îi aprecia îndemânarea şi dăruirea.

Problema era că, deşi Anabelle trudea la magazin zi de zi, câştiga doar zece amărâţi de şilingi pe săptămână. Dacă ar trebui să plătească doar pentru mesele şi cazarea ei la o pensiune, salariul i-ar ajunge. Dar mama era prea bolnavă să se mute din camerele mici pe care le închiriaseră, iar doctoriile ei erau scumpe.

Trecuseră şase luni de când Anabelle scrisese ultima dată un bilet anonim în care cerea bani în schimbul tăcerii ei. Cu acea ocazie, Lady Bonneville îi plătise treizeci de lire pentru a evita ca detaliile aventurii ei pasionale cu chipeşul său majordom – care avea jumătate din vârsta ei – să apară în paginile celor mai citite fiţuici de scandal din Londra.

Cu firea ei deschisă, vicontesa era una dintre clientele sale preferate, şi lui Anabelle îi displăcea să fie nevoită s-o ameninţe pe femeie; totuşi, cu banii pe care îi dăduse, familia ei trăise toate lunile de primăvară. Tusea mamei părea că se mai potolise puţin, după ce inhalase aburii cu doctoria prescrisă de doctorul Conwell. Dar bani se terminaseră şi un morman de facturi se adunase pe masa din salonul lor micuţ.

Da, era timpul să acţioneze din nou. Tata, Dumnezeu să-l odihnească în pace, fusese un gentleman, iar pe ea părinţii o crescuseră cum se cuvine. Deşi planul ei era greşit din punct de vedere legal şi moral, fata nu era total lipsită de scrupule. Respecta un cod de comportament, aşternut pe Lista cu Asta Niciodată. Făcuse lista înainte să scrie primul ei bilet cu solicitări, cu aproape trei ani în urmă.

1. *Nu cere niciodată bani de la cineva care nu-şi poate*

permite să plătească.

2. Nu cere niciodată o sumă exorbitantă – doar atât cât ai nevoie.

3. Nu cere niciodată bani de la aceeaşi persoană mai mult de o dată.

4. Nu dezvălui niciodată secretele unui client care te plăteşte.

Şi, la sfârşit, cea mai importantă regulă:

5. Nu intra niciodată în niciun fel de relaţii sociale cu un fost client.

Această ultimă regulă era o măsură de precauţie, pentru a evita depistarea, însă era totodată menită s-o oprească să întreţină relaţii ipocrite cu cineva, lucru pe care îl găsea de-a dreptul insuportabil.

Se linişti doar trecând lista în revistă. Ca de obicei, avea să asculte cu atenţie în această dimineaţă, ca să prindă orice bârfă eventual utilă.

Cel mai fertil teren din magazin erau cabinele de probă, care se aflau într-o încăpere spaţioasă din faţa magazinului, împărţită de paravane pliante drapate cu material, care ofereau clientelor o intimitate sporită. Piesa centrală din zona de probă era un podium rotund care fusese vopsit în mod inspirat, astfel încât să semene cu un tort cu glazură roz. Anabelle saliva de fiecare dată când îl vedea, şi nici azi nu făcea excepţie, din moment ce nu avea pentru micul dejun decât o felie de pâine prăjită. Un taburet mare plasat într-un colţ oferea un refugiu potrivit pentru mame, surori, prietene, companioane sau altele asemenea. Mama domnişoarei Starling se duse aţă la taburet, iar Anabelle o ajută pe tânără să-şi scoată rochia de zi la modă şi să se strecoare în cea nouă.

Mânecuţele bufante abia atingeau umerii debutantei, punându-i în valoare linia frumoasă a gâtului, exact cum sperase Anabelle. Erau necesare câteva modificări la tiv,

dar reuşea să le facă în aproximativ o oră. Domnişoara Starling păşi pe podium şi îşi netezi fusta de la talie în jos, pe şolduri.

Expresia încântată de pe faţa doamnei Starling îi spuse lui Anabelle că se răzgândise în privinţa podoabelor. Matroana se lovi cu mâna înmănuşată peste piept şi scoase un ţipăt slab.

— Huntford te va considera irezistibilă.

Domnişoara Starling pufăi de parcă era jignită de caracterul evident al afirmaţiei.

Faţa lui Anabelle se înroşi la menţionarea ducelui de Huntford. Fusese la magazin o dată, anul trecut, cu ibovnica lui. Părul lui negru, ochii verzi cu pleoape grele şi corpul său atletic o tulburaseră pe impasibila doamnă Smallwood, făcând-o să greşească la nota de plată.

Ducele era genul de bărbat care făcea o fată să se zăpăcească.

— Ducele va fi al meu înainte de sfârşitul sezonului de baluri, mamă.

Anabelle îngenunche în spatele domnişoarei Starling, îşi luă coşul şi începu să prindă tivul cu ace. În vreme ce se uita la imaginea clientei în oglinda din cabina de probă, îşi feri privirea, ştiind că înfăţişarea ei nu suferea comparaţie.

Buclele blonde ale domnişoarei Starling fuseseră prinse într-un coc grecesc lejer la ceafă, iar ochii îi străluceau de satisfacţie. Rochia albă era suficient de frumoasă pentru Afrodita.

Anabelle îşi dădu în sus ochelarii care îi alunecau mereu pe nas. Îngenuncheată în umbra frumuseţii incomparabile a sezonului, Anabelle era aproape invizibilă – un gând foarte deprimant, dar aşa era cel mai bine.

Doamna Starling încuviinţa din cap cu putere.

— Când ne-am întâlnit cu Huntford mai devreme, nu-şi putea lua ochii de la tine. Nu există fată de măritat care să-ţi întreacă frumuseţea sau graţia, două virtuţi ce lipsesc

în casa lui, aş adăuga. A fost foarte drăguţ din partea ta să te împrieteneşti cu surorile lui – şi o mişcare inteligentă. Doamna Starling îşi făcu vânt cu evantaiul şi turui mai departe: Surorile sunt fete foarte plăcute, nu-i aşa? Dumnezeule mare, cea cu fruntea ciudat de mare…

— Lady Olivia, o ajută domnişoara Starling, binevoitoare.

— … A ieşit în fugă din librărie, ca un căţeluş neascultător. Şi fata mai tânără, aia cu părul portocaliu în dezordine…

— Lady Rose.

— … E aşa sfioasă, nu cred c-am auzit-o legând două vorbe. N-o întreba de vreme dacă nu ai un forceps să-i scoţi răspunsul din gură. Ce păcat! Mai ales că ducele este un model de amabilitate şi bună-cuviinţă.

Ultimul comentariu o făcu pe Anabelle să se înţepe la degetul arătător cu un ac. Ducele ăsta afurisit de atrăgător, un model de bună purtare? Văzuse lenjeria cu dantelă pe care o cumpărase pentru amanta lui. Nu erau genul de lucruri pe care le purta cineva sub straie monahale.

Anabelle se lăsă pe călcâie ca să măsoare mai bine tivul de mătase cu volan. Era perfect. Cum conversaţia devenea din ce în ce mai interesantă, se mulţumi să ţâţâie şi să-şi mai facă de lucru cu volanul.

Domnişoara Starling zâmbi cu îngâmfare.

— Huntford are nevoie de o soţie care să-l ajute să le introducă pe surorile lui stângace în lumea bună, şi n-ar trebui să ezite. Când m-am dus să călăresc cu Olivia, săptămâna trecută, aproape mi-a mărturisit că îi place de grăjdarul-şef al ducelui.

— Nu! Domnişoara Starling îşi ţinu un pic răsuflarea, şi pieptul ei amplu se ridică la câţiva centimetri de bărbie. Ce a spus?

Domnişoara Starling strânse din buze de parcă voia să ţină secretul pentru ea. Anabelle încercă să se facă mai

mică, mai insignifiantă, dacă era posibil. În final, domnişoarei Starling îi ieşiră din gură următoarele cuvinte:

— Ei bine, Olivia a spus că s-a întâlnit cu el de mai multe ori… *neînsoţită.*

— Ce naiba spui acolo?!

— A zis că îl găseşte foarte arătos…

— Dar, dar… e un servitor.

Doamna Starling se strâmbă de parcă înghiţise o felie de lămâie.

— *Şi* Olivia a spus că e mare păcat că sora unui duce nu poate să se mărite cu unul ca el.

Gura femeii se deschise şi se închise ca a unui păstrăv, înainte să vorbească:

— Asta e *peste măsură* de scandalos.

Scandalos, într-adevăr. Şi exact ce-i trebuia lui Anabelle. Înălţă la ceruri o rugă mută în semn de recunoştinţă, chiar dacă nu-i scăpă ironia de a-i mulţumi Domnului că îi dădea material să mai stoarcă nişte bani.

Ducele era un candidat excelent. Avea o groază de bani şi cheltuia într-o noapte la mesele de joc mai mult decât dăduse Anabelle pe chirie tot anul trecut. Bineînţeles, nu avea să ceară mai mult decât avea nevoie să plătească pentru îngrijirea mamei şi cheltuielile curente ale casei pentru câteva luni. Având în vedere cât de dăunătoare putea să fie această informaţie pentru Lady Olivia, ducele scăpa ieftin. Mai bine să afle de imprudenţă acum, *înainte* ca domnişoara Starling s-o răspândească în toate comitatele.

Afişând o expresie impasibilă, Anabelle stătea în picioare şi slăbea şireturile de pe o parte a rochiei de bal. După ce domnişoara Starling şi-o scoase, Anabelle o prinse în braţe, având mare grijă cu mânecile delicate. În vreme ce îşi ajuta clienta să îşi pună la loc rochia de zi, o întrebă:

— Mai doriţi ceva pe ziua de azi, doamnă?

— Poftim? Nu, asta-i tot. O să mai stau puţin să mă

înviorez. Am nevoie de rochie mâine.

Anabelle înclină din cap.

— Vă va fi trimisă azi după-amiază. Duse repede rochia în atelier, gândindu-se ce noroc avea că nu era multă lume la magazin în acea dimineaţă, când sună clopoţelul de la uşa din faţă, anunţând sosirea unui client.

De fapt, trei.

Vocea stridentă a doamnei Smallwood se răspândi în tot magazinul:

— Bună dimineaţa, Excelenţă! Ce plăcere să vă văd pe dumneavoastră şi pe frumoasele surori ale Domniei Voastre.

Degetele lui Anabelle amorţiră, ca atunci când o prinsese tatăl ei la el în birou, încercând să tragă un fum din pipa lui. Ducele nu avea cum să ştie ce plănuise ea. Îşi înghiţi nodul din gât şi încercă să-şi aducă aminte ce făcea înainte de sosirea lui. Deodată, i se păru extrem de important să lase impresia că era foarte ocupată, chiar dacă el nu o vedea.

Vocea ducelui, calmă şi profundă, îi pătrunse sub piele. Nu pricepu ce spunea. Dar tonul baritonal o încălzi atât de mult, că simţi nevoia să-şi facă vânt cu şorţul. Poate că doamna Smallwood avea să-şi dea seama că lucra la ceva urgent şi avea s-o scutească de…

— Domnişoară Honeycote!

Sau poate că nu.

Cu aceeaşi dorinţă cu care ar fi mers cineva pe o scândură îngustă ataşată la corabia unor piraţi, Anabelle atârnă rochia de bal pe cuierul liber şi îşi scoase ochelarii de pe nas înainte să revină în camera din faţă. Încăperea părea mai mică, acum că ducele de Huntford era acolo.

Înainte, cele două fotolii elegante şi masa incrustată păruseră să aibă dimensiunile corecte; acum arătau mai degrabă a mobile pentru copii. Umerii laţi ai ducelui blocau mult din lumina dimineţii ce intra prin fereastra

magazinului, aruncând o umbră ce se întindea de la cizmele lui militărești, peste genunchi, până la botinele lui Anabelle. Părul negru, des şi ochii verzi îl făceau să pară mai degrabă ţigan decât aristocrat, şi era vânjos ca un pugilist. Purta bretele din piele de căprioară şi un sacou verde ca muşchiul, croit de un maestru în ale croitoriei, pe care putea să-l aprecieze pe deplin, fiind croitoreasă *şi* femeie.

Cu întârziere, îşi aminti să facă o reverenţă.

Doamna Smallwood îi aruncă lui Anabelle o privire curioasă.

— Lady Olivia şi Lady Rose vor fiecare câte o rochie nouă. L-am asigurat pe Excelenţa Sa că tu ai să lucrezi cu ele pentru a concepe rochii de bun-gust şi pe măsura poziţiei lor în societate.

— Fireşte.

Sora pe care Anabelle o bănuia a fi Olivia se dusese în celălalt colţ al magazinului şi pipăia eşantioanele de materiale şi dantelă. Părea să fie cu vreo doi ani mai tânără ca Anabelle, poate avea 19 ani. Rose era categoric sora mai mică; îşi tot învârtea nasturele de la mănuşă, cu ochii în pământ.

Totuşi, privirea arzătoare a ducelui era aţintită asupra lui Anabelle. Preţ de trei secunde lungi, păru să cerceteze cu atenţie rochia ei maro ponosită, ochelarii ce nu i se potriveau şi boneta prea mare. Dacă expresia sceptică de pe faţa lui frumoasă şi dură era vreo indicaţie, găsea întregul ansamblu mai degrabă deficient. Ea îşi ridică puţin bărbia.

Chiar şi doamna Smallwood trebuie să fi perceput nemulţumirea ducelui.

— Păi, domnişoara Honeycote este foarte pricepută la lucrul cu acul, Excelenţă. Are un talent deosebit să creeze modele de rochii care să pună în valoare cele mai frumoase trăsături ale clientelor noastre. Ei bine, domnişoara Starling a fost încântată de ultima ei creaţie. Surorile

dumneavoastră vor fi mulţumite de rezultat, vă asigur.

Ducele rămase tăcut câteva clipe, timp în care Anabelle era sigură că înşira în sinea lui deficienţele din înfăţişarea ei. Sau poate doar se gândea dacă o croitoreasă timidă, fără accent franţuzesc, se califica pentru a concepe rochiile surorilor lui.

— Domnişoară Honeycote, nu-i aşa?

Hartford era mai isteţ decât majoritatea ducilor.

— Da, Excelenţă.

— Rochiile trebuie să fie decente.

De parcă ea ar desena ceva indecent.

— Înţeleg, spuse Anabelle. Mai sunt şi alte cerinţe?

Altă tăcere. Alte priviri.

— Să fie drăguţe.

— Drăguţe?

El se încruntă şi îşi aranjă lavaliera, de parcă nu-i venea să creadă că rostise acel cuvânt.

— Drăguţe, repetă ducele, să fie potrivite pentru surorile mele.

Rose îşi ridică faţa să se uite la el, cu un scepticism evident.

Drept răspuns, ducele îi înconjură cu braţul umerii fragili şi îi zâmbi cu o combinaţie de mândrie, protecţie şi iubire pe chip. Era destul de puternică încât să scoată un surâs de la Rose, şi, în acea clipă, Anabelle văzu că Rose *era* drăguţă. De-a dreptul răpitoare.

Întreaga scenă o lăsă pe Anabelle aproape fără suflare. Devotamentul faţă de familie era ceva ce înţelegea şi respecta. Interesul ducelui pentru surorile lui era mai mare decât i-ar fi cerut datoria de frate, iar acest lucru îl făcea să pară mai… uman.

Dar, vai, plănuise deja să stoarcă bani de la el; nu mai avea ce face. Totuşi, acum era nerăbdătoare să conceapă rochii care să le încânte pe domnişoare *şi,* în acelaşi timp, să dovedească fratelui lor cât de talentată era ea. Poate că,

într-o mică măsură, asta avea să-i compenseze comportamentul necuviincios.

Domnişoara Starling ieşi repede din cabina de probă, cu mama sa pe urmele ei. Toate capetele din încăpere se întoarseră după debutantă, frumuseţea ei fiind la fel de irezistibilă ca forţa gravitaţiei. Olivia scăpă o bucată de panglică şi traversă în grabă magazinul, să ajungă la sora ei. Rose se duse mai aproape de duce.

— Bună dimineaţa din nou, Excelenţă, spuse domnişoara Starling, cu dulceaţă în glas. Ce încântată sunt să-mi văd scumpele prietene, Lady Olivia şi Lady Rose, de două ori în aceeaşi zi. *Şi* ce noroc pe capul meu să fiu aici ca să le ajut la alegerea rochiilor. Domnii nu-şi dau seama câte capcane trebuie să eviţi când îţi alegi o rochie de bal, nu-i aşa, doamnelor?

Olivia răspunse pe acelaşi ton dramatic:

— Vai, chiar aşa.

— Nu vă temeţi. Am multă experienţă în chestiuni de genul ăsta şi sunt încântată să o pun la dispoziţia Excelenţei Voastre… dacă nu aveţi obiecţii, zise domnişoara Starling şi îi zâmbi fermecător ducelui.

Ochii lui inteligenţi se opriră asupra lui Anabelle, deşi pentru scurt timp, dar îndeajuns cât s-o facă să se înfioare de plăcere. Apoi îşi îndreptă din nou atenţia spre domnişoara Starling.

— E foarte generos din partea dumitale.

Fălindu-se ca un păun în grădina reginei, domnişoara Starling îi spuse:

— Vă puteţi bizui pe mine, Lord Huntford. O rochie elegantă poate să facă minuni cu aspectul unei femei. Nici n-o să vă recunoaşteţi surorile îmbrăcate aşa frumos. De ce nu ne lăsaţi singurele cam o oră?

Ducele cercetă feţele surorilor lui.

— Olivia? Rose? Fericită, Olivia încuviinţă din cap, dar Rose se trase mai aproape de el. O bătu uşor pe spate şi se

uită implorator la domnişoara Starling, care reuşise să găsească o oglinjoară pe tejghea şi se încrunta la vederea unei bucle desprinse deasupra urechii. Niciun ajutor nu era prin apropiere, iar obrazul lui Rose era încă lipit de haina lui – cu cât încerca mai mult s-o dea deoparte cu blândeţe, cu atât mai tare se ţinea de el. Se întoarse spre Anabelle cu palmele întinse şi îşi împreună mâinile într-o rugăminte mută.

Uimită, ea se gândi ce bine ar fi s-o liniştească pe femeie şi îşi drese glasul.

— Dacă vreţi, Lady Rose, aş putea începe prin a vă arăta câteva schiţe şi rochii. Puteţi să-mi indicaţi ce vă place şi ce nu la fiecare. Odată ce îmi dau seama ce gusturi aveţi, o să vă desenez ceva care să vă vină de minune. Observând atitudinea sfioasă, dar amabilă a lui Rose, Anabelle se aventură să facă o presupunere. Ceva elegant şi simplu?

Rose se dezlipi încet de fratele ei, care arăta nespus de uşurat.

— De ce nu luaţi loc, atât dumneavoastră, cât şi sora Domniei Voastre? Anabelle le arătă scaunele de lângă ea, făcându-le cu ochiul. Promit să fac treaba asta cât mai puţin chinuitoare posibil.

Ducele se aplecă şi o strânse pe Rose cu afecţiune.

— Foarte bine.

Anabelle se strădui să nu se uite la umerii şi la braţele lui care se încordau pe sub sacou.

Vocea domnişoarei Starling o trezi din reverie.

— Va trebui să vedem cupoane de muselină roz franţuzească, mătase verde, satin albastru şi mătase de culoarea piersicii pentru căptuşeală, precum şi dantelă puf de lebădă şi din aceea pentru bordaj.

Anabelle o şi pornise spre camera din spate, sperând că toate cele înşirate nu erau pentru aceeaşi rochie, când domnişoara Starling adăugă:

— Şi adu-ne nişte ceai proaspăt, domnişoară Honeycut.

— Honeycote.

Într-un magazin plin cu femei, vocea poruncitoare a ducelui era greu de confundat.

Anabelle se opri. Îşi imagină că superba coadă de păun a domnişoarei Starling pierduse una sau două pene.

— Poftim? întrebă debutanta.

— Numele ei, zise ducele, este domnişoara Honeycote.

Spunând acestea, îşi îndesă pălăria pe cap, se răsuci pe călcâie şi plecă din magazin.

*

Câteva ore mai târziu, Anabelle intră pe vârfuri în holul casei unde locuia şi închise încet uşa de la intrare în urma ei. Apartamentul proprietăresei era la dreapta, dincolo de uşa care era, din fericire, închisă. Aroma ispititoare a pâinii abia coapte se răspândea din bucătăria comună de la stânga, dar Anabelle nu zăbovi. O porni iute pe scara lungă şi îngustă care ducea la micul apartament pe care ea, mama şi Daphne îl închiriaseră, păşind uşor pe a doua treaptă care avea tendinţa să scârţâie. Ajunsese la jumătatea scării, când se deschise uşa doamnei Bowman.

— Domnişoară Honeycote! Proprietăreasa lor era o văduvă amabilă, adusă de spate, cu părul cărunt, atât de rar, că i se vedea pielea capului. Îşi întinse gâtul prin uşă şi zâmbi. Ah, cât mă bucur că ai o după-amiază liberă. Cum se simte mama ta?

Anabelle se întoarse încet şi coborî scările, îngrozită.

— Cam la fel, mă tem. La urma urmei, starea persoanelor cu tuberculoză nu se ameliorează de obicei. Îşi înghiţi nodul din gât. Gâfâie tot timpul şi face febră seara, dar eu şi Daphne sperăm că doctoria prescrisă de doctorul

Conwell o va ajuta.

Doamna Bowman încuviinţă din cap cumpătat, îi făcu semn lui Anabelle s-o urmeze şi se îndreptă târşâit spre bucătărie.

— Ia nişte pâine şi tocană pentru ea – şi pentru tine şi sora ta. Privirea i se îndreptă spre talia lui Anabelle şi se încruntă. N-ai să poţi avea grijă de mama ta dacă nu mănânci.

— Sunteţi foarte drăguţă, doamnă Bowman. Vă mulţumesc.

Bătrâna oftă adânc.

— Ţin la tine, la sora ta şi la mama voastră… dar, iubito, aţi întârziat trei zile cu chiria.

Anabelle ştiuse că asta avea să urmeze, dar tot se înroşi pe gât şi la faţă. Proprietăreasa lor avea mare nevoie de bani, la fel ca ele.

— Îmi pare rău că nu pot plăti acum. Se oprise pe drumul spre casă şi îşi cheltuise ultimul şiling pe hârtie pentru biletul pe care avea de gând să-l scrie ducelui de Huntford. O să vă pot plăti… Se gândi iute cum va decurge planul ei. Sâmbătă seară după ce mă întorc de la magazin.

Doamna Bowman o bătu uşurel pe umăr pe Anabelle în acelaşi fel liniştitor cum făcea mama ei cândva, înainte ca boala s-o cufunde în apatia aceea înspăimântătoare.

— Ai să-mi plăteşti când poţi. Strânse din buze şi îi dădu lui Anabelle o cratiţă şi o pâine învelite într-un şervet.

Mirosurile de usturoi, sos şi drojdie o ameţiră brusc, de parcă organismul ei îşi amintise tocmai acum că sărise peste câteva mese.

— Într-o zi, o să vă răsplătesc pentru tot ce aţi făcut pentru noi.

Bătrâna zâmbi, dar neîncrederea îi întunecă ochii.

— Transmite-le mamei şi surorii tale urările mele de bine, zise ea şi se retrase în apartamentul ei.

Anabelle îşi reveni din melancolie şi urcă scările,

înveselită de gândul că le ducea o cină gustoasă mamei şi lui Daphne. Nici mama, care doar ciugulise din mâncare în ultimul timp, nu avea să fie în stare să reziste tocanei delicioase.

Deschise uşa fără să strige, în caz că mama dormea. După ce puse mâncarea pe masa de sub singura fereastră a camerei, se uită de jur împrejur în micul salon. Ca de obicei, Daphne făcuse ordine şi aranjase lucrurile astfel încât încăperea să fie cât mai veselă posibil. Împăturise pledul de pe canapeaua unde ea şi Anabelle dormeau cu rândul. Una din ele rămânea noaptea în camera mamei. Sora ei înfoiase perniţele de pe vechiul fotoliu şi pusese o bucată de material colorat pe măsuţa de alături, pe care se afla un portret în miniatură al părinţilor lor. Daphne îl scosese, probabil, din vechiul cufăr al mamei; Anabelle nu îl mai văzuse de ani întregi. Uitând de mâncare, se duse la tablou şi îl ridică.

Ochii mamei erau strălucitori şi obrajii împurpuraţi; tata stătea în spatele ei, iar iubirea pentru proaspăta lui mireasă era aproape palpabilă. Tatăl ei, cel mai mic fiu al unui viconte, sacrificase totul ca să fie cu ea: avere, familie şi poziţie socială. Din câte ştia Anabelle, nu regretase niciodată. Până în pragul morţii. Atunci se dusese la părinţii lui şi îi implorase să-i ajute soţia şi fiicele.

Ei nu răspunseseră niciodată rugăminţii lui.

Şi Anabelle nu avea să-i ierte niciodată.

— Ai venit! Cum a fost la magazin?

Daphne apăru cu delicateţe în salon, zâmbetul ei radios contrastând cu cearcănele de sub ochi. Purta o rochie galbenă care îi amintea lui Anabelle de piciorul-cocoşului care creştea în spatele fostei lor căsuţe.

Anabelle puse în grabă portretul pe masă.

— Minunat! Cum se simte mama?

— Nu prea bine azi, dar se odihneşte acum. Daphne inspiră adânc. De la ce-i mirosul ăsta încântător?

— Doamna Bowman ne-a trimis cina. Trebuie să mănânci tot, apoi să ieşi la o plimbare în parc. Să iei puţin aer curat.

— O plimbare ar fi minunată, dar trebuie să mă duc până la spiţerie.

Anabelle îşi muşcă buza de jos.

— Daph, nu avem bani.

— Ştiu. Cred că mai pot să iau pe credit de la domnul Vanders.

Daphne probabil chiar putea. Voioşia ei reuşea să îmbuneze şi cea mai dură inimă. Dacă n-ar fi imobilizată în apartament, să aibă grijă de mama, ar avea o droaie de peţitori. Scoase de pe raftul de deasupra mesei nişte castroane ciobite şi câteva linguri, apoi se uită sub capacul cratiţei.

— Oho, zise ea, închizând ochii cât inspiră mirosul, e ceva divin! Hai, vino la masă şi mănâncă!

Anabelle ridică o mână.

— Nu pot. Doamna Smallwood m-a ghiftuit azi cu sendvişuri şi prăjituri înainte să plec de la magazin.

Daphne ridică o sprânceană blondă.

— E suficient aici, Belle.

— Poate după ce mănâncă mama. Anabelle scoase hârtia pe care o cumpărase, îşi trase un scaun şi se aşează lângă sora ei. Vreau să compun o scrisoare astă-seară. Nu era nevoie să explice ce fel de scrisoare. O s-o trimit imediat ce se întunecă.

Sora ei lăsă jos lingura şi îşi puse o mână peste a lui Anabelle.

— Aş dori să mă laşi să te ajut.

— Faci mai mult decât suficient având grijă de mama. Am pomenit despre asta doar că să ştii că trebuie să ies în seara asta. Vom avea, în curând, nişte bani.

Mai târziu în acea seară, după ce se întoarse Daphne cu flaconul de doctorie, aşa cum promisese, Anabelle îşi

sărută mama, îi ură noapte bună surorii ei şi se retrase în salon.

Se duse în spatele paravanului din colţ, care le servea pentru îmbrăcat şi dezbrăcat, şi îşi scoase ochelarii, pantofii, rochia, malacovul, corsetul şi ciorapii. Din colţul de jos al cufărului ei vechi, scoase o fâşie lungă de pânză care fusese strânsă într-un ghem. După ce găsi un capăt, şi-o vârî sub braţ, îşi înfăşură sânii goi de mai multe ori, fixând-o aşa strâns că abia mai putea să respire pe nas. Vârî celălalt capăt al fâşiei pe dedesubtul bandajului astfel improvizat, pe piele, şi îşi trecu palmele peste sânii aplatizaţi. Satisfăcută, mai scoase nişte piese vestimentare de care avea nevoie: o cămaşă, pantaloni, o jiletcă şi un sacou.

Îşi puse fiecare articol, uşurată că pantalonii nu o mai strângeau aşa tare pe şolduri ca ultima dată. Apoi îşi prinse părul sus în creştet, şi-l îndesă sub o şapcă de băiat şi trase cozorocul în jos. Erau câteva luni de când nu se mai deghizase, aşa că încercă să meargă în pantaloni – paşi mari, pieptul înainte, braţele bălăbănindu-se. Stofa aspră îi zgâria coapsele şi i se mula pe fund, dar pantalonii i se părură comozi după ce se obişnui cu ei.

Inima îi bătu cu putere şi respiraţia i se înteţi, dar nu neplăcut, când vârî scrisoarea pentru ducele de Huntford – cu mâna stângă, ca să nu i se recunoască scrisul – în buzunarul hainei jerpelite. După câteva întrebări discrete, îi aflase adresa, care era, în mod previzibil, în elegantul Mayfair, la câteva cvartale distanţă.

O femeie nu putea să umble singură noaptea pe străzile Londrei, dar unui băieţandru îi era permis. Misiunea ei era periculoasă, dar simplă: să-i lase biletul majordomului ducelui şi să plece înainte să fie luată la întrebări. Probabil îi tremurau picioarele în cizmele ei la mâna a doua, dar partea imorală din ea îşi dorea aceste senzaţii tari, se bucura de şansa unei aventuri.

Înălţă spre cer o rugă scurtă, cerând deopotrivă

iertare şi siguranţă, apoi coborî scările şi ieşi în noaptea ceţoasă.

Capitolul 2

— Mă scuzaţi, Excelenţă.

Owen Sherbourne, ducele de Huntford, îşi ridică ochii de la registrul pe care îl examinase în ultimele două ore. Ceva nu era bine în registrele sale, şi avea să corecteze greşeala, chiar dacă urma să-i ia toată noaptea. Şi aşa se părea că avea să se întâmple. Majordomul său stătea în pragul uşii de la birou, cu sprâncenele albe şi stufoase aproape unite, ca două omizi ce se împerecheau. Dacă făceau omizile aşa ceva. Sfinte Dumnezeule!

— Ce e, Dennison?

Majordomul îi întinse o tavă de argint cu ornamente enervante.

— Tocmai v-a fost adusă această scrisoare. Mesagerul a spus că e ceva urgent.

— De la cine e?

— Nu ştiu, sir.

— Bine atunci, zise Owen, încercând să fie răbdător. Îţi sugerez să te informezi.

Fălcile majordomului tremurară când scuturâ din cap.

— Nu pot. Mesagerul a tulit-o după ce mi-a înmânat scrisoarea. Owen îşi puse tocul în mijlocul registrului şi se frecă la ochi să şteargă numerele întipărite acolo.

— Un mesager misterios. Îşi împinse limba în interiorul obrazului. Lăsă sarcasmul să mocnească o vreme. Credeam că ştii pe toată lumea, Dennison. Pe fiecare valet, servitoare şi majordom pe o rază de câţiva kilometri. Poftim, o iau. Îi făcu semn majordomului să intre şi întinse mâna cu palma deschisă.

Dennison înaintă pas cu pas până la birou, de parcă intra în peştera Meduzei. Toată lumea ştia ce se întâmplase acolo, şi, cu toate că trecuseră trei ani de când se sinucisese tatăl lui Owen, servitorii tot trăgeau la sorţi să aleagă cine trebuia să şteargă de praf rafturile de cărţi. Owen nu îi putea învinovăţi.

Luă scrisoarea şi o puse în colţul biroului. Majordomul se făcu repede nevăzut. Hotărât să-şi reia lucrul, Owen îşi luă tocul în mână şi examină cu atenţie coloanele de cifre, să găsească unde rămăsese. Într-adevăr, ceva urgent. Probabil încă o afurisită de invitaţie la bal. Se uită la bilet cu coada ochiului. Pergament ordinar, ceară verde, un sigiliu pe care nu-l recunoştea.

Mult mai interesant decât o pagină cu numere, înjurând, apucă scrisoarea, îşi trecu degetul pe sub sigiliu şi o despături.

Stimate duce de Huntford,

Nu am cum să formulez asta în mod plăcut, aşa că vă voi spune pe şleau. Am aflat că sora dumneavoastră, Lady Olivia Sherbourne, are o legătură sentimentală cu un servitor din casa Domniei Voastre. S-au întâlnit singuri de mai multe ori. În plus, ea are nişte păreri neconvenţionale despre relaţiile dintre servitori *şi aristocraţi.*

Regret să vă dau aceste veşti, pentru că sunt sigur că vă vor tulbura peste măsură. Regret şi să vă spun că această informaţie va deveni publică în următorul număr al The London Tattler, dacă nu urmaţi instrucţiunile de mai jos.

Mai întâi, va trebui să puneţi într-o batistă 40 de lire de aur şi să o legaţi cu sfoară.

În al doilea rând, mâine-seară, după ce se lasă întunericul, trimiteţi un servitor cu monedele la podul de piatră din capătul nordic al Serpent River din Hyde Park.

Acesta trebuie să pună banii sub latura estică a podului, pe o piatră netedă de lângă mal.

În al treilea rând, nici Domnia Voastră, nici servitorul nu trebuie să aşteptaţi să-mi fac apariţia sau să încercaţi să aflaţi cine sunt. Dacă văd pe cineva în apropiere de pod, nu voi încerca să iau monedele, ci voi duce o scrisoare despre treburile surorii dumneavoastră direct la birourile ziarului The Tattler.

Totuşi, fiţi sigur că, dacă procedaţi aşa cum v-am instruit, nu voi dezvălui niciodată secretul surorii Domniei Voastre şi nici nu vă voi mai deranja în viitor. Vă dau cuvântul meu de onoare.

Cu respect,

Un cetăţean mânat de nevoie să fie inventiv

Furia, pură şi năvalnică, se scurse prin venele lui Owen şi se opri la tâmple, unde zvâcni cu putere. Mai citi o dată scrisoarea, căutând dovada că era o glumă proastă. Deşi ciudată, părea totuşi autentică.

O ameninţare la adresa *surorii lui.* Nimic nu-l putea înfuria mai mult. Totuşi, îi stârnise curiozitatea.

Ce Dumnezeu făcuse Olivia?

Îşi dădu scaunul în spate, înconjură biroul şi trecu pe lângă clopoţelul de pe hol.

— Dennison!

Majordomul veni în fugă de după colţ şi încercă să facă o plecăciune demnă.

Owen se uită chiorâş la el. Dennison era un filfizon, în felul său. Unele dintre servitoare roiau în jurul lui. „Şi dacă…” Owen nu putu să-şi termine gândul. Majordomul avea de trei ori vârsta Oliviei şi era aproape cu un cap mai scund ca ea.

Owen îi zâmbi batjocoritor omului, şi pe bună dreptate.

— Spune-i lui Lady Olivia că o aştept în salon. Să vină

imediat. Majordomul clipi nedumerit şi plecă.

Fără să se controleze prea mult, Owen împături scrisoarea şi şi-o puse în buzunarul de la haină. O luă pe hol şi se gândi să dea cu pumnul în perete, dar se abţinu. Uneori, reţinerea recent dobândită era o afurisită de pacoste.

În cei trei ani de când devenise duce, avusese o mulţime de provocări: datorii enorme, corupţie printre servitori, arendaşi supăraţi, din motive lesne de înţeles, şi obligaţii sociale şi politice pe care le ignorase zeci de ani. Rezolvase fiecare problemă în acelaşi fel: cu un plan logic, multă muncă şi hotărârea neclintită de a îndrepta lucrurile. Avea să se ocupe şi de această scrisoare – o încercare stângace de a stoarce bani din distrugerea reputaţiei surorii sale – în acelaşi fel.

Şi ticălosul care făcuse asta avea să regrete ziua în care pusese tocul pe hârtie.

Owen se duse furios în salon, dar mobila elegantă şi tapetul rafinat nu reuşiră să-i domolească sălbăticia din suflet. Păşi prin faţa ferestrelor cu atâta ferocitate, că draperiile de catifea se dădură înapoi.

Îi veneau în minte o mulţime de întrebări, dar nu putea să le răspundă până nu vorbea cu Olivia.

— Bună seara. Olivia veni repede spre el, imaginea inocenţei într-un halat alb ce o acoperea de la gât până în vârful picioarelor. Rose, care intrase în salon după Olivia, era îmbrăcată la fel. Ambele fete îşi împletiseră părul în cozi şi păreau complet incapabile să se gândească la nesupunere, cu atât mai puţin la purtarea şocantă descrisă în biletul primit de duce. Inima i se strânse când le văzu.

Erau mult mai tinere ca el, şi, de când se născuseră, le adorase. Olivia era încăpăţânată, cinstită şi impulsivă, un pui de pasăre dornic să îşi întindă aripile, uitând de şoimii care l-ar fi devorat fără remuşcări. Rose era tăcută şi energică. Ei bine, nu fusese întotdeauna tăcută, dar acum

era. Profundă ca pădurile şi înţeleaptă ca dealurile. Şi, dacă nu se schimbau, niciuna din surorile lui nu avea nici cea mai mică şansă să fie acceptată de înalta societate.

— Ce cauţi aici, Rose? o întrebă el pe un ton tăios. Trebuie să vorbesc cu Olivia.

Rose se arătă nedumerită.

— Doamne, Dumnezeule, Owen! exclamă Olivia. Nu trebuie să fii aşa rău. Eram amândouă în camera mea şi citeam poezii. Când m-ai chemat, ni s-a părut o ocazie perfectă pentru o vizită plăcută de familie. Eşti, de obicei, atât de ocupat. Se trânti pe canapea, îşi strânse picioarele sub ea şi bătu uşurel perna de alături. Vino aici, Rose dragă!

Owen îşi trecu o mână peste bărbie şi se uită urât la Olivia. Nimeni nu ar îndrăzni să-i vorbească aşa obraznic, dar era îngăduitor cu surorile lui de când părinţii îi părăsiseră pentru totdeauna. Era un tutore slab, dar făcea tot ce-i stătea în putere. Îşi dorea din tot sufletul să facă mai mult.

— Am o treabă serioasă de discutat cu tine. Nu o priveşte pe Rose.

Ochii căprui ai Oliviei se măriră.

— Serioasă? Ce s-a întâmplat, Owen? Dacă e o problemă, cred că e cel mai bine să o înfruntăm împreună. Ca un trio.

Ducele chibzui puţin. Deşi îl supăra să recunoască, Olivia avea probabil dreptate. La şaptesprezece ani, Rose nu mai era copil şi avea mai multă minte decât majoritatea cunoştinţelor lui. Îi lipseau discuţiile cu ele.

— Foarte bine. Închise uşa şi se aşeză pe un scaun în faţa lor. Cineva m-a informat că tu – o indică din cap pe Olivia – ai o legătură sentimentală cu un membru al personalului nostru.

Rose tot învârtea o carte în poală, dar el nu avea să se lase distras. Studie chipul Oliviei cu atenţie. Nu se vedea

acolo vinovăţie, aşa cum se aşteptase – doar mâhnire şi o uşoară nedumerire.

După un timp, fata îl întrebă:

— Cine ţi-a spus asta?

— Nu pot să zic.

Nu avea să le îndurereze cu adevărul; era el îndeajuns de mâhnit pentru toţi trei.

— Nu poţi sau nu vrei?

— Nu pot.

— Înţeleg. Cu chipul luminat, se aplecă în faţă. Cu cine se zvoneşte că am… o legătură?

— Cu un slujitor. Nu mi s-a spus numele lui. El îşi miji ochii. Dacă nu te-aş cunoaşte, aş zice că te simţi flatată.

— Să fii subiect de bârfă este, oricum, mai bine decât să fii ignorată. Dar spun cu toată sinceritatea că n-am idee ce anume a declanşat astfel de discuţii. Îşi înclină capul de parcă tocmai i-ar fi venit o idee. *I-am* dat în dar lui Newton o pereche de mănuşi Crăciunul trecut – pe cele vechi şi uzate. Poate cineva a interpretat greşit gestul, nu?

— Newton? Valetul nostru pe jumătate surd?

— Da, spuse Olivia. Despre el trebuie să fie vorba.

Owen rămase în picioare şi îşi trecu o mână prin păr.

— Nu, nu. Ne scapă ceva. Îşi aminti alt detaliu din scrisoare. Ce părere ai despre relaţiile dintre servitori şi aristocraţi?

Olivia schimbă cu Rose o privire rapidă, panicată. Aşa! La urma urmei, era ceva cu acuzaţiile acelea.

— Cred, spuse Olivia cu precauţie, că, atâta timp cât ambele părţi respectă cu stricteţe diferenţele sociale, o prietenie este posibilă.

— O prietenie? Ce naivă era! Olivia, un servitor nu-ţi este egal din punct de vedere social. Acest gen de *prietenie* îţi pune în pericol reputaţia.

Ea ridică din umeri, de parcă reputaţia ei era un lucru neînsemnat, ceva ce putea fi trimis la reparat, la nevoie.

Owen îşi puse mâinile în şolduri.

— Spune-mi cine este.

Olivia se uită iar la Rose; sora ei îi strânse mâna uşor, dar cu fermitate.

— De ce vrei să ştii?

— Ca să-l pot da afară.

Olivia îşi puse mâna la gură. Bărbia lui Rose se zbârci ca o căpşună.

— Zi-mi cum îl cheamă.

Cu prea multă vehemenţă, Olivia răspunse:

— N-am idee despre cine vorbeşti. Şi trebuie să spun că mă mir că dai crezare bârfelor.

— Olivia!

— N-am făcut nimic rău, şi n-ai să mă determini să cred altfel.

— Eu încerc să vă protejez, iar voi două îmi puneţi piedici. Owen îşi coborî tonul de la un nor de furtună la o ceaţă cenuşie. Ce s-a întâmplat cu trioul nostru?

Olivia se ridică şi îşi puse o mână liniştitoare pe umărul lui.

— Este intact, dragă frate. Dar e ceva fragil. Trebuie să ne respecţi, să ai încredere în noi.

— Aşa şi fac. Chiar le respecta. Cu încrederea era mai greu. Încerc.

— Lucrurile sunt fie albe, fie negre pentru tine, nu-i aşa? Corecte sau incorecte. Adevăruri sau minciuni. Stăpân şi slujitor. Dar sunt mult mai complicate. Olivia se întoarse spre Rose şi întinse o mână. Vino, e târziu, şi nu vreau să avem ochii umflaţi la balul lui Lady Hopewell de mâine-seară. Îi zâmbi cu melancolie lui Owen. Totul va fi bine, ai să vezi.

Rose se ridică şi îl strânse într-o îmbrăţişare scurtă, dar vehementă, apoi ieşi din încăpere după Olivia, lăsându-l singur.

Fir-ar să fie! Bârfele aveau, cu siguranţă, un grăunte

de adevăr – şi, totuşi, nu avea mai multe informaţii ca înainte. Olivia păruse atât de consternată de acuzaţie, încât se îndoia de vinovăţia acesteia. Dar ce era aiureala aia cu negru şi alb? în momente ca acestea, *aproape* îşi dorea să aibă o soţie – cineva care să-l ajute să-şi înţeleagă surorile şi să le iubească tot aşa mult ca el.

Epuizat, se trânti pe canapea şi scoase biletul cu pricina din buzunar. Se strădui să-l analizeze cu obiectivitate.

Patruzeci de lire era o sumă neînsemnată pentru un om aşa bogat ca el. De ce nu ceruse ticălosul mai mult? Cum auzise bârfa despre Olivia şi de ce ameninţa să se ducă la *The Tattler?*

Nu avea la îndemână niciun răspuns în această seară. A doua zi însă avea să fie altfel.

Owen se târî înapoi în birou şi îşi luă tocul din mijlocul registrului. Cu puţin timp înainte să se crape de ziuă, găsi vinovatul: un nouă care semăna cu un afurisit de zero.

Corectă greşeala, şi, după două minute, îi căzu capul pe birou şi începu să sforăie fericit.

*

Timpul scurs de la predarea biletului până la primirea banilor era întotdeauna cel mai chinuitor.

Anabelle se agitase toată ziua de vineri. Mai ceruse bani de la patru aristocraţi bogaţi înaintea ducelui, dar el era diferit. Mai auster, mai ameninţător… şi păcătos de atrăgător. Somnul o ocolise în acea noapte; nu conta – era o alinare pe care nu o merita. Trebuia să plece din casă cu două ore mai devreme în acea dimineaţă de sâmbătă, ca să poată traversa parcul, să ia monedele înainte de răsăritul soarelui şi să ajungă la magazin la timp.

Acum, că se făcea timpul să plece, se simţea uşurată că avea ceva de făcut. Acţiunea era categoric preferabilă

aşteptării.

Deşi vremea era plăcută, Anabelle îşi puse pe cap şi pe umeri un şal de culoare închisă. Câţiva oameni harnici umblau deja pe trotuarele ce mărgineau Oxford Street, dar erau prea preocupaţi de treburile lor să o observe. Magazinele şi localurile erau încă închise; doar la brutărie se vedeau semne de activitate. Trecu de Bond Street, unde cotea de obicei să meargă la magazin, şi se înfioră. Nu se mai putea amăgi că era în drum spre lucru şi nu pe cale să comită un delict îngrozitor.

Pe când se apropia de aleea pietruită ce şerpuia în partea nordică a Hyde Park, pulsul i se acceleră. Podul pe care îl alesese ca loc de predare a banilor era pe malul celălalt al râului faţă de Rotten Row, aşa că nu trebuia să se certe cu domnii băuţi şi răguşiţi care o invitau la o plimbare. Capătul parcului era aproape pustiu.

O femeie trasă la faţă veni şontâcăind spre ea pe alee. Inima lui Anabelle bătea aşa tare, încât era sigură că avea s-o audă şi femeia, dar aceasta trecu de ea zâmbind şi înclinând uşor din cap.

Tocmai reuşise să-şi recapete răsuflarea, când îi apăru podul în faţa ochilor. Se opri să cuprindă cu privirea întreaga zonă. Trestiile de pe maluri erau prea rare ca să ascundă pe cineva, iar copacii erau prea departe unul de celălalt ca să ascundă vreun om care stătea la pândă. În lumina slabă dinainte de revărsatul zorilor, îi era imposibil să-şi dea seama dacă era singură, dar o şi apăra de priviri indiscrete. Îşi ciuli urechile ca să prindă sunetele din parc: foşnetul făcut de veveriţe în frunziş, croncănitul păsărilor, clipocitul blând al râului, dar, în rest, tăcere.

Cu gura uscată ca iasca, merse pe alee până la panta lină a podului. După ce mai aruncă o privire cercetătoare în urma ei, păşi pe iarba taluzului de pe mal. Stând lângă pietrele ce formau baza podului, întinse mâna şi bâjbâi în aerul umed de dedesubt. Nu voia decât să simtă greutatea

monedelor, să şi le pună în geantă şi să fugă la siguranţa oferită de magazinul unde trudea zi de zi.

În final, dădu de piatra cea netedă, suprafaţa ei simţindu-se rece şi aspră la pipăit. Se întinse mai mult sub pod, până dădu de nişte bucăţi grele. Le înşfăcă şi auzi clinchetul minunat, inconfundabil al aurului lovit de aur.

Slavă Domnului!

Se puse pe vine şi îşi deschise geanta ca să poată strecura acolo batista plină cu monede. Dar, când întinse din nou mâna spre bocceluţă, o mână o strânse de braţ.

Anabelle ţipă de surprindere şi încercă să se smulgă, dar cel care o prinsese o strânse de încheietură aşa tare, că îşi simţi pielea arzând.

Nu se putu clinti din loc.

O cuprinse o disperare pură şi rece, care o pătrunse până în oase. Cum de lăsase să i se întâmple aşa ceva? Le dezamăgise pe mama şi pe Daphne. Urma să fie, probabil, spânzurată sau deportată în America.

Viaţa ei se terminase.

Bărbatul o trase mai aproape de ei, cu atâta brutalitate, că îi căzură ochelarii de pe nas.

Era faţă-n faţă cu el sub pod. Într-o clipă, îşi dădu seama cine era.

Fusese prinsă asupra faptului de ducele de Huntford.

Capitolul 3

Piezişime: (1) O linie diagonală ce taie fibrele materialului.

(2) O dispoziţie, cum ar fi o detestare iraţională a beretei unui servitor, care împiedică judecata imparţială.

— Nu te mai agita! Owen strânse încheieturile fetei una lângă alta şi le prinse cu o mână. Cu cealaltă îşi vârî în buzunar punga cu monede. Stătea aplecat de şale din cauza pietrelor cu muşchi aflate la câţiva centimetri deasupra capului său. Dă-te înapoi, ieşi de sub pod. Mă simt ca un afurisit de trol.

Fata îi ignoră ordinul şi se ghemui, tremurând ca un iepure speriat, ceea ce îl făcu să creadă că poate chiar *era* un trol. Sau un fel de căpcăun.

Owen scoase un suspin.

— Nu mă aşteptam să găsesc o fată!

Ea se smiorcăi:

— Îmi pare rău că v-am dezamăgit!

Vocea ei era a unei fete mai mature decât se aşteptase.

— Să ştii că *e* o dezamăgire. Am stat ghemuit toată noaptea sub pod pentru a-i trage omului care mi-a ameninţat sora o lovitură zdravănă în mutră.

Ea se făcu mică, şi el simţi o altă împunsătură de vinovăţie. Ridicol! *Fata* aceasta încercase să stoarcă bani de la *el.*

— Cine *eşti*? întrebă ducele.

În loc să răspundă, ea se lăsă pe spate, îşi puse un picior pe una dintre coapsele lui şi îşi folosi toată greutatea pentru a încerca să-şi elibereze mâinile. Se chinuia, se zvârcolea, lovea cu piciorul.

Opunea o rezistenţă impresionantă pentru mărimea ei, dar lui Owen nu îi era greu s-o ţină. O lăsă să se zbată până îşi consumă toată energia şi ajunse să gâfâie după aer.

În scurt timp, căzu grămadă, înăbuşindu-şi un suspin.

Perfect. Exasperat, o ridică în braţe, făcu un pas şi…

Scârţ.

Încremeni la jumătatea pasului.

— O, nu. Ochelarii mei.

Înjurând, îi lăsă picioarele să atingă pământul, dar o ţinu strâns de talie. Apoi se aplecă peste ea şi bâjbâi în jur prin desiş până găsi ramele zdrobite.

— I-am găsit. Ce a rămas din ei, oricum.

Îi îndesă în buzunar.

În cele din urmă, reuşi s-o scoată de sub pod. Merseră clătinându-se pe iarba de la mal, udă de rouă. Cerul se luminase de la gri întunecat la argintiu şi soarele contura copacii de la orizont.

Cu excepţia câtorva raţe care se legănau pe apă la malul celălalt al râului, el şi femeia erau singuri.

Şi Owen habar nu avea ce să facă.

Cine era şi cum de ştia ce făcea sora lui? Rochia ei simplă, de culoare închisă, şi boneta albă lăsată în jos sugerau că era servitoare. Îi veni o idee.

— Mai lucrezi cu cineva?

— Nu! strigă ea.

Era prima dată când se uita în ochii lui, şi i se citea frica în privire.

— Înţeleg. Aşadar, planul ăsta… a fost în întregime al tău?

— Da.

Ea îşi ridică bărbia, iar gestul ei mândru i se păru ciudat de familiar. O mai văzuse undeva – era sigur de asta.

— Şi cât de lungă e lista victimelor tale?

— Poftim?

— Presupun c-ai mai făcut asta şi înainte.

Ea roşi.

— Niciodată.

Mda, sigur.

— Majordomul mi-a spus că un flăcău a adus biletul. O studie din cap până-n picioare, de parcă îi evalua conformaţia – ceea ce şi făcea. Părea să fie de înălţime medie, dar era slabă. Cred că tu ai fost, nu-i aşa?

Ea îşi înghiţi nodul din gât înainte să răspundă:

— Da.

Interesant. Cu mâna liberă, ducele îşi masă şalele care îl dureau ca naiba.

— Dacă îţi dau drumul, îmi promiţi că nu fugi?

Ea încuviinţă din cap.

— Vreau să te *aud* promiţând.

— Aveţi cuvântul meu, mormăi ea.

— Minunat. Îi dădu drumul la încheieturile mâinilor. Ea făcu un pas înapoi, dar nu o luă la fugă. Ceea ce era un noroc, căci îl scutea de o alergare de dimineaţă prin Hyde Park. Planul tău de şantaj a fost *complet* nebunesc. Dar scrisoarea ta sugerează că ai cel puţin un minimum de inteligenţă. Astfel stând lucrurile, sunt sigur că-ţi dai seama că nu mi-ai lăsat de ales. Trebuie să te predau autorităţilor şi să le spun de faptele tale ilegale.

Ea tresări de parcă fusese lovită.

— Dar, Excelenţă, se rugă ea, aveţi o alternativă. Aţi putea să-mi arătaţi milă, să mă lăsaţi să plec. Dacă aţi face asta, jur să nu vă mai deranjez niciodată – şi nici pe familia dumneavoastră.

El abia se abţinu să nu pufăie.

— Poate că nu. Dar vei jecmăni o altă biată victimă. Ea deschise gura să nege, dar el i-o tăie: Nu pot permite să se întâmple aşa ceva. Ai comis o infracţiune, domnişoară…? Fătuca încăpăţânată nu-i spuse numele. Există consecinţe.

— Adevărat, zise ea. Dar există şi consecinţe ale trândăviei.

Ce Dumnezeu mai însemna asta? Poate că nu era sănătoasă la cap. Cu cât mai repede scăpa de ea, cu atât mai bine. Dar era curios în privinţa câtorva lucruri.

— Înainte să te duc în Bow Street, am nevoie de câteva răspunsuri.

Ea se clătină pe picioare.

Iisuse Hristoase!

— Când ai mâncat ultima oară?

Ea îşi strânse cu putere pumnii, şi iat-o din nou – sclipirea de mândrie!

— Nu văd de ce v-ar interesa.

Nu voia să-i leşine în braţe.

— E o bancă sub copaci în partea cealaltă a podului. Vom termina conversaţia acolo.

— Conversaţia sau interogatoriul?

— Spune-i cum vrei. Hai, vino! O luă de braţ, ţinând-o bine când traversară podul, şi se îndreptară spre un pâlc de copaci. Ea se aşeză pe bancă, apucându-se de marginea ei. Lumina era mai bună aici, şi acum era convins că o cunoştea pe femeie. Avea gene dese ce-i mărgineau ochii cenuşii, vigilenţi. Părul nu avea o culoare clară – castaniu-deschis, aşa credea –, dar era strâns la spate şi lins, dezvăluindu-i fruntea netedă şi obrajii supţi. Felul în care strângea din buze îi sugera că nu avea să-i dea răspunsurile aşteptate. Dar trebuia să încerce să le obţină.

— Cine eşti? Cum de ai ştiut ce face Olivia?

Ea se uită fix la raţele care înaintau cu greu prin apă pentru o bălăceală matinală, dar nu spuse nimic.

— Îmi protejez întotdeauna surorile, zise el.

Ea se uită la el şi încuviinţă din cap. Owen observă un fel de aprobare în mişcarea ei.

— Cum e şi firesc, aş vrea să mă asigur că zvonul pe care ai ameninţat să-l dezvălui e o minciună. Ai putea reduce răul deja făcut dacă eşti pe deplin sinceră acum.

O încruntătură îi schimonosi trăsăturile, iar el îşi dădu seama că se frământa, probabil ca să născocească o minciună complicată.

În cele din urmă, fata luă cuvântul:

— Dacă vă spun cine sunt şi cum am aflat veştile despre sora dumneavoastră, mă lăsaţi să mă întorc acasă, la familia mea?

— Eşti căsătorită? Ai copii?

Această posibilitate nu-i trecuse prin minte.

Ea ridică o sprânceană.

— Ne-am înţeles?

— Nu. Îşi trecu o mână prin păr. Aş fi iresponsabil dacă te-aş lăsa să pleci.

— Şi presupun că n-aţi făcut niciodată ceva iraţional, replică ea, mohorâtă.

Dacă ar şti!

— Nu în ultimul timp.

— Ştiţi, zise ea, uneori încalci regulile pentru o cauză nobilă.

Nu vorbea ca o servitoare. Ce spunea avea o tentă prea filosofică pentru o oră aşa matinală.

— Prostii! E o minciună pe care şi-o spun oamenii ca să nu se mai simtă aşa vinovaţi. Cred că eşti pe cale să susţii că ai avut un motiv întemeiat să storci bani de la mine.

— Mama e foarte bolnavă.

El se foi pe bancă. Era un motiv întemeiat. Desigur, nu avea de unde să ştie dacă era şi adevărat.

— Îmi pare rău!

— Cele patruzeci de lire ar fi plătit vizitele doctorului, medicamentele şi chiria la casă. Cel puţin pentru câteva luni.

Bocceluţa cu monede atârna greu în buzunarul lui. Pentru el, patruzeci de lire era preţul unui sacou nou şi al unei perechi de cizme. Dar era vorba despre principiu. Fata ameninţase să distrugă reputaţia surorii lui.

— De ce a rămas în sarcina ta să faci rost de bani? Nu ai un tată sau fraţi?

— Tata a murit. Vocea i se frânse la ultimul cuvânt. Împreună cu sora mea o îngrijim pe mama noastră.

— Existau, cu siguranţă, şi alte opţiuni. În afară de şantaj.

Ea pufăi.

— Da, puteam să-mi ridic fustele şi să mă învârt pe

lângă Covent Garden.

— Mă gândeam că ai fi putut căuta o slujbă care să-ţi asigure un venit.

— Am o slujbă foarte respectabilă. Cel puţin, am avut-o până astăzi. Dar salariul meu nu ajunge pentru cheltuielile cu îngrijirea mamei.

Owen nu înţelegea de ce o credea pe femeia aceasta, când avea toate motivele să-l mintă. Tot ce ştia era că discuţia cu ea îl deprimase. Şi-l nedumerise.

— Presupun că ai talent la ceva, în afară de a scrie bilete pentru a cere bani.

— Da, spuse ea.

— Dar, dacă ţi-aş da drumul – ea se uită în sus la el, cu ochii ei cenuşii plini de speranţă –, tot vei avea mare nevoie de bani. Tot la şantaj ai recurge.

— Aş face orice e nevoie ca să am grijă de familia mea, spuse ea cu hotărâre în glas.

El revăzu privirea aceea cutezătoare, familiară. O rază de soare, pură ca lumina dimineţii, pătrunse prin coroanele copacilor şi îi lumină faţa. În acea clipă, el fu aproape sigur de identitatea ei. Când o întâlnise, bărbia ei ridicată cu mândrie îl şocase, căci nu se potrivea deloc cu hainele ei ponosite şi cu ochelarii prea mari. Date fiind comportamentul şi înfăţişarea ei, numele croitoresei i se păruse, la început, ironic. După ce o studiase cu mai multă atenţie, observase că, sub boneta groaznică pe care o purta, avea şuviţe aurii. Începeau de la tâmple şi continuau ascultătoare până la cocul din spate. Şi apoi se gândise că numele i se potrivea totuşi.

— Poftim!

Scoase ochelarii din buzunar şi i-i dădu.

Aveau o lentilă crăpată şi rama deformată. Ea încercă fără succes să o îndrepte înainte să şi-i pună pe nas.

Ochelarii prea mari puşi pe nasul ei înclinat, alături de boneta ridicolă îi confirmară bănuiala.

— Îţi admir devotamentul pentru familie, *domnişoară Honeycote.*

Ea icni.

El se aplecă până ajunse foarte aproape de ea.

— Şi cred că am să-ţi fac o propunere.

Zâmbetul îngâmfat al ducelui o sperie pe Anabelle.

Deşi lentila stângă era crăpată, îl vedea clar cu cea dreaptă. Ochii lui injectaţi sugerau că dormise mai puţin ca ea, iar haina lui de un roşu-închis, cu bordaj de catifea contrastantă, arăta de parcă... ei bine, de parcă şi-ar fi petrecut noaptea ghemuit sub un pod. Chiar şi aşa, tot era al naibii de arătos.

Anabelle nu mai vorbise niciodată aşa sincer cu un bărbat. Dumnezeule mare, făcuse aluzie şi la prostituţie! Dar era în situaţia înspăimântătoare – şi, în mod ciudat, eliberatoare – de a nu avea absolut nimic de pierdut.

— Şi ce îmi propuneţi? reuşi ea să întrebe pe un ton calm, pragmatic.

De parcă nu era cu totul la mila lui.

— Zici că ai nevoie de bani să-ţi întreţii familia.

— *Da.*

Se simţi jignită de sugestia că ar minţi în această privinţă.

— Şi lucrezi la magazinul de îmbrăcăminte al doamnei Smallwood.

Ea se gândi cu nostalgie la proiectele ce o aşteptau în tihnita cameră din spate.

— Da. Doamna Smallwood mă aşteaptă în această dimineaţă la deschiderea magazinului. Va fi îngrijorată dacă nu vin la lucru la timp.

El îşi mângâie bărbia, gânditor.

— Desenezi acum rochii pentru surorile mele.

— Aşa e.

Se ocupa şi de multe alte lucruri. Ce insinua el?

— În ziua când am intrat în magazin, aveam rezerve

în privinţa ta. Le-am menţionat domnişoarei Starling, şi ştii ce mi-a spus?

— Sigur că nu.

Dar era sigură că ducele sorbise fiecare cuvânt rostit de debutantă.

— Mi-a spus că tu eşti secretul succesului doamnei Smallwood, că nu mai există în toată Londra o croitoreasă cu talentul tău. A zis că cele mai inteligente şi mai frumoase doamne din înalta societate îţi cer să le faci rochii.

Anabelle ridică din umeri. Nu se mira că domnişoara Starling se considera inteligentă şi frumoasă.

— Presupun că ai auzit bârfele despre Olivia la magazin.

Se împurpură pe gât şi la faţă şi dădu aprobator din cap.

— Şi îmi juri că n-ai mai jecmănit pe nimeni înainte?

— V-am spus deja…

— Juri, domnişoară Honeycote? E important să cunosc toate faptele. Să ştiu adevărul.

În ochii lui verzi se citea scepticismul. Şi speranţa.

Anabelle detesta să mintă – o îmbolnăvea de-a dreptul. Dar, dacă îi spunea ducelui de fostele ei victime, avea să-i ceară numele lor, iar ea nu avea să le dezvăluie niciodată. Îşi făcuse Lista cu Asta Niciodată dintr-un motiv întemeiat. Îşi proteja clienţii şi, mai important, îşi apăra familia.

— Jur!

— Ei bine, atunci, uite propunerea mea. Dacă vrei să eviţi să fii adusă în faţa judecătorului… poţi veni să lucrezi pentru mine.

Ea îşi miji ochii.

— În ce calitate?

— De croitoreasă, bineînţeles.

O, bineînţeles.

— Vreţi să lucrez la reşedinţa dumneavoastră?

— Da, în casa mea din St. James Square, după cum ştii prea bine. Cred că l-ai întâlnit pe majordom.

Ea simţi că roşeşte mai tare. Dar ducele îi oferea o alternativă la închisoare sau… mai rău. Şi nu ar trebui să îşi ia adio de la mama ei şi de la Daphne. Poate că îşi putea păstra totuşi slujba de la magazinul de îmbrăcăminte.

Întrevăzu o rază de speranţă.

— N-o să-mi ia mult timp să termin rochiile de bal ale surorilor Domniei Voastre. Le voi face bucuroasă în schimbul libertăţii mele.

El râse, scoţând un sunet strident şi sec.

— Rochiile de bal sunt doar începutul. Aş vrea să le creezi garderobe complete. Au ieşit de curând din doliul după tatăl nostru, iar Olivia îmi spune că hainele ei vechi nu mai sunt la modă. Rose abia împlinise cincisprezece ani când… a murit tata. Are puţine rochii potrivite pentru o tânără.

— Dar îmi va lua luni de zile să termin două garderobe complete.

— Ai prefera să-ţi petreci aceste luni la Newgate?

— Sigur că nu. Îşi scoase pieptul înainte. Sunt obişnuită cu munca grea. Voi veni în zori în fiecare dimineaţă şi voi lucra până la căderea nopţii.

— Nu.

Nu?

— Nu înţeleg.

— Nu pot lăsa o fată care stoarce bani de la oameni printre cetăţenii încrezători ai Londrei. Vei trăi sub acoperişul meu. Unde pot să stau cu ochii pe tine.

O, nu!

— Excelenţă, îl rugă ea, mama şi sora mea au nevoie de mine. Nu le pot lăsa singure aşa mult timp.

El îşi trecu o mână prin părul său negru, tuns scurt.

— Sora ta poate să aibă grijă de mama voastră. *Dacă*

reuşesc să-ţi confirm povestea, voi plăti îngrijirea medicală a mamei şi chiria familiei tale cât timp lucrezi pentru mine.

Anabelle îşi înghiţi nodul din gât, şi ochii ei aruncară văpăi. Gândul de a sta departe de mama ei şi de Daph i se părea chinuitor, dar, trebuia să recunoască, era o ofertă generoasă.

— Poţi să trimiţi un mesaj familiei, continuă ducele. Spune-le ce vrei. Eu o voi informa pe doamna Smallwood de misiunea specială pe care o am pentru tine şi dacă, după ce îţi termini îndatoririle, sunt convins că te-ai îndreptat, cred că o pot convinge să-ţi dea înapoi slujba.

— Aş putea să le spun la revedere mamei şi surorii mele? întrebă Anabella fonfăit.

— De ce te-aş lăsa să pleci nesupravegheată când nu mi-ai dat niciun motiv să am încredere în tine? Nu. Trebuie să vii cu mine imediat. Se ridică, părând la capătul răbdării. Acceptă-mi condiţiile sau renunţă.

Ea ezită doar puţin înainte să se ridice şi să se uite în ochii lui.

— Excelenţă, se pare că angajaţi acum o croitoreasă cu normă întreagă.

Îşi strânseră mâinile în semn că înţelegerea era încheiată, iar lui îi apăru un zâmbet firav de superioritate în colţul gurii, care-l transformă cât ai clipi dintr-un duce serios într-un crai fermecător.

Anabelle se înmuie pe dinăuntru, şi, în acelaşi timp, un sunet de alarmă îi răsună în cap. Regula numărul cinci din Lista cu Asta Niciodată: „Nu începe niciodată o relaţie socială cu un fost client.

Îşi aduse aminte că aceasta era o chestiune de afaceri, atâta tot. Avea să rupă legăturile cu el şi cu familia lui de îndată ce termina garderobele surorilor lui, iar ei aveau să se simtă negreşit uşuraţi să scape de ea. La urma urmei, era o croitoreasă fără o leţcaie şi cu un trecut dubios. Şi cu ochelarii sparţi.

Ducele întinse o mână, indicându-i politicos direcţia în care să o ia.

— Mergem, domnişoară Honeycote?

Ea o porni alături de el şi îşi dădu seama – şi nu mică îi fu groaza – că tocmai făcuse un pact cu diavolul.

Capitolul 4

Owen nu vorbi cu domnişoara Honeycote pe drumul spre casa lui din Londra. Era mult prea preocupat străduindu-se să-şi dea seama ce naiba era cu el.

Micuţa ticăloasă de lângă el ameninţase să-i distrugă Oliviei reputaţia, şi, în loc s-o predea poliţiei – cum ar fi fost logic o invitase la el *acasă*, dându-i acces nerestricţionat la surorile lui. Ca să nu mai vorbim despre argintărie. Doamne sfinte!

Merse cu paşi mari prin parc şi se îndreptă spre vest pe Picadilly, încetinind uneori, când ea rămânea prea în urmă. Fusese cât pe ce să îi ofere braţul – din pură obişnuinţă –, dar, din fericire, se abţinuse la timp. Aceasta nu urma să fie o plimbare plăcută. Se întrebă ce ar spune prietenii şi cunoştinţele lui dacă l-ar vedea aşa răvăşit, alături de jalnica lui însoţitoare. Cutremurându-se la acest gând, iuţi pasul şi mulţumi cerului că niciun membru respectabil al înaltei societăţi nu ar ieşi pe stradă la acea oră scandaloasă.

Când îşi văzu casa de cărămidă, Owen răsuflă uşurat. Odată ce intrau pe uşa din faţă, putea s-o dea pe domnişoara Honeycote în grija menajerei – doamna Pottsbury avea o slăbiciune pentru vagabonzi – şi să-şi vadă de treburile lui obişnuite.

Deschise uşa şi o introduse în grabă pe domnişoara Honeycote în holul de la intrare. Dennison veni alene după

câteva clipe, sprâncenele lui stufoase zvâcnind la vederea tinerei care îl însoţea pe stăpânul casei.

Owen îi aruncă majordomului o privire prin care-l avertiza.

— Spune-i doamnei Pottsbury că vreau s-o văd.

Dennison plecă în grabă, iar Owen păşi, bocănind cu cizmele pe dalele veneţiene din hol.

— Nu am la mine de nici unele, zise domnişoara Honeycote. Aţă, ace, materiale, dantelă... Voi avea nevoie de multe ca să mă pot apuca de lucru.

El se opri şi se uită chiorâş la ea. Părea foarte grăbită să-şi îndeplinească sarcina, ceea ce, dintr-un anumit motiv, îl irita. Îi făcu semn spre cap.

— De ce porţi chestia asta ridicolă?

— De dragul decenţei, Excelenţă.

Însă tonul pe care rostise aceste cuvinte numai decent nu era. Mai degrabă sarcastic, de fapt.

Nu era sigur că boneta îl deranja atât de mult. Toate servitoarele o purtau, într-o formă sau alta. Dar părea prea demodată pentru o femeie aşa mândră ca domnişoara Honeycote. Dacă era în stare să facă lucruri aşa frumoase, de ce nu-şi făcuse ceva mai puţin hidos?

— Îţi face capul să arate ca o ciupercă.

Ea ridică din sprâncene şi deschise gura, dar doamna Pottsbury intră legănându-se şi o reduse la tăcere.

— Bună dimineaţa, Excelenţă, spuse ea şi făcu o plecăciune.

Owen era întotdeauna fascinat de felul în care reuşea femeia să-şi menţină echilibrul. Având conformaţia asemenea numelui[1], era rotundă la mijloc, cu braţe fusiforme şi picioare micuţe. Chiar şi boneta ei semăna cu mânerul de pe capacul unui ceainic.

— Doamnă Pottsbury, zise el. Ţi-o prezint pe domnişoara Honeycote. Am angajat-o să le facă noi

---

1 în limba engleză, pot înseamnă „oală", (n.tr.)

garderobe surorilor mele, aşa că va sta la noi câteva luni.

Menajera îi zâmbi domnişoarei Honeycote, dar ridurile de pe fruntea ei îi trădau nedumerirea.

— Înţeleg. S-o instalez într-una din odăile din pod?

Nici menajera lui cea bună la toate nu era sigură cum să procedeze cu o croitoreasă care urma să locuiască în casa lui.

— Te las pe tine să hotărăşti.

Doamna Pottsbury se încruntă şi i se adresă celei mai noi membre a personalului:

— Unde-ţi sunt lucrurile?

— La mine acasă. Domnişoara Honeycote îl privi pe duce cu subînţeles. N-am avut timp să mă duc după ele.

Menajera cloncăni:

— Doamne sfinte!

În sfârşit, ducele se întoarse spre domnişoara Honeycote.

— Vom trimite să-ţi fie aduse lucrurile. Poţi să le scrii mamei şi surorii tale. Eu voi vorbi cu doamna Smallwood despre faptul că te-am angajat pentru un timp şi o voi ruga să-ţi trimită toate materialele de care ai nevoie. Dar, înainte să faci *orice* altceva, du-te cu doamna Pottsbury la bucătărie şi ia un mic dejun ca lumea. Ştia că vorbea ca un tiran. Dar nu-i păsa. Şi găseşte-ţi altă bonetă.

Ambele femei icniră, iar menajera o duse repede pe domnişoara Honeycote spre încăperea unde mâncau servitorii.

Lipsa de somn era probabil de vină pentru dispoziţia lui neagreabilă. O porni spre birou, dorindu-şi să nu fie prea devreme pentru un pahar cu coniac.

Doamna Pottsbury o însoţi pe Anabelle într-o cameră mică şi îngrijită ce părea să-i servească menajerei drept birou. Pe un perete erau rafturi pline de borcane colorate, cu alimente conservate, cutii strălucitoare de toate mărimile şi diverse cărţi de gospodărire. Ca reacţie la

mirosul plăcut al cafelei, al ceaiului şi al mirodeniilor lui Anabelle începu să-i chiorăie maţele.

Menajera îi indică un scaun cu spătar vârât sub o masă rotundă îndeajuns de mare pentru două persoane.

— Stai jos! Stăpânul vrea să mănânci. Strânse din buze şi se uită la Anabelle cu un ochi critic, apoi adăugă: Şi înţeleg de ce. Am să aduc din bucătărie câte o farfurie pentru fiecare din noi şi voi veni şi eu la masă. Apoi o să te instalez. Sper să nu te superi dacă spun asta, dar arăţi de parcă ai avea nevoie de odihnă înainte să te apuci de treabă – îşi flutură mâinile micuţe şi graţioase –, adică să croieşti, să însăilezi, să coşi. Apoi plecă, cu legătura de chei zăngănindu-i în talie, înainte ca Anabelle să poată răspunde.

Mulţumită că rămăsese un minut singură, Anabelle se strădui să-şi potolească înţepăturile din piept. Încercă să-şi netezească partea de sus a rochiei, ignorând coastele proeminente sub straturile de bumbac şi lână.

Mai întâi, ducele râsese de boneta ei, şi apoi doamna Pottsbury insinuase că era prea slabă şi că arăta obosită. Anabelle nu era o frumuseţe. Avusese nevoie de ochelari la puţin timp după ce învăţase să citească şi fusese întotdeauna sora cea ştearsă. Dacă Daphne era o narcisă perfectă, scăldată în lumina soarelui, Anabelle era o simplă trestie uscată. Aşa stăteau lucrurile.

Şi era, de fapt, un noroc. În comparaţie cu ea, clientele de la magazin păreau întotdeauna frumoase şi elegante. Domnii o remarcau rareori, aşa că nu trebuia să respingă avansuri nedorite.

Nu, nu-şi făcuse niciodată griji din pricină că nu era drăguţă.

Dar astăzi ar fi vrut să fie. Dacă nu din alt motiv, măcar pentru a alunga expresia de milă de pe chipul doamnei Pottsbury. Şi poate batjocura de pe cea a ducelui.

— Uite şi mâncarea. Pantofii menajerei bocăneau la

fiecare pas mărunt făcut pe podeaua de scândură, iar femeia puse pe masa micuţă două farfurii, şerveţele şi tacâmuri de argint.

Anabelle se uită admirativ la mâncarea îngrămădită pe farfuria ei. Şuncă, ouă, fazan şi pateuri.

— Mănâncă, te rog, o îndemnă doamna Pottsbury. Eu mă duc să aduc ceaiul.

Menajera ieşi din nou şontâc-şontâc, iar lui Anabelle îi veniră în ochi lacrimi neaşteptate. Porţia din farfuria ei era mai mare decât tot ce mâncase familia ei în ultimele două zile. În timp ce stătea acolo cu un ospăţ în faţă, mama şi Daph mâncau pâine uscată şi poate câte un ou fiert. Avea să vorbească azi cu ducele şi să-l întrebe – nu, să-i ceară – să le trimită bani şi unele produse necesare.

În vreme ce ea se întreba cum să-l abordeze pe duce, doamna Pottsbury se întoarse.

— Ce-i asta? Domnişoară Honeycote, trebuie să mănânci. Doamne, copilă, ce ai?

Anabelle se şterse pe faţă şi scutură din cap.

— Nimic. Mâncarea arată minunat, mulţumesc. Îşi apucă furculiţa şi luă un pic de şuncă. Era delicioasă. Va avea grijă ca mama şi Daph să aibă de-ale gurii în bufet. Cât de curând.

După un sfert de ceas, farfuria era goală, burta plină şi abia îşi mai ţinea ochii deschişi. Luă puţin ceai şi oftă. Doamna Pottsbury înghiţi, la rândul său, ce mai avea din ou şi se şterse pe buze cu un şerveţel.

— Şi acum, zise menajera, m-am gândit ce cameră să-ţi dau cât ai să stai aici.

— Oricare e bună, vă asigur.

— Hmm. Dar mă gândesc că ai să petreci mult timp cu Lady Olivia şi cu Lady Rose. Vei mai avea nevoie de o cameră pentru materiale şi pentru rochiile terminate. Odăile din pod sunt mici şi nu ar fi potrivite.

Anabelle ridică din umeri.

— Vă apreciez grija, dar sunt sigură că mă descurc oriunde.

— Nu, nu. O cameră din pod chiar n-ar fi potrivită. O să te instalez în camera goală de lângă apartamentele doamnelor. Are o uşă care dă în odaia copiilor, care va fi un atelier numai bun pentru tine.

— Nu ştiu… Nu părea corect să stea într-o cameră de oaspeţi când era pe jumătate servitoare, pe jumătate prizonieră. Totuşi, doamna Pottsbury avea dreptate – Anabelle va avea nevoie de mult spaţiu pentru a desena şi a crea rochii.

— Ducele m-a lăsat pe mine să hotărăsc, şi cred că odaia de oaspeţi e cea mai bună soluţie. Menajera se ridică de la masă şi împinse scaunul dedesubt. Vino, te conduc în camera ta.

Doamna Pottsbury ieşi cu Anabelle din micuţa cameră de serviciu şi o duse pe fată în holul cu covor pe jos, făcând un ocol să-i arate bucătăria bine utilată şi sufrageria spaţioasă. Dar salonul opulent de la etajul întâi o lăsă fără grai. Tavanul era alcătuit din hexagoane ce se îmbinau formând un fel de fagure de miere, iar în centrul său erau pictaţi serafimi durdulii care se zbenguiau printre nori. Trei ferestre adâncite în zid încadrate cu rame de lemn elegant sculptate se întindeau de la podea până în tavan. Mai multe oglinzi mari plasate la intervale regulate pe pereţii încăperii o făceau să pară chiar mai mare. Partea de sus a pereţilor era acoperită cu brocart verde-deschis care făcea legătura între toate din cameră: pictura murală de pe tavan, covorul de pluş şi mobila elegantă.

Nuanţa deosebită de verde – ca spuma mării – îi făcu lui Anabelle inima să bată mai repede. Visase adesea să-şi facă o rochie de mătase verde pal. Poate că într-o zi, după ce îşi executa pedeapsa şi mama se făcea bine, iar Daphne se mărita cu un domn onest, Anabelle avea să-şi coasă o rochie de această culoare. Oftă uşor. Şansele ca acest vis

să se împlinească erau la fel de mari ca acelea ca Anabelle să ajungă pe tron.

Dar toată lumea avea voie să viseze.

La primul etaj, menajera îi arătă cu mândrie şi biroul ducelui, unde accesul era, desigur, strict interzis.

— Şi acum ajungem la etajul al doilea. Doamna Pottsbury îşi pusese un deget la buze şi urca scările pe vârfuri. Lady Olivia şi Lady Rose sunt încă în pat, după cum şi trebuie de altfel. Aşa nişte fete minunate, spuse ea. Au trecut prin atâtea.

Anabelle îşi dorea să întrebe ce li se întâmplase tinerelor şi dacă avea legătură cu fratele lor autoritar, dar nu voia să rişte să trezească pe cineva.

Menajera se opri în capul scărilor să-şi tragă sufletul şi făcu semn spre ceva aflat mai încolo pe hol.

— La dreapta este apartamentul stăpânului, şopti ea cu respectul cuvenit. Camerele astea două – indică uşile închise alăturate – sunt dormitorul lui Lady Olivia şi cel al lui Lady Rose. Al tău e la stânga. Hai!

Doamna Pottsbury intră, îi făcu semn lui Anabelle s-o urmeze şi închise uşa după ele.

Anabelle rămase fără grai. Toată camera era decorată în… verde pal. Îi amintea de lichenul ce creştea pe copaci în pădurile din jurul casei rustice a familiei sale şi de frunzele noi care apăreau în fiecare primăvară. Deşi odaia era mică, decoraţiile erau somptuoase. Cuvertura de mătase, draperiile de catifea şi covorul Aubusson gros erau demne de un palat.

— E foarte mult praf, spuse menajera în chip de scuză. N-am avut ocazia să aerisesc camera asta.

Era de înţeles, căci nu avea cum să prevadă că ducele, după ce fusese plecat toată noaptea, avea să se întoarcă acasă cu o croitoreasă.

— E frumoasă. De fapt, mult prea mare. După ce îşi petrecuse nopţile pe un scaun sau o canapea în ultimii doi

ani, un asemenea lux i se părea, bineînţeles, decadent.

— Trimit o servitoare să-ţi aducă apă. Vei găsi hârtie, toc şi cerneală în sertarul biroului. Ştiu că vrei să scrii familiei tale, aşa că ia ce ai nevoie.

— Mulţumesc.

— Şi acum, să-ţi arăt unde ai să lucrezi. Doamna Pottsbury se duse spre o uşă aflată vizavi de pat şi luă o cheie din legătura de la cingătoare. Băgă cheia în broască şi o răsuci până când uşa fostei camere a copiilor se deschise. Camera asta a stat încuiată de când… Ei bine, de mult timp.

Camera cea mare avea un bovindou, şi, de îndată ce doamna Pottsbury trase draperiile, Anabelle văzu că dădea spre grădina cu flori multicolore din spatele casei. Câteva piese voluminoase de mobilier erau ascunse sub cearşafuri şi tot ce se afla în cameră era acoperit cu un strat subţire de praf. Molii micuţe pluteau prin aer, luminate de soarele dimineţii ce se revărsa prin geamurile murdare.

Era perfect.

Menajera încuviinţă din cap, de parcă putea citi gândurile lui Anabelle.

— Voi trimite două servitoare să şteargă praful şi să scoată husele de pe mobile. Thomas şi Roger – adică valeţii – vor aduce nişte mese şi felinare în plus. Cercetă odaia cu privirea. Mai este ceva? Întrebări?

O, da, Anabelle avea întrebări de pus. De exemplu, când avea să le vadă pe surori şi dacă ele ştiau că ea folosise un secret al Oliviei pentru a încerca să stoarcă bani de la fratele lor. Şi de ce i se făcuse milă ducelui de ea. Dar spuse numai:

— Nu. Mulţumesc.

— Nu-mi place să aduc vorba despre asta, dar ducelui părea să-i displacă tare mult boneta ta. Doamna Pottsbury îşi făcu de lucru cu cheile. Am câteva foarte drăguţe şi… nu prea uzate. Poţi să alegi una pe care s-o porţi până îţi ajung

lucrurile.

— Vă mulţumesc, dar mă descurc cu ce am.

Doamna Pottsbury se dezumflă.

— Stăpânul n-o să fie mulţumit. N-am idee de ce îl deranjează aşa mult.

— Nici eu.

Dar nu avea să-l lase să-i spună ce putea să poarte şi ce nu. Şi aşa îi rămăsese acum foarte puţină libertate.

Menajera îi zâmbi, lăsând-o să înţeleagă că n-avea decât să facă precum voia, se întoarse să plece, apoi se învârti ca un titirez.

— N-ai vrea să-ţi trimit ochelarii la reparat?

Deşi lui Anabelle nu i-ar fi plăcut nimic mai mult, nu îşi putea permite. Nu dorea câtuşi de puţin să-i fie şi mai îndatorată ducelui.

— Nu, mulţumesc. Am o pereche de rezervă acasă, minţi ea.

— O, foarte bine atunci. Femeia cea amabilă o bătu uşurel pe umăr. Odihneşte-te puţin, ne vedem la prânz. Bănuiesc că le vei întâlni prima oară pe domnişoare în această după-amiază.

Anabelle aşteptă să plece doamna Pottsbury din camera copiilor – mai bine zis, atelierul ei acum –, apoi se întoarse în odaia sa prin uşa dintre camere. Îşi scoase şalul negru şi ponosit şi îl puse pe pat. Materialul aspru şi grosolan al şalului nu se potrivea deloc cu luxul încăperii. Era singurul lucru care nu avea ce căuta acolo – în afară de ea.

Înconjură patul cu baldachin şi se aşeză la micul birou de sub fereastră. Îi fu uşor să găsească hârtia de scris, tocul şi cerneala. Să decidă cât să le spună mamei şi lui Daphne era mult mai greu.

Dragele mele mamă şi soră,

Sunt sigură că sunteţi şocate să primiţi o scrisoare de la mine, aşa că lăsaţi-mă să vă potolesc imediat temerile: am veşti grozave. Am fost angajată de ducele de Huntford să fac garderobe noi pentru ambele lui surori. E o ocazie minunată, şi voi câştiga mai mult decât la magazinul de îmbrăcăminte.

De fapt, ducele mi-a dat un avans generos din leafa mea, aşa că pot să plătesc doctorului Conwell, precum şi chiria pe care o datorăm. O să vă trimit bani pentru alte cheltuieli de îndată ce pot.

Singurul meu regret e că trebuie să stau aici, la reşedinţa ducelui din Mayfair, până îmi termin treaba. Nu am niciun fel de greutăţi, vă asigur, în afară de faptul că mi-e tare dor de voi două. Aş vrea să fiu lângă voi, să vă ajut la treburile din gospodărie.

Însă mă aştept să lucrez aici cam trei luni. O să vă scriu des, bineînţeles, şi voi va trebui să mă ţineţi la curent cu tot ce spune doctorul Conwell despre sănătatea mamei. Dacă aveţi nevoie de mine, trimiteţi-mi vorbă la adresa asta şi voi veni cât de repede pot.

Cu dragoste,

A voastră Anabelle.

Uşurată că le scrisese şi frustrată că pe moment nu putea face mai mult, îşi scoase ochelarii şi boneta, îşi trase acele din păr şi îşi masă capul care o durea. După ce îşi dădu jos pantofii, se urcă în pat şi se afundă în saltea. Deşi stătuse trează vreme de două zile, era mult prea agitată pentru a adormi. Dar tot avea să încerce să se odihnească. Se ghemui pe o parte şi îşi puse obrazul pe faţa de pernă de mătase.

Deşi condiţiile de trai erau mai mult decât confortabile, nu avea să lase garda jos. Aristocraţii nu erau oameni de încredere. Bunicii ei cu titlu nobiliar erau exemplul perfect. Îşi dezmoşteniseră fiul – doar pentru că

se însurase cu o fată de rând.

Bogăţia şi privilegiile stricau caracterul unei persoane, iar ducele le avea din plin pe ambele. Avea şi ochii aceia verzi care le înnebuneau pe femeile nevinovate.

Nu că asta ar conta.

Se gândea la acei ochi simţitori, cu pleoape grele, când, în ciuda bunelor ei intenţii, adormi.

Capitolul 5

Legătură: (1) O fâşie lungă de material folosită pentru a crea o margine îngrijită şi decorativă la un veşmânt. (2) Ceva care roade sau restricţionează mişcările, cum se întâmplă adesea la corsetele prea strânse din şireturi.

După ce se întoarse din Hyde Park în acea dimineaţă, Owen petrecu vreo câteva ore în liniştea biroului său. Îi trimise un mesaj doamnei Smallwood, anunţând-o pe patroana magazinului de îmbrăcăminte că preţioasa sa angajată avea o misiune specială pentru câteva luni. Ea răspunse că era fericită să îi împrumute serviciile domnişoarei Honeycote şi că magazinul avea să-i asigure toate materialele şi furniturile necesare.

Îi trecu prin minte că pedeapsa domnişoarei Honeycote se dovedea a fi o perspectivă cam costisitoare.

La micul dejun, le spuse surorilor lui ce se întâmplase de dimineaţă. Omisese chestia cu podul şi şantajul.

Ele părură încântate când le anunţă că domnişoara Honeycote avea să le facă fiecăreia mai multe rochii noi, şi chiar mai încântate când menţionă că tânăra croitoreasă avea să stea la ei. De parcă era într-o afurisită de vizită.

O muscă bâzâindu-i în jurul capului îi distrase lui

Owen atenţia de la documentele pe care i le adusese administratorul său de la conacul Huntford. Aruncă o privire la ceasul de pe poliţa şemineului şi văzu cu surprindere că, deşi era deja două după-amiaza, nu se bărbierise încă şi nu luase prânzul. Hotărând că avea nevoie de o scuză pentru a-şi dezmorţi picioarele, urcă scările spre dormitorul lui şi, pentru că valetul nu era prin preajmă, îşi săpuni singur faţa.

Cu lama răcoroasă îşi dădu jos barba şi, când termină, se simţi un pic mai civilizat. Acum, dacă ar găsi pe undeva un sendviş, ar fi un om fericit. Străbătu coridorul cu paşi mari şi se întoarse spre scări, apoi se opri. Ceva la capătul celălalt al holului arăta ciudat. Altfel.

Uşa de la camera copiilor era întredeschisă.

Se duse până acolo şi o deschise. Nu era nimeni înăuntru, dar *fusese* cineva. Cearşafurile care acopereau mobila dispăruseră, iar rafturile fuseseră şterse de praf şi golite. Patru birouri mici erau puse unul lângă altul să formeze o masă şi alte două mese mari fuseseră amplasate la perete, vizavi de ferestre. Mijlocul covorului era rărit de la toate bătăliile pe care le reconstituise cu figurine de lemn când era copil. Dar acum se afla acolo o oglindă mare proptită de un scaun. Şi coşuri pe podea. Când se uită mai atent, văzu că erau pline cu ace, foarfeci, nasturi şi alte lucruri pe care nu s-ar aventura să le numească.

Mai rămăseseră vestigii ale copilăriei lui. Un glob într-un colţ. Tăbliţe pe un raft. Un volum cu operele lui Homer în latină – la a cărui vedere se cutremură şi acum. Insă era clar că, cel puţin pentru o vreme, fosta cameră a copiilor urma să fie folosită drept atelier de croitorie.

Era un plan bun. Nu avea rost să ţină camerele încuiate, doar din cauza uneia sau a două amintiri neplăcute, când…

Interesant. Uşa dinăuntru, care ducea la o cameră de oaspeţi alăturată, era deschisă. Traversă camera pentru copii şi intră în dormitor. Totul părea normal…

Cu excepţia faptului că…

Acolo, în mijlocul patului cu baldachin, dormea o femeie. Ştia că ar trebui să plece imediat, înainte ca ea să se trezească sau să-l vadă cineva acolo. Dar rămase ţintuit locului.

Părul ei lung se revărsa pe pernă în valuri strălucitoare, castanii. Obrazul neted îi era un pic împurpurat. De parcă visa ceva urât. Buzele puţin întredeschise erau de culoarea piersicii pârguite şi se arcuiau într-un zâmbet slab.

Se îndreptă spre pat, oprindu-se şi ţinându-şi răsuflarea când ea îşi schimbă poziţia în somn. Când ajunse aproape de ea, o recunoscu pe frumoasa adormită.

„Frumoasă” nu era un cuvânt cu care îşi imaginase vreodată că avea s-o descrie pe domnişoara Honeycote. Mândră, necinstită, încăpăţânată şi sarcastică – *acele* cuvinte o descriau. Dar dovada era în faţa lui. Trăsăturile ei erau aproape perfecte, în afară de forma concavă a nasului – motivul pentru care nu-i stăteau niciodată ochelarii pe nas. Trupul îi era mlădios, şi, cu toate că nu-i vedea picioarele, îşi închipui că erau lungi.

Genul de picioare pe care prefera să le simtă încolăcite în jurul taliei lui. Sau, şi mai bine, să le mângâie. Începând de la gleznă, zăbovind în spatele genunchiului, atingând uşor pielea din interiorul unei coapse şi necăjind zona aceea moale, umflată…

Ea se trezi brusc şi se ridică în capul oaselor.

— Excelenţă? Era o întrebare şi totodată o mustrare. Înşfăcă o pernă, de parcă încerca să-şi acopere goliciunea, când era, de fapt, îmbrăcată din cap până în picioare.

Ce păcat!

— Bună dimineaţa, domnişoară Honeycote.

Cu coada ochiului, ea se uită la fereastră.

— Am dormit toată noaptea?

— Nu, glumeam.

Ea se uită urât la el.

— Eram în camera pentru copii, am văzut uşa deschisă şi am intrat aici. Credeam că doamna Pottsbury plănuia să te instaleze în pod. Aş prefera, de fapt…

Roşind puternic, ea zise:

— A insistat că odaia asta e mai potrivită. Aş fi fost foarte mulţumită să stau într-una din pod.

— Nu, asta e foarte bună.

— Bine atunci, spuse ea, strângând în continuare perna la piept, poate mă lăsaţi singură, nu?

Ar fi fost ceva foarte decent şi cuviincios.

— Mai avem de discutat câteva lucruri.

— Acum?

— Credeam că vei fi dornică să le trimiţi vorbă – şi fondurile necesare – mamei şi surorii tale.

Era un adevărat ticălos.

— Şi sunt, zise ea repede. Am scris o scrisoare în care le explic situaţia actuală. Uitându-se cu prudenţă la el, se dădu jos din pat şi îl ocoli în drum spre birou. Perna era scutul ei, pusă între ei orişicând. Îi dădu scrisoarea. Poftim.

El se bătu în palmă cu hârtia împăturită.

Cât de mult le-ai spus?

— Doar că m-aţi angajat pentru trei luni… şi că leafa pe care mi-aţi oferit-o a fost generoasă.

— Aşa e, zise el pe un ton sec. Cred c-ar trebui să achităm de îndată datoriile pe care le ai. Vreau să mă pot încrede în tine că n-o să-mi bagi în buzunar obiectele de mare preţ şi să le duci la cea mai apropiată casă de amanet. Cine e doctorul mamei tale şi cât îi datorezi?

— Îi datorăm doctorului Conwell cincisprezece lire, iar spiţerului, domnul Vanders, două lire.

Probabil, o mulţime de bani pentru cineva ca ea.

— Mi-ai stârnit curiozitatea, domnişoară Honeycote. Oare cât câştigă o croitoreasă?

— Zece şilingi pe săptămână. Îşi ridică bărbia, şi ochii

îi scăpărară scântei. De aceea am rămas aşa în urmă cu plăţile.

— Ce alte datorii mai ai?

Ea îşi înghiţi nodul din gât şi îşi lăsă ochii în pământ.

— Chiria. Îi datorăm zece lire doamnei Bowman.

— Şi altcuiva?

— Nu… Dar mama şi sora mea nu mai au bani pentru mâncare şi alte lucruri absolut necesare, ca lumânări sau gaz pentru lămpi. Dacă mi-aţi putea împrumuta câţiva şilingi în plus, v-aş fi recunoscătoare.

Buzele ei erau atât de strânse, că formau o linie subţire în timp ce îi aştepta răspunsul. Nu era uşor pentru ea să ceară ajutor. El plănuise deja să-i trimită familiei fetei bani de cheltuială, dar credea că ea nu s-ar simţi în largul ei să primească de pomană.

— Sunt gata să-ţi dau un avans din leafă. O să ţi-o câştigi în următoarele trei luni. Se uită la aşternutul mototolit. Apropo, cele trei luni nu încep până nu *te apuci* de lucru.

Ea azvârli perna pe pat şi îşi încleştă pumnii. Aruncă o privire la măsuţa de toaletă, unde îşi lăsase ochelarii şi boneta, apoi încercă să-şi croiască drum într-acolo pe lângă el. Dar făcu un pas greşit cu unul din papucii ei şi un picior i se îndoi sub ea.

Cu un ţipăt, începu să cadă, fluturându-şi braţele, şi îl lovi în falcă.

El tresări, dar o prinse de mijlocul subţire. Şi o luă în braţe să îi prevină căderea.

Palmele ei erau proptite de pieptul lui, unde inima îi bătea mai tare decât ar fi trebuit. Se simţea bine să îşi sprijine trupul de al lui. Surprinzător de puternic, dar moale. Vârfurile mătăsoase ale părului ei îi atingeau uşor dosul palmei, iar el trăgea în piept mirosurile proaspete de săpun şi bumbac.

Când se uită la el, privirea din ochii ei cenuşii nu era

severă şi furtunoasă, după cum se aşteptase el. Era afectuoasă şi arzătoare. Ea îşi muşcă buza de jos, plină şi umedă. Lui i se întări mădularul.

Doamne, cât dorea să o sărute – trebuia să încerce. Se aplecă peste ea, dar Anabelle ridică o mână la faţa lui. Cu o atingere blândă, trasă încet o linie pe bărbia lui. Pielea îl furnică în locul unde îl atinsese.

— V-am zgâriat, spuse ea.

El clipi nedumerit, dar nu zise nimic.

— Vă doare?

— Nu.

Vocea îi era mai răguşită ca de obicei.

— Aţi putea, ah, să-mi daţi drumul acum.

Iisuse Hristoase, o ţinea încă în braţe de parcă urmau să danseze un afurisit de vals.

— Sigur. Fără tragere de inimă, îi dădu drumul şi încercă să netezească scrisoarea mototolită din mâna lui. Apoi o ridică. Mă voi ocupa să fie trimisă la tine acasă, împreună cu suficienţi bani cât să le ajungă pentru mai multe luni. Nu vreau să-ţi faci griji pentru familia ta cât timp eşti aici. Ţi-ar distrage atenţia de la treburile tale.

Ea încuviinţă din cap cam cu reţinere.

— Să trimit un valet să-ţi aducă lucrurile aici?

— O, da, vă rog. După ce sora mea Daphne va citi scrisoarea, va şti ce să-mi împacheteze.

— Foarte bine. O să le spun surorilor mele că vă vedeţi în atelier – făcu semn din cap spre camera copiilor – după ce luaţi prânzul. Să zicem… pe la trei. Că veni vorba, ele nu ştiu nimic despre planul tău de a stoarce bani de la mine. Prefer să le protejez de lucrurile urâte.

Ea îşi lăsă capul să atârne, părul formându-i un văl frumos în jurul feţei.

— Da… înţeleg. Promit… să nu le fac niciun rău.

— Mai ales lui Rose, e foarte fragilă, zise el. Nu ştiuse niciodată cum să-şi explice ciudăţeniile ei. Nu vorbeşte cu

nimeni în afară de Olivia – şi cu ea doar rareori, adăugă el. Dar, altfel, e foarte deşteaptă şi comică în alte moduri. Olivia o înţelege intuitiv, dar eu... Scutură din cap, neştiind de ce îi mărturisea toate acestea croitoresei. Nu vreau decât să le văd fericite.

— Atunci acesta va fi ţelul meu, spuse ea, şi el o luă în serios.

Reuşise s-o facă pe Rose să se simtă în largul ei la magazin; poate că mai putea face nişte mici minuni.

Se uitară unul la altul preţ de o clipă nesfârşită. Deşi el era duce, iar ea un fel de servitoare, şi îi despărţea o întreagă structură socială complicată, el se simţi foarte apropiat de ea. Şi ea părea să simtă la fel. El se întoarse să iasă pe uşa de la camera copiilor, astfel încât, dacă se afla cineva întâmplător pe hol, să nu ştie că fusese în camera domnişoarei Honeycote. Pe când trecea pe lângă măsuţa de toaletă pe care îşi pusese ea ochelarii sparţi, îi luă pe furiş şi-i vârî în buzunar. Din fericire, ea nu observă.

Al naibii să fie dacă avea de gând s-o lase să umble prin casă purtând ochelari sparţi. Acesta era principiul după care se ghida. Ar putea să facă o cusătură strâmbă la rochiile surorilor lui sau să nu vadă o treaptă şi să cadă pe afurisitele de scări şi să-şi rupă gâtul. Fusese destulă suferinţă în casa aceea.

El se opri în prag.

— Cred că aranjamentul ăsta ar putea să meargă mai bine decât ne-am fi aşteptat amândoi.

Ea îi aruncă o privire neîncrezătoare – nici nu se aşteptase la mai mult –, iar el închise uşa. Când o auzi trântindu-se, zâmbi în sinea lui.

Deşi era mai optimist decât îi stătea în fire în privinţa croitoresei, nu trebuia să uite ce făcuse femeia şi cum ajunsese aici.

Şi era clar că nu putea să o sărute. Nici măcar să se gândească să o sărute.

Cu doar două seri în urmă, îi ţinuse o predică Oliviei pe acest subiect. Relaţiile dintre nobili şi servitori erau interzise – şi pe bună dreptate. Acel gen de aventuri le făceau rău din punct de vedere social unei lady sau unui gentleman, e adevărat, dar servitorul avea cel mai mult de pierdut. El nu ar fi niciodată atât de crud – sau de disperat – să folosească în acest fel un membru al personalului.

Problema era că nu se aşteptase ca domnişoara Honeycote să fie aşa frumoasă. Dacă făcea abstracţie de afurisita ei de bonetă, de ochelari şi de şalul pe care îl purta mereu, era chiar fascinantă.

Din fericire, nu se aştepta să se vadă prea mult cu ea în următoarele trei luni. Probabil că ea urma să-şi petreacă timpul în camera copiilor şi cu surorile lui. El avea să fie ocupat cu administrarea ducatului şi cu frecventarea unor evenimente sociale plicticoase la care aveau să apară nişte debutante răsfăţate.

Scoase amărâţii de ochelari din buzunar. Doar o persoană încăpăţânată ca domnişoara Honeycote ar insista că vede perfect prin păienjenişul de crăpături.

Nu, nu era niciun motiv să creadă că urma să o vadă prea des, poate doar în trecere. Da nu se ştia niciodată.

*

Anabelle răsuflă zgomotos după ce-şi ţinuse răsuflarea preţ de câteva clipe.

Ce naiba era cu ea?

Nu ar fi trebuit să adoarmă. Această treabă era prilejul ei de a-i dovedi ducelui că nu era o oportunistă leneşă care voia să profite de pe urma altora. Plănuise să-l impresioneze cu hărnicia şi sârguinţa ei, dar *adormise* până la urmă.

Însă acesta nu era singurul motiv pentru care merita să fie aspru criticată. În loc să-l dea afară de cum intrase în

cameră, se apucase să stea de vorbă cu el. Şi, mai rău, fusese îmbrăcată sumar, şi *asta* o pusese într-un mare dezavantaj în timpul conversaţiei. În timp ce el purtase un sacou croit impecabil care îi punea în valoare umerii laţi, ea fusese prinsă cu părul despletit. Era umilitor.

Felul în care o privise ducele o tulbura. Şi o zăpăcea. În puţinele momente petrecute în braţele lui, se purtase ca o destrăbălată – lipindu-se de el şi atingându-i faţa – înainte să-şi recapete bunul-simţ. Slavă Domnului că o făcuse, pentru că, oricât de puţin probabil părea, bănuia că el fusese cât pe ce să o sărute.

Şi ea fusese cât pe ce să îl lase.

Sărutul era absolut interzis de regula numărul cinci de pe Lista cu Asta Niciodată.

Cel puţin, vizita lui neaşteptată o scutise să îl caute prin casă. Era o mare uşurare să ştie că mama şi Daphne urmau să aibă destui bani pentru o vreme. Câteva mese bune şi mai multe vizite ale doctorului Conwell poate aveau s-o ajute pe mama ei să se simtă mai bine. Era puţin probabil, dar, pentru prima dată de multă vreme, întrezărea o rază de speranţă.

Hotărând că era timpul să se apuce de lucru, lăsă grijile pentru mai târziu, îşi îndreptă spatele şi se duse la lavoarul de pe măsuţa de toaletă. Avu o senzaţie minunată când îşi dădu cu apa răcoroasă pe piele, dar, când se uită în oglinda de sus, gemu. Părul îi era despletit şi răvăşit, şi semăna cu una dintre nimfele neastâmpărate din păduri care umblau întotdeauna prin codru în picioarele goale. Era exact *opusul* impresiei pe care voia să i-o facă ducelui.

Bine. Avea să îndrepte lucrurile chiar acum, cu perie sau fără. Luând o mână de ace, plecă de la măsuţa de toaletă şi începu să-şi dea pe spate şuviţele rebele, strângându-le într-un coc în creştet. Depuse ceva efort, nu fu aşa uşor cum i-ar fi plăcut, dar reuşi să tragă şi ultimele bucle în coc.

Acum boneta. Păstrase ultimele două ace ca s-o fixeze. Când întinse mâna după ea, observă că altă bonetă fusese pusă deasupra ei – era manevra doamnei Pottsbury, fără îndoială. Cea nouă era mult mai mică decât a ei, delicată şi bordată cu dantelă. Anabelle o luă în mână şi o admiră. Arăta ca o prăjiturică dichisită. Ducele ar găsi-o mult mai puţin insultătoare.

Păcat, nu avea nicio intenţie s-o poarte.

Băgă frumosul articol într-un sertar şi îşi puse pe cap propria bonetă neglijentă, asigurându-se că acoperea cât mai mult păr posibil. Aşa. O trase în jos, neavând deplină încredere în cârlionţii de dedesubt.

De îndată ce îşi punea ochelarii, avea să se simtă din nou ea însăşi. Doar că nu-i găsea. Era sigură că îi lăsase pe măsuţa de toaletă, dar poate că doamna Pottsbury îi luase de acolo când lăsase boneta. Anabelle căută pe podea, poate căzuseră acolo, şi se uită pe biroul unde scrisese biletul. Nu erau nicăieri. Încercă să nu se lase cuprinsă de panică, dar, fără ei, orice obiect aflat mai departe decât mâna ei întinsă arăta de parcă ar fi fost cufundat la un metru sub apă.

Nu-i stătea în obicei să le schimbe locul; dar rătăcise tot felul de lucruri azi.

Bănuia că acest necaz recent nu avea să fie ultimul.

Capitolul 6

Fără ochelari, Anabelle se lovi de pereţi şi de mobile ca un copil care juca baba-oarba.

Poate că doamna Pottsbury ştia unde erau. Anabelle coborî scările pe bâjbâite, bucuroasă că fusese foarte atentă când făcuse turul casei.

O găsi pe menajeră în micul ei birou de la etajul întâi.

Cel puţin presupuse că silueta înceţoşată de lângă peretele cu rafturi era a ei.

— Scuzaţi-mă, doamnă, spuse Anabelle.

Conservele zăngăniră când menajera se întoarse cu totul.

— A, aici erai – arăţi foarte în formă.

Anabelle simţi că roşeşte.

— N-am vrut să dorm atâta. Aţi găsit cumva ochelarii mei? I-am căutat peste tot.

— Nu, draga mea, dar nu-ţi face griji, spuse doamna Pottsbury pe un ton voios. Probabil sunt în acelaşi loc precum ciorapii dispăruţi, butonii sau cordoanele. Toate apar mai devreme sau mai târziu.

Anabelle voia să spună că pierderea ochelarilor era mult mai deranjantă decât pierderea unei panglici. Dar menajera era atât de amabilă, că Anabelle îşi ţinu gura.

— Următoarea noastră treabă e să luăm prânzul, anunţă doamna Pottsbury. Vino cu mine. Te voi prezenta bucătăresei şi vom mânca ceva în bucătărie.

Anabelle spera să nu se împiedice de nimic pe drum. Cu o mână pe perete, merse împleticindu-se după menajeră de parcă ar fi băut prea multe pahare cu vin.

O oră mai târziu, după ce luară o masă delicioasă compusă din felii de pui, mazăre şi struguri copţi, Anabelle şi doamna Pottsbury se întoarseră în atelier. Cearşafurile fuseseră scoase de pe mobile, fuseseră aduse mai multe mese, iar Anabelle de-abia aştepta să-şi ia acul şi să înceapă lucrul.

— S-au livrat multe lucruri cât timp te odihneai, o anunţă menajera. Le-am spus servitoarelor să pună pachetele pe masa de acolo.

Anabelle miji ochii în direcţia indicată de doamna Pottsbury. Într-adevăr, pe una din mese erau teancuri de pachete maro. Ar fi putut fi saci de grâu sau o grămadă de câini adormiţi, din câte putea vedea ea. Dar cel mai

probabil veniseră de la magazinul de îmbrăcăminte.

— Vă mulţumesc. Asta e un loc minunat – aproape la fel de mare ca întreaga încăpere din spatele magazinului doamnei Smallwood. O să încep să pun toate în bună rânduială.

— Foarte bine. Dacă mai ai nevoie de ceva, anunţă-mă.

— Aţi vrea să spuneţi personalului că mi-am rătăcit ochelarii?

Doamna Pottsbury o bătu uşurel pe umăr.

— E-n regulă, drăguţo. Ai văzut boneta pe care ţi-am lăsat-o pe măsuţa de toaletă? E foarte frumoasă.

Da. Vă mulţumesc pentru ea, dar sunt mulţumită cu asta. Nu-i nici pe departe aşa elegantă, bineînţeles, dar pentru mine e numai bună.

Repede pe lângă Anabelle şi se duse spre masa pe care aceasta întinsese materialele. Scoase mătasea roz elegantă din grămadă şi o ţinu în dreptul obrazului. Oho, e superbă, nu-i aşa, domnişoară Honeycote?

Apoi îi strânse mâna lui Anabelle de parcă nu era o servitoare, ci o prietenă dragă.

— Da, e superbă, admise Anabelle.

Erau secole de când o atinsese cineva aşa, în afară de Daphne. O cuprinse vinovăţia, şi îşi trase mâna cu delicateţe.

Lady Rose se apropie uşor de masă, se opri lângă sora ei şi zâmbi la vederea rochiei sale, drapată peste muntele de furnituri, în momentul de faţă erau mai multe mese pe care să încapă atât corsajul, cât şi fusta. Culoarea albastră a cerului era perfectă pentru pielea ei crem şi părul roşu precum căpşunile. Era un pic mai prudentă, dar Anabelle avea să încerce să o convingă să probeze o eşarfă sau un şal într-o nuanţă mai închisă.

— Totul este foarte captivant, spuse Lady Olivia, bătând din palme.

— Da, aprobă Anabelle. Femeile acestea nu erau asemenea clientelor sigure pe ele de la magazinul doamnei Smallwood. Slavă Domnului! Cu ce aţi vrea să începeţi?

Lady Olivia se încruntă.

— O, nu ştiu. Tu ce crezi, Rose?

Acea întrebare fusese pusă de parcă Rose răspundea de obicei cu mai mult de o înclinare sau scuturătură din cap. Anabelle se străduia să găsească un mijloc de a pune capăt tăcerii stânjenitoare, când o văzu pe Rose gesticulând.

Ochelarii ar fi ajutat-o mult în acea clipă. Se apropie şi îşi miji ochii. Lady Rose ţinea o palmă întinsă în faţa ei, apoi îşi încleştă cealaltă mână într-un pumn nu prea strâns şi îl puse în palmă.

— Oh, Doamne, ai perfectă dreptate! exclamă Olivia. Vai, unde îmi sunt manierele? Îşi vârî capul pe uşa dinspre hol şi chemă o servitoare în trecere pe acolo. Judy, adu-ne nişte ceai, te rog. Şi câteva cornuri şi unt. Apoi reveni lângă Anabelle şi Rose. Hai să ne aşezăm şi să vorbim puţin, vreţi?

Anabelle ezită, dar Rose arătă politicos înspre bancheta mare de sub fereastră. Se instalară pe perna decolorată, dar comodă, punându-şi perniţe şi la spate. Anabelle se aşeză pe un loc însorit şi savură căldura razelor pe ceafă. Camera pentru copii transformată în atelier era net superioară încăperii din spate, întunecoasă şi ticsită cu toate cele, a magazinului doamnei Smallwood. Şi era, totodată, imensă, preferabilă unei celule de la închisoare. O trecu un fior pe şira spinării, o amintire nu prea subtilă a motivului pentru care era aici.

Anabelle îşi drese glasul.

— Cred că, în primul rând, ar trebui să termin cele două rochii de bal. Amândouă n-o să-mi ia mai mult de trei zile. Deşi, dacă decidem să punem podoabe complicate, poate va fi necesară şi a patra zi.

Dacă nu-şi găsea ochelarii, ar putea să dureze şi mai mult.

— Sunt sigură că e perfect, replică Lady Olivia pe un ton politicos, dar numai vag interesat.

Lady Rose încuviinţă din cap, aşa că Anabelle continuă:

— După asta, aş vrea să creez o rochie pe săptămână pentru fiecare din voi. Voi hotărâţi care veşminte sunt cele mai urgente, dar mă aştept să aveţi nevoie de rochii de dimineaţă, de plimbare şi de seară. Şi toate articolele auxiliare necesare, desigur. Jachete scurte, blănuri, cape, mantii şi cămăşuţe. Simpla înşiruire a lucrurilor pe care le avea de făcut era descurajatoare. Era un program ambiţios, dar ea era hotărâtă să se ţină de el, pentru a-şi ispăşi pedeapsa la termen şi a se întoarce la mama ei şi Daphne. Fiind în preajma surorilor Sherbourne, îi era şi mai dor de familia ei. Voi va trebui să faceţi două, trei probe pe săptămână, pentru ca rochiile să vă vină cât mai bine. Dar după exact trei luni, veţi avea fiecare zece rochii noi. Ei, ce credeţi?

— Păi, pare destul de obositor. Nu probele – eu şi Rose nu avem altceva mai bun de făcut, nu-i aşa, Rose? Dar e extrem de mult de cusut. Ai pe cineva să te ajute?

Anabelle se abţinu să nu râdă.

— Nu, o să fiu foarte ocupată, dar îmi place să fac rochii. Este… o satisfacţie pentru mine.

Rose se aplecă, arătând fascinată. Chiar şi pe jumătate oarbă cum era acum, Anabelle înţelese întrebarea din ochii ei.

— O rochie drăguţă face fericită o femeie. O văd pe faţa ei, şi asta *mă* face să mă simt minunat. Să nu mă înţelegeţi greşit, cusutul este uneori obositor – îţi amorţeşte mintea, dacă vreţi să ştiţi adevărul –, dar să lucrezi cu acul poate fi şi o alinare…

— Până se încurcă aţa într-un nod dezastruos.

Lady Olivia se cutremură, de parcă o păţise şi ea.

— Aşa e, încuviinţă Anabelle. Nodurile sunt înfiorătoare. Şi ele chicotiră – chiar şi Lady Rose, deşi pe muteşte.

Un valet înalt apăru în prag, ţinând în mână un obiect bej, pe care Anabelle îl identifică drept geamantanul ei ponosit.

— Oho, zise ea, deja în picioare. Mi-au sosit lucrurile.

— Intră, Roger, îl îndemnă Lady Olivia. Se întoarse spre Anabelle. Vrei să-ţi ducă geamantanul în camera ta?

— Îl iau eu. Era curioasă dacă nu găsea acolo un bilet de la Daphne.

Roger intră şi îi dădu geamantanul. Ea îi mulţumi şi îl deschise. Trei rochii simple – din care una era a lui Daphne –, două cămăşuţe, un corset, ciorapi, papuci, o perie de păr şi o oglindă... dar nicio scrisoare. Fusese probabil prea ocupată. Anabelle oftă.

— Unde-ţi sunt restul lucrurilor? o întrebă Lady Olivia.

Anabelle roşi.

— În afară de câteva obiecte personale, asta-i tot ce am. Se încruntă când mai căută prin haine o dată. Deşi văd că nu este aici cămaşa mea de noapte. O lăsase pe podea, în spatele paravanului, în graba cu care plecase spre Hyde Park în acea dimineaţă. Îi era greu să creadă că noaptea trecută dormise pe canapeaua din salonaşul familiei. Părea să fi trecut o viaţă de atunci.

Lady Olivia deschise gura să spună ceva, dar atenţia îi fu distrasă de sosirea unei servitoare care împingea un cărucior pentru ceai. Lady Rose îl turnă, şi se serviră toate cu cornuri calde unse cu unt. Anabelle nu îşi amintea să fi mâncat vreodată aşa mult într-o singură zi.

Spre ghinionul ei, când îşi băga în gură ultima bucăţică de corn delicios, ducele intră în cameră cu paşi mari.

— Owen! strigă Lady Olivia. Vino, ia loc. Trebuie să

bei şi tu un ceai cu noi.

Anabelle se concentră asupra înghiţitului. Să nu cumva să se înece – după ce fusese mai întâi prinsă dormind, iar acum luând ceaiul pe îndelete în ceea ce trebuia să fie prima ei zi de muncă.

Ducele se uită chiorâş la toate trei, şi, în timp ce surorile lui îi aşteptau răspunsul la invitaţie, Anabelle avu timp să se gândească.

Numele lui de botez era Owen. Părea foarte nepotrivit ca ea să ştie asta, dar o şi amuza să descopere că temutul duce de Huntford era doar „Owen” pentru surorile lui. I se potrivea. Scurtimea numelui, rotunjimea vocalei de început, fragilitatea consoanei finale.

— Nu, mulţumesc.

Îşi aranjă lavaliera, şi privirea lui Anabelle fu atrasă de muşchii puternici, încordaţi ai gâtului.

— Materialele şi… ăăă… celelalte furnituri au sosit?

— O, da. Toate sunt acolo pe masă.

Lady Olivia o bătu uşor pe genunchi pe Anabelle.

— Mai ai nevoie şi de altceva, domnişoară Honeycote?

Anabelle puse pe tava pentru ceai farfuria pe care rămăseseră doar câteva firimituri.

— Nu pentru moment.

El se uită lung la ea câteva clipe, dar nu spuse nimic. Ea îşi dădu seama că trebuia să se obişnuiască – să fie măsurată cu privirea în tăcere, căci acesta era obiceiul lui.

În cele din urmă, el zise:

— Lucrurile despre care am vorbit mai devreme s-au aranjat.

Ea presupuse că se referea la datoriile ei.

— Scrisoarea asta – el se apropie de ea şi i-o dădu – este pentru tine. Valetul a adus-o după ce ţi-a luat lucrurile.

Anabelle ţinu scrisoarea aproape de faţă. Pe plic apărea numele ei, cu scrisul exuberant al lui Daphne, dar biletul nu era sigilat. Probabil că sora ei nu avusese timp.

Anabelle bănui că ducele îl citise şi speră ca Daphne să nu fi scris nimic stânjenitor. Chiar dacă el aflase probabil multe dintre secretele lor.

— Mulţumesc.

El mormăi ceva şi făcu semn cu bărbia spre geamantan.

— Ţi-au venit lucrurile.

— Da. Ea se strădui să stea perfect nemişcată, cu un zâmbet politicos pe faţă, în timp ce el o ţin tuia din nou cu privirea.

— Sper că ai altă bonetă, mai de bun-gust, în bagaj. Ai grijă să ţi-o pui mâine.

Înclină din cap în direcţia fiecăreia din surorile lui, care se uitau la el cu gura căscată în vreme ce ieşea grăbit din cameră.

Lady Olivia îşi drese glasul.

— Trebuie să-mi cer scuze pentru fratele meu. Uneori, poate fi cam…

— Autoritar? îi sugeră Anabelle – deşi nu se cuvenea din partea ei.

— Exact. Lady Olivia oftă. Cred că are intenţii bune. Era cu totul altfel până la moartea tatei. Dar să nu discutăm lucruri serioase astăzi. Ar trebui să te lăsăm să despachetezi şi să ne pregătim pentru cină.

Cină? Anabelle spera că nu va mai trebui să mănânce din nou măcar câteva ceasuri.

— Mulţumesc. Aş vrea să lucrez o vreme la rochiile voastre de bal, ca să fie gata de probă mâine.

— Aşteptăm cu nerăbdare. Nu-i aşa, Rose?

Lady Rose zâmbi, înclină sfioasă din cap şi se ridică.

După ce surorile îşi luară rămas-bun, Anabelle citi scrisoarea lui Daphne. Era curioasă, lucru foarte normal, să afle în ce condiţii fusese angajată Anabelle de către duce, dar nu pomenea nimic despre starea mamei. Anabelle avea să-i scrie a doua zi şi să-i ceară informări zilnice.

Oftând, se apucă să lucreze la rochia lui Rose. Modelul pe care îl alesese domnişoara Starling pentru tânăra roşcată la magazin părea prea pretenţios pentru ea. Domnişoara Starling ceruse epoleţi din dantelă, bordaj de crep şi trei rânduri de volane din muselină în jurul părţii de jos. Dar acum, că Anabelle o cunoştea un pic pe Lady Rose, credea că i s-ar potrivi mai bine un stil mai simplu, mai rafinat.

Hotărând să se încreadă în judecata ei, Anabelle schimbă linia rochiei şi se apucă să înlocuiască epoleţii cu nişte mânecuţe scurte. Avea să le decoreze cu două şiruri de perle micuţe ce vor cădea din spatele umărului spre partea din faţă a braţului. Mânecile mai moi şi feminine aveau să-i pună lui Rose în valoare braţele lungi şi graţioase.

Anabelle tăie, prinse în ace şi cusu până când lumina de la fereastra camerei pentru copii deveni prea slabă ca să-şi vadă acul, iar atunci aprinse câteva lămpi şi mai lucră un timp, deşi o dureau ochii. Doamna Pottsbury veni să-i amintească să coboare la cină, dar Anabelle era prea cufundată în lucru ca să ia o pauză – şi, în afară de asta, nu îi era deloc foame.

După mai multe ore, termină – cel puţin tot ce putea face în acea seară. A doua zi dimineaţă avea să se trezească devreme şi să înceapă lucrul la rochia lui Lady Olivia. Pusese deoparte rochia albastră şi se târa pe podea, căutând pe bâjbâite resturi de aţe şi mătase, când auzi o bătaie la uşă. Inima îi bubui în piept. Aproape sigur nu ducele era cel care o căuta la o asemenea oră târzie.

Se ridică şi se întoarse cu faţa la uşă.

Fără ochelari, nu putu distinge cine intrase la ea în cameră, dar, dat fiind că purta o rochie, Anabelle putea să-l excludă cu siguranţă pe duce. Părul roşu era totuşi cel mai bun indiciu al ei.

— Lady Rose! E aşa târziu. E totul în regulă?

Fata încuviinţă din cap şi zâmbi, apoi scoase o boccea albă din spate. O puse în mâinile lui Anabelle.

— Ce e asta? Veşmântul alb, moale era împăturit cu grijă într-un pătrat şi mirosea a bumbac curat, proaspăt spălat.

Lady Rose nu scoase o vorbă, aşa că Anabelle îl despături. Valuri de batist se revărsară pe podea.

O cămaşă de noapte.

— E pentru mine?

Lady Rose ridică din sprâncene şi zâmbi superior, de parcă s-ar fi gândit că răspunsul era evident.

Lui Anabelle i se puse un nod în gât.

— Mulţumesc. E aşa frumoasă!

Fata zâmbi din nou şi ieşi din cameră cu paşi uşori.

— Noapte bună! strigă Anabelle după ea.

Nu era prea sigură de ce un simplu act de bunăvoinţă o mişcase aproape până la lacrimi.

Dar *era* sigură de un lucru. Avea să-i facă lui Lady Rose o rochie de bal care o să aducă la picioarele ei pe toţi burlacii din înalta societate. După ce toate domnişoarele Starling din lume aveau s-o vadă pe Lady Rose în rochia ei superbă, nu aveau să o mai privească niciodată cu milă sau condescendenţă. De fapt, singurul sentiment care să le marcheze trăsăturile avea să fie cel de invidie – o invidie intensă, disperată.

Capitolul 7

Bolt[2]; *(1)O cantitate de material înfăşurat în jurul unui*

2 Pentru definirea ambilor termeni, autoarea foloseşte cuvântul boit, care înseamnă, printre altele, şi cupon de material, dar şi fugind mâncând pământul, în limba română, nu există un cuvânt similar care să poată fi folosit, (n.tr.)

cilindru. (2) A o lua la sănătoasa: acţiunea instinctivă firească a unei persoane după ce s-a purtat ca o femeie uşoară.

După ce începuse şovăielnic, domnişoara Honeycote părea *în sfârşit* să-şi între în ritm. Owen o văzuse ultima dată luând tihnită ceaiul cu surorile lui în camera pentru copii, fără nicio grijă. Dar în cele trei zile trecute de atunci, primise de la doamna Pottsbury şi de la Olivia informări impresionante cu privire la hărnicia ei. Dacă era să-i dea crezare menajerei, domnişoara Honeycote nu prea dormea şi trebuia să i se aducă aminte să se oprească din lucru ca să mănânce. Olivia făcea mare caz de schiţele croitoresei, de parcă fata era un geniu – nu mai puţin ca un Gainsborough[3] la lucrul cu acul şi aţa. Cel mai surprinzător era totuşi că se spunea că Rose – care cunoştea foarte bine caracterul oamenilor – o plăcea nespus pe Anabelle.

Anabelle.

Escroaca devenită croitoreasă avea un nume. Olivia chibzuise că, dat fiind că cele trei femei aveau să petreacă următoarele câteva săptămâni împreună, ar trebui să aibă relaţii mai puţin oficiale.

Owen mormăi ceva în sinea lui. Nu dădea o para chioară pe felul în care i se adresa Olivia. Pentru el, ea era domnişoara Honeycote. Sau, şi mai bine, *croitoreasa.* Şi aşa avea să fie întotdeauna.

Impulsul ciudat de a o săruta după ce o găsise dormind nu era decât o aberaţie bizară. Amanta îl părăsise de două luni, iar el se plictisise de legătura lor cu trei luni înainte de asta. Nu-şi explica de ce, în afară de faptul că femeia era tot timpul dornică să-i facă pe plac. Îi lipseau spiritul şi… autenticitatea. Prietenii lui erau convinşi că-şi

---

3[3] Thomas Gainsborough (1727-1788) a fost unul dintre cei mai faimoşi pictori portretişti şi peisagişti britanici ai secolului al XVIII-lea. (n.tr.)

pierduse minţile.

Probabil aveau dreptate.

Frumuseţea neaşteptată a domnişoarei Honeycote îl prinsese cu garda jos în dormitor în acea zi. Era ca atunci când descoperi că o plantă urâtă din grădină a făcut o floare rară. Era interesant la început, dar, odată ce noutatea îşi pierdea farmecul, rămânea doar o floare frumoasă într-o grădină plină de altele asemenea ei. Nu, puternica atracţie fizică pe care o simţise pentru croitoreasă se datora categoric lipsei de sex şi somn şi, poate, nebuniei sale.

Owen se duse de la fereastra biroului său la masa de scris din mahon şi deschise sertarul de sus, din dreapta. Scoase de acolo un pacheţel şi îl aruncă pe birou.

— Dennison! strigă el.

Valetul îşi făcu apariţia în cadrul uşii.

— Da, Excelenţă?

— Spune-i domnişoarei Honeycote că vreau s-o văd de îndată.

— S-o conduc în salon să vă vedeţi acolo, sir?

Owen îl măsură pe valet cu privirea din cap până-n picioare. Dennison încerca să evite ca domnişoara Honeycote să intre în birou, locul unde se întâmplase lucrul acela cumplit, sau poate chiar considera salonul un loc mai potrivit pentru întâlnirea lor.

Toţi cei din casă păreau s-o considere o tânără naivă, când era, de fapt, o *escroacă,* pentru numele lui Dumnezeu!

— Eu nu sunt în salon, Dennison. Sunt *aici.*

Sprâncenele stufoase ale valetului se ridicară puţin, şi apoi bărbatul ieşi în grabă.

Owen îi dăduse ochelarii la reparat ca să vadă bine când cosea tivurile, punea podoabe sau ce naiba mai făcea o croitoreasă. Nu suporta ideea ca unul dintre angajaţii săi să-şi vadă de treabă cu o lentilă crăpată. Lumea şi-ar face o

impresie proastă despre el, chiar dacă nimeni nu ştia că el călcase pe ochelari.

Nu avea nevoie de recunoştinţa domnişoarei Honeycote. Nu voia decât ca ea să fie în stare să-şi facă afurisita de treabă.

Fata intră în birou, purtând în continuare blestemata aceea de bonetă. Era chiar hidoasă.

Totuşi, obrajii îi erau mai plini decât înainte, ceea ce îl impresionă plăcut. Trăsăturile ei păreau mai blânde, şi ochii cenuşii îi străluceau. În loc de oribila ei rochie maro, purta acum una de un verde urât, care nu putea fi considerată câtuşi de puţin mai drăguţă. Dar era o vagă îmbunătăţire. Cel puţin, îşi dădea seama că fata avea o siluetă. Sânii ei, deşi mici, erau ţanţoşi şi frumos conturaţi. Şoldurile armonioase, abia vizibile sub fuste, îi făceau sângele să clocotească de dorinţă.

Dar boneta. Era o insultă adusă altor bonete. Decise să uite de ea – pentru moment.

— Aţi trimis după mine, Excelenţă?

— Da, intră.

Ea se apropie încet şi rămase în faţa biroului. El luă pachetul, ocoli biroul şi i-l dădu.

— Poftim. E pentru tine.

Pe faţa ei se citi încântare, urmată de curiozitate. Este de la sora mea?

— Nu.

— Atunci de la cine?

— De la nimeni.

Ea îi aruncă o privire plină de îndoială.

— Am primit un pachet de la *nimeni*?

Doar ea putea să aibă suspiciuni când venea vorba despre un simplu cadou.

— Deschide-l! Vei vedea.

Ea dezlegă sfoara şi scoase hârtia de ambalaj.

— Ochelari, zise ea, încruntându-se la vederea lor – ca

o sirenă căreia i se dăduseră pantofi.

— Credeam că ai să te bucuri să-ţi primeşti înapoi ochelarii.

Ea scutură încet din cap.

— Ăştia nu sunt ochelarii *mei.* Ai mei erau mai mari, şi rama era rotundă. Ăştia sunt ovali. Nu ştiu ai cui sunt, dar ai mei nu. I-i dădu înapoi şi se întoarse de parcă voia să plece.

— Aşteaptă!

Ea se opri şi se întoarse încet cu faţa la el.

Owen îşi trecu o mână prin păr.

— Ţi-am luat ochelarii vechi şi i-am dus la reparat, dar bijutierul mi-a spus că nu mai poate face nimic.

— *I-ai luat?* Nu aveai niciun drept. Ea îşi puse pumnii în şolduri, îi vreau înapoi.

Fir-ar, dar asta se transforma într-un dezastru. Un instinct masculin străvechi, dar de încredere, îl avertiză că urma un scandal, aşa că o luă spre uşă, o închise şi se întoarse.

— Vechii tăi ochelari nu mai puteau fi salvaţi. S-au dus.

Deodată, se simţi din nou ca un căpcăun. Bănuia că asta se întâmpla când încerca cineva să facă un lucru pentru o delincventă cu prea multă mândrie.

— Ce vrei să spui cu „s-au dus”? Vocea ei devenise tăioasă. Tata mi-i comandase.

El îşi aminti că ea îi spusese că tatăl ei murise. Bijutierul se oferise să împacheteze vechii ochelari, dar Owen îi spusese să distrugă lucrurile stricate. Nici prin gând nu-i trecuse că avea să regrete.

— Chiar crezi că tatăl tău ar vrea să porţi ochelari sparţi?

— Nu despre asta e vorba, scuipă ea cuvintele.

Sigur că nu era. Dar nu se mai putea face nimic acum.

— Bijutierul a spus că ăştia vor fi mai uşori, mai

comozi. Lentilele sunt nou-nouţe. Nu ştiu cum ai putut vedea cu cele vechi, aşa zgâriate cum erau. Am îndrăznit să comand lentile un pic mai puternice. Pune-i, te rog.

Îi întinse ochelarii cei noi, dar ea îşi încrucişă braţele pe piept.

Fetişcană încăpăţânată ce era!

— Bine. Nu te mişca!

Se aştepta ca ea să o ia la fugă, dar, numai de această dată, făcu întocmai ce îi spusese. Se apropie de ea ca de o iapă nărăvaşă, dintr-o parte, cu palmele întinse. Parcurse distanţa dintre ei în doi paşi prudenţi.

— Probează-i.

Ea nu făcu niciun gest să accepte cadoul.

— Uite, vezi ce subţiri sunt ramele? Sunt curbate ca să-ţi vină comod în jurul urechilor. El răsuci ochelarii, ca ea să-i poată examina. Şi lentilele mai mici se potrivesc mai bine cu faţa ta.

Minunat. Vorbea ca un afurisit de comis-voiajor.

Ea îşi îndreptă privirea spre ochelari, trădându-şi curiozitatea.

Încet, el îi ridică în dreptul feţei lui Anabelle.

— Nu te mişca! Nu vreau să-ţi scot un ochi. Ce treabă enervantă!

Remarca lui îi smulse cel mai palid surâs atotcunoscător.

El puse cu grijă rama pe şaua nasului ei înclinat, apoi în jurul urechilor. Când degetele lui îi atinseră scoicile delicate, ea se dădu înapoi. El îşi lăsă mâinile pe umerii ei şi îi strânse uşor, ca s-o susţină. Mirosurile de pânză, lână şi săpun îi incitară simţurile, şi, deşi nu voia să-i dea drumul, o făcu.

— Ei bine? întrebă el.

Ea clipi de două ori în spatele lentilelor limpezi precum cristalul şi apoi deschise larg ochii.

— Uimitor.

— Cum aşa?

— N-am văzut niciodată lumea aşa – nici cu foştii mei ochelari. Privirea i se îndreptă spre fereastră. Norii de afară – sunt cenuşii, îngrămădiţi, ceea ce înseamnă că va burniţa toată ziua. Este… e minunat!

— Burniţa îmi strică groaznic dispoziţia.

Ignorându-l, ea se uită cu atenţie prin cameră.

— Biroul este grozav – pot să văd fiecare striaţie din structura lemnului. Ştiţi că au curs pe el trei picături de ceară albastră de sigiliu?

El se aplecă peste umărul ei să confirme petele de ceară. Al naibii să fie dacă fata nu avea dreptate.

— Impresionant.

Ea se întoarse şi tresări uşor, surprinsă să se trezească înghesuită între el şi birou. Privirea o întâlni pe a lui, pupilele ei negre atrăgându-l ca focul într-o noapte cu ger năprasnic. Şi nu avea de gând să se mişte de acolo.

În spatele ochelarilor noi, ochii ei scânteiau de uimire şi inteligenţă. Muşchii delicaţi ai gâtului se mişcau la fiecare înghiţitură în sec, iar pieptul i se ridica şi cobora la fiecare respiraţie uşoară. Prea repede îşi lăsă privirea în pământ.

Atunci s-ar fi dat un pic mai la o parte – sincer, aşa ar fi făcut – dacă ea nu s-ar fi aplecat să-i cerceteze pieptul.

— Textura jiletcii e fascinantă, o *fleur de lis*[4]*.* Cu vârful unui deget, trasă modelul de pe brocart, făcându-i inima să bată mai tare. Aproape pot să văd firele, unul câte unul.

El rezistă tentaţiei de a-şi întrepătrunde degetele cu ale ei şi de a o trage mai aproape. Interesul ei pentru afurisita lui de jiletcă era pur profesional. Din câte ştia el, croitoreselor li se cerea să studieze asemenea lucruri.

— Vezi firele? Asta-i alarmant, spuse el. Pe urmă ai să-mi zici că poţi să vezi *prin* jiletca mea.

Ea ridică din sprâncene, cu o expresie răutăcioasă.

— Lentilele sunt chiar deosebite.

---

4 Floare de crin (în limba franceză, în orig.) (n.tr.)

El râse, pentru prima oară în ultima lună.

— E rândul meu. Ochii domnişoarei Honeycote se măriră, şi îşi lăsă mâna pe lângă corp. Credeai că eşti singura care poate juca acest joc? El îşi drese glasul. Pielea ta e moale ca… Fir-ar, ce era moale? Mătasea. Da, mătasea. Un clişeu, totuşi se felicită în sinea lui. Şi părul tău…

Cu o mişcare amplă şi rapidă, îi smulse boneta de pe cap şi o aruncă înspre rafturile din spatele biroului. Aceasta ateriză pe ceasul lui vechi într-un unghi amuzant.

Domnişoara Honeycote icni şi se uită la el atât de fix, de parcă i-ar fi scos corsetul, nu doar afurisita aia de bonetă. Dar, pentru că nu mai putea să dea înapoi, el îi dădu înainte.

— Părul tău nu se poate hotărî dacă vrea să fie castaniu, roşu sau auriu. E schimbător, dar… frumos.

Ducele îşi pierduse minţile. Dacă expresia consternată de pe faţa domnişoarei Honeycote putea fi luată drept indiciu, fata era de acord. Dar zâmbea cu sfială, făcând întregul moment stânjenitor să merite osteneala.

— Mulţumesc. Pentru ochelari, desigur.

El mormăi ceva. Nici nu se uitase încă la afurisiţii ăia de ochelari. Apucând-o de umeri, o puse în faţa oglinzii mari sprijinite de poliţa şemineului.

— Ce crezi?

Strâmbând din nas, ea spuse:

— Îi simt mai ficşi pe nas decât pe cei vechi. Poate că nu vor aluneca aşa des.

Îi scăpa esenţialul, fir-ar să fie.

— Îţi plac?

— Cred că-mi va lua ceva timp să mă obişnuiesc cu ei. Sunt cam ciudaţi, nu?

Ciudaţi?

— Nu. El se apropie de ea până când se atinse cu pieptul de spatele ei. Privirile li se întâlniră în oglindă. Mai

uită-te o dată.

Domnişoara Honeycote oftă de parcă n-o interesa deloc imaginea ei din oglindă. Ce diferită era de majoritatea femeilor! Originală, autentică… şi extrem de pragmatică. De unde şi biletul prin care încercase să obţină bani.

— Vrei să ştii ce cred? o întrebă el.

Privirea ei o întâlni pe a lui în oglinda din faţa lor.

— Sunt sigură că sunteţi hotărât să-mi spuneţi.

— Te ascundeai în spatele vechilor ochelari.

— Aiureli. Ea făcu stânga-împrejur şi încercă să treacă pe lângă el, dar, fără să-şi dea seama ce face, el o apucă de braţe.

— Ce-nseamnă asta?

Bună întrebare.

— Asta.

Şi o sărută.

*

Buzele lui, calde şi ferme pe ale ei, provocară, nu se ştie cum, un fior ce străbătu tot corpul lui Anabelle, ameţind-o într-un mod plăcut. El îi trecu degetele prin păr, apăsându-i uşor pielea capului. I se desfăcu puţin cocul şi auzi acele căzând.

Uitase cum se respiră – sau, dacă respira, nu îi intra destul aer în plămâni. Totul era foarte ciudat. Şi minunat.

Sperase să fie sărutată ca lumea într-o zi. Ea şi Daphne discutaseră pe îndelete această posibilitate, şi amândouă conveniseră că preferau să fie sărutate de un gentleman blând, amabil şi nu prea exigent.

Nici într-o mie de vieţi n-ar fi visat Anabelle că avea să fie sărutată de un duce din cale-afară de arătos, de la care încercase chiar în acea săptămână să stoarcă patruzeci de monede de aur.

O parte din ea se întreba dacă îşi imaginase tot ce se

întâmplase – toate orele în care cususe lucrături complicate cu mărgele fără îndoială că o zăpăciseră de cap. Deschise ochii să arunce o privire la el şi văzu o buclă neagră pe fruntea lui.

Acesta nu era un vis.

Deşi era greu de înţeles, el era acelaşi duce cumplit care o făcuse prizonieră sub pod. Hainele lui elegante nu-i puteau ascunde trupul vânjos şi tensiunea din el. Iar obiectul concentrării lui intense din acest moment era *ea.*

Perii de pe bărbie îi înţepau şi-i gâdilau obrazul. Gura lui o acoperea pe a ei în modul cel mai intim cu putinţă, buzele i se mulau perfect pe ale ei. El avea gust de ceai aromat – tare şi masculin. Ea savura fiecare senzaţie ca un călător pe un tărâm necunoscut, plin de texturi şi miresme exotice.

Mâinile lui coborâră pe şira spinării şi rămaseră pe şalele ei, unde trasară cerculeţe îmbătătoare care îi făcură lui Anabelle picioarele să se înmoaie. O sărută mai pasional, îi deschise buzele şi le însemnă cu limba lui. Apăsarea, căldura şi umezeala îi făcură inima să bată nebuneşte – şi înţelese.

Înţelese *de ce* atâtea femei din magazinul de îmbrăcăminte al doamnei Smallwood erau dispuse să-şi rişte reputaţia pentru un sărut.

Şi apoi fruntea ducelui se lovi de noii ei ochelari.

Deschise ochii şi, pentru o clipă, fu nedumerită de ceaţa care acoperea lentilele. Se îndoi că exista o metaforă mai bună pentru minte înceţoşată. Dumnezeu îi dădea un semn. O palmă divină peste faţă.

— Lasă-mă să ţi-i scot, zise ducele cu blândeţe, întinzând o mână spre ramă.

— Nu. Dacă l-ar lăsa, înainte să-şi dea seama, avea să-i ceară permisiunea de-a scoate şi *alte* articole personale. Prefera să nu-şi supună voinţa la o încercare aşa grea. Cred, spuse ea, făcând un pas înapoi, că ar trebui să

plec. Îşi scoase ochelarii, şterse cu grijă lentilele cu şorţul, apoi şi-i puse la loc. Inima îi bătea încă nebuneşte, dar simplul obicei de a-şi pune ochelarii o ajută să-şi recapete calmul.

Doamne, Dumnezeule! După această întâlnire, el urma să aibă o părere şi mai proastă despre caracterul ei. În mintea lui, probabil nu mai era doar o escroacă, ci o escroacă de moravuri uşoare – o etichetă în plus, de care nu avea nevoie.

El se îndreptă spre ea, apoi se opri ca fulgerat.

— Anabelle, ăă… domnişoară Honeycote, ar trebui să-mi cer iertare pentru ce am făcut.

Ea scuturâ din cap. Dacă el greşise, şi ea făcuse o greşeală. Scuzele nu aveau s-o facă să se simtă mai bine.

Ducele se apropie de ea şi îi luă un obraz în palmă, forţând-o să se uite în ochii lui.

— Îmi pare rău dacă te-am făcut să te simţi jenată. Dar nu-mi pare rău că te-am sărutat.

Vai, Anabelle nu era obişnuită cu asemenea declaraţii, aşa că încercă să-şi aducă aminte ce le spunea Daphne pretendenţilor care roiau în jurul ei. „Ah, sunt foarte flatată de interesul dumneavoastră. Totuşi, cred că trebuie să plec şi să uităm tot ce-a fost”, rostea ea cu hotărâre în glas.

— Sunt sigură că ochelarii au costat mult. Nu ştiu cum şi când voi fi în stare să vă dau banii înapoi, dar o voi face. Singurul lucru pe care îl putea face era să coasă rochii. Aveţi şi alte rude pentru care aş putea să fac garderobe noi?

— Am paisprezece străbătuşi cu vârste între 59 şi 82 de ani.

Ea clipi încet, întrebându-se cât costaseră exact ochelarii.

— Asta-i o glumă.

El zâmbi drept răspuns. Bineînţeles că o tachinase. Dar ea oftă uşurată.

Zâmbetul îi păli şi sprâncenele negre i se îmbinară într-o încruntătură uşoară.

— Nu-mi datorezi nimic pentru ochelari. Eu i-am spart pe cei vechi.

Ea ridică dintr-o sprânceană pentru ca el să ştie că era conştientă de eroarea lui de logică, şi anume că el nu ar fi călcat niciodată pe ochelarii ei dacă ea nu i-ar fi scris biletul acela ticălos prin care îi ceruse bani pentru tăcerea ei.

Răsuflând uşurată, încercă să-şi pună la punct ţinuta, astfel încât să-i dea aparenţa de respectabilitate. Îşi netezi fustele şi îşi vârî cârlionţii răvăşiţi pe după urechi, ignorând în tot acest timp privirea amuzată a ducelui.

— La revedere, Excelenţă, zise ea şi, cu toată demnitatea de care era în stare, o luă spre uşă.

El se dădu înapoi, tăindu-i calea, şi îi luă o mână într-ale sale. Cu un zâmbet ironic, îi spuse:

— La revedere, domnişoară Honeycote.

Apoi depuse un sărut arzător pe mâna ei. Ea se strădui din răsputeri să pară neafectată, dar ieşi din încăpere clătinându-se pe picioare. Începea să înţeleagă semnificaţia a ceea ce făcuse, îşi sărutase angajatorul, care era, întâmplător, un duce şi un om de la care încercase să stoarcă bani. Era o încălcare clară şi grosolană a propriilor reguli. Gonea pe hol şi se îndrepta spre scară, când se opri brusc.

La naiba cu toate, trebuia să se întoarcă.

Îngrozită, se răsuci pe călcâie şi reveni în locul unde se sărutaseră – adică în birou. Când ajunse în prag, îl găsi pe duce uitându-se pe fereastră cu un aer meditativ. Nu ştia sigur la ce se aştepta de la el, dar se simţi foarte uşurată că nu se lovea cu fruntea de birou de regret şi nu dădea pe gât un pahar mare cu gin.

Când îşi drese glasul, el se uită la ea mirat. Şi, poate, cu puţină speranţă.

— Am venit să iau ceva ce îmi aparţine. Fără să mai aştepte ca el să-i dea voie, traversă biroul, îşi luă boneta de pe ceas şi şi-o îndesă pe cap.

Îi trecu prin minte că ar trebui să-şi completeze Lista cu Asta Niciodată cu reguli privitoare la neobişnuita ei relaţie cu ducele. Prima adăugire ar fi „Nu-ţi scoate niciodată boneta – şi nici nu lăsa pe cineva să ţi-o scoată – în prezenţa ducelui, căci ăsta ar putea fi singurul obstacol în faţa unei purtări desfrânate din partea amândurora. Da, acum, că se gândea la asta, regulile erau categoric necesare.

Ea nu îndrăzni să se uite la el când ieşi din birou – pentru a doua oară. Era aproape sigură că îşi bătuse joc de ea; dar, bineînţeles, asta făcuse de când îl întâlnise.

Problema era că acum îi păsa mult mai mult decât ar fi trebuit.

Capitolul 8

A doua zi, în vreme ce stătea în trăsura lui şi străbătea oraşul spre locul unei întâlniri, Owen încerca să se împace cu ce făcuse. La început, îşi spuse că o sărutase pe Anabelle pentru că îi părea rău de ea. Era rizibil. Nu era genul de femeie de care să-ţi fie milă – nu ţi-ar fi îngăduit niciodată aşa ceva.

Apoi se întrebă dacă nu-l sedusese ea cumva cu priviri sfioase şi invitaţii dibace. Dar şi asta era ridicol. Era imposibil ca o femeie să fie sfioasă cu o bonetă enormă şi neglijentă pe cap.

Unii ar putea spune că, în lipsa unei amante, îşi coborâse standardele, de obicei înalte, pentru compania feminină. Dar… Nu.

Adevărul era că o admirase din prima dimineaţă când o întâlnise. O dorise din seara când se împiedicase şi căzuse în braţele lui. Era deşteaptă, mândră, frumoasă şi

loială.

O combinaţie afurisit de excitantă.

Chiar în acea dimineaţă se pomenise căutând un pretext să intre în atelierul unde ştia că avea să fie ea. Atunci îşi dăduse seama că trebuia să iasă din casă. Hotărât să se concentreze asupra afacerilor – contracte, treburi de la domeniu şi finanţe –, se rezemă de pernele de catifea din trăsură şi îşi luă mâinile de pe faţă.

Poate după ce avea să se termine întrevederea cu James Averill, Owen avea să-l convingă pe avocat – un alt prieten de încredere – să meargă cu el pe Bond Street la un meci de box.

Owen era un luptător bunişor. Luase parte la încăierările din taverne, şi, cu toate că rareori scăpase nevătămat, adversarul lui arăta mult mai rău. Dar Owen nu se putea pune cu Averill într-o partidă de box. Câţiva pumni zdraveni în capul lui Owen ar putea să-l ajute să uite de Anabelle. Sau măcar să-şi bage minţile în cap. Acest gând îl înveseli.

Trăsura lui se opri în faţa biroului lui Averill de pe Chancery Lane. Owen o luă cu paşi mari pe o alee pietruită ce părea străveche şi intră în biroul lui Averill, unde era îngrămădită o colecţie ciudată de mobilă exotică pe care o cumpărase în călătoriile sale. Avocatul era aplecat peste un teanc de hârtii de pe birou şi arăta complet consternat – ca un arheolog frustrat care încerca să descifreze hieroglife.

Fără preambul, îşi ridică privirea la Owen şi spuse:

— Alocaţiile pe care le-ai stabilit mătuşilor tale sunt extrem de generoase, Huntford. Eşti sigur că n-ai mai adăugat un zero sau două aici?

Îi puse lui Owen o hârtie în faţa ochilor ca s-o examineze.

Owen verifică cifra şi mormăi ceva.

— Sunt nişte doamne în vârstă foarte drăguţe. Şi mă cunosc de când eram în scutece.

— În cazul ăsta, alocaţiile nu pot fi prea mari. Averill zâmbi mânzeşte. După ce am văzut cifrele astea, mă gândesc c-ar trebui să-mi măresc onorariul.

Owen luă o urnă cu aspect jalnic şi cercetă crăpătura de lângă marginea de sus.

— Ca să îţi cumperi mai multă mobilă şubredă şi vase ciobite?

Averill se ridică iute de pe scaun, îi smulse urna din mâini şi o legănă în braţe de parcă era primul său născut.

— Asta e o piesă din Grecia Antică. Am dat pe ea aproape cât ai plătit tu pe calul tău primăvara trecută.

— Dacă aşa vezi tu investiţiile, zise Owen, aş fi ţicnit să-ţi încredinţez afacerile mele.

— Nu ţicnit. Poate un pic naiv.

Zâmbi iar mânzeşte, puse vasul pe un teanc de volume pline de praf din spatele lui şi se întoarse la scaunul său.

Râzând pe înfundate, Owen luă statuia de marmură a unui bărbat cu picioarele încrucişate de pe scaunul *lui.*

— Scuze, îi spuse lui Buddha, punându-l pe jos. Apoi i se adresă lui Averill: Cum a fost la operă ieri-seară?

— Îngrozitor. Cu toate astea, sora mea fost hipnotizată de reprezentaţie. A spus că-ţi rămâne îndatorată pe veci. Îţi mulţumesc că ne-ai dat locurile tale.

Owen ridică o mână, mulţumit că fusese scutit să asiste la spectacol.

— Totuşi, domnişoara Starling a fost dezamăgită să descopere că eram noi în loja ta… şi tu nu. Averill ridică dintr-o sprânceană într-un gest infatuat. Lui Owen avea să-i placă să-i tragă câţiva pumni mai târziu. Zestrea ei ţi-ar umple bine sipetele.

— Sipetele mele sunt suficient de pline.

— Aşa e, dar, dacă le tot dai mătuşilor tale alocaţii enorme…

— La naiba, Averill, dă-mi odată hârtiile alea să le

semnez.

După un ceas şi câteva băuturi, Owen îşi termină treaba. El îşi slăbi lavaliera, iar Averill mai turnă nişte coniac în pahare.

— Ce ai reuşit să realizezi în ceva mai mult de doi ani, cugetă Averill, este un adevărat miracol. Aş vrea ca şi alţi clienţi ai mei să-şi ia în serios responsabilităţile măcar pe jumătate cât ai făcut-o tu.

Owen se uită ţintă în pahar. Decât să înfrunte realitatea neplăcută – şi anume, că avea o soţie adulteră şi o avere în scădere, tatăl lui Owen îşi pusese pistolul la tâmpla dreaptă şi apăsase pe trăgaci. Săvârşise acea faptă din laşitate şi egoism feroce. În copilărie, Owen dorise să fie ca el – să călărească numai cai pursânge, să dea petreceri fastuoase şi să bea coniac scump.

Dar Owen *nu* era ca tatăl lui. Nu şi-ar lăsa niciodată familia de izbelişte, nu s-ar eschiva niciodată de la responsabilităţile rangului său.

Vai, cât detestase că trebuise să preia rolul de duce atât de curând, însă faptul că pusese în ordine treburile domeniilor îi dădea mai multă satisfacţie decât crezuse. Treaba asta îi lua o groază de timp şi energie, dar merita osteneala. *Surorile* lui meritau tot ce făcea pentru ele.

Întâlnirea cu Averill decursese foarte bine, dar Owen tot nu reuşise să şi-o scoată din minte pe Anabelle.

Îi trecu prin gând că farmecul ei putea să-şi aibă originea în misterul ce o înconjura. Domnişoara Starling, de exemplu, deşi incontestabil frumoasă, nu era atrăgătoare. Owen avusese ghinionul să stea lângă ea la o serată muzicală cu o săptămână în urmă şi, în timpul unei evoluţii de douăzeci de minute, aflase că ea brodase toată ziua păsări pe o batistă şi îşi cumpărase o pălărie nouă. Fata aşteptase să-i laude achiziţia, iar el o făcuse, deşi nu îi atrăsese cu nimic atenţia. Domnişoara Starling era ca orice tânără de măritat: hotărâtă să pună mâna cu orice chip pe

un gentleman nobil.

Dar Anabelle era o enigmă, şi în asta consta farmecul ei. Dacă ar şti mai multe despre ea, cu siguranţă n-ar mai fi aşa fascinat.

Nici măcar în mintea lui teoria nu prea stătea în picioare.

Agită lichidul din pahar, studiind unduirile băuturii. Anabelle încercase să stoarcă bani de la el. Era convins că povestea despre situaţia grea a familiei ei era adevărată, dar ce dovadă avea? Poate că fata minţise cu privire la boala mamei sale ca să-i câştige mila. Nu era rău să facă nişte investigaţii.

— Ai auzi vreodată despre un doctor Conwell? îl întrebă pe Averill.

Pe faţa prietenului său se citi îngrijorarea.

— Surorile tale se simt bine? Sper că nu e niciuna bolnavă.

— Olivia este foarte bine, iar Rose, ei bine, e la fel. Am întrebat pentru că mama uneia din servitoarele mele e bolnavă. Doctorul Conwell o tratează, şi sunt curios... să ştiu cât de gravă este boala ei.

Averill, naiba să-l ia, se uită la el bănuitor.

— Îţi cere servitoarea asta prea multe zile libere, îşi neglijează îndatoririle sau ce?

— Nimic de genul ăsta. Dar mă tot întreb dacă mama domnişoarei Honeycote este aşa bolnavă cum spune fata.

— Spune-mi, este cumva tânără şi frumoasă această domnişoară Honeycote?

N-avea rost să-l mintă pe Averill.

— Da. Dar e şi încăpăţânată, şi şireată.

Prietenul lui încuviinţă din cap ca un înţelept şi îşi desfăcu degetele.

— Te gândeşti să ţi-o faci amantă sau să te însori cu ea?

— Doamne sfinte! E croitoreasă. Se îmbracă precum o

fată bătrână pe care nu a luat-o nimeni de vreo douăzeci de ani. Nu prea e făcută să fie ducesă.

— Amantă, atunci.

— Nu, spuse Owen, clocotind de mânie. Cât îşi dorea să-i tragă lui Averill un pumn în faţă şi să-i şteargă zâmbetul acela superior! în schimb, se ridică şi spuse: Gata cu interogatoriul ăsta. Vreau să mă duc prin oraş şi să-mi întreb doctorul de Conwell. De ce nu vii şi tu? După aia am putea boxa câteva runde, nu-i aşa?

Averill se ridică, îşi flexă mâinile şi se uită la Owen de parcă prietenul lui ar fi luat-o razna.

— Dacă eşti sigur.

Owen se uită chiorâş la el şi o luă spre afurisita de uşă.

— Vii sau nu?

*

Anabelle aproape terminase rochia de bal a Oliviei. Era din mătase albă, cu un corsaj şi mâneci de satin albastru care îi punea în evidenţă Oliviei ochii verzi. Mânecile, despicate în faţă, erau prinse cu agrafe din aur, asortate cu bordajul grecesc. Anabelle plănuia să coasă bordajul cu fir de aur, dar voia ca Olivia să mai probeze rochia o dată înainte să o facă.

Dat fiind că Olivia era la cumpărături şi nu avea să fie disponibilă cel puţin o jumătate de oră, Anabelle se duse la parter să-l întrebe pe domnul Dennison dacă nu venise poşta. Trecuseră două zile fără să primească o scrisoare de la Daphne. Fiindcă nu stătuse niciodată aşa multă vreme despărţită de familie, lui Anabelle îi era dor de mama şi de sora ei. Era obişnuită să vină de la serviciu, să se aşeze la patul mamei şi să le spună ei şi lui Daphne totul despre clientele mofturoase de la magazin. Prostioare, cum ar fi nenumăratele cereri de a li se pune cinci pene de struţ la

pălării sau dorinţa debutantelor de a folosi mult material de umplutură în zona de la piept a corsetului.

De când stătea în casa ducelui, adică de doar cinci zile, văzuse multe şi trecuse prin tot atâtea.

Mamei i-ar plăcea enorm să-i descrie candelabrul de cristal din sala de la intrare, iar Daphne ar savura scena sărutului din biroul ducelui. Anabelle bănuia că putea descrie candelabrul într-o scrisoare, dar un sărut ca acela… ei bine… era greu de descris.

În lipsa unei scrisori de la sora ei, Anabelle îşi imagină tot felul de tragedii. Poate că Daphne se îmbolnăvise sau starea mamei se înrăutăţise, ori poate cheltuiseră toţi banii trimişi de duce şi preferau să moară de foame în apartamentul lor decât s-o îngrijoreze pe Anabelle. Spera din tot sufletul să primească veşti de la ele.

Când dădu cu ochii de majordom în cămară, unde stătea de obicei, sprâncenele acestuia se ridicară până aproape de fruntea lui ridată.

— Domnişoară Honeycote, spuse el cu glas blând. Cu ce te pot ajuta?

— Bună ziua, domnule Dennison. Îmi puteţi spune dacă a venit poşta?

— Da. Se ridică de pe taburet şi îi făcu semn lui Anabelle să-l urmeze. După ce căută într-un teanc de scrisori de pe masa din sală, îi dădu un plic. A sosit cu doar câteva minute în urmă.

Ea se uită la plic, uşurată să vadă scrisul lui Daphne.

— Mulţumesc. Luă plicul în mână şi se îndreptă spre dormitorul ei, un loc retras, unde putea citi în linişte scrisoarea de la sora ei. După ce îşi dădu jos pantofii şi se sui în pat, îşi vârî picioarele sub ea şi deschise scrisoarea.

Draga mea Belle,

Regret că *nu ţi-am scris de vreo două zile. Cred că*

mori de nerăbdare să-ţi dau veşti despre mama. Aş vrea să-ţi spun că starea ei e mai bună, dar, din păcate, se înrăutăţeşte. Tuşea n-o mai lasă şi mănâncă foarte puţin. Nu că n-am avea de mâncare. Îţi mulţumesc pentru suma generoasă pe care ne-ai trimis-o.

Eu m-am ospătat ca o regină, dar nici cele mai bune bucăţi de carne n-au atras-o pe mama.

E atât de slăbită, încât nu vrea decât să doarmă. O las în cea mai mare parte a timpului, deoarece pare tare istovită.

Cel puţin când doarme o mai slăbeşte tuşea. Doctorul Conwell a consultat-o ieri şi i-a mai prescris nişte doctorii. A promis să vină să vadă cum se simte mama la începutul săptămânii viitoare.

Între timp, fac tot ce pot să se simtă ea bine. Ieri a venit doamna Bowman să stea cu mama în timp ce eu m-am dus să fac nişte cumpărături. M-am oprit la bibliotecă şi am împrumutat mai multe cărţi. Am început să-i citesc mamei unul dintre romanele doamnei Radcliffe, şi pare să-i placă, până aţipeşte. Oricum, lectura ne ajută să ne petrecem timpul într-un mod plăcut.

Cât mi-aş dori să-ţi dau veşti mai bune! Ştiu că munceşti mult să avem tot ce ne trebuie şi îţi sunt recunoscătoare pentru tot ce ai sacrificat de dragul nostru. Totuşi, nu doresc decât să fii aici cu noi. Sunt sigură că tu ai şti ce să faci ca s-o ajuţi pe mama.

Olivia stătu nemişcată cât o îmbrăcă Anabelle în rochia de bal. O urmări pe Olivia cum îşi punea palma pe corsaj şi se uita mândră în oglinda lungă din faţa ei.

— Cordonul ăsta din mătase de culoarea prunei este minunat, zise ea. Arăt aproape…

— Frumoasă? îi sugeră Anabelle. Bineînţeles. Carnetul tău de dansuri va fi plin la balul lui Lady Milverton.

— Nu ştiu cum să-ţi mulţumesc. Şi nici Rose. Îi place

la nebunie rochia pe care i-ai făcut-o. Dar cred că şi pe tine te place nespus.

— Nu-mi dau seama de ce. Nu era genul de persoană pe care s-o admire domnişoarele. Uneori femeile mai coapte, ca doamna Bowman, o făceau – poate pentru că preferau genul ăsta de bonetă.

Anabelle începuse să ţină la Rose şi o bucurau vizitele ei în atelier. Dar numai una din ele întreţinea conversaţia. Deşi Rose comunica prin semne şi prin scris din când în când, lui Anabelle i-ar fi plăcut mult să-i audă vocea şi să aibă ocazia să discute cu ea.

— Mă bucur că Rose este mulţumită de rochia ei, spuse Anabelle, aplecându-se să prindă cu ace tivul Oliviei. O persoană cu o fire atât de plăcută şi de generoasă merită să fie fericită. Se opri puţin. Iartă-mă că-ţi pun o întrebare aşa indiscretă, dar de ce nu vorbeşte?

Olivia oftă.

— Vorbea odată. Era chiar foarte vorbăreaţă până acum trei ani.

Lui Anabelle i se strânse stomacul.

— A avut un accident?

— Nu. Adică nu suntem întru totul siguri.

Olivia se încruntă şi îşi ridică tivul rochiei ca să nu se împiedice în el, se duse la bancheta de sub fereastră şi se aşeză pe perna decolorată. Anabelle o urmă şi se puse lângă ea.

— Rose era o fată deşteaptă, plină de viaţă. Dar apoi, când avea cincisprezece ani, mama ne-a părăsit.

— Unde s-a dus?

— Cred că avea un amant pe continent.

Olivia spusese asta pe un ton nonşalant, dar ridurile fine de la colţurile gurii îi trădau suferinţa. Anabelle ştia ceva despre reputaţia scandaloasă a ducesei şi îşi dori să nu fi ştiut.

— Mai… trăieşte?

Deşi era nepoliticos să-ţi bagi nasul în viaţa altora, Olivia părea uşurată să vorbească despre asta.

— N-am auzit să fi murit, aşa că presupun că trăieşte. Însă n-am primit nicio scrisoare de la ea.

— Îmi pare rău!

Olivia îşi pipăi corsajul, plimbându-şi mâna în toate direcţiile.

— Nu eram prea apropiată de ea. A plecat fără ca măcar să-şi ia rămas-bun, ceea ce l-a distrus pe tata. S-a sinucis la câteva săptămâni după aceea.

Anabelle icni. Auzise zvonuri că fostul duce se sinucisese, dar, desigur, autorităţile îi declaraseră moartea un accident, ca să poată fi înmormântat după datină.

— Vai, Olivia! Nu ştiu ce să spun.

— Owen a avut grijă de noi, s-a ocupat de toate. Dar n-a reuşit s-o facă bine pe Rose. Nimic nu-l face să sufere mai mult.

Pe Anabelle o durea inima.

— Nu cred că Rose e distrusă. Pare fericită şi e evident că vă iubeşte pe tine şi pe fratele ei.

— Eu şi Rose avem foarte puţine secrete, dar nici eu nu ştiu ce s-a întâmplat în acea zi – în ziua când a plecat mama mea. Eram toţi la conacul Huntford, domeniul nostru de la ţară, unde părinţii mei dădeau o petrecere. În a patra seară după sosirea oaspeţilor, Rose a dispărut. Oamenii au căutat-o toată noaptea. A doua zi dimineaţă, mama a plecat, şi Owen a găsit-o pe Rose dormind în grajd. Nu era rănită, dar n-a mai scos o vorbă de atunci.

Nu se cuvenea, dar Anabelle trebuia să întrebe:

— Ai încercat să vorbeşti cu ea despre acea noapte? Să afli ce s-a întâmplat?

— Da, eu şi Owen am încercat. Nu ştim de ce a plecat din casă şi ce a tulburat-o. De câte ori aducem vorba despre asta, ea doar se uită fix drept înainte – de parcă nici nu suntem în preajma ei. Olivia oftă adânc. Owen credea că

n-ar trebui să-şi facă intrarea în societate anul ăsta, chiar dacă are şaptesprezece ani. Era îngrijorat că oamenii au să-şi bată joc de ea, vor confunda tăcerea ei cu lipsa de inteligenţă. Mai rău, îşi făcea griji că vreun gentleman lipsit de scrupule ar încerca să profite de starea în care se află.

— Îi înţeleg rezervele. Vă protejează foarte mult pe amândouă.

— *Puţin* spus. Olivia zâmbi slab. L-am convins totuşi s-o lase pe Rose să-şi facă debutul la câteva baluri mai mici. Ea are mai multă tărie de caracter decât orice persoană pe care o cunosc. S-o izolăm de societate ar fi incorect şi, într-un fel, chiar insultător.

Anabelle era impresionată. Şi jenată că nu-şi dăduse singură seama de adevăr.

— E norocoasă că are o soră ca tine.

— Şi eu am mare noroc.

Rămaseră o vreme într-o tăcere amicală, apoi, de parcă îi venise gândul chiar atunci, Olivia întrebă:

— Ai o soră?

Anabelle atinse scrisoarea din buzunar.

— Da. Este cu câţiva ani mai mică decât mine şi mult mai frumoasă.

Olivia întinse mâna şi i-o strânse pe a lui Anabelle.

— Mă îndoiesc. Adică, sunt sigură că sora ta e frumoasă, dar şi tu eşti. Poate într-un fel diferit.

Şi ducele îi spusese că este frumoasă. Se părea că întreaga familie avea idei ciudate despre frumuseţe. Dar Anabelle era preocupată de griji mai mari pe moment. Era deja cu o zi în urmă faţă de programul ei de lucru autoimpus şi trebuia să termine pe seară rochia Oliviei. Apoi, după ce se ducea toată lumea la culcare, trebuia să găsească o modalitate de a ieşi din casă pe furiş, să meargă la familia ei în toiul nopţii şi să se întoarcă în Mayfair înainte să se crape de ziuă. Regreta că nu avea la ea hainele de băiat, dar Daph nu i le trimisese. Urma să

rămână în întuneric şi să meargă cât putea de repede.

O aştepta o noapte lungă.

Capitolul 9

Buckle[5]: *(1) O clemă folosită la fixare. (2) A se îndoi, a se încovoia sau a cădea, aşa cum se întâmplă adesea când ţi se înmoaie genunchii în timpul unui sărut cu un duce îndrăzneţ.*

La două noaptea, Anabelle se dezveli şi se dădu iute jos din pat, îmbrăcată din cap până-n picioare cu o rochie gri-închis care spera să nu se distingă în întuneric. Îşi trase botinele, legând strâns şireturile, de parcă asta îi oferea protecţie de bandiţii care înţesau străzile Londrei. Poate reuşea totuşi să fugă mai repede, dacă era necesar.

Dar se rugă să nu se ajungă la aşa ceva.

În casă era linişte ca într-o biserică. Anabelle ieşi prin atelier, apoi o luă pe coridorul întunecat. Merse pe vârfuri pe lângă uşa lui Rose, trecu de a Oliviei şi coborî scara până la primul etaj. Când trecu de biroul ducelui, pulsul i se acceleră. Noaptea trecută îi părea aproape ireală. Nu avea să uite niciodată cum simţise trupul ducelui, cald şi vânjos, în spatele ei sau cum se minunase să descopere că gura lui se potrivea perfect cu a ei. Se înroşi la faţă şi iuţi pasul, ca şi cum, îndepărtându-se de locul cu pricina, avea să-şi şteargă din minte scena sărutului. Era absurd, dar merita să încerce.

---

5 Pentru definirea ambilor termeni, autoarea foloseşte buckle, care înseamnă atât „cataramă, clemă", cât şi „a se încovoia". în limba română nu există un astfel de cuvânt care să aibă ambele sensuri, (n.tr.)

În tăcere, se îndreptă spre scara îngustă de serviciu din spatele casei şi coborî treptele ce scârţâiau, păşind cât de uşor putea. Când ajunse la uşa din spate, se opri să-şi tragă sufletul. Se gândise să plece din casă pe această uşă, dar unul dintre servitori putea să descopere că fusese lăsată descuiată şi să o încuie, împiedicând-o să se întoarcă pe acolo. În plus, uşa din spate dădea în grădină şi, de la ferestrele etajului de sus, Anabelle observase poarta din gardul de fier, înalt şi negru, care era, fără îndoială, încuiată. Dennison dormea aproape de uşa din faţă, aşa că nu putea să iasă sau să intre pe acolo.

Avea nevoie de o altă cale de scăpare, aşa că, după ce se gândi bine, hotărî să iasă pe fereastra bibliotecii. Biblioteca se afla la parter, în partea casei dinspre faţadă, şi avea ferestrele spre stradă. Era uşor să deschidă cerceveaua şi să coboare pe trotuar.

Aşa spera.

Făcând paşii gândiţi dinainte, Anabelle îşi croi drum pe lângă dulapuri, fotolii şi mesele în stil Chippendale până ajunse la fereastra enormă din încăpere. Draperiile groase de catifea erau trase, şi, când se strecură în spatele lor, acestea o acoperiră, permiţându-i să umble la cercevea fără teamă că va fi descoperită. Încuietoarea se blocă la început, dar, până la urmă, reuşi s-o dea într-o parte şi întredeschise fereastra. Simţi pe faţă aerul cald şi umed şi inspiră adânc. Reuşise! Daphne şi mama aveau nevoie de ea.

După ce se asigură că nu trecea nimeni prin faţa casei, îşi scoase capul pe fereastră şi se uită cu atenţie în jos. Trotuarul părea mai departe decât crezuse – poate la vreun metru şi ceva. După ce spuse o rugăciune scurtă, dar plină de ardoare, îşi ridică un picior pe pervaz, se strecură prin fereastră şi sări în jos – spre libertate.

*

Owen hotărî să se întoarcă acasă pe jos de la clubul Whites. Savurase o masă excelentă şi câteva pahare de băutură fină după aceea. O plimbare înviorătoare care să-i limpezească mintea era tocmai ce-i trebuia.

Mai devreme în acea după-amiază, el şi Averill îi făcuseră o vizită doctorului lui Owen şi îi puseseră câteva întrebări. Doctorul nu auzise niciodată de Conwell. Apoi Owen îi poruncise vizitiului să-i ducă la adresa unde trimisese banii pentru tratamentul mamei lui Anabelle. Casa, aflată într-o zonă cam dubioasă a Londrei, părea părăsită.

Se părea că această croitoreasă a lui era mai intrigantă decât o crezuse.

Anabelle născocise probabil boala mamei sale, inventase numele doctorului şi îi dăduse adresa unui complice – poate amantul ei. Owen ignoră senzaţia de greaţă ce îl cuprinsese.

Dacă era încurcată cu cineva, nu era treaba lui, dar nu avea să accepte să fie înşelat de ea. Ce nebun fusese să o creadă – să trimită bani la doctori, spiţeri, mame suferinde şi surori neajutorate. Era evident că fusese orbit de dorinţă. A doua zi dimineaţă avea s-o cheme pe Anabelle la el în birou şi să-i spună categoric că…

Ce *naiba* se întâmpla în casa lui?

Se opri în colţul străzii şi aruncă o privire la ce părea să fie fundul atrăgător al unei femei atârnând pe o fereastră.

Fereastra *lui.*

Se ţinu aproape de faţada din cărămidă a casei pe lângă care trecea, apoi continuă să meargă spre femeie. Pe când se avânta peste pervaz, i se agăţară fustele de cercevea. Owen zări nişte picioare subţiri în lumina felinarului, înainte ca femeia să cadă pe pământ şi să-şi tragă fustele după ea. Femeia se uită în jur, aşa că el îşi lipi

spatele de cărămizile aspre şi aşteptă să vadă în ce direcţie avea s-o ia.

Trebuia să fie Anabelle. Chiar şi fără boneta ei oribilă, îi recunoştea mişcările eficiente şi zvelteţea corpului. Inima îi bătu mai tare la vederea ei. Poate pentru că o confruntare era iminentă.

La urma urmei, de câte ori era în preajma ei, sângele i se înfierbânta brusc.

Ce naiba credea că face plecând pe furiş din casa lui? în primul rând, era al naibii de periculos pentru o femeie să umble noaptea pe străzile Londrei. Dar altceva îl contraria.

Voia să fugă.

Crezuse că se înţelegeau toţi destul de bine. Surorilor lui le plăceau rochiile pe care le făcea Anabelle pentru ele. Ei îi plăceau noii ei ochelari. Lui îi plăcea cum săruta ea.

Dar acum pleca, şi, la ora aceea din noapte, singura explicaţie posibilă era o întâlnire amoroasă.

Owen îşi înghiţi amăreala din gât şi o porni pe urmele ei. Se îndrepta spre est, păşind pe trotuar de parcă îi aparţinea, dar el ghici că bravada ei era doar o aparenţă. Orice femeie sănătoasă la cap ar fi îngrozită. Îşi încleştă pumnii. Ce fel de om trebuia să fie iubitul ei dacă o lăsa să cutreiere străzile singură în toiul nopţii?

Pentru numele lui Dumnezeu, Owen avea să afle în curând.

Lămpi de gaz luminau cartierul pustiu. Din când în când, ţipătul unei bufniţe sau huruitul unei trăsuri rupea tăcerea. Anabelle se grăbea, oprindu-se din când în când să asculte – de parcă bănuia că o urmărea cineva.

El se retrase mai departe în întuneric, iar ea iuţi pasul pe următoarele câteva străzi când ieşi din relativa siguranţă oferită de Mayfair şi intră într-o zonă mai puţin elegantă a oraşului. Când ajunse la intersecţia străzilor Holborn şi Red Lion, se auzi un urlet. Anabelle îngheţă de spaimă, şi lui Owen i se zbârli părul de pe ceafă.

Din întuneric, doi câini uriaşi se năpustiră în direcţia lor, ducându-se glonţ la ea. Ochii le străluceau albi în beznă – păreau răi ca nişte cerberi. Animalele lătrau şi îşi dezgoleau colţii în timp ce se apropiau. El se aşteptase la tâlhari sau la filfizoni beţi, pentru numele lui Dumnezeu, nu la câini. De zgarda aflată în jurul gâtului gros al fiecărui câine atârna o sfoară roasă, care se ondula după ei în vreme ce alergau.

Dacă se lua după coastele lor proeminente, ar fi zis că animalele erau flămânde.

— Anabelle! Fata se întoarse spre el şi, în lumina stranie a lămpilor de pe stradă, ducele văzu ce îngrozită era.

— Fugi!

El luă o piatră de pe jos şi alergă spre câini, sperând să le abată atenţia de la ea. Dar nu putea să arunce piatra fără să rişte s-o lovească pe ea.

Ea se uită la stânga, spre un scuar pustiu, apoi la dreapta, pe alee. Ridicându-şi puţin fustele, o luă la fugă pe alee şi dispăru între două clădiri.

El aruncă piatra spre cele două javre, dar acestea doar mârâiră şi se repeziră după Anabelle pe alee, mai s-o ajungă din urmă.

Owen se luă după ei, fugind cât putea de repede. El coti şi… *la naiba!* Aleea se termina într-un zid de cărămidă.

— Vin! strigă el. *Rezistă.*

Ea se uită îndărăt, îi văzu pe câini şi pe el, apoi fugi în continuare. El voia să-i spună să fie atentă pe unde mergea, dar nu-şi putea lua ochii de la câinii cei răi.

De la câţiva metri distanţă, îi strigă:

— Atenţie!

Prea târziu. Se izbi de o ladă din lemn şi căzu întinsă pe spate. Unul din câini o atacă, prinzându-i fusta în fălci şi rupând-o într-o secundă. Ea încercă să se dea repede înapoi târându-se pe fund, dar câinii o înconjurară.

— Ajutor! strigă ea.

Owen veni în fugă pe aleea alunecoasă din cauza mizeriei şi o înşfăcă o ladă când trecu pe lângă ea. Se repezi printre câini şi se aplecă peste Anabelle, lovind cu lada câinele care îi rupea fusta. Acesta lătră, se dădu înapoi, iar celălalt câine mârâi, ţintuind-o pe Anabelle cu o privire fioroasă. Owen îi trase una în cap, doborându-l. În acest timp, prima javră se repezi la el, înfigându-şi colţii în antebraţul lui.

Durerea îi străbătu braţul până la umăr. Anabelle ţipă şi se ridică, nesigură pe picioare.

— Fugi! îi strigă el.

În timp ce unul din câini scheuna şi celălalt îi folosea antebraţul pe post de jucărie, ea putea să scape.

El încercă să-şi elibereze braţul legănându-l, dar câinele îşi înfipse colţii şi mai adânc. Agitând lada, îl ţinu pe celălalt câine la distanţă.

Anabelle îi ignoră porunca – ceea ce nu era de mirare. Bâjbâi pe jos şi se grăbi să ajungă lângă el. El încercă din nou:

— Pleacă!

De parcă nici nu-l auzise, ea ridică o scândură lungă deasupra capului. Cu un ţipăt sălbatic, îl pocni în cap cu scândura pe câinele agăţat de braţul lui Owen.

Imediat, câinele îi dădu drumul şi se făcu mic de frică; celălalt făcu la fel. Owen îi mai lovi cu lada de câteva ori şi, în cele din urmă, potăile fugiră.

El rămase pe loc o vreme, încercând să-şi tragă sufletul. dându-şi seama că nu mai avea nevoie de ladă pe post de armă, o azvârli în lături. Sângele i se scurgea pe braţ şi îi îmbiba mâneca.

— Eşti rănită? o întrebă, uitându-se la rochia ei ruptă şi la faţa murdară.

— Nu… cred.

Ea se sprijini de zid de parcă i se înmuiaseră

picioarele.

Fără să se gândească, Owen o trase spre el şi o înconjură cu braţul nevătămat. Inspiră mirosul proaspăt al părului ei – un adevărat refugiu în bezna de pe alee – şi savură apăsarea trupului ei lipit de al lui. Erau întrebări pe care trebuia să i le pună, dar, pentru moment, îi era de-ajuns s-o ţină în braţe.

O sărută în creştet, şi ea îşi ridică faţa să se uite la el.

— Văd că ochelarii tăi sunt întregi.

Ea îi zâmbi slab.

— Da.

Cu o mână, el i-i scoase cu grijă şi îi puse în buzunar. Apoi o sărută pe frunte, pe ochi şi pe obraji, iar la urmă, pe gură. Ţinându-i faţa în mâini, îi deschise buzele cu limba şi o savură. Nu încercă să-şi ţină dorinţa în frâu. O sărută aşa cum dorea de mult timp – lacom, înflăcărat, posesiv.

De parcă era a lui cu adevărat.

Anabelle îi răspunse. Se agăţă de el, iar limba ei se lipi de a lui într-o imitaţie a ceva mai intim. Când o sărută mai adânc, ea îşi înfipse degetele în părul lui de parcă îl voia şi mai aproape de ea.

Ironia situaţiei înfipse un pumnal în inima lui, căci ştia ce îşi dorea fata cu adevărat. Ce încercase să facă chiar în noaptea asta: să fugă.

Owen pierdu noţiunea timpului. Nu voia să-i dea drumul, să înceteze a o mai săruta sau s-o dojenească pentru că încercase să-l lase baltă în toiul nopţii. Dacă n-ar fi fost pe o alee umedă şi întunecată, poate şi-ar fi scos hainele şi şi-ar fi explorat trupurile. Numai Dumnezeu ştie cât i-ar fi plăcut lui. În schimb, se mulţumi să-i treacă o mână peste piepţii rochiei, atingându-i uşor sânii şi necăjindu-i sfârcurile până se întăriră. Se imagină deschizându-i nasturii din spatele rochiei, dându-i jos mânecile de pe umeri şi slăbindu-i corsetul. I-ar ţine sânii grei în mâini, i-ar cuprinde cu gura un sfârc trandafiriu şi l-

ar suge până când ea…

— Excelenţă, zise ea, întrerupând sărutul.

Fir-ar! Formula ei oficială de adresare îl îngheţă ca o baie într-un lac rece.

— Owen. Sau Huntford, dacă te hotărăşti să-mi spui pe numele de botez.

Ea îşi înghiţi nodul din gât şi îşi drese glasul, dar nu scoase niciun sunet.

El mormăi o înjurătură, o luă de mână şi o trase după el pe stradă. Când treceau pe sub o lampă, el văzu că partea de jos a fustei lui Anabelle lipsea, dar cămăşuţa îi acoperea picioarele.

— Sunt sigură că ai motive să crezi tot ce e mai rău despre mine şi nu ţi-aş găsi vreo vină pentru asta, spuse ea. Dar, te rog, lasă-mă să-ţi explic…

Vai, Doamne, ce serioasă părea şi demnă de încredere! Ochii ei mari şi expresia sinceră îl răciră până în miezul fiinţei lui. Ce fel de persoană putea fi aşa amăgitoare, aşa pricepută la minţit? Şi cât de nebun era el că avea o rază de speranţă că ea putea să-i explice de ce plătise unor doctori inexistenţi şi cum de avea întâlniri amoroase în miez de noapte?

— Nu mă interesează scuzele tale. Aveam o înţelegere. Serviciile tale de croitoreasă pentru trei luni în schimbul libertăţii tale. Ai încercat să te furişezi.

— Nu-i adevărat. M-aş fi întors înainte să se crape de ziuă.

Cuvintele ei aproape îl făcură să se încovoaie, ca un pumn în burtă. Se întrebă de câte ori ieşise ea pe furiş din casă şi se dusese la vreo întâlnire, riscându-şi viaţa ca să se vadă cu cineva. Încercă să-şi înfrâneze gelozia care îi făcea sângele să clocotească.

— Cum să nu, eşti o angajată conştiincioasă.

Ea se dădu înapoi de parcă o lovise cu biciul.

— Nu mă crezi.

— N-are importanţă dacă aveai de gând să te întorci sau nu. Ai încălcat oricum înţelegerea noastră.

— Am avut un motiv întemeiat să plec. Şi *m-aş fi* întors, spuse ea, bătând din picior pentru a se face mai bine înţeleasă.

— Nu cred că te-ai fi întors. Ştii de ce? El ajunse lângă ea din doi paşi, se aplecă şi îi vorbi la ureche: Nu ai fi reuşit. Ai fi sângerat de moarte pe o nenorocită de alee în timp ce te mâncau câinii.

Anabelle îşi reţinu un suspin, dar lacrimile începură să-i curgă pe obraz.

— Ştiu. Dar trebuia să le văd. Încă trebuie.

„Pe ele, nu pe el…?”

— Pe cine?

— Pe mama şi pe Daphne. Am primit ieri o scrisoare de la ele, şi Daph spunea că starea mamei s-a înrăutăţit. Sora mea e foarte optimistă de fel, aşa că, atunci când am citit veştile rele, am ştiut că trebuie s-o văd pe mama cu ochii mei.

— Dacă e adevărat…

— *Este* adevărat.

— … Atunci de ce nu mi-ai cerut voie să te duci la ele? La o oră decentă din zi, adăugă el.

— Ţi-am cerut o dată, replică ea. În prima zi, te-am întrebat dacă pot să-mi iau rămas-bun de la ele. M-ai refuzat. Nu pari genul de persoană care se răzgândeşte.

El îşi amintea vag conversaţia. Dacă se gândea mai bine, nu procedase corect. Dar pe atunci încă era furios pe ea fiindcă îi ameninţase sora. Şi, după o noapte petrecută sub un pod, nu prea fusese dispus să-i facă favoruri lui Anabelle.

— Lucrurile s-au schimbat de atunci.

Era adevărat. Tot nu ştia dacă putea avea încredere în ea sau dacă mama ei era într-adevăr bolnavă. Dar acum, voia să ştie. *Voia* s-o creadă.

— Sora ta te aşteaptă în noaptea asta?

Ea scutură din cap.

— Ar fi fost furioasă pe mine că mi-am asumat un asemenea risc.

— Eu şi sora ta gândim la fel. Dacă ai fi reuşit să ajungi cu bine, era foarte posibil ca mama şi sora ta să doarmă. Ne întoarcem acum acasă la mine. Dimineaţă, te voi însoţi să-ţi vezi familia. Mai avem şi alte lucruri de discutat, dar, pe moment, prima mea grijă e să te duc acasă teafără.

Îşi aminti cu întârziere că ochelarii ei erau la el în buzunar şi i-i dădu.

Ea şi-i puse pe nas şi îşi miji ochii.

— Braţul tău, zise ea, luându-i mâna.

Rana trebuie curăţată şi bandajată imediat.

De fapt, se părea că sângerarea încetinise. Avea să supravieţuiască, dar nu putea să rămână aşa, cu haina pe el. Mâneca era toată zdrenţe şi avea urme de colţi.

— Sunt total de acord că trebuie să ajungem degrabă acasă. Şi să evităm câinii de orice rasă.

— Şi dacă acei câini erau… Adică… puteau să fie?

— Păreau mai degrabă flămânzi decât turbaţi.

Ea ridică mâna şi îi netezi una din sprâncene cu arătătorul.

— Şi ochiul ţi-e tăiat şi umflat. Eşti mai rănit decât mi-am dat seama.

Owen îşi atinse ochiul învineţit cu podul palmei şi tresări.

— Asta nu e de la câini. Prietenul meu, Averill, mi-a făcut-o.

— *Prietenul* tău ţi-a făcut asta?

Owen zâmbi.

— Da, dar el a plecat cu o buză umflată.

Nu ştia de ce se simţise obligat să menţioneze aşa ceva. Blestemata de mândrie, bănui.

— Ce încântător!

— Ţi-ar plăcea de Averill, pufăi Owen. Tuturor doamnelor le place.

— Da, ei bine, n-am fost niciodată una care să se ia orbeşte după turmă.

Răspunsul ei fu pe placul lui Owen. Ea se uită mai îndeaproape la braţul lui înainte să-i dea drumul.

— Ar trebui să trimiţi după un doctor.

— Probabil, admise el. Dar tot ce vreau acum este să mă bag în pat.

Ea încuviinţă din cap şi căscă.

— O idee excelentă.

El îşi arcui o sprânceană înspre ea, şi chiar în întuneric, văzu că i se împurpurau obrajii.

Merseră unul lângă altul, în tăcere, pe străzile pustii, până la el acasă. Când o conduse pe treptele din faţa intrării, îi spuse:

— Nu e nici pe departe aşa aventuros să intri pe uşa din faţă ca, să zicem, pe o fereastră, dar măcar nu eşti nevoită să te cocoşezi.

Ea roşi din nou.

— Cum de ştii aşa ceva?

El se gândi înduioşat la fundul care îi atârnase de la fereastra bibliotecii şi se aplecă spre urechea ei.

— Te-am văzut. Am văzut totul.

Gura ei se deschise, iar el avu pe neaşteptate un impuls pasional s-o sărute din nou, dar, din sala întunecată de la intrare, auzi pe cineva dregându-şi glasul. Era Dennison. Majordomul trecu de colţ, ţinând un felinar în sus.

— E totul în regulă, Excelenţă?

Dennison cuprinse cu privirea hainele lui jerpelite şi ţinuta lui Anabelle înainte să se uite la pendula de pe perete.

— Perfect, răspunse Owen cu voioşie în glas. Îi plăcea

să-şi necăjească majordomul. Lui Anabelle îi spuse: Noapte bună, domnişoară Honeycote. Odihneşte-te bine ca să fii în formă la ieşirea de mâine-dimineaţă.

Ea o luă la fugă spre camera ei de parcă era urmărită de o haită de câini sălbatici.

Capitolul 10

A doua zi dimineaţă, Anabelle se dădu cu greu jos din pat. Picioarele îi erau ca plumbul şi avea ochii umflaţi. Toată noaptea fusese obsedată succesiv de imaginea mamei tuşind într-o batistă pătată de sânge şi a ducelui mâncat de viu de câini fioroşi. Pe deasupra, aştepta cu nerăbdare să ajungă la mama ei şi la Daph.

Pe de o parte, era generos din partea ducelui să o însoţească. Avea să vadă cu ochii ei cum se simţea mama. Pe de alta, gândul că el urma să-i vadă condiţiile umile de trai o făcu să simtă un ghem în stomac, ca aţa pentru broderie a unei începătoare. Jena nu era singurul motiv pentru care şovăia să-i arate apartamentul lor. Era mai mult decât atât.

Să-l prezinte pe duce mamei şi surorii ei era acelaşi lucru cu a-l invita în cealaltă viaţă a ei – cea *adevărată.* Aceea la care urma să se întoarcă după ce-şi ispăşea pedeapsa lucrând pentru el, şi nu-i surâdea ideea ca el să fie parte, fie şi pentru scurt timp, din viaţa lor pentru a-şi satisface curiozitatea – sau, mai rău, pentru a avea grijă de ele, de parcă făcea un act de caritate pentru familia ei.

Poate că nu aveau prea multe, dar mândria nu le lipsea. Şi, mai important, se aveau una pe alta.

După ce se spălă în grabă pe faţă şi se îmbrăcă, se duse la parter, luă micul dejun, apoi se întoarse în atelier. Avea o mulţime de treabă şi, deoarece bănuia că ducele

urma să mai doarmă câteva ore, îşi propusese să lucreze cât de mult.

Astăzi începea o nouă rochie de plimbare pentru Olivia. Fiecare rochie pe care o termina o aducea mai aproape de libertate, dar mai avea încă optsprezece de cusut şi nu intenţiona să facă rabat de la calitate, oricât de mult dorea să ajungă acasă. Stabilise să facă rochia de plimbare din muselină indiană, dar blana urma să fie într-o frumoasă culoare aurie, bordată cu o panglică lată de dantelă. Culoarea elegantă se potrivea cu şuviţele aurii din părul Oliviei, iar Anabelle abia aştepta să-i arate creaţia ei.

În timp ce Anabelle măsura mătasea chihlimbarie pentru căptuşeala tocii de blană, Olivia intră în atelier să-şi facă obişnuita vizită de la jumătatea dimineţii.

— Bună dimineaţa, zise ea, uşor nedumerită. Am trecut pe lângă fratele meu când mă întorceam de la micul dejun şi mi-a cerut să i te aduc.

Anabelle îşi înghiţi nodul din gât.

— Chiar aşa?

— Da. Şi părea gata să facă o vizită cuiva. Ai idee ce pune la cale?

— Cred că da. Scuză-mă o clipă.

Puse jos centimetrul şi îşi luă poşeta din dormitorul de alături.

Când se întoarse în atelier, Olivia se uită fix la ea.

— De ce tu şi Owen arătaţi aşa obosiţi în această dimineaţă?

Anabelle râse – un pic prea tare – drept răspuns.

— Mă tem că am stat până târziu ieri-seară. Dar nu va afecta lucrul la rochia ta nouă. Mă întorc în câteva ore şi voi lucra mai mult la ea.

Olivia zâmbi de parcă era amuzată.

— Excelent. Voi trece pe aici şi poate vom mai sta de vorbă.

— M-aş bucura.

Anabelle se strecură grăbită pe lângă Olivia, coborî scările şi îl găsi pe duce aşteptând-o în sala de la intrare. Dennison stătea lângă el, ţinând pălăria ducelui pregătită.

— Mergem? o întrebă ducele.

Ea îşi pipăi capul cu mâna, uşurată că boneta era bine prinsă.

— Da.

Îşi luă pălăria şi şi-o îndesă pe cap, înainte să iasă cu ea pe uşa din faţă. Cerul cenuşiu părea tare aproape de pământ şi încărcat, iar Anabelle simţi pe faţă picături de ploaie rece. Se înfăşură mai bine în şal, dorindu-şi să nu semene cu un şobolan ud când aveau să ajungă acasă.

Dar, în loc să pornească pe stradă, ducele o conduse la cea mai frumoasă trăsură pe care o văzuse vreodată. Îi aştepta la doar câţiva paşi, cu caroseria neagră a cabrioletei atât de lustruită, că îşi vedeau imaginea reflectată. Un „H” pictat cu praf de aur decora uşa trăsurii, însemnând-o ca fiind a ducelui. În caz că mai era vreo îndoială.

— Mergem cu *asta?* întrebă ea.

În chip de răspuns, unul din valeţi veni şi deschise uşa trăsurii cu locuri din catifea neagră şi perne. Anabelle de-abia aştepta să pipăie materialul şi să-i verifice textura, să vadă dacă era aşa gros şi moale cum părea.

Ducele o ajută să urce şi, după ce ea îşi alese bancheta din spate, el o conduse la cea din faţă şi se aşeză lângă ea. În clipa când valetul închise uşa trăsurii, ducele dădu cu pumnul în tavan, şi vehiculul se puse în mişcare.

Cabrioleta era mai plăcută şi mai intimă decât se aşteptase Anabelle. Cu transperantele trase pe jumătate, ziua mohorâtă de afară abia se mai vedea. Deşi interiorul era spaţios, picioarele ducelui se întindeau pe toată podeaua şi capul aproape îi atingea tavanul. Îi mirosea crema de bărbierit şi îi simţea căldura emanată de corp. Părul negru era umed de la ploaie şi ochiul i se colorase

într-o nuanţă urâtă de vineţiu. Deşi linia gurii îi era aspră, buzele lui erau pline. Senzaţia acestei guri frumoase lipite de a ei – caldă, umedă, insistentă – îi reveni în minte, asaltând-o.

Chiar atunci, zări cu coada ochiului un coş vârât sub locul de vizavi din trăsură.

Privirea ducelui se mută de la ea la coş şi înapoi.

— Bucătăreasa a trimis nişte fructe, brânză, pâine şi Dumnezeu mai ştie ce pentru mama şi pentru sora ta. E sigură că toată lumea mai are puţin şi moare de foame.

Poate. Dar bucătăreasa n-ar fi pregătit nimic dacă ducele nu i-ar fi sugerat... sau chiar cerut. Acest gest o mişcă pe Anabelle mai mult decât cel cu ochelarii. El părea să nu o creadă, dar nu o păcălea. Era mai generos decât lăsa să se vadă.

Se uită la ea pe sub genele lui negre.

— De ce Dumnezeu insişti să porţi boneta asta?

Ea clipi, speriată de întrebarea aceasta directă. Răspunsul era complicat. Boneta era dovada statutului ei de servitoare şi o amintire concretă a faptului că, în ciuda visurilor ei prosteşti din atelierul magazinului de îmbrăcăminte, probabil nu avea să fie niciodată mai mult de atât. Ah, putea să doarmă în aşternuturi de mătase şi să mănânce friptură de vită la cină timp de câteva luni. Putea să fie chiar obiectul actual al dorinţei ducelui. Nu era niciun rău în a se lăsa în voia fanteziei cât timp ţinea, dar nimic nu era de durată sau real. Realitatea ei era lupta zilnică pentru a pune mâncare pe masa familiei şi a o ţine pe mama sa în viaţă. Dacă îşi scotea boneta, oricum nu schimba nimic din toate acestea, oricât de mult şi-ar fi dorit. Şi, dacă boneta ei demodată îi amintea ducelui de statutul ei de servitoare, cu atât mai bine.

Dar nu avea rost să îi spună şi lui ce gândea.

— Cum e braţul astăzi?

Nimeni nu şi-ar fi dat seama, doar uitându-se la el, că

un câine feroce îşi înfipsese colţii în braţul lui cu câteva ore în urmă. Haina îi arăta impecabil, şi se mişca fără să pară stânjenit, dar ea îi văzuse rana şi cămaşa îmbibată de sânge noaptea trecută. Probabil că-l durea.

— E foarte bine, spuse el, crispat.

— Pot să…?

Fără să aştepte răspuns, întinse mâna înspre braţul lui, îi împinse haina cât de blând putea, apoi îi suflecă mâneca până la cot. Ducele îşi dădu ochii peste cap, dar nu se retrase.

Rana îi fusese pansată cu fâşii de pânză curată, dar deja se vedea o pată stacojie prin bandaje. Pielea părea umflată la marginea bandajelor, roz şi fierbinte la atingere. Ea începu să aibă mustrări de conştiinţă. Dacă nu ar fi plecat…

— Credeam că ai să chemi un doctor să-ţi vadă rana.

— Poate chiar am făcut-o.

Ea îi aruncă o privire sceptică şi se dădu mai aproape de el să îi examineze ochiul. Pleoapa se umflase, dar, în loc să-l urâţească, îi dădea un aer meditativ şi periculos. Ea deschise gura să-l tachineze pentru culoarea vineţie a ochiului, când trăsura se clătină şi ea îşi pierdu echilibrul.

Anabelle se agăţă de umerii lui laţi; el o prinse de talie şi o trase pe una din coapsele lui. Senzaţia era ciudată, dar nu neplăcută. Totuşi, să stea în poala unui gentleman depăşea limitele bunei-cuviinţe, chiar şi pentru ea. Această situaţie avea probabil nevoie de o nouă regulă: „Nu sta niciodată lângă un duce într-o trăsură care se hurducăie”. Păcat că nu avea la îndemână Lista ei şi un toc.

Se agită, încercând să revină la locul ei, dar el o ţinea strâns. Piciorul lui era tare şi solid sub fundul ei, iar mâinile lui mari aproape îi înconjurau talia. În loc să se retragă, îşi strecură o mână la ceafa lui şi îl sărută cu gingăşie.

Păreau să-şi facă un obicei din asta – cu bonetă sau fără.

El nu preluă iniţiativa, aşa cum se aşteptase Anabelle, ci o lăsă să-l exploreze după voia ei. Îşi plimbă mâna pe ţepii scurţi de pe maxilarul lui şi îi atinse uşor buzele cu ale ei. Când îi dezmierdă şi îi deschise buzele cu limba, el gemu şi o trase mai aproape, sărutând-o mai adânc.

Trupul ei răspunse imediat gustului deja cunoscut al corpului lui. O fierbinţeală umedă i se acumulă între picioare, şi se lipi, instinctiv, de el. Începu să se înfioare, şi, cu toate că era foarte plăcut, nu prea era de-ajuns. Ea gemu şi se lipi mai tare de el, enervată de materialul fustei şi al juponului dintre ei.

— Anabelle, icni el. Doamne!

Părea năuc, abia mai respira.

Ea se dădu înapoi, simţindu-se puţin încurcată şi ruşinată. Nu *credea* că făcuse ceva rău, dar arta sărutatului era un lucru foarte nou pentru ea.

— Îmi pare rău, spuse el cu exasperare în glas. Îmi vine greu să mă stăpânesc în preajma ta.

Neştiind dacă trebuie să se simtă flatată sau insultată, ea se mută din poala lui şi se retrase pe locul din capătul opus al banchetei. Între timp, el îşi trase în jos mâneca hainei şi îşi trecu o mână prin păr.

Anabelle se uită pe geam, surprinsă să vadă că erau la doar câteva străzi distanţă de casa ei.

— Aproape am ajuns.

Grija pentru mama, dată uitării cât timp îl sărutase pe duce, o apăsa acum pe piept ca o grămadă de cărămizi.

— Voi aştepta în trăsură, zise el. Te las singură cu familia ta.

Ea se gândi o clipă.

— Dacă nu intenţionai să vii înăuntru, de ce m-ai însoţit? Putea să mă aducă şi un valet.

Era convinsă că el insistase să o însoţească pentru a afla dacă ea spunea adevărul despre situaţia tragică a familiei sale.

— Ca să mă asigur că ai ajuns aici teafără şi nevătămată.

— Şi să fii sigur că mă întorc?

El îi aruncă o privire directă.

— Da. Cât se poate de corect.

— Am făcut o promisiune atât ţie, cât şi surorilor tale, zise Anabelle. Şi vreau să mi-o ţin. Dar trebuie şi să mă încredinţez că familia mea e bine.

— Ştiu.

Când el îi întinse coşul de sub banchetă, îşi dădu seama că, dintre toţi oamenii, el *avea* să înţeleagă. Îşi iubea surorile aşa cum ţinea şi ea la mama ei şi la Daph. Era o legătură între ei şi, în acea clipă, părea atât de sigur pe el – dar şi atât de vulnerabil –, încât simţi nevoia de-a se arunca din nou asupra lui şi de a-l săruta.

Trăsura se opri în faţa clădirii unde locuia Anabelle, iar trecătorii care alergau să se adăpostească de ploaie se opriră şi ei holbându-se la ea. Avea să facă obiectul multor bârfe astă-seară la cârciumile din partea locului – deşi nu chiar atâtea ca în cazul în care ar fi stat încă în poala ducelui cum făcuse atunci când se clătinase trăsura. Ploua cu găleata, aşa că îşi trase şalul peste bonetă şi se pregăti să o ia la fugă până la intrare.

— Aşteaptă.

El scoase o umbrelă de sub banchetă şi coborî primul, deschizând umbrela şi ţinând-o îndatoritor deasupra ei. De nenumărate ori îşi târâse picioarele pe acest trotuar şi niciodată nu se gândise că avea să i se întâmple una ca asta.

— Nu te grăbi, îi spuse el, deschizând uşa de la clădire şi ţinând-o pentru ea.

Ea intră, apoi se întoarse spre el să-i mulţumească, dar el deja închisese uşa după ea.

Anabelle inspiră mirosurile de acasă – pâine proaspăt coaptă, izul acru al alifiei cu care se dădea doamna

Bowman pe încheieturile dureroase şi mucegaiul care părea să nu mai iasă din traversa uzată de pe scări. Totul îi era atât de cunoscut, de parcă tocmai se întorsese acasă după o zi de muncă la magazin. Urcă scările în grabă, abia aşteptând să le vadă pe mama şi pe Daph, încă îngrijorată că mama avea să fie mai slabă ca înainte şi că pe Daph urma s-o găsească albă la faţă de oboseală. Anabelle îşi îndreptă spatele. Oricare ar fi problema, o s-o rezolve. Aşa cum făcuse întotdeauna.

Când ajunse pe palier, puse mâna pe clanţă şi ezită. Avea cheia, dar nu voia s-o sperie pe Daph, aşa că bătu repede de câteva ori înainte să intre.

Salonul era imaculat. O vază de pe măsuţa lor avea flori proaspăt tăiate, şi încăperea mirosea a lămâie, de parcă fiecare suprafaţă fusese recent ştearsă de praf şi curăţată. Tava cea mare pe care o foloseau să transporte castroane şi ceşti la spălat era goală – oare nu mâncaseră? Puse coşul pe jos, lângă tavă.

— Daphne? strigă ea.

— Belle!

Daph intră grăbită în cameră, şi cele două surori se îmbrăţişară cu înflăcărare şi cu lacrimi în ochi. Anabelle nu îşi dăduse seama ce dor îi era de sora ei. Fără ea, fusese într-o stare deplorabilă – dar acum totul părea în regulă. S-o îmbrăţişeze pe Daphne era ca şi cum ţinea în braţe o rază de soare care îi încălzea şi-i alina sufletul.

Amândurora le şiroiau lacrimile pe obraji când Daphne îi dădu drumul în cele din urmă lui Anabelle şi o ţinu la mică distanţă ca să se uite bine la ea.

— Ochelarii tăi! strigă ea. Eşti chiar mai frumoasă ca înainte.

Anabelle uitase cât de schimbată arăta.

— Văd mult mai bine cu ei.

Şi era uşurată că, în pofida cearcănelor de sub ochi, Daph părea sănătoasă – şi tot aşa frumoasă ca oricând.

Ochii ei albaştri scânteiau de emoţie, şi obrajii îi străluceau de fericire.

— Arăţi minunat. Dar mă tem că ai muncit prea mult fără mine aici, ca să-ţi mai uşurez din povară.

— Doamna Bowman vine să stea cu mama o dată la două zile ca să pot ieşi eu în oraş şi să cumpăr lucrurile de care avem nevoie. Banii pe care ni i-ai trimis ne-au ajuns să mâncăm şi să ne îngrijim. Sper că nu munceşti peste măsură, Belle.

Ea se gândi la orele de muncă grea, dar plăcute, pe care le petrecuse în atelierul din casa ducelui.

— Nu – sincer. Cum se simte mama?

Daph îşi muşcă buza de jos.

— Vino s-o vezi!

O luă pe Anabelle de mână şi o duse în dormitorul cu storurile trase unde dormea mama, cu pielea aproape la fel de albă precum cămaşa ei de noapte. Părul îi părea mai cărunt decât şi-l amintea Anabelle, ceea ce era ridicol – oamenii nu îmbătrânesc într-o săptămână, dar mama aşa părea să fi păţit. Anabelle se duse la marginea patului, îi mângâie mamei obrazul alb ca varul şi o sărută pe fruntea răcoroasă. Buzele îi erau uscate şi crăpate.

Anabelle îşi aminti de tava goală din salon.

— A mâncat în ultimul timp?

— Nu mult. Am încercat s-o tentez cu toate felurile ei preferate, dar n-o interesează mâncarea.

— Ce spune doctorul Conwell?

Daphne ridică din umeri cu tristeţe.

— A părut mulţumit că ne putem permite mai multă doctorie şi i-a prescris o doză mai mare. Cred c-o face să se simtă mai bine, dar e atât de apatică. Şi doarme aproape toată ziua.

Anabelle îşi puse mâna la gură. Chiar şi atunci când mama tuşea cel mai rău, tot dorea să fie fetele cu ea. O încântau cântecele lui Daph şi poveştile lui Anabelle despre

clientele banale de la magazinul de îmbrăcăminte. Îi plăcea mult să le povestească despre tatăl lor şi să le citească scrisorile pe care i le trimisese cu ani în urmă. *Nu* trebuia să stea întinsă în pat şi să-şi doarmă ce îi mai rămăsese din viaţă.

Şi, dacă Anabelle putea să o ajute în vreun fel, nu avea să se dea în lături.

— Cred c-ar trebui s-o trezim. Luă mâna mamei şi o sărută pe dosul palmei. Mama, sunt Anabelle, spuse ea cu fermitate.

Capul femeii se întoarse dintr-o parte în alta, dar ochii îi rămaseră închişi.

— Mamă, sunt acasă, adăugă ea, atingând-o încet pe umăr.

Ea mormăi ceva nedesluşit, dar nu se trezi.

Anabelle se uită neputincioasă la Daph, care întinse mâna după paharul cu apă de pe noptieră.

— Câteodată, ceva rece de băut o face să-şi revină.

În timp ce Anabelle îşi ajuta sora s-o ridice puţin pe mama şi îi ţinea paharul la gură, simţi o admiraţie şi mai mare faţă de Daph. Manevra era dificilă şi pentru ele amândouă, dar Daphne trebuie s-o fi făcut de multe ori singură.

Mama înghiţi puţină apă, murmură ceva şi apoi adormi din nou.

Lui Anabelle i se puse un nod în gât. În mod egoist, voia ca mama s-o îmbrăţişeze şi să-i spună ce dor îi fusese de ea. Cel puţin, spera ca vizita ei s-o mai însenineze. Dar femeia era într-o apatie îngrozitoare.

Daphne o trase de cot.

— Vino. Să mergem în salon să stăm de vorbă. Vreau să ştiu totul despre duce şi surorile lui.

Anabelle mai că uitase că el o aştepta la parter.

— Cred că putem vorbi vreo câteva minute, dar trebuie să mă întorc la lucru.

Se aşezară pe canapeaua uzată din salon, iar Anabelle se simţi neobişnuit de stânjenită cu sora ei. Avusese foarte puţine secrete faţă de Daphne de-a lungul anilor. Oricât ar fi vrut să i se destăinuie, relaţia cu ducele era prea complicată. O începuse ca duşman al lui, ajunsese angajata lui şi apoi devenise un soi de... aventură romantică.

Dacă pomenea despre sărutări, banii pe care i-i dăduse el ca avans nu ar fi părut plata pentru talentele de croitoreasă, ci pentru cu totul altceva – şi nu era deloc cazul. Acum, că se gândea la asta totuşi, delimitarea nu era atât de clară cum i-ar fi plăcut.

— Aşadar, zise Daphne, spune-mi cum l-ai convins pe ducele de Huntford să te angajeze croitoreasă. A fost o idee strălucită.

— Nu mi se cuvine cinstea. A fost... sugestia lui.

Sugestie suna mai bine decât *ultimatum,* iar Anabelle se gândi că era preferabil să nu spună că ducele o ameninţase că avea s-o dea pe mâna autorităţilor. I-am întâlnit surorile la magazin. Sunt nişte drăguţe şi m-am ataşat de ele.

— Sunt sigură că şi ele te adoră. Dar vreau să ştiu mai multe despre duce. Daph îşi ridică o sprânceană aurie. Este aşa arătos cum se spune?

Trupul lui Anabelle se înfioră doar când auzi de el.

— Da. Şi foarte arogant. Simţindu-se un pic vinovată, adăugă: Dar generos. Într-adevăr. A plătit următoarele două consultaţii ale doctorului Conwell şi trei luni pentru doctoria mamei de la spiţerie.

Daph înclină din cap.

— Pe lângă cele treizeci de lire care au venit odată cu scrisoarea de la tine. Nu-ţi face griji, am făcut economie – ştiu că trebuie să ne ţină mai mult. Dar e aşa bine că, pentru următoarele luni, nu trebuie să alegem între a cumpăra mâncare şi a lua doctorii.

Banii ajutau, dar mama abia se mai agăţa de viaţă. Anabelle se ridică, se duse la fereastră şi se uită la aleea murdară din spatele clădirii lor. Nu se gândise că ducele trimisese o sumă atât de mare. Era prea generos, şi avea să-i ia zeci de ani de lucru la magazin ca să i-o restituie.

— Mi-aş dori să pot sta cu tine toată ziua. Dar trebuie să plec acum. Ducele m-a adus aici cu trăsura şi aşteaptă în stradă.

Daphne făcu ochii mari.

— Te-a însoţit până aici? Pot să cobor cu tine şi să-l întâlnesc? Aş vrea să-i mulţumesc pentru tot ce a făcut pentru noi.

— Bineînţeles. Anabelle regretă imediat că pomenise de prezenţa lui acolo. Era îngrozitor din partea ei – meschin şi naiv. Dar, odată ce ducele avea s-o vadă pe Daphne, nu avea să se mai simtă deloc atras de Anabelle. Aşa fusese întotdeauna. Sora ei nu era vinovată. Frumuseţea şi farmecul ei îi făceau pe bărbaţi să-şi piardă minţile. Voiau să fie lângă ea, s-o protejeze, să-i dea tot ce dorea. Ducele avea să cadă în mrejele lui Daphne în clipa când urma s-o vadă şi nici nu avea să se mai uite la Anabelle. Poate era mai bine aşa.

Daphne îşi luă pălăria albă din cuierul de lângă uşă şi îşi legă panglicile pe o parte a bărbiei. Boneta era veche şi categoric nu ultimul răcnet al modei, dar nu conta. Ea era fragedă şi frumoasă – o piersică pârguită, tocmai bună de cules. Anabelle îşi verifică acele care îi prindeau boneta pe cap. Ea era un strugure ce se stafidea în vie.

În mod normal, nu o invidia pe Daphne pentru nenumăraţii ei admiratori. Dar, numai de această dată, Anabelle îşi dorise un admirator doar al ei. Îşi dorise acest dram de fericire.

Coborâră scările până în micul hol de la intrare şi întredeschiseră uşa. Trăsura era trasă în faţa casei, cu suprafaţa ei neagră şi lucitoare udă de ploaie. Era cu totul

nepotrivită pe strada lor liniştită – mult prea strălucitoare şi mare. Ploaia devenise torenţială şi nu permitea nici măcar o scurtă conversaţie. Daphne scoase un suspin dezamăgit.

— Poate în altă zi.

Apoi ducele ieşi din trăsură, cu o umbrelă închisă în mână, şi o luă spre uşa lor de parcă nici nu simţea că ploua. Umerii lui laţi şi şoldurile înguste o făcură pe Anabelle să se înfioare.

— Gata? o întrebă el, deschizând umbrela.

Anabelle surprinse momentul când el o văzu pe Daphne în spatele ei. Încremeni o clipă, închise umbrela şi intră în casă. Holul era aşa micuţ, că stătură aproape umăr la umăr. Picături de ploaie cădeau la picioarele ducelui. Se uită când la Anabelle, când la Daphne, cu oarecare speranţă în privire.

Anabelle încercă să-şi ascundă orice strop de amărăciune din voce – era poate prea greu pentru ea.

— Excelenţă, aceasta e sora mea, domnişoara Daphne Honeycote. Daph, domnul e ducele de Huntford.

Daphne încercă să facă o reverenţă, dar cotul ei o lovi din greşeală pe Anabelle.

— Îmi pare rău, Belle! spuse ea roşind, şi toţi trei râseră cu veselie. Daphne avea acest efect asupra oamenilor. Cine altcineva mai putea să-l facă pe cel mai arogant duce din Anglia să râdă la prima întâlnire?

El o salută politicos, dar adevărul era că Anabelle asculta doar pe jumătate. Voia să se convingă pe ea însăşi că nu-i păsa dacă ducele era vrăjit de sora ei. Anabelle nu avea niciun drept asupra lui. Şi totuşi, o durea inima.

Epuizară repede subiectele obişnuite de conversaţie. Anabelle nu rezistă să o mai îmbrăţişeze pentru ultima dată pe Daph înainte să-şi ia rămas-bun. Ducele se înclină formal în faţa fetei – de parcă sora ei era o prinţesă şi nu o ţărancă – şi ţinu umbrela în sus cât o conduse pe Anabelle în trăsura uscată şi plăcută.

Ploaia răpăia pe acoperiş. Ar fi fost o vreme tocmai bună de dormit; aproape toată ziua fusese mohorâtă. Poate că îi influenţase dispoziţia lui Anabelle mai mult decât alte lucruri.

El bătu în tavan, şi trăsura se puse în mişcare.

— Cum se simţea mama ta?

Grija din ochii lui verzi o emoţionă profund.

— Nu prea bine. N-am reuşit s-o trezesc şi n-a mâncat aproape nimic în ultimul timp.

Lui i se încreţi fruntea.

— Cât de bine îl cunoşti pe doctorul Conwell?

— A primit recomandări călduroase de la spiţerul la care ne-am dus mereu.

— Doctorul meu n-a auzit de el.

Aşadar, ducele îi verificase spusele. Asta o deranja.

— Londra e un oraş mare.

— Nu aşa mare cum crezi. El îşi mângâie bărbia şi se uită pe geamul din dreptul lui, pe care şiroia ploaia. Aş putea să-l trimit pe doctorul meu s-o consulte pe mama ta.

Din pură mândrie, ea dădu să spună că nu era necesar. Dar se gândi că ducele avea probabil cel mai bun doctor posibil, iar mama ei avea nevoie de cel mai bun – la naiba cu mândria!

— Mulţumesc, spuse ea cu glas gâtuit. Eu şi sora mea vă vom fi foarte recunoscătoare.

— Mă bucur că am cunoscut-o pe sora ta, zise el. Era încă distrat şi se tot uita pe fereastră la clădirile pe lângă care treceau. Dacă ar fi să ghicească, probabil visa să danseze un vals cu Daphne.

— Este la fel de bună pe cât e de frumoasă, spuse Anabelle cu blândeţe.

De aceea îi era aşa de greu să o deteste.

— Vrei să ştii ce mi-a plăcut cel mai mult la ea?

Nu, nu voia, dar îşi înghiţi nodul din gât, încuviinţă din cap şi îşi adună curajul pentru a face faţă răspunsului.

Bănuia că avea să fie ceva de genul: „ochii ei ca două albăstrele” sau „părul ei auriu şi strălucitor”. Bărbaţii erau creaturi previzibile.

— Mi-a plăcut că te-a făcut să râzi. Nu te-am auzit niciodată râzând înainte. Apoi se întoarse spre ea şi îi luă faţa în mâinile lui calde. Şi că ţi-a spus Belle. Ţi se potriveşte… Belle.

Capitolul 11

Contur: (1) Tăietură într-o linie curbă, nu dreaptă. (2) O formă sau suprafaţă curbată, ca în exemplul: „Ea îi trasă contururile pieptului cu vârful unui deget”.

Owen voia s-o sărute pe Anabelle. Din nou.

Voia să-şi apese buzele pe ridurile de pe fruntea ei şi s-o facă să-şi uite problemele familiale. Nu l-ar deranja s-o aibă din nou în poala lui, să simtă apăsarea fundului ei moale legănându-se peste el. Cu fiecare răsuflare slabă, îl ispitea mai mult.

Dar era necăjită, şi lucrul pe care îl dorea cel mai mult era acelaşi pe care el se pricepea de minune să-l evite. Conversaţia.

O mângâie cu degetele mari pe obraji.

— Tare aş vrea s-o pot ajuta pe mama ta. Îţi promit să fac tot ce-mi stă în putinţă. Ea zâmbi şi el oftă uşor, uşurat să ştie că spusese lucrul nimerit. Încurajat astfel, continuă: Ştiu cum este să-ţi faci griji pentru familia ta – şi eu sunt la fel când vine vorba despre surorile mele.

Ea se încruntă, şi sprâncenele i se lăsară sub rama ochelarilor.

— Dar ele sunt sănătoase şi fericite, şi tu te-ai asigurat să nu le lipsească nimic.

Grijile lui păreau probabil neînsemnate pe lângă ale ei. În familia lui, nu era o chestiune de viaţă şi de moarte, dar, dat fiind că-i muriseră ambii părinţi, el era singurul care le purta de grijă surorilor lui.

— S-ar putea ca Rose să nu mai vorbească niciodată şi să nu aibă parte de bucuriile vieţii aşa cum ar trebui.

Anabelle se uită fix la o pată de pe fusta ei.

— Rose este aşa inteligentă şi afectuoasă, încât uit uneori că nu… vorbeşte.

— Şi eu. Cel mai rău este că mi-e din ce în ce mai greu să-mi amintesc cum suna vocea ei. Nu mă refer la ton şi inflexiune, ci la toate lucrurile pe care le-a spus şi *cum* le-a spus. Chicotea când citea despre scandaluri în ziarele de profil. Vocea îi era spartă când citea scena dramatică în care Romeo o găseşte pe Julieta în criptă, îmi lipseşte partea asta a ei – chiar şi felul în care mă muştruluia că vânam nişte biete vulpi fără apărare. Acum, că tace mereu, am pierdut o parte din ea.

Anabelle încuviinţă din cap, dar cu reţinere.

— Vrei asta înapoi, o vrei *pe ea* înapoi, dar te simţi vinovat că n-o accepţi pe Rose aşa cum este acum.

„Exact.” El tuşi şi îşi duse mâna la gură.

— Ceva de genul ăsta.

Întreaga discuţie cu Anabelle i se părea dificilă, de parcă îşi folosise muşchi pe care nu-i mai exersase de câteva zeci de ani. Dar era o uşurare să spună altei fiinţe umane ce gândea de atâta timp. Anabelle părea să înţeleagă. Îi împreună degetele cu ale lui şi îşi atinse palma de a lui, încântat de modul cum se potriveau.

— Nu numai Rose mă îngrijorează. Îmi fac griji şi că firea încăpăţânată a Oliviei o s-o bage în bucluc. A fost întotdeauna impulsivă, şi e vina mea. După ce a murit tata, am fost prea îngăduitor cu ea. Încă nu ştiu cu care dintre

membrii personalului se vede. După ce am primit biletul tău, am vorbit cu ea. Refuză să discute despre asta.

Anabelle roşi când i se pomeni de bilet. După câteva momente de tăcere, îi spuse:

— Mă întreb dacă te pot ajuta.

— Cum?

— Păi, începu ea, umezindu-şi buzele trandafirii, aş putea încerca să aflu mai multe despre surorile tale – nu ca spioană a ta, înţelegi, ci ca o prietenă îngrijorată. Eventual, le-aş putea convinge să ţi se destăinuiască.

— Ai face asta?

Ea se uită lung la degetele împreunate.

— Măcar atâta să fac şi eu. Tu ai făcut aşa mult pentru mine şi familia mea. Şi nu cred că va fi greu să le conving pe surorile tale să discute cu mine despre problemele lor personale. Te adoră, să ştii.

El ridică dintr-o sprânceană.

— Au un fel ciudat de a o arăta.

— Când admiri pe cineva, ţi-e mereu teamă să nu-l dezamăgeşti.

El se întrebă dacă înţelepciunea ei fusese dobândită cu greu; puţine lucruri din viaţa ei fuseseră probabil uşoare.

— Crezi că Rose şi Olivia se tem de mine?

— Sigur că nu. Cred că sunt printre puţinii oameni care nu se tem de tine. Dar le e poate teamă că nu se ridică la înălţimea aşteptărilor tale.

Ridicol.

— Nu m-ar putea dezamăgi niciodată.

Anabelle îşi potrivi ochelarii pe nas.

— Lor le-ai spus asta?

— Nu în ultimul timp. De fapt, niciodată.

— Înţeleg. Ea se uită drept la el cu ochii ei mari în care se oglindeau compasiunea şi amuzamentul. O să le încurajez pe Olivia şi pe Rose să-şi deschidă sufletul în faţa ta. Dar tu…

— Eu ce?

— … Trebuie să nu le sperii.

— Absurd. Eu… Se opri şi îi zâmbi parşiv. *Pe tine* te sperii, Belle?

Ea îşi ridică bărbia în felul ei adorabil.

— Nu, spuse ea un pic prea apăsat. *Tu* nu eşti înspăimântător. Însă nuanţa de verde din jurul ochilor tăi… *asta-i* destul de alarmantă.

Owen încuviinţă din cap, mulţumit de cum se desfăşurase dimineaţa şi iritat că aproape se terminase. Trăsura hurducăia mai departe şi stropi mari de ploaie continuau să cadă pe acoperişul ei. Anabelle îşi smulse mâna dintr-a lui şi şi-o puse în poală, lăsându-l descumpănit. Cu cât se apropiau de Mayfair, cu atât mai ţeapănă stătea Anabelle. El se gândi să-i poruncească vizitiului să mâne caii spre nord vreme de două ceasuri, până când clădirile aristocraţiei ar rămâne punctişoare în peisajul văzut pe geamul din spate al trăsurii.

Relaţia lor – dacă se putea numi aşa – nu se încadra în nicio categorie clară, iar asta îl enerva. Categoriile erau folositoare. De exemplu, fiinţe erau animalele, plantele şi microorganismele. El clasifica de obicei femeile în soţii, amante, rude şi cunoştinţe.

Dacă relaţia lui cu Anabelle nu era o aventură şi niciun soi de curtare, atunci ce era? De ce naiba nu exista o categorie pentru nu chiar o aventură între un duce şi o croitoreasă cu veleităţi de escroacă?

Ea stătea cu el pe aceeaşi banchetă, având picioarele la câţiva centimetri de ale lui, dar prăpastia ce se căsca între ei era tot aşa întinsă precum Canalul Mânecii. Când se zări St. James’s Square, el se agăţă fără ruşine de singurul lucru care îi lega.

— Olivia îmi spune că le-ai promis ei şi lui Rose câte zece rochii pentru fiecare.

Anabelle clipi nedumerită, vizibil consternată de

schimbarea bruscă a subiectului.

— Aşa e.

— Sper că vei fi în stare să le termini în perioada de trei luni.

Se felicită pentru tonul său mândru, ducal. Doamne, ce ticălos era.

Pe faţa ei se ivi o expresie jignită, apoi o mască de indiferenţă îi luă locul.

— Da, voi face douăzeci de rochii înainte să plec şi fiecare dintre ele îţi va mulţumi surorile. Ai cuvântul meu, spuse ea şi adăugă pe un ton ironic: Excelenţă.

„Touché.”

— Minunat.

Potrivit Oliviei, Anabelle terminase până acum două rochii şi jumătate. Presupunea că la următoarele optsprezece avea să lucreze, nu glumă, iar asta însemna că Owen urma să aibă timp. Timp să încadreze relaţia lor într-o categorie uşor de identificat şi legitimă. Când trăsura se opri în piaţă, el spuse:

— În tot acest timp, nu ai să mai pleci din casa mea fără să mă anunţi. Dacă vrei să te duci la familia ta, te voi însoţi personal.

Ea îşi miji la el frumoşii ochi cenuşii. Fir-ar, probabil că îi citea gândurile – ştia ce disperat era s-o ţină doar pentru el. Chiar şi vizitele acasă la ea îi ofereau un pretext să mai petreacă timp cu ea.

— Îţi mulţumesc că m-ai salvat ieri-noapte şi m-ai ajutat azi.

— N-a fost mare lucru. Îl trimit pe doctorul meu azi după-amiază s-o consulte pe mama ta.

— Poate ar trebui să-l rogi să vină aici mai întâi şi să aibă grijă de braţul tău.

Bună idee! Antebraţul îl durea ca naiba.

— Poate ar trebui să-ţi scoţi boneta asta oribilă.

Ea îi aruncă o privire ucigătoare.

Măcar erau din nou pe teren cunoscut, solid.

Trăsura se opri, un valet deschise portiera şi Owen coborî. Ploaia torenţială se prefăcuse în burniţă. Îi întinse o mână lui Anabelle s-o ajute să coboare din trăsură.

— Farmecul tău n-are margini, îi spuse ea cu glas dulce.

El râse pe înfundate.

— Aşa mi s-a spus.

În timp ce ea intra în casă, el îi evaluă linia elegantă a gâtului şi legănatul plăcut al şoldurilor. Spera să aibă nevoie de foarte multă vreme pentru a face optsprezece rochii.

*

După câteva ceasuri, Owen strângea din dinţi de durere. Avea genul de durere care te face să înjuri şi să bei cantităţi mari de alcool. Nu avea nimic personal împotriva doctorului Loxton, dar Owen nu avea încredere în niciun medic. Loxton folosi o tortură sadică, susţinând că probabil are să-i facă bine braţul, scuturând în tot acest timp din capul acoperit cu păr cărunt, nevenindu-i să creadă că, în capitala unei naţiuni civilizate ca a lor, puteai întâlni câini sălbăticiţi pe stradă. Când îşi puse jos instrumentele ascuţite de metal şi începu în sfârşit să-l bandajeze, Owen îşi descleştă mâna de pe braţul scaunului şi respiră mai regulat.

Loxton era unul dintre rarii doctori pe care nu-i deranja să muncească. Pusese oase fracturate în ghips şi cususe răni câtă vreme avea încredere că pacienţii respectivi nu intenţionau să sufle o vorbă în oraş despre detaliile sângeroase. Fireşte, nu voia să se ştie că făcea câteodată şi astfel de treburi nedemne de un gentleman – soţia lui fusese prezentată la curte, pentru numele lui Dumnezeu.

Doctorul îşi dădea cu părerea despre orice, lucru care nu-l deranja pe Owen. În schimb, îl *deranja* să-i asculte părerile, dar suporta aiurelile doctorului, pentru că era cel mai bun.

— *Aş* vrea să o examinaţi pe mama… unei servitoare de-ale mele. Owen îi întinse o carte de vizită cu adresa lui Anabelle. Numele mamei este doamna Honeycote. Nu ştiu multe despre boala ei, dar fiicele ei sunt îngrijorate. Este tratată de doctorul Conwell.

Doctorul îşi mângâie barba stufoasă.

— Omul de care ai întrebat acum câteva zile? M-am interesat de el. Nu are autorizaţie de la Royal College.

— Poate e chirurg.

Naiba să-l ia pe Loxton, că strângea prea tare bandajul.

Doctorul pufăi.

— Atunci n-ar trebui să se dea drept doctor. Niciunul dintre colegii mei nu-l cunoaşte. Cred că e un şarlatan.

Owen îşi încleştă pumnul şi verifică bandajul în timp ce se gândea că era posibil ca Anabelle să-şi dea fiecare bănuţ pe care îl câştiga – sau îl storcea de la alţii – unui şarlatan.

— Doamna Honeycote e foarte bolnavă. Nu-i spune ce bănuieli ai ei sau fiicei sale, Daphne. Doar fă tot ce poţi s-o ajuţi şi trimite-mi nota cu onorariul.

Doctorul ridică din sprâncenele lui albe şi ţepoase.

— Eşti un pacient generos, Huntford.

— De fapt, sunt un pacient exigent. Ca să-i arate că aşa era, muşcă nodul de la bandaj şi îl scoase ca o mumie înfuriată. E un bandaj, nu un garou. Mai fă-l o dată.

*

Mai târziu în acea seară, Anabelle cosea, dar se tot gândea la drumul cu trăsura ducelui. Owen. După ce îl

sărutase astăzi în trăsură – al treilea sărut al lor –, începuse să se gândească la el folosind numele de botez, chiar dacă nu putea să îl rostească încă.

Sărutul îl făcuse să-i pară mai puţin intimidant. Vorbea cu ea de parcă era mai mult decât o umilă croitoreasă – de parcă ar vorbi cu o prietenă în care avea încredere.

Lucrurile între ei se complicaseră, într-adevăr, dar ea nu-şi făcea iluzii în privinţa adevăratei naturi a relaţiei lor. Era o servitoare plătită… cu care avea chef să flirteze. Prietenia ce se înfiripase între ei în ultimul timp încurca lucrurile, dar, odată ce o să se achite de datoria faţă de el, nu avea să-l mai vadă niciodată – dacă nu cumva mai venea la magazinul doamnei Smallwood pe viitor, cu amanta după el.

Însă îi era îndatorată lui Owen din multe motive. Se oferise s-o ajute pe mama ei, îi cumpărase ochelari noi şi o salvase de câinii cei răi. Deşi Lista cu Asta Niciodată îi interzicea să se ataşeze de el, se simţea obligată să-i ajute pe el şi pe surorile lui. Avea să facă tot ce putea ca Rose să nu mai fie aşa timidă şi să-i apropie mai mult pe fraţi.

Starea mamei era îngrijorătoare, iar Anabelle abia aştepta veşti de la doctorul Loxton. Fiindcă nu avea altceva de făcut decât să aştepte, îşi petrecu timpul lucrând la o superbă rochie de plimbare pentru Rose. Tocmai se pregătea să coasă un bordaj de catifea la mantaua îmblănită, când ambele surori intrară în atelier.

— Bună seara, zise Anabelle, surprinsă.

Olivia îi zâmbi cu afecţiune.

— Sper că nu te deranjează să stăm cu tine. Eu şi Rose ne-am gândit să-ţi facem o vizită în timp ce lucrezi – dacă nu te deranjăm prea mult.

— Deloc. Anabelle curăţă bancheta de la fereastră de resturile de material şi dantelă, apoi le invită pe femei să ia loc. Mă bucur mult că aţi venit. Aţi vrea să vedeţi cum vă

vin noile rochii?

Rose scuturã din cap şi îi dãdu încet un cot surorii sale.

— Nu, zise Olivia. Nu de asta am venit. Se jucă puţin cu vârfurile panglicilor roz care serveau drept centură rochiei sale. Am auzit că Owen te-a dus să-ţi vezi mama azi-dimineaţă. N-am ştiut că e bolnavă. Dacă te putem ajuta cu ceva, trebuie să ne spui. Ne simţim îngrozitor că tu stai aici şi trudeşti la rochii elegante, deşi ar trebui să fii lângă mama ta.

Anabelle simţi furnicături în nas şi ochii îi lăcrimară; puse blana în poală.

— Sunteţi amândouă foarte drăguţe. Vă mulţumesc. Generos cum este, fratele vostru s-a oferit să-l trimită pe doctorul lui, dar, sinceră să fiu, nu sunt sigură că o mai poate ajuta ceva.

Rose întinse mâna şi o luă pe a lui Anabelle.

— Nu trebuie să spui asta, o dojeni Olivia. Nu-ţi pierde speranţa. Doctorul Loxton e un om învăţat. Are grijă de toate strămătuşile noastre.

Anabelle îşi trase nasul. Aşadar, Owen *chiar* avea strămătuşi.

— Câte mătuşi aveţi?

— Paisprezece, spuse Olivia cu mândrie, cu vârste cuprinse între 59 şi…

— Optzeci şi doi.

Rose bătu din palme încântată.

— De unde ştii? întrebă Olivia.

— Fratele tău a pomenit de ele la un moment dat.

Bineînţeles, imediat după aceea le negase existenţa.

— Chiar aşa? întrebă Olivia, puţin mirată. Le iubeşte la nebunie şi nu se jenează de asta.

Ce interesant! Anabelle mări flacăra lămpii cu gaz de pe masă şi îşi potrivi ochelarii înainte să se apuce iar de cusut.

— Fratele vostru pare să vă iubească la nebunie şi pe voi două.

— O, da, zise Olivia. Oricum, ne vrea binele. E uneori greu pentru el să-şi dea seama că nu mai purtăm codiţe şi rochii cu şorţuleţe. Ne ţine foarte din scurt şi nu ne spune niciodată nimic.

Anabelle înclină din cap.

— De ce crezi că e aşa?

Olivia oftă.

— De când a murit tata, Owen a fost foarte protector. Ar vrea să ne apere de toate lucrurile neplăcute din viaţă, dar, după cum ştii, este imposibil. Sau nu-ţi mai trăieşti viaţa. Suferinţa face parte din viaţă. Se uită cu melancolie la Rose, apoi continuă: Oricum, credem că, dacă şi-ar găsi femeia potrivită cu care să se însoare, ea l-ar ajuta să nu mai fie…

— Aşa băţos?

— Exact! Fireşte, fratele nostru e foarte pretenţios când e vorba despre femei. Toată lumea crede că domnişoara Starling va fi fata pe care o va îndrăgi.

Rose se strâmbă de parcă supsese o felie de lămâie.

Olivia se întoarse spre sora ei.

— Nu poţi nega că domnişoara Starling e frumoasă. Şi are maniere rafinate. Ar fi o excelentă ducesă.

Anabelle încercă să privească obiectiv chestiunea, dar era greu, pentru că simţea o durere în stomac. Dădu vina pe peştele mâncat la cină. Dar era evident că domnişoara Starling fusese crescută ca să fie ducesă – sau cel puţin contesă. *Ea* părea să gândească aşa, cu siguranţă.

— Fratele vostru pare să ţină la ea?

Era o întrebare absurdă. Orice bărbat cu sânge în vene s-ar îndrăgosti de domnişoara Starling.

— E greu de spus, recunoscu Olivia. Owen nu ne ţine la curent cu chestiuni din astea. Mă aştept să ne cheme într-o seară în salon şi să ne spună că s-a logodit, cam la fel

cum ne-ar anunţa că şi-a cumpărat un cal.

Interesant. Owen voia ca surorile lui să fie mai apropiate de el şi ele doreau acelaşi lucru de la el.

Îndeosebi Rose părea agitată de această conversaţie. Anabelle nu-şi dădea seama dacă fata avea obiecţii cu privire la domnişoara Starling sau respingea ideea ca fratele ei s-o anunţe pe neaşteptate că s-a logodit. Oricum, schimbarea subiectului era bine-venită. Se strădui să zâmbească radios.

— Bine atunci. Ce fel de soţi credeţi c-ar alege ducele pentru voi?

Surorile schimbară o privire pe care Anabelle nu o înţelese.

— Cineva dintr-o familie respectabilă, spuse Olivia.

— Un gentleman vrei să spui?

Anabelle îşi aminti de zvonul pe care îl redase în biletul prin care cerea bani şi se simţi ca pe marginea prăpastiei.

— Un gentleman bogat, cu titlu nobiliar, o lămuri Olivia.

Anabelle le zâmbi cu simpatie.

— Nu vi se pare rezonabil? La urma urmei, sunteţi surorile unui duce.

Rose o bătu uşurel pe umăr pe Olivia şi îşi puse mâna în dreptul inimii.

Olivia îi explică gestul.

— Rose crede că o fire blândă şi plăcută e mai importantă ca bogăţia şi neamul nobil. Ea crede în iubire.

Anabelle nu se miră că Rose era o fată romantică. În împrejurări diferite, şi Anabelle ar fi putut să fie. Dar, la cum stăteau lucrurile, nu mai credea în basme. Îi spuse lui Rose:

— Poate c-o să ai destul noroc să găseşti un bărbat care să corespundă atât standardelor ridicate ale fratelui tău, cât şi alor tale.

Deşi Anabelle voise s-o înveselească pe Rose, umerii roşcatei se lăsară de parcă i s-ar fi… frânt inima.

— Iartă-mă dacă te-am jignit, îi zise Anabelle.

Rose se ridică, zâmbi slab şi o atinse pe umăr pe Anabelle, apoi îşi înclină capul înspre uşă, cu regret.

— Somn uşor, îi spuse Olivia surorii ei. Te vei simţi mai bine mâine-dimineaţă.

Rose ieşi uşor, în tăcere, din cameră, lăsând-o pe Anabelle într-o stare deplorabilă.

— Îmi pare rău că am necăjit-o. Ce Dumnezeu am spus?

Olivia nu-i luă în seamă scuza.

— Amândouă am fost un pic prea sensibile în ultimul timp. Nu aveai de unde să ştii de…

De ce? Sau de cine? Anabelle aşteptă cu nerăbdare ca Olivia să-şi termine ideea.

— N-ar trebui să spun mai mult pe această temă.

Anabelle nu-şi arătă dezamăgirea.

— Înţeleg.

— Însă ar fi minunat să am pe cineva în care să mă încred şi să-i mărturisesc totul. Tu pari aşa sigură pe tine – şi înţeleaptă pentru o persoană atât de tânără.

Deşi Anabelle dorea nespus să afle secretul surorilor, nu se simţea vrednică de încrederea lor, după ce ameninţase să publice bârfele îngrozitoare despre Olivia. Şi, dacă se gândea mai mult la asta, chiar nu voia să fie în situaţia neplăcută de a-i ascunde secretul lui Owen.

— Aţi putea să vă încredeţi oricând în fratele vostru, zise ea.

— Nu, nu. Sigur nu putem. Olivia începu să se învârtă prin încăpere, muşcându-şi arătătorul când păşi pe covorul Aubusson. Ştiu că ne putem încrede în tine.

Anabelle îşi domoli valul de vinovăţie ce o năpădise. Dacă Olivia alegea să aibă încredere în ea, nu avea s-o dezamăgească din nou.

— Da, bineînţeles.

Olivia se duse la uşă, o închise fără zgomot şi continuă să se învârtă prin cameră.

— Rose îşi închipuie că e îndrăgostită.

— Păi, asta-i minunat, nu?

— Da. Şi nu. Bărbatul pe care-l iubeşte nu este pe placul fratelui meu.

— Pentru că nu e nobil?

— Şi nici bogat, adăugă Olivia.

— Poate că, dacă l-ar cunoaşte, fratele tău şi-ar schimba părerea. Omul ăsta se poartă frumos cu Rose? O face fericită?

— Charles – aşa îl cheamă – o admiră mult pe Rose. Iar ea, când este cu el, parcă e altă persoană. Încrezătoare în forţele ei, sigură pe ea… şi da, fericită. Nu ştiu dacă sora mea va mai vorbi vreodată, dar cred că, dacă o poate ajuta cineva, Charles e acela.

— Poate că, dacă fratele tău vede cu ochii lui ce fericită e Rose cu Charles, va fi mai dispus să accepte ideea unei căsătorii.

Din cine ştie ce motiv, Anabelle voia neapărat să creadă că aşa ar reacţiona ducele.

Olivia îşi dădu ochii peste cap.

— Am menţionat oare că Charles este grăjdarul-şef de la domeniul nostru din provincie? Owen are reguli foarte stricte referitoare la prieteniile cu servitorii. De parcă tocmai îi trecu asta prin minte, întrebă: E un subiect stânjenitor pentru tine? Oricum, eu nu mă gândesc la tine ca la o servitoare, deşi cred că asta eşti, în sensul strict al cuvântului. Şi totuşi, ne-am împrietenit, nu?

Anabelle îşi înghiţi un nod din gât.

— Aş spune că da. Şi apoi, deşi bănuia că răspunsul avea să fie dureros, se simţi obligată să pună întrebarea: Care *sunt* regulile fratelui tău cu privire la prieteniile cu servitorii?

— Acestea sunt strict interzise. Cel mai rău este însă că a amenințat să dea afară pe orice membru al personalului pe care îl bănuiește că ar fi implicat într-o asemenea relație. Desigur, e convins că eu sunt cea care se întâlnește pe ascuns cu Charles, când, de fapt, e vorba despre Rose.

Anabelle asimilă noutățile. Era încântată că Rose avea o fire un pic rebelă. Cel puțin ea nu se temea să-și sfideze fratele. Cum putuse cineva cu îndrăzneala ei să rămână complet tăcută aproape trei ani? Îi veni o idee.

— Ai spus că Rose a dispărut de la petrecerea ținută în noaptea dinainte de plecarea mamei tale.

Olivia încuviință din cap.

— Eram speriați să nu fi păţit ceva. Dar, când am găsit-o a doua zi, părea foarte bine, cel puțin din punct de vedere fizic. Doar că nu…

— Poate că, dacă am afla ce s-a întâmplat în acea noapte, am putea s-o ajutăm să-şi recapete glasul.

Olivia schiță un zâmbet obosit şi ridică din umeri.

— Am întrebat-o. Orice a fost, Rose nu vrea să discute despre asta.

— Poate ştie cineva care a fost la acea petrecere. Îți aminteşti cine a mai luat parte la ea?

— Mama şi tata, Owen, eu şi Rose… Olivia numără oaspeții pe degete. Lady Fallon, Sir Howard, Lord şi Lady Winthrope…

Când auzi ultimul nume, lui Anabelle îi sări inima din piept.

— Ai zis Winthrope? Contele?

— Da. Îl cunoşti?

Anabelle nu-l cunoştea personal. Dar ştia despre el mai multe decât o bună parte a membrilor înaltei societăți. Şi îşi dorea să nu fi ştiut.

— Nu, nu-l cunosc pe conte. Ştiu doar puțin *despre* el.

— Păi, nu-s prea multe de ştiut. E genul de bărbat

înfiorător de plicticos. E aproape complet chel, dar încearcă să o ascundă trăgându-şi câteva şuviţe pe creştet. Nu spune prea multe, dar are mereu o expresie încruntată.

— Chiar aşa? Amanta contelui îl descrisese cu totul altfel în magazinul de îmbrăcăminte al doamnei Smallwood. Ea făcuse aluzie la bărbăţia lui în pat şi la pofta sa de a se împerechea cu două în acelaşi timp.

Anabelle îşi reţinu un fior.

În acea dimineaţă crucială şi mohorâtă când Owen o prinsese în Hyde Park şi o întrebase de alte escrocherii pe care le făcuse… îi ceruse adevărul. Chiar şi atunci, ştiuse că minciuna ce îi ieşise pe gură avea să o obsedeze. Dar nu bănuise niciodată că urma să fie aşa nefericită fiindcă înşelase nişte oameni.

Se părea că primul ei plan de a şantaja pe cineva se ciocnise – deşi era foarte puţin probabil – de un al patrulea.

Capitolul 12

Cu mult înainte de răsăritul soarelui, Anabelle se agită pe salteaua de puf, încurcându-şi picioarele prin cearşafurile de mătase, îşi spuse că nu era nimic rău în faptul că visase ochii cu pleoape grele ai lui Owen sau mâinile lui mari şi calde atingându-i uşor şoldurile şi fundul. Fantezii desfrânate – pe care nici nu şi le imaginase până atunci – i se desfăşurau în minte.

El se strecură în pat în spatele ei, îşi apăsă pieptul tare ca un zid de spinarea ei şi îi şopti numele la ureche. Răsuflarea lui, fierbinte şi umedă pe ceafa ei, îi trimise fiori de dorinţă în braţe şi picioare. El îşi strecură o mână pe sub cămaşa ei de noapte, o mângâie pe şold şi îi luă în mână un sân. Plăcerea îi radie prin tot trupul înainte să i se cuibărească între picioare, pulsând într-un ritm hipnotic.

Anabelle nu mai voia să se trezească niciodată.

Totuşi, când începu să se crape de ziuă, nu mai simţi căldura corpului lui Owen şi nu-i mai auzi vocea răguşită. Visul cel frumos se retrăsese ca mareea, lăsând-o pe ţărm singură şi înfrigurată. Închise ochii, disperată să se întoarcă în locul unde se putea lăsa în voia celor mai puternice dorinţe ale ei, unde ameninţările cu scandalul şi distrugerea nu o mai sufocau.

În schimb, amintiri chinuitoare despre contele de Winthrope îi băteau la uşa conştiinţei. Fără tragere de inimă, dădu la o parte plapuma, o porni încet spre lavabou şi se dădu cu apă rece pe obraji. Avea puternica senzaţie că acel conte era într-un fel legat de pierderea bruscă a graiului fetei pe nume Rose. Anabelle îşi amintea bine tot ce spusese despre conte amanta lui, domnişoara Peckham. Şi, dacă era adevărat, nu era de mirare că Rose se condamnase singură la o viaţă de tăcere.

După ce îşi uscă faţa, Anabelle se uită la imaginea ei neclară din oglindă şi se gândi în trecut, la ziua când auzise prima oară de contele de Winthrope. Era şi ziua când se simţise tentată pentru prima dată să jecmănească pe cineva.

Domnişoara Peckham şi prietena ei intraseră pe uşa magazinului în acea dimineaţă de decembrie, aducând cu ele o pală de aer rece.

Şi un prilej numai bun.

Amintirea acelei zile de acum aproape trei ani avea să fie mereu asociată cu o stare de disconfort fizic. Îi era atât de foame, că şi-ar fi vândut sufletul pentru un măr; frigul era aşa pătrunzător, că degetele abia puteau să-i ţină acul; deznădejdea provocată de boala mamei era atât de profundă, încât Anabelle abia mai putea să respire.

Vremea geroasă îi ţinuse pe majoritatea oamenilor acasă, în faţa focului plăcut din şemineu, aşa că în magazin era nefiresc de linişte. Doamna Smallwood se dusese în

spate cu registrele ei, lăsând-o pe Anabelle să se ocupe de magazin. Domnişoara Peckham şi prietena ei, domnişoara Devlin, intraseră acolo cu tot felul de solicitări.

— Magazinul modistei este închis, ceea ce-i foarte neplăcut. Aş vrea să faceţi asta – domnişoara Peckham trântise o pălărie simplă albă pe tejghea – să arate ca asta de aici. Pusese lângă pălărie un număr mototolit din *The Lady's Magazine,* unde se vedea o femeie purtând o pălărie bogat împodobită. Părea să aibă struguri sau fructe de pădure prinse pe o parte, lucru care îi întorsese lui Anabelle stomacul pe dos, dar încercase să le zâmbească radios clientelor.

— Pot să vă arăt tot felul de podoabe. Avem trandafiri artificiali, rămurele de mirt, hermină, pene de struţ, dantelă şi catifea în toate culorile. De unde aţi vrea să începem?

Domnişoara Peckham zâmbise amuzată.

— N-am nici cea mai vagă idee, dragă. Nu mă pricep la pălării.

Domnişoara Devlin chicotise.

— Dar la neglijeuri…

— Poftim? întrebase Anabelle.

— Nimic, zisese domnişoara Peckham. Vrei să fii aşa drăguţă să-mi coşi ceva pe asta cât timp aştept? O să călăresc prin parc mai târziu – cu un gentleman.

— Ce frumos! spusese Anabelle, deşi, sincer vorbind, plimbatul călare în aer liber pe un ger năprasnic numai plăcut nu era. Cred c-ar trebui să vă puneţi hermina, ca să vă ferească de răceală. Şi poate o panglică albastră pentru contrast, nu?

— E bine, zisese domnişoara Peckham, trăgându-şi un scaun. Pe conte nu-l va interesa pălăria mea.

Domnişoara Devlin ridicase dintr-o sprânceană ciudat de arcuită.

— Bărbaţii nu ştiu să aprecieze pălăriile. Însă jartierele sunt cu totul altceva.

Anabelle simţise că roşeşte. Încercase să îndrepte subiectul discuţiei spre ceva mai puţin riscant.

— Dacă vreţi, pot să bordez cu hermină şi capişonul.

— Da, dacă termini într-o oră sau aşa ceva, zisese domnişoara Peckham.

Domnişoara Devlin îi dăduse coate prietenei sale.

— O eşarfă îmblănită oferă multe posibilităţi interesante.

Din moment ce femeile păreau chitite să discute despre înclinaţiile ruşinoase ale contelui şi poate despre ale lor, Anabelle zisese:

— O să staţi aici ceva vreme, aşa că o să pun de-un ceai. Vă rog să mă scuzaţi.

Intrase într-un suflet în camera din spate şi dăduse de doamna Smallwood în drum spre bucătăria minusculă.

— Cum e totul în faţă, Anabelle? o întrebase pe jumătate absentă proprietara magazinului.

Ochii îi erau aproape încrucişaţi de la cât se holba la cartea din faţa ei.

— Linişte, răspunsese ea. Fac o pălărie pentru domnişoara Peckham.

Anabelle voia să demonstreze că putea să facă faţă unei asemenea responsabilităţi. Poate că doamna Smallwood urma să-i mărească puţin leafa; Dumnezeu îi era martor că familia ei avea disperată nevoie de fiecare şiling în plus.

— Draga mea, să-mi spui dacă ai nevoie de ajutor.

— E totul sub control. Anabelle pusese un ibric cu apă pe aragaz şi mai luase câteva provizii din camera din spate. Apoi, pregătindu-se să se simtă şi mai ruşinată, se îndreptase curajoasă spre camera din faţă.

— Nu-i de mirare că a plecat ducesa, spunea domnişoara Peckham. S-a enervat când a auzit de regulile din înalta societate. V-am spus despre petrecerea dată la ea acasă luna trecută?

Domnişoara Devlin îşi ridică privirea de la unghia la care se tot uita.

— Nu.

— Ne-a invitat pe mine şi pe conte în dormitorul ei. Huntford l-ar fi ucis pe Winthrope pe loc dacă ne-ar fi descoperit pe toţi trei făcându-ne de cap în patul soţiei sale. Din câte se pare, *am fost* descoperiţi. Acum domnişoara Peckham captase pe deplin atenţia prietenei sale. Şi pe a lui Anabelle.

Domnişoara Peckham îşi netezise corsajul mantalei îmblănite şi foarte îngrijite şi se uitase spre Anabelle, care îşi făcea de lucru scotocind prin nenumăratele sertare din spatele tejghelei. Amanta contelui ridicase din umeri şi îşi continuase povestea.

— Noi trei ne distram de minune, când am auzit trântindu-se uşa de la dormitorul ducesei. Contele şi-a tras pantalonii şi şi-a scos capul pe hol, dar intrusul se făcuse nevăzut. Ducesa a spus că probabil fusese slujnica ei, care ştia că nu trebuie să sufle o vorbă. L-a convins pe conte să vină înapoi în pat.

— Habar n-aveam că ducesa era aşa depravată.

În vocea domnişoarei Devlin se distingea o notă de uimire.

— Este şi frumoasă pe deasupra. Nu m-ar fi deranjat să repetăm isprava, dar am auzit bârfe cum că a fugit în Europa.

Anabelle ascultase cu un interes crescut. Conversaţia femeilor trecuse de la subiecte indecente la lucruri normale şi din nou la obscenităţi, iar magazinul de îmbrăcăminte rămăsese gol. Când terminase în cele din urmă modificările la bonetă şi capişon, înălţase cele două articole, ca domnişoara Peckham să se uite cu atenţie la ele.

— E bine aşa?

Domnişoara Peckham ridicase din sprâncene.

— Arată mai bine decât în *The Lady's Magazine.* Bună

treabă, domnişoară…?

— Honeycote.

— Cred că îi voi părea irezistibilă contelui îmbrăcată aşa, zisese ea.

Domnişoara Devlin protestase.

— Poate dacă n-ai purta nimic altceva.

Domnişoara Peckham plătise, şi Anabelle împachetase totul, recunoscătoare că femeile plecau. Mult mai târziu seara, după ce se întorsese în apartamentul îngheţat pentru care plătea chirie şi auzise tusea măgărească a mamei, iar apoi deschisese un dulap gol, lui Anabelle îi trecuse un gând prin minte.

Veştile auzite la magazin ar putea fi de folos.

Două zile mai târziu, după ce cântărise toate aspectele şi schiţase o Listă cu Asta Niciodată, scrisese un bilet de şantaj prin care îi cerea contelui treizeci de lire ca să păstreze secretul referitor la legătura sa amoroasă cu ducesa de Huntford. Acei bani le ajutaseră pe ea, pe mama şi pe Daphne să nu moară de foame, aşa că nu se gândise niciodată la restul persoanelor care ar fi putut fi afectate de evenimentele din acea seară.

Acum, după atâţia ani, era conştientă şi i se rupea sufletul. Persoana care intrase din greşeală în dormitorul cu pricina în seara petrecerii fusese fiica de cincisprezece ani a ducesei. Rose.

Anabelle îşi puse ochelarii. Pistruii de pe nas deveniseră mai vizibili în oglindă. Era prea devreme, aşa că singurele persoane treze erau probabil servitorii, motiv pentru care nu se sinchisi să se schimbe de cămaşa de noapte sau să îşi perie coada înainte să se furişeze în camera de lucru şi să dea draperiile deoparte ca să lase lumina dimineţii să pătrundă. Dacă o lua ameţeala când tivea rochia Oliviei, atunci avea să se ducă înapoi în pat să mai tragă un pui de somn.

Dar să tivească feston de-a lungul marginii se dovedi

o distragere bine-venită. Atâta timp cât se preocupa să fie cusăturile egale şi distanţa între semicercuri uniformă, nu prea avea vreme să se îngrijoreze în privinţa altor lucruri, cum ar fi sănătatea mamei, starea delicată în care era Rose… sau sărutările lui Owen.

Tivise aproape tot, când auzi o bătaie la uşă. Doamne! Nu avea habar cât timp trecuse, dar soarele era deja sus pe cer şi era încă în cămaşa de noapte. Probabil venise Rose sau Olivia şi spera să aducă veşti legate de mama ei. Acum ştiau că era bolnavă, aşa că amândouă păreau hotărâte să o ajute. Anabelle puse jos rochia, acul şi aţa, merse tiptil de-a lungul încăperii în picioarele goale şi stătu nemişcată aproape de uşă.

— Cine e? întrebă ea.

Uşa se deschise, şi Anabelle făcu un mic pas înapoi ca să nu fie lovită. Owen intră valvârtej în încăpere, părând la fel de mirat ca ea.

— Nu ţi-am dat voie să intri, îi zise ea exasperată.

— M-am săturat să aştept. Şi aici nu-i dormitor. O măsură cu privirea din cap până în picioare. Pentru numele lui Dumnezeu, de ce eşti îmbrăcată aşa?

Anabelle se îmbufnă. Părea să o critice mereu pentru felul în care se îmbrăca. Deşi, se gândi ea, uitându-se la cămaşa de noapte, în dimineaţa asta chiar avea dreptate.

— Nu mai contează, mormăi el. Se duse într-un colţ al camerei de lucru, unde marea parte a mobilei din odaia copilului fusese adunată ca să facă loc pentru mese. Deschise un cufăr şi scoase o pătură pe care i-o puse pe umeri.

Gestul era drăguţ, accentuat de dorinţa care îi clocotea în privire.

— Ce-ţi mai face braţul? îl întrebă.

— E bine.

Ce ciudat, se aşteptase la o replică ironică. Ceva de genul „încă mai e lipit de umăr”.

— Eşti sigur? Am ac şi aţă aici, îl necăji ea.

— Trebuie să vorbim, începu el, arătând spre scaunul de la fereastră. Te rog, hai să ne aşezăm!

Comportamentul lui civilizat era destul de alarmant, dar, când îi observă mina îngrijorată, i se ridică părul pe ceafă. Era sigură că avea legătură cu mama şi că veştile nu erau bune.

— Ce e? întrebă ea. E legat de mama, nu?

— E bine. Cel puţin asta crede doctorul Loxton. O apucă de braţe, o duse cu blândeţe spre banchetă şi se aşeză lângă ea. A consultat-o ieri-noapte şi a vorbit pe îndelete cu sora ta despre tratamentul prescris de Conwell. Mama ta e foarte bolnavă.

— Ştiu. Îşi înăbuşi lacrimile de frustrare. Poate s-o ajute doctorul Loxton?

— Cred că da. A sfătuit-o pe Daphne să o facă pe mama ta să renunţe la medicaţie.

— Poftim? Dar e ridicol!

Anabelle se ridică, îşi dădu pătura de pe umeri şi se îndreptă spre camera ei, să se îmbrace. Era evident că trebuia să se ducă acasă şi să se îngrijească ea însăşi de treburi. Nu avea de gând să stea neputincioasă în timp ce un doctor nebun nu îi mai dădea medicamentul care îi făcea bine mamei. Şi o ţinea în viaţă.

— Anabelle. Owen era cu doi paşi în spatele ei. Lasă-mă, te rog, să-ţi explic.

Se întoarse să se uite la el, cu mâinile proptite în şolduri.

— *Nu poate* să nu mai ia doctoria. Trebuia să o fi văzut cum era înainte. Tuşea atât de tare, că mă temeam să nu i se fisureze coastele. Fiecare respiraţie era un chin şi delira de la febră. Nu o mai supun niciodată la aşa ceva. N-o s-o fac!

Vocea îi suna strident chiar şi în urechile ei. De ce nu o înţelegea?

Ar fi închis uşa, l-ar fi dat afară, dar el o apucă de umeri.

— Poate că doctoria pe care i-a prescris-o doctorul Conwell a ajutat-o la început. Acum nu face altceva decât să o adoarmă. Doza e mult prea puternică. Nu numai că îi scade pofta de mâncare, dar a devenit dependentă.

Anabelle fu copleşită de panică. Îşi duse mâna la gură ca să nu ţipe. Voia să aibă încredere în Owen şi era conştientă că nu avea nimic de câştigat dacă o minţea. Poate doar voia să se răzbune pentru tentativa de şantaj. Dar nu credea că el era capabil de aşa ceva. Prin materialul subţire al cămăşii de noapte, mâinile lui erau calde şi puternice. Sprijinul şi forţa lui o calmară.

— Vrei să-mi spui, zise ea încetişor, că doctoria pe care o ia nu-i face bine, ci mai mult rău? El ezită o fracţiune de secundă.

— Da.

— Atunci… de ce i-o tot prescrie doctorul Conwell?

— Cred că şi-a dat seama că, atât timp cât mama ta e bolnavă, vei plăti consultaţiile.

Deja toate gândurile i se învălmăşeau în minte.

— Nu, e imposibil. Doctorul Conwell mi-a fost recomandat călduros de către domnul Vanders, spiţerul nostru.

— Probabil cei doi s-au vorbit să te stoarcă de bani. Din câte ştiu, Conwell nu are patalama de doctor. Nici măcar nu l-am găsit la adresa unde are cabinetul. Mai mult ca sigur a aflat că îl caut şi a părăsit oraşul.

Anabelle înlemni. Inima îi bătea tare în piept.

Era încredinţată că doctorul Conwell era slaba speranţă care o ţinea pe mama ei în viaţă. Îşi pusese toată încrederea în el şi, pe deasupra, riscase tot ce avea – chiar viaţa – ca să îl plătească. Dacă mama ei nu se mai făcea bine niciodată, avea să-l găsească şi să-l strângă de gât cu stetoscopul.

Dar el nu era singurul vinovat. Fusese o proastă pentru că acceptase orbeşte minciunile îndrugate de el.

— Eşti bine? Cred că ar trebui să stai jos. Owen îi luă mâna într-a lui şi o duse înapoi la scaunul de lângă fereastră. N-aveai de unde să ştii că e un şarlatan. Nu-i vina ta.

Ea clipi şi îşi puse mai bine ochelarii pe nas.

— De unde ai ştiut că la asta mă gândesc?

— Pentru că, dacă aş fi în locul tău, m-aş gândi exact la asta, îi zise el, zâmbind cu timiditate.

Anabelle îşi luă ochii de la chipul lui arătos şi se uită cu atenţie la lumina punctată a soarelui care dansa pe draperii.

— Cred că întrebarea care se impune este cum să o fac pe mama mai bine.

— Într-adevăr. L-am rugat pe doctorul Loxton să treacă pe la ea în fiecare zi şi să îi ţină sănătatea sub control. Vrea ca Daphne să reducă treptat dozajul şi să-i spună mamei tale că trebuie să mănânce măcar puţină ciorbă până mai primeşte altă pastilă. Loxton crede că se va simţi mai bine foarte rapid.

Pronosticul optimist era aproape crud. Anabelle îşi dorea să fie adevărat, se rugase pentru asta în fiecare zi, dar dorinţele şi rugăciunile erau zadarnice.

— Are tuberculoză. Dacă pare mai bine, probabil se întâmplă fiindcă boala e în ultimul stadiu. Ar fi nevoie de un miracol ca să-şi revină.

Owen îi luă mâinile între ale lui şi o obligă să se uite în ochii lui.

— Loxton nu e convins că are tuberculoză. Ar putea să mai dureze puţin până îi pune un diagnostic corect. Dar e posibil să fi avut crup[6] sau scarlatină.

Anabelle se strădui să creadă că mama ei nu avea să

---

6 Afecţiune respiratorie cauzată de o infecţie virală a căilor respiratorii superioare. Infecţia provoacă inflamarea internă a gâtului, (n.tr.)

moară totuşi. Crupul şi scarlatina nu erau boli minore, dar erau de preferat tuberculozei. Era prea mult ca să îndrăznească să spere. Îşi sprijini capul de pieptul lui Owen şi izbucni în lacrimi. Nu erau lacrimile acelea drăguţe pe care le varsă o femeie după ce aude o poezie emoţionantă, ci suspine îngrozitoare care te răvăşesc şi te copleşesc când emoţiile sunt prea sfâşietoare pentru altceva.

Owen nu îi spuse să facă linişte sau să nu mai plângă. Poate că ştia că nu i-ar fi făcut deloc bine. Spre cinstea lui, îi scoase uşor ochelarii ca să plângă mai cu foc. Îl înşfăcă de cămaşă şi suspină până când ţesătura de batist era udă de lacrimi. Nu părea să îl deranjeze.

Îi masă spatele şi braţele, îi mângâie coada, îi şopti fleacuri care păreau drăguţe, deşi nu putea distinge cuvintele din cauza suspinelor ei demne de milă.

Plânse până când trupul îi amorţi de oboseală, iar pe urmă îşi mai trase nasul şi sughiţă câteva secunde. Când simţi în cele din urmă că putea sta în capul oaselor fără să se agaţe de el, se ridică şi simţi imediat lipsa mirosului de scrobeală, dar totodată masculin, a cămăşii lui.

Owen scoase o batistă din buzunar şi i-o oferi cu un zâmbet cuceritor. Îşi şterse recunoscătoare faţa.

— Nu vreau să-ţi dau speranţe prea mari. Îi luă mâinile într-ale lui, făcându-i fluturii din stomac să se agite. Dar doctorul Loxton m-a îngrijit de când eram mic – şi pe tata înaintea mea. Aş avea încredere în el – şi *am avut* – ca să se îngrijească de surorile mele. Poate reuşeşte să o ajute şi pe mama ta.

— Mă simt o proastă că l-am crezut pe Conwell pe cuvânt. Nu ştiu ce să zic… decât să-ţi mulţumesc.

Se uitară unul la altul preţ de câteva secunde, fără a vorbi. Degetele lui desenau cu blândeţe cercuri în palmele ei, iar dorinţa o cuprinse. Sfârcurile i se întăriră, şi deveni dintr-odată pe deplin conştientă că nu avea corset, cămăşuţă, nimic sub cămaşa subţire de noapte. Şi, deşi era

foarte nesăbuit din partea ei, nu se sinchisi.

Îi plăcea să fie centrul atenţiei lui şi urma să se bucure de asta oricât avea să dureze. Cu o îndrăzneală de care nu se credea capabilă, se ridică pentru a avea faţa la acelaşi nivel cu al lui, îi luă obrajii aspri în palme şi îl sărută.

Nu din recunoştinţă, nu din obligaţie sau pentru a dovedi ceva.

Îl sărută pe Owen pur şi simplu pentru că... îşi dorea să o facă.

Capitolul 13

Darts[7]: *(1) Bucată (triunghiulară, trapezoidală) de pânză sau de stofă, folosită ca piesă componentă ori ca adaos pentru a lărgi unele confecţii; (2) Săgeată: Obiect ascuţit asemănător cu o suliţă, folosită de Cupidon pentru a induce dorinţa un comportament prostesc*

Owen îşi aminti ca prin vis o promisiune pe care şi-o făcuse înainte să o caute pe Belle pentru a-i da veştile ce aveau să o neliniştească. Era sigur că promisiunea se referea la un sărut. Sau la lipsa unuia. Asta era. Nu trebuiau să se sărute sub nici o formă. Nu pentru că se opunea ideii – dimpotrivă.

Dar bănuise că Anabelle avea să fie supărată şi nu voia să profite de suferinţa ei. Numai un ticălos ar încerca să seducă o femeie care tocmai primise asemenea veşti importante.

Cuvântul „ticălos” i se părea o descriere potrivită

---

7 Termen care înseamnă şi „lance, suliţă, săgeată", dar şi bucată d<£ matterial folosită ca adăugire. în limba română nu există un cuvânt similar, (rtf.red.))

pentru el. În apărarea lui, ea începuse... iar trupului său i se păru o idee de o importanţă capitală.

Când îi gustase sarea lacrimilor de pe obraji şi buze, îşi dori să îi facă durerea să dispară. Deşi avea ochii umflaţi şi faţa trandafirie, era incredibil de irezistibilă. Nu îşi închipuia că îşi arăta această parte vulnerabilă prea des, dar o făcuse pentru el, iar Owen se simţea ciudat de umil.

Îi venise mai greu decât crezuse să îi spună lui Belle că fusese trasă pe sfoară. *N-ar fi trebuit* să fie. Până la urmă, mama ei avea să primească o îngrijire adecvată acum şi urma să se pună pe picioare. Dar familia lui Belle însemna totul pentru ea, şi, oricât de ridicol părea, credea că o dezamăgise. Owen văzuse asta în groaza şi-n furia de pe chipul ei. Văzuse cum dintr-o femeie care se ţinea mândră şi dreaptă, acum avea umerii lăsaţi, de parcă se simţea înfrântă.

Şi voia să o facă să se simtă din nou bine, să îi aducă aminte că nu era doar fiică, soră sau croitoreasă. Era toate acestea şi mai mult – o femeie tânără şi plină de viaţă, cu visuri şi dorinţe proprii.

Voia să i le îndeplinească pe toate.

Trupul ei micuţ se lipea de el, tentându-i şi torturându-i simţurile. Limba îi necăjea colţul gurii, şi, pentru câteva momente, Owen se gândi să o rezeme de pernele moi de la geam şi să o seducă până avea să îl implore să o pătrundă – la naiba cu promisiunile onorabile! La vederea sfârcurilor ei întărite, îşi dorea să îi posede fiecare centimetru până când avea să îi strige numele.

— Owen, murmură ea.

În sfârşit îi spusese pe nume. Nu „Excelenţă” sau „Huntford”, ci *Owen.*

O sărută ultima oară mai îndelung, înainte să se retragă.

— Eşti aşa frumoasă, îi zise el, dându-i deoparte câteva fire de păr de pe faţă, că uit de mine. Nu ştii cât de

mult te doresc.

Ea roşi.

— Îmi place să te sărut.

Din moment ce conversaţia pe care o purtau acum nu îl făcea să o dorească mai puţin, trebuia să acţioneze inteligent şi să stea mai departe de ea. Se ridică, îşi trecu o mână prin păr şi se duse la globul vechi de pe raftul unde îl lăsase cu zeci de ani în urmă. Îl învârti şi trecu cu degetele peste oceane şi continente, până se opri.

— Anabelle, mai trebuie să-ţi spun ceva. Când îi văzu expresia deznădăjduită de pe chip, adăugă grăbit: Cred că vei fi încântată.

Părea neîncrezătoare, dar zâmbi curajos.

— Date fiind împrejurările, zise el, aş sugera să modificăm înţelegerea noastră.

— Nu pricep. El ridică din umeri, încercând în van să pară degajat, deşi nu se simţea deloc aşa. Sunt sigur că ţi-ai dori să fii cu mama ta acum şi, deşi Olivia şi Rose vor fi tare dezamăgite, pot să pun pe altcineva să le facă rochiile. Dacă vrei să pleci, eşti liberă.

Îşi ţinu răsuflarea şi aşteptă răspunsul ei. Sperase să se poată bucura de prezenţa ei măcar trei luni, dar era egoist din partea lui. Ştia de multă vreme că nu prezenta o ameninţare publică, şi totuşi îşi dorise să rămână. Ca să îl ajute să îşi înţeleagă surorile. Ca să îl provoace când se comporta urât. Ca să însenineze toată casa aia afurisită.

Dar nu putea să o ţină ca pe o prizonieră. Învârti din nou globul.

Ea îşi muşcă buza inferioară.

— Îmi ştergi datoria?

Suna atât de categoric.

— Da.

— Eşti foarte generos… dar nu te pot lăsa să faci asta.

— Deja am făcut-o.

— Îţi datorez prea mult. N-ar fi corect după câte ai

făcut pentru mine şi pentru familia mea. Ştiu că nu voi putea să îţi dau vreodată toţi banii – asta dacă nu aflu că sunt moştenitoarea unei averi uitate de multă vreme.

— Am înţeles. Dar, dacă devii moştenitoare, o să vin să-mi iau datoria. Cu dobândă.

— Mi se pare rezonabil, zise ea cu seriozitate.

O tachina, pentru numele lui Dumnezeu!

— Anabelle, nu mai ai nicio datorie.

Ea veni spre el şi îşi puse palma pe glob, oprindu-l.

— Nu accept milă.

El pufni. Nu se putu abţine.

— Ai fost dispusă să mă şantajezi pentru bani. Cum te poţi opune unei sume de bani?

Ochii ei cenuşii îl fulgerară, iar el află răspunsul. Din mândrie.

— Am făcut o înţelegere şi intenţionez să mă ţin de ea. Măcar atât să fac.

Stătea aşa aproape, că simţea mirosul săpunului cu care se spălase pe păr – aromă dulce de citrice –, iar mâna îi era lângă a lui, undeva aproape de Polul Nord.

— Prea bine. Reuşi să vorbească pe un ton degajat, de parcă nu îi păsa defel.

Îi spusese răspicat că se ţinea de înţelegere doar din obligaţie, dar măcar ştia că nu avea să dispară complet din viaţa lui. Nu încă. Expiră, îi luă mâna de pe glob şi i-o ţinu cu blândeţe într-a ei. Mai avea să îi ofere o alternativă.

— Dacă vrei să te întorci acasă şi să fii cu familia ta, eşti liberă. Poţi lucra din apartamentul tău sau din magazinul doamnei Smallwood ca să termini garderobele Oliviei şi ale lui Rose şi să îţi respecţi angajamentul.

Îşi ţinu răsuflarea şi aşteptă răspunsul ei.

Ea îi dădu drumul la mână şi se învârti prin cameră, oprindu-se când şi când să inspecteze diferite obiecte. Diafană în cămaşa ei de noapte de culoare deschisă, îşi trecu degetele peste materialul pus pe mese, peste fundele

întinse pe un birou vechi şi peste o riglă care se sprijinea de scaunul de la geam. După ce dădu în cele din urmă roată încăperii şi veni din nou în faţa lui, îl întrebă:

— Ai vrea să plec?

— Nu.

Anabelle îşi muşcă vârful degetului arătător.

— N-aş prea putea s-o ajut pe mama de acasă şi ştiu că doctorul Loxton o îngrijeşte foarte bine. Daphne mă poate ţine la curent cu progresele pe care le face, aşa că… aş vrea să rămân.

— Da? Îndrăznea să creadă că el era motivul. Sau măcar *un* motiv.

— Camera asta e aşa spaţioasă şi luminoasă şi am aici tot ce îmi e necesar. Dacă aş lucra la magazin, clienţii şi alte proiecte mi-ar distrage atenţia. Mi-ar lua un an să termin ce am de făcut. Dacă rămân, o să pot termina rochiile mai repede şi să discut cu Rose şi Olivia oricând am nevoie.

— Atunci aşa rămâne. Vei sta aici, spuse el repede, înainte ca ea să se răzgândească. Îl zgândărea puţin gândul că Anabelle stătea din motive de comoditate şi nu pentru că i-ar fi dor de el, dar măcar nu pleca. Îţi poţi vizita mama şi sora oricând doreşti.

Ea radia toată.

— Mulţumesc, Owen.

— Însă *nu* vei merge acolo neînsoţită, punctă el cu asprime în voce.

— Dar sunt obişnuită să merg zi de zi singură la magazinul de rochii. Îţi promit că nu mai încerc să le vizitez seara.

— Asta mă linişteşte, îi zise el pe un ton prefăcut. Trebuie să-mi dai cuvântul că nu te vei duce nicăieri neînsoţită, nici măcar acasă. Poţi să iei un valet cu tine sau, dacă suporţi, chiar pe mine.

Ea deschise gura să protesteze, dar apoi se opri.

— M-ai duce pe jos până acasă?

— Aş prefera să luăm trăsura. Dar da, aşa e.

— Sunt sigură că ai treburi mai importante de făcut.

— Nu chiar.

Adevărul e că abia dacă apuca să citească un ziar, dar pentru ea îşi făcea timp.

— Aş vrea s-o vizitez pe mama în după-amiaza asta, îi zise ea cu timiditate. Doar să văd cum se simte fără doctorie. Dar nu e nevoie să-ţi schimbi programul. Aş putea să-l rog pe Roger sau pe alt va…

— Ce spui de ora patru?

Ea clipi.

— Ar fi minunat. Mulţumesc.

— Ne vedem atunci. Făcu o plecăciune scurtă şi se întoarse să plece. Dacă mai zăbovea un minut singur cu ea în acea cameră, avea să închidă uşa, să-i dea jos cămaşa de noapte şi să-i arate că între ei era mai mult decât o relaţie de afaceri. Era mai mult decât angajata lui, iar relaţia cu el – mai mult decât o înţelegere care trebuia îndeplinită.

Însă avea nevoie de un prilej pentru a-i dovedi.

*

Mult mai târziu în acea seară, după ce mai toţi ai casei erau în pat şi visau de ore întregi, Anabelle era din nou în camera de lucru. Una din mânecile rochiei pe care o făcea pentru Rose se dovedise mai bufantă decât cealaltă şi se hotărâse că singurul mod prin care putea să îndrepte situaţia era să descoasă mâneca de tot şi să o ia de la capăt. Evident că repararea greşelilor o supăra peste măsură.

Dar, pe când tăia cu grijă firele de-a lungul cusăturii de la umăr, se simţea ciudat de mulţumită.

Îi plăcea sentimentul de linişte al nopţii – cerul de

culoarea cernelii se vedea pe fereastră, tăcerea care se lăsase peste casă era ca o pătură caldă, iar singurătatea îi dădea frâu liber imaginaţiei. Se gândise la Owen toată seara. Ştia că era prostesc să viseze cu ochii deschişi la el, dar nu se putea abţine. Să visezi era mai puţin periculos decât să pui ceva la cale, iar ziua fusese prea încântătoare ca să o dea uitării, aşa cum ar fi făcut cu o pereche de ciorapi rupţi.

Owen o dusese acasă să-şi viziteze rudele, după cum îi promisese, şi fusese galant de la început până la sfârşit. După ce parcurseseră drumul cu trăsura, o surprinsese când venise cu ea sus. Stătuse liniştit în salon cât timp ea sporovăise cu Daphne în camera mamei, aşteptând să se trezească. Apoi, Anabelle îl adusese pe Owen în dormitor şi îl prezentase. Mama tot spunea că avea vedenii dacă un duce în carne şi oase – şi pe deasupra arătos – se găsea la ea în dormitor. Owen răsese relaxat şi îi dăduse mamei un buchet superb. Zâmbetul de pe chip îi topise inima lui Anabelle precum untul într-o tigaie caldă.

Nu se mai sărutaseră din acea dimineaţă, dar avuseseră câteva momente de… nechibzuinţă. Oricât de ruşinată era să recunoască – chiar şi în sinea ei –, Owen îi făcea inima să bată mai tare fără să spună o vorbă. Tot ce trebuia era să se uite fix la ea, să o cuprindă în braţe sau să îi zâmbească ironic când nu se uita nimeni.

Deşi era hotărâtă ca relaţia lor să fie strict profesională, nu putea nega că lucrurile se cam complicaseră. Nu se amăgea cu gândul că avea să îi ceară mâna – numai ideea că un duce ar curta o croitoreasă era de tot râsul. Şi totuşi, nedreptatea aceasta o făcea să îşi dorească să ţipe. Sau să facă ţăndări o vază din porţelan. De ce era mai puţin vrednică de iubirea lui Owen decât o lady cu educaţie aleasă? Poate nu se simţea în largul ei în compania lorzilor şi a doamnelor, dar avea maniere alese, ceea ce nu putea spune despre domnişoara Starling.

Anabelle îşi trase nasul şi se şterse la ochi. Furia şi tristeţea muşcau din ea ca un şobolan care roade o funie. Nu trebuia să lase durerea să o macine şi să transforme relaţia cu Owen în ceva putred şi respingător. Mai degrabă să se bucure încă puţin de pacea obţinută cu greu – şi de un sărut ocazional.

Scosese mâneca cu probleme şi se pregătea să o facă mai puţin bufantă, când auzi ceva pe holul din faţa camerei de lucru. Erau paşi.

Încetă să mai respire. Din fericire, era îmbrăcată. După vizita neaşteptată a lui Owen din acea dimineaţă, trăsese concluzia că nu era bine să lucreze în cămaşă de noapte. Rochia ei simplă de culoare galbenă era destul de confortabilă, şi boneta obişnuită împiedica să-i cadă fire de păr în ochi când muncea. Singura concesie pe care o făcuse, dat fiind că era târziu – sau mai degrabă devreme – fusese să-şi dea jos pantofii.

Acum şi-i puse. Şi îşi pişcă obrajii ca să aibă mai multă culoare.

Auzise că Owen urma să meargă la un bal în seara aceasta, dar poate se…

— Anabelle? şopti Olivia prin uşa întredeschisă a camerei copiilor. Mai lucrezi?

Se duse grăbită spre uşă, încercând să îşi tempereze dezamăgirea şi uitându-se din mers la pendulă.

— Da, zise ea, făcându-i semn Oliviei să intre. Rose apăru pe vârfuri în spatele ei. Ambele fete aveau cămăşile de noapte. Ce faceţi treze la ora asta?

— N-am putut dormi, recunoscu Olivia, zâmbind viclean. Aşa că m-am dus să văd ce face Rose, şi era şi ea trează. Rose îşi dădu ochii peste cap şi Olivia adăugă cu repeziciune: Ei bine, avea un somn aşa uşor, că parcă nici nu dormea. Am hotărât să ne furişăm până jos la bucătărie şi să ne facem o gustare. Când am văzut că e lumină la tine, am zis să facem un ocol. Hai să mergem!

— Poftim? Anabelle se uită peste umăr la rochia cu o singură mânecă – o privelişte absolut jenantă. O, nu! Mă chinui să repar o...

Rose o înşfăcă pe Anabelle de antebraţ şi o trase cu putere după ea, înaintând pe hol. Pentru o fată tăcută şi potolită, Rose era tare puternică. Anabelle se împiedică puţin când ajunseră într-un colţ întunecat, şi Olivia chicoti.

— Faceţi des asta? întrebă în şoaptă Anabelle în vreme ce coborau scările.

— Mai des decât ştie Owen.

Olivia le conduse spre bucătărie şi, când intrară în camera întunecată unde încă mirosea a tocăniţă de legume, Anabelle îşi dădu seama că-i era într-adevăr foame.

Rose aprinse o lumânare acoperită de ceară într-un suport vechi şi o puse pe masa rezistentă din bucătărie. Oalele de cupru străluceau deasupra sitei, un ceainic se bălăbănea deasupra căminului, iar şorţuri albe şi curate atârnau în cuie lângă uşă. Nu se zăreau tablouri mari sau tacâmuri placate cu argint, slavă cerului. Fiecare obiect din încăpere era, din fericire, cât se poate de util. Lui Anabelle i se părea potrivit aşa.

Se aşeză pe o băncuţă lângă masă şi se uită cum Olivia şi Rose scotoceau prin cămară şi pe rafturi. Se întoarseră cu bucăţi apetisante de brânză, struguri şi afine, pe lângă felurite prăjituri delicioase rămase de la ceaiul din acea după-amiază, toate aşezate de-a valma pe un platou mare. Olivia puse mâncarea în mijlocul mesei şi turnă cantităţi generoase de vin în trei pahare.

— Asta ar trebui să ne ajute să dormim, zise ea, umplând ultimul pahar.

Entuziasmul fetelor era molipsitor. Singura persoană care ar fi putut face acea escapadă straşnică ar fi fost Daphne. Le-ar îndrăgi pe Olivia şi pe Rose – şi desigur că şi fetele ar simţi la fel; toată lumea o găsea minunată. Lui

Owen i se păruse încântătoare fără să se simtă câtuşi de puţin vrăjit de ea. Anabelle oftă mulţumită.

Surorile se aşezară în faţa ei pe băncuţă, dar, pe când ea şi Olivia se întinseră după o bucată de mâncare din farfurie, Rose le dădu peste mână şi ridică paharul cu vin.

— De ce nu m-am gândit la asta? spuse Olivia. Trebuie să ţinem un toast. Anabelle, vrei să ne faci onoarea?

Se gândi la firea bună şi blândă a fetelor şi la tot ce îndură seră. Mama lor le abandonase, sinuciderea tatălui le frânsese inima, iar lumea bună nu le aprecia.

— Da. Anabelle ridică paharul. Să bem în cinstea celor care ne-au tras de păr şi l-au împletit noaptea în cozi, celor care au împrumutat rochiile noastre, iar noi am făcut la fel cu ale lor, celor care ne-au citit jurnalele şi ne-au ţinut secretele. Pentru surori.

— Pentru surori! zise Olivia, ciocnind paharul cu Anabelle.

Rose o atinse pe Olivia pe umăr, îşi duse o mână la piept şi arătă spre Anabelle.

— Aşa e, zise Olivia. Pentru surori *şi* surori de suflet.

Anabelle simţea că o înţepau ochii şi, temându-se că avea s-o podidească plânsul, luă o gură de vin şi zâmbi radios.

— Sunt lihnită. Mâncăm?

— Fiecare femeie pentru ea, anunţă Olivia şi îşi bă gă o bucată foarte mare de brânză în gură.

Rose era un pic mai timidă, dar nu ezită să atace direct dulciurile. Anabelle îi urmă exemplul, gustând din tarte şi plăcinţele. În scurt timp devoraseră tot de pe platou. Rămaseră doar firimituri. Anabelle îşi simţi pleoapele grele, dar o bucura aşa mult compania fetelor, încât continuă să bea vin şi să sporovăiască. Când ajunseră în cele din urmă să discute despre Owen, ceea ce îşi şi dorea, se strădui să nu pară prea interesată.

Dar sorbea fiecare cuvinţel.

— În seara asta e la balul dat de Milford, zise Olivia. Domnişoara Starling a pomenit de el când am văzut-o ieri la seara de muzică. A fost drăguţă şi s-a aşezat lângă mine şi Rose. Cred că avea o duzină de admiratori care încercau să-i intre pe sub piele. Dar i-a descurajat pe toţi – pe un ton politicos, desigur. Mi-aş dori să am măcar o mică parte din frumuseţea şi farmecul ei.

Anabelle voia să îi spună Oliviei că domnişoara Starling nu era de fapt o prietenă bună şi că se folosea de ea şi de Rose ca să pună mâna pe Owen, dar se temea că Olivia ar fi îndurerată să audă aşa ceva. În schimb, Anabelle se legă de celălalt comentariu al Oliviei.

— Eşti la fel de frumoasă ca domnişoara Starling. Chiar mai frumoasă dacă mă întrebi pe mine.

Olivia izbucni în hohote de râs, suficient de tare cât să trezească servitorii. Rose îşi duse un deget la buze ca să o facă pe sora ei să tacă.

Anabelle se simţi insultată de scepticismul Oliviei. Mereu avusese ochi pentru lucruri frumoase, motiv pentru care şi era o creatoare de rochii aşa talentată. Vedea potenţialul în materiale, podoabe şi oameni.

— Nu mă crezi?

— Domnişoara Starling e un diamant pur, zise Olivia. Eu sunt o bijuterie ieftină.

Rose se încruntă şi scutură din cap. Măcar ea era de partea lui Anabelle.

Slobodă la gură datorită vinului, Anabelle zise:

— Domnişoara Starling e ca trena şi penele grele pe care trebuie să le porţi când te duci la curtea regală să o întâlneşti pe regină. Tu eşti rochia fascinantă de mătase făcută ca să fie învârtită în jurul sălii de bal, scăldată în lumina lumânărilor.

Olivia chiar roşi.

— Mi-a plăcut partea cu învârtitul. Voi încerca să-mi

amintesc descrierea ta drăguţă data viitoare când mă voi mai împiedica. Acum spune-mi ce gen de rochie e Rose?

Anabelle se gândi o clipă.

— Rose este o rochie de vară uşoară şi strălucitoare făcută special pentru a umbla după fluturi pe o pajişte.

Rose zâmbi, iar Olivia oftă fericită.

— Ei bine, se pare că domnişoara Starling va deveni cumnata noastră, zise Olivia. Eu, una, n-aş putea fi mai încântată.

Lui Anabelle îi bătea inima gata să îi spargă pieptul.

— De ce spui asta? Cum de eşti aşa sigură?

Olivia veni mai aproape de ea, de parcă era pe cale să îi spună ceva deocheat.

— Ieri mi-a zis Owen că a sosit vremea să-şi facă datoria şi să se însoare. Când l-am întrebat dacă i-a captat cineva interesul, s-a uitat la mine cu o privire întunecată şi dezgustată şi mi-a zis că probabil va face cum ar fi vrut tatăl lui şi se va însura din obligaţie cu domnişoara Starling. Tata şi domnul Starling erau destul de buni prieteni înainte… Oricum, Owen a spus că însurătoarea cu domnişoara Starling ar fi pasul cel mai avantajos.

— Ce romantic!

Anabelle dădu pe gât paharul cu vin şi înghiţi ultima picătură.

Olivia chicoti, apoi tăcu. Ea şi Rose se concentrau pe ceva aflat în spatele lui Anabelle.

Şi apoi fata *înţelese.*

— Ce-i romantic?

Vocea profundă şi catifelată a lui Owen o făcu să se înfioare.

Se întoarse şi îl văzu sprijinindu-se cu nonşalanţă de uşă. Avea părul răvăşit, iar cămaşa îi ieşea într-o parte. Anabelle nu ştia să fi fost vreodată mai arătos ca acum.

— Ei bine? spuse el, uitându-se urât la ea. Sau poate se uita urât la boneta ei.

Oricum, Anabelle nu avea de gând să îi răspundă la întrebare.

Însă Olivia îşi găsi glasul.

— A, vorbeam şi noi ca fetele. Cum a fost la bal?

— Minunat. Se aşează pe banchetă lângă Anabelle şi se uită la paharul ei gol de vin. De ce staţi toate trei în bucătărie la ora asta a dimineţii?

Ea simţi o urmă de reproş în tonul lui.

— Poate că din acelaşi motiv ca tine, zise Olivia. Să-ţi pregătesc o gustare?

El ridică din sprâncene şi se uită la platoul gol din mijlocul mesei.

— A mai rămas ceva?

— O, sunt sigură că mai găsesc o bucată uscată de pâine. Olivia se ridică de pe banchetă, dar Rose îi făcu semn să stea acolo şi se duse ea însăşi la cămară.

— Aşadar, spune-mi, îl rugă ea încântată, cu ce doamne ai dansat în seara asta?

— Dacă eşti aşa curioasă, ar fi trebuit să vii.

— Owen!

Olivia îi aruncă lui Anabelle o privire tăioasă.

— Scuze, zise el. Dacă eşti *al naibii* de curioasă.

Olivia îşi dădu ochii peste cap.

— Iartă-l pe fratele meu, îi zise ea lui Anabelle. Mă tem că este foarte cătrănit.

El mormăi, dar nu negă. Poate că de aceea părea chiar mai atrăgător decât de obicei. Deşi nu i se putea pune la îndoială farmecul, de data asta nu avea situaţia sub control.

Sora lui încercă să îl mai descoasă.

— Dacă îmi spui cu cine ai dansat, îţi aduc un pahar cu coniac.

Lui Anabelle nu i se părea o idee bună să îl ademenească oferindu-i şi mai multă băutură, dar trebuia să admită că era şi ea tare curioasă ce partenere de dans

avusese. I se părea că se purta ca o persoană înfometată care întreba ce conţine fiecare fel de mâncare de la un festin. Ar fi groaznic, dar măcar ar şti ce ratase.

— Cu Lady Portman, cu domnişoara Morley şi cu domnişoara Starling. Pe bufetul din biroul meu e o carafă.

— De câte ori cu fiecare? insistă Olivia.

— O dată cu prima, o dată cu a doua şi de două ori cu ultima. Nu te zgârci când torni.

Olivia îşi dădu peste umăr coada castanie şi groasă şi oftă când se ridică de la masă.

— Să te porţi frumos cât sunt plecată.

Imediat ce părăsi bucătăria, Owen se întinse pe sub masă şi îi strânse mâna lui Anabelle.

— Mi-a fost dor de tine, îi şopti el pe un ton răguşit.

Ea se înroşi. Deşi îşi dorea nespus să îl creadă, se îndoia că se gândise la ea în timp ce bea şampanie şi învârtea femei superbe pe ringul de dans al balului.

— N-ai pierdut nimic. N-a fost o seară plină de peripeţii în camera de lucru.

— Nu? Se apropie de ea, iar respiraţia caldă îi gâdilă urechea. *Ar fi putut* fi incitant.

Ea îşi muşcă buza inferioară şi încercă să se tragă mai departe de el pe băncuţă. Tachinarea lui era o tortură deosebită.

— Nu acum.

Nu voia să îi dea drumul la mână. În schimb, îi trasă cerculeţe pe încheietură.

— Dar când?

— Nu ştiu.

— M-am gândit la tine toată noaptea. Spune-mi când.

Anabelle încercă să îşi dea seama unde era Rose. Uşa de la cămară era încă deschisă.

— Mai târziu.

— Bine. Vin într-o oră la camera de lucru.

Deschise gura să îi spună că nu trebuia sub nicio

formă să se aventureze în capătul ei de coridor, dar tocmai atunci Rose se întoarse cu gustarea lui Owen. Anabelle îl lovi în picior – cu putere nu înainte ca Rose să vadă cu privirea ei ageră mâinile lor împreunate sub masă. Puse cu grijă farfuria pe masă, se aşeză şi zâmbi ca o pisicuţă care primea o farfurie cu lapte cald.

Anabelle se ridică iute de pe băncuţă.

— A fost minunat, îi zise lui Rose. Dar mi-e teamă că trebuie să mă duc la culcare. Înghiţi în sec şi se întoarse spre Owen. Cum o mai mânca mâna să îi şteargă zâmbetul viclean de pe faţă! Noapte bună… — nu-şi putea închipui cum avea să scoată acele cuvinte –, Excelenţă.

Capitolul 14

Anabelle o zbughi din bucătărie şi pe hol aproape se izbi de Olivia, care se întorcea cu coniacul lui Owen.

— Unde te duci? o strigă Olivia.

— În pat. Mulţumesc pentru o seară minunată. Anabelle era deja la jumătatea scărilor. Ne vedem mâine. Când ajunse în camera ei, închise uşa, îşi dădu pe faţă cu apă rece şi trase de câteva ori adânc aer în piept.

Owen nu ar risca să vină în camera de lucru când se crăpa de ziuă.

Sau poate că da?

Deşi era istovită, era sigură că nu avea să poată dormi, însă făcu un efort să îşi pună cămaşa de noapte, să îşi pieptene părul, să îl împletească şi să se bage în pat. Dacă venea la ea, avea să se prefacă adormită.

Jumătate de oră mai târziu, le auzi pe fete târşâindu-şi picioarele sus pe scări şi ducându-se în camerele lor. Mai trecu jumătate de oră. Poate nu mai venea deloc.

Poate că discuţia lor de dinainte i se păruse un flirt

drăguţ şi nu urma să-şi mai aducă aminte de asta a doua zi. Ignorând junghiul de dezamăgire pe care îl simţea, îşi umflă perna, se puse pe o parte şi închise ochii. Slavă cerului că avusese bunul-simţ să se ducă la el în pat şi să stea departe de ea. Nimic bun nu putea ieşi din complimentele lui linguşitoare şi din sărutările care îi înmuiau genunchii. Dacă se tot gândea la umerii laţi ai ducelui şi la ochii lui arzători, nu avea să-şi îndeplinească sarcina: să se achite de datorie ca să se poată întoarce acasă.

Pentru a adormi, începu să numere cusături în minte – cele simple şi plictisitoare care tot mergeau în cerc. Respiraţia i se încetini, vinul îi relaxă trupul şi somnul o îmbia.

Bătaia uşoară în uşă o făcu aproape să tresalte.

— Belle.

Inima îi bătu prosteşte în piept la auzul vocii lui. Din fericire, era în camera de lucru, nu pe hol, unde puteau să îl audă surorile lui. Îşi acoperi capul cu perne şi îşi aminti de plan. „Fă abstracţie de bătăile în uşă. Prefă-te că dormi.”

Dar următoarea bătaie veni mai zgomotoasă.

— Anabelle, ştiu că nu dormi.

Nu avea de unde să ştie. Îşi afundă capul şi mai mult în pernă şi fredonă încetişor ca să îi acopere vocea.

Când zgomotul se transformă în bubuit, se dădu jos din pat, o zbughi spre uşă şi o deschise.

— Vrei să trezeşti pe toată lumea?

— Doar pe tine. Zâmbetul lui copilăros reuşi să o mai îmbuneze. Zeus ar trebui să arunce cu fulgere ca să se trezească surorile mele, iar personalul s-a retras de mult. Nu ţi-aş pune niciodată în primejdie reputaţia. Blânda sinceritate a tonului său îi încălzi sufletul. Acum, zise el cu viclenie, hai la joacă.

Scutură ferm din cap.

— Nu pot.

— Vrei să intru eu?

— Nu! închise uşa şi lăsă doar o crăpătură prin care îi spuse: Trebuie să muncesc mâine, şi, dat fiind că eşti duce, ai şi tu responsabilităţi. Du-te la culcare.

— Ştii care e problema ta?

Cum îndrăznea să sugereze că ea avea probleme?

— Ia spune-mi!

— Munceşti prea din greu. Îşi întinse mâna prin crăpătură şi o trase în joacă de mânecă. Vino cu mine! Vreau să-ţi arăt ceva. În ochi îi juca un licăr pervers, iar lumina lumânărilor strălucea în camera de lucru din spatele lui.

— Ce-ai făcut? Te rog spune-mi că nu ai mutat panourile puse pe masa mare sau că ai atins materialul de pe raft, pentru că aşa l-am aranjat şi…

— Ai încredere în mine! El deschise uşa cu blândeţe, dar cu putere, şi o trase în camera de lucru.

Numai că nu mai arăta a cameră de lucru.

Pătura moale pe care i-o pusese în jurul umerilor în dimineaţa anterioară fusese întinsă în mijlocul podelei. Un candelabru mare stătea pe o stivă de atlase într-o parte, iar perne de la scaunul de la fereastră erau întinse în jurul păturii. Fără ochelari, toată camera i se părea neclară, ca într-un vis. Fereastra era deschisă, iar aerul era îndulcit de mirosul de iarbă şi caprifoi. Afară, frunzele foşneau, insectele zumzăiau, şi câte o pasăre ciripea normal şi liniştitor.

Lui Anabelle i se tăie răsuflarea. Făcuse asta pentru ea.

— Vezi? N-am deranjat nimic! îi zise el cu mândrie.

— De ce ai făcut aşa ceva?

O duse la pătură.

— Stai jos, şi o să-ţi arăt.

Deşi era bănuitoare, făcu întocmai şi îşi târşâi picioarele goale pe sub tivul cămăşii de noapte. Owen îşi dădu jos sacoul; jiletca de un verde-închis nu era încheiată,

aşa că se vedea o cămaşă albă nescoasă din pantaloni. Se aşează în spatele ei, atât de aproape, că respiraţia lui caldă îi mângâia gâtul.

— Am observat că eşti mereu prizonieră în camera asta muncind, zise el, punându-şi mâinile pe umerii ei. Petreci prea mult timp aplecată asupra rochiilor de bal. Şi nu ai prea mult timp să le porţi.

Anabelle îşi înăbuşi un hohot de râs. Croitoresele nu aveau rochii de bal – trebuia să ştie asta.

— Când eram la bal mai devreme, îmi doream să fii cu mine. Mi te închipuiam într-o rochie din mătase albastră, cu cosiţele castanii revărsate pe umeri şi cu ochii tăi cenuşii strălucind. Toţi bărbaţii ar fi dorit să dansezi cu ei, Belle, dar eu *aş fi* fost singurul care te ţine şi te învârte pe ringul de dans.

Ce ridicol! Deschise gura să-i spună asta, dar…

Vai de mine! Îi masa încetişor cu degetele muşchii încordaţi de sub gât şi din jurul umerilor, cu suficientă putere pentru a-i uşura tensiunea, dar fără a-i provoca durere.

Cu ochii închişi, umerii i se relaxară, şi capul îi căzu în faţă. Era ca în paradis.

El se ocupă de fiecare parte a corpului care tânjea după atenţie, îşi dorea doar să-i mângâie gâtul şi capul, şi asta şi făcu. Apoi îşi zise că ar fi drăguţ dacă i-ar masa coloana, şi asta se întâmplă. Stăruia în locurile sensibile, cum ar fi la şale şi la ceafă.

— Desfă asta, îi şopti el, trăgând de gâtul cămăşii de noapte.

Ea făcu întocmai, de parcă era vrăjită. Aerul rece îi mângâia umerii goi, iar ea tremura, tânjind după atingerea mâinilor lui pe pielea ei.

— Doamne, Belle! îi atinse uşor cu degetele gâtul şi umerii, iar cu gura urmă acelaşi drum umed şi cald.

Ea era tot mai vrăjită.

— Desfă-ţi coada, îi şopti el cu buzele lipite de pielea ei.

Anabelle făcu întocmai, pentru a-şi prelungi plăcerea. Funda se desfăcu uşor, şi îşi trecu mâinile prin părul împletit până când acesta se revărsă în valuri.

Owen îşi îngropă faţa în el, trăgând adânc aer în piept.

— Miroşi bine. Aş vrea să ai mereu părul aşa.

Ea chicoti.

— Şi eu care credeam că-ţi place boneta.

— Îmi place s-o dau jos.

— Aha.

Îi dădu părul pe după gât şi continuă să îi maseze spatele. Degetele lui treceau peste materialul subţire al cămăşii de noapte, peste umeri, în jos pe braţe, sus pe şolduri şi din nou în jos pe coloană, făcând-o să se înfioare. Complet satisfăcută, îşi arcui spatele şi se rugă să o atingă mereu.

— Eşti frumoasă. Mâinile lui coborâră şi mai mult, prinzând-o de fund şi frământându-l până când se temu că avea să se topească chiar acolo pe pătură.

Era aşa aproape de ea, însă nu îl vedea, simţea doar căldura trupului în spatele ei şi al mâinilor lui care păreau să se plimbe peste tot.

— Ce… bine e, zise ea cu vocea pierită.

— Gândeşte-te că e doar un aperitiv, o supă înainte de raţa la cuptor. Îi atinse şoldurile, apoi partea de sus a coapselor. Era umedă între picioare şi locul pulsa când şi când de plăcere. Îţi recomand raţa la cuptor. Vrei s-o încerci?

Ea se sprijini cu capul de umărul lui. Aici, în lumina lumânărilor, era uşor să uiţi diferenţa dintre rangurile lor. Erau doar un bărbat şi o femeie care ţineau unul la altul şi care voiau să fie împreună. Însă riscurile de a sta aici cu el erau prea mari. Nu numai că trebuia să lucreze pentru următoarele câteva săptămâni, dar putea chiar să rămână

grea. Şi nu voia să îşi dea virginitatea pe mâna unui bărbat care nu s-ar gândi niciodată să se însoare cu ea. Avea mândria ei.

Oftând, Anabelle se întinse să îi mângâie gâtul în vreme ce el îşi freca nasul de al ei.

— Owen, nu pot face dragoste cu tine. E prea riscant.

— Ştiu. Lasă-mă doar să te ating şi să te fac să te simţi… minunat. O sărută sub ureche şi o făcu să tremure toată de plăcere.

Nu voia să îi spună noapte bună. Nu încă. Avea încredere că el urma să se ţină de cuvânt, aşa că se înmuie.

— Cred că mai putem încerca un fel de mâncare.

Cu un geamăt aprobator, el trase de cusătura cămăşii de noapte şi scoase la vedere partea de sus a coapselor. Nu purta nimic sub cămaşa de noapte, iar aerul răcoros îi mângâia pielea, zăbovind asupra părului umed dintre picioare. Îi mângâie uşor coapsele, apoi îşi băgă degetele pe sub cămaşa de noapte şi înaintă spre spatele ei. De parcă aveau tot timpul din lume, îi masă încetişor umerii, spatele şi fundul. De această dată nu mai era nimic între ei, şi acum Anabelle îşi dădea cu adevărat seama ce minunat era să-i simtă mâinile pe piele.

— Doamne, eşti perfectă! Vreau să-ţi cercetez fiecare părticică a trupului. El îi atinse uşurel cu o mână un sân. Îţi place?

Respiraţia i se tăie.

— Da.

— Atunci aşteaptă. Se trase mai aproape, până când rămase prinsă între coapsele lui, cu braţele în jurul genunchilor îndoiţi. El îi atinse cu blândeţe şoldurile, apropiindu-se din ce în ce mai mult de sânii ei, excitând-o, până când o făcu să creadă că avea să moară dacă nu i-i dezmierda.

În cele din urmă, îşi apropie mâinile de ei şi îi înşfăcă, apucând cu blândeţe sfârcurile întărite. În tot acest timp, îi

muşca lobul urechii şi umărul.

Ea scoase un mic strigăt. Această plăcere desăvârşită, această intimitate minunată era complet nouă pentru ea. Avea să regrete asta dimineaţă, dar îi era imposibil acum. Owen era hotărât să o satisfacă, iar ea savura momentul. Se lăsa pe mâna lui.

Sânii i se împliniseră în cele două săptămâni cât fusese aici. Datorită meselor delicioase şi îndestulătoare şi dat fiind că mergea mai puţin pe jos, avea din nou forme. Owen părea mulţumit de acest lucru.

În mijloc simţi o presiune care cerea mai mult, dar nu ştia ce. Încercă să se întoarcă şi să se lipească de el, dar o opri.

— Vreau să te sărut, zise ea.

El scoase un râset încet şi fierbinte.

— O, ne vom săruta. Mai târziu. Acum sprijină-te de mine.

Ea făcu întocmai, oftând adânc şi bucurându-se de căldura pieptului său.

— E bine. Acum, ţine ochii închişi şi gândeşte-te ce bine este – cât de bine ne potrivim.

Îi ridică şi mai mult cămaşa de noapte, aşa că acum i se vedeau picioarele cu totul. Îşi plimbă încetişor degetele de la genunchi spre interiorul coapselor, trasând cerculeţe care îi făcură muşchii să se contracte. Cu cealaltă mână, o apucă uşor de sân, întărâtându-i sfârcul cu palma.

— Desfă genunchii, îi zise el răguşit.

Anabelle înghiţi în sec. Nu lăsase pe nimeni să o atingă acolo. Nici măcar *ea* nu se atingea acolo. Dar deja depăşise multe limite în acea seară. Ce mai conta una?

Să îşi deschidă inima în faţa lui era ca şi cum ar intra în cuşca leului. Dar el nu avea să o rănească niciodată. În plus, urma să se oprească în secunda în care o să-i ceară ea asta – presupunând că ea va avea prezenţa de spirit să o facă.

Îi mângâie cu blândeţe picioarele cu mâinile lui calde şi liniştitoare. Când se apropie de cârlionţii ce îi acopereau intrarea, muşchii ei se încordară.

— E-n regulă, o linişti el. Nu trebuie să-ţi fie frică de mine. Sau de ce se întâmplă.

— Ştiu.

— Deşi poate părea ciudat, e ceva foarte normal între noi doi. Împreună. Simţi şi tu?

Sinceritatea şi vulnerabilitatea din vocea lui îi încălzeau inima. Dar se înşela în această privinţă. Nu erau sortiţi să fie împreună – nu cu adevărat. Veneau din lumi diferite şi, după ce îşi termina treaba, avea să se întoarcă la viaţa ei simplă.

Nu o mai mângâie, aşteptând un răspuns.

Trebuia să fie sinceră.

— Nu ştiu dacă e bine să fiu cu tine. Dar îmi place. Te plac.

El râse din nou încetişor.

— Bănuiesc că trebuie să mă mulţumesc cu atât. Pentru moment.

În cameră pătrunse o pală de vânt care făcu lumânările din candelabru să pâlpâie puternic. Prin încăpere dansau umbre – era un decor perfect pentru o indiscreţie de mari proporţii. Casa era atât de tăcută, încât ea îşi putea închipui că doar ei erau acolo; atât de liniştită, încât suspinele ei duioase îi răsunau în ureche, închise ochii şi îşi puse în minte să se relaxeze în vreme ce Owen făcea lucruri viclene şi minunate cu trupul ei.

El îi exploră cu degete abile şi experimentate faldurile netede şi găsi punctul sensibil unde se concentrase toată dorinţa ei. Anabelle pierdu noţiunea timpului în vreme ce se lăsă pradă dorinţei care mocnea înlăuntrul ei, ignorată de prea multă vreme. Pentru prima oară, nu se mai gândi la sănătatea mamei, la plata chiriei sau la faptul că nu aveau suficient de mâncare. Se gândea doar la Owen şi la cum o

făcea să se simtă.

În braţele lui nu mai era croitoreasă, ci seducătoare.

Lucrurile minunate pe care i le şoptea la ureche erau la fel de excitante ca atingerile. Cu el se simţea frumoasă, dorită – şi mai mult. Se simţea iubită.

Camera se încălzea, iar parfumul de mosc al trupului său îi învăluia pe amândoi. Anabelle îşi ridică şoldurile din poala lui şi se împinse în mâna lui, crescând presiunea exercitată asupra miezului pe care el îl atingea cu deosebită pricepere. Îşi vârî un deget în ea, umplând-o, reuşind să o aducă mai aproape de culmile plăcerii. Ea gemea încet, nerăbdătoare să se descarce.

— Ştiam că ai pasiunea asta în tine, îi şopti el. Eşti tot ce am sperat vreodată.

Cuvintele lui o nedumeriră. Voia să se întoarcă. Să îl încalece. Să îl sărute. Dar stătea în echilibru deasupra unei prăpăstii adânci şi, dacă se mişca puţin, avea să cadă. El părea să înţeleagă.

Mângâie acea zonă catifelată mai repede şi mai cu putere. Inima îi bătea gata să-i spargă pieptul, iar muşchii stomacului se contractau, aşteptând bucuroşi ce avea să urmeze. Ea strigă în vreme ce se apropia de orgasm, nepregătită pentru forţa lui. În cele din urmă, acesta deveni mai puternic decât ea, şi se simţi săgetată de valuri de plăcere. Se sprijini de mâna lui pe când pasiunea zăgăzuită îşi găsea eliberarea.

Nu ştiuse niciodată că se putea simţi atât de puternică, dar totodată atât de vulnerabilă, atât de telurică, dar şi diafană. Şi, mult după ce avea să revină la realitate, urma să îşi amintească acea noapte şi să îi fie recunoscătoare lui Owen că îi arătase o parte a ei despre a cărei existenţă nu ştiuse.

*

Owen o sărută pe Anabelle pe gât, trăgând în piept mirosul de lămâie al părului ei şi savurând gustul pielii mătăsoase. Doamne, era superbă.

Şi o dorea.

Nu numai în noaptea asta.

Faptul că o văzuse ajungând la orgasm fusese cea mai erotică experienţă din viaţa lui. Nu numai că se dedase plăcerii, dar o şi căutase.

Nimic nu îl putea excita mai mult.

O ţinu aproape până când trupul i se relaxă şi respiraţia i se domoli. Se întoarse cu faţa la el, iar părul îi era o mare de bucle rebele. Obrajii îi erau trandafirii în lumina lumânărilor, iar cămaşa de noapte îi căzuse de pe umeri. În vreme ce ea îi zâmbea timid, bărbăţia lui deja tare ca piatra zvâcni.

Îl ademenise. În două săptămâni, se transformase din croitoreasa palidă, cu ochelari şi rigidă în sirena capabilă să seducă orice muritor. Sau nemuritor.

Era în stare să îl seducă.

Relaţia lor înfloritoare sfida deopotrivă convenţiile, dar şi explicaţiile logice. Singurul lucru pe care îl ştia sigur era că nu voia ca Anabelle să plece prea curând.

Ea îşi vârî mâinile prin jiletca desfăcută şi îşi lipi palmele de pieptul lui.

— A fost… minunat. Un gest necugetat şi demn de regret mâine-dimineaţă, însă divin.

Lui Owen îi plăcea că Anabelle spunea exact ce gândea. Şi că afirmase că fusese minunat. El îşi umflă pieptul şi zâmbi larg.

— Regretele sunt interzise.

Ea îi aruncă o privire arzătoare care îi făcu pantalonii să se strângă şi mai mult.

— Prea bine. Atunci bănuiesc că n-o să regret. Ea îi ridică iute cămaşa deasupra capului şi îl zgârie uşor cu unghiile pe piept. Cu o mişcare plină de graţie îl călări,

sărutându-l de parcă tocmai îi fusese deschis apetitul.

Doamne sfinte!

Era foarte tentat să o ducă la el în pat şi să o ţină acolo o săptămână. Însă aveau să se ivească zorii curând, şi servitorii urmau să mişune pe holuri. Promisese să o apere de orice bârfe. El domoli treptat înfocarea cu care o săruta şi îi cuprinse obrajii catifelaţi în mâini.

— O să răsară soarele într-o oră, şi ai nevoie să dormi.

Ea zâmbi timidă.

— Sunt obosită în sensul bun al cuvântului. Îmi place tare mult raţa la cuptor.

El râse încetişor şi o sărută pe frunte. Cât i-ar plăcea să doarmă cu ea ghemuită lângă el! De obicei nu îi plăcea să ia femeile în braţe, ceea ce era o obligaţie – ca purtatul de pantaloni rigizi şi protocolari la un bal sau participarea la înmormântarea unei rude puţin cunoscute. Însă în această noapte se simţea tras pe sfoară, pentru că timpul petrecut cu Anabelle fusese prea scurt.

O ajută să se ridice, apoi o luă în braţe fără niciun avertisment.

Râzând, ea se cuibări la pieptul lui şi el o duse până în dormitor. O puse pe salteaua groasă, trase cuvertura peste ea şi o mai sărută pentru ultima oară.

— Owen, am vrut să vorbesc cu tine mai devreme despre Olivia şi Rose.

— Nu sunt într-un pericol iminent, nu?

— O, nu, îl asigură ea.

— Atunci las-o pe mai târziu. Noapte bună. Să nu te trezeşti înainte de ora unsprezece, ai înţeles?

Ea căscă.

— O să dorm câteva ore, dar nu vreau să ratez micul dejun.

— Bine gândit.

Îşi trecu degetele printre ale ei, şi se uitară unul la altul preţ de câteva bătăi de inimă. Acesta era momentul în

care trebuia să spună cât de încântătoare era sau cât ţinea la ea. Însă i se părea că ambele lucruri erau limpezi acum, deşi nu era cea mai exuberantă persoană din lume.

Nu cunoscuse vreodată o femeie mai frumoasă, şi, deşi nu fusese niciodată îndrăgostit, i se părea uşor să o poată iubi. Era îndrăzneaţă, credincioasă şi sinceră – dacă nu luai în seamă şantajul ocazional.

Îi stătea pe limbă să-i spună toate astea. În schimb, îşi înfăşură degetul într-una din cozile ei.

— Nu sunt sigur că o să te recunosc la micul dejun cu ochelarii pe nas şi cu boneta pe cap. Oare nu te-aş putea convinge să dai foc bonetei?

Zâmbetul ei obosit avea şi o nuanţă de dezamăgire. Se simţea ca un mojic.

— Ne vedem mâine, îi zise el. Sau, mai degrabă, astăzi, ceva mai târziu.

— Noapte bună, Owen.

Ieşi pe uşa alăturată camerei de lucru şi aranjă totul înainte să stingă lumânările şi să se strecoare înapoi în camera lui.

După ce se dezbrăcă, se întinse pe pat şi închise ochii, dar expresia rănită de pe chipul lui Belle nu îi dădea pace.

Făcuse ce trebuia. Nu-i aşa?

Inducerea ei în eroare ar fi fost cel mai groaznic lucru, iar relaţia lor nu putea fi nimic mai mult decât nişte momente trecătoare de plăcere şi tovărăşie. Una peste alta, era un aranjament mult mai bun decât o căsnicie. Nu s-ar plictisi niciodată unul de celălalt şi nu ar ajunge să-şi vorbească urât. Pur şi simplu s-ar bucura de timpul petrecut împreună, atât cât dura.

Nu reuşi să adoarmă. Tot număra în minte afurisitele alea de rochii, neliniştindu-se când ajungea la cincisprezece – câte îi spusese Olivia că mai avea Belle de făcut.

Timpul rămas cu Belle nu se măsura în ani, luni sau săptămâni.

Se măsura în rochii.

Capitolul 15

A înfrumuseţa: (1) A adăuga alte cusături sau materiale decorative unei rochii. (2) A exagera uşor adevărul pentru a nu răni mândria cuiva.

Anabelle nu ajunsese la micul dejun. Deşi se trezise la timp, ignorase senzaţia de foame. Nu era pregătită să se vadă cu Owen, cu surorile lui sau cu Dennison. Îşi strânse părul şi şi-l prinse într-un coc, apoi îşi puse boneta.

Gândindu-se la noaptea pe care o petrecuse cu Owen, roşi toată. Prima ei noapte de plăcere decursese cu atâta naturaleţe şi fusese la fel de frumoasă şi de minunată precum sperase. Dacă ar putea să se bucure de asta încă puţin fără să se gândească la realitate…

Dar ea şi Owen trecuseră dincolo de o limită. Cum ar fi trebuit să se poarte acum cu el? Când erau şi ceilalţi de faţă, trebuia să pretindă că între ei nu se întâmplase nimic semnificativ. I se părea greşit să păstreze relaţia lor secretă, ca şi când ar fi ţinut o pasăre cântătoare într-o colivie.

Totuşi, nu era naivă. Atât ea, cât şi Owen trebuiau să joace nişte roluri – de croitoreasă şi, respectiv, de duce. Şi ar face bine să-şi amintească asta. Adăugă în mintea ei şi lucrul ăsta la lista de lucruri pe care să nu le facă niciodată: „Indiferent cât de tentant este să visezi, nu trebuie să uiţi niciodată care îţi sunt limitele”.

Gândul puse stăpânire pe fiinţa ei, şi se întrebă cum aveau să se comporte unul cu celălalt în intimitate. Nu avea

niciun pic de experienţă care să o îndrume. Ar fi putut flirta cu el *dacă* ar fi fost genul de femeie care să facă asta. Ce păcat că nu-şi dezvoltase această aptitudine! Ar fi putut sta de vorbă, dar se îndoia că el ar fi fost interesat să ştie că sacourile de satin gri sau portocalii cu nasturi în stil milităresc erau la modă. De asemenea, nu putea să facă o remarcă inteligentă despre ultimele discuţii din parlament. Trebuia să fie *ceva* despre care să poată discuta, în afară de bonetele servitorilor şi facturile doctorilor. Dar ce anume?

Nu se aştepta la flori sau la orice fel de declaraţie, dar ar fi fost drăguţ să recunoască prietenia dintre ei. Ceva care să o facă să simtă că este mai mult decât o distracţie de-o noapte cauzată de băutură.

Anabelle oftă şi băgă aţă în ac. În lumina aspră a dimineţii, camera de lucru nu semăna deloc cu refugiul romantic de noaptea trecută. Mormane de material acopereau fiecare suprafaţă din cameră, ceea ce îi amintea de multitudinea de rochii pe care trebuia să le facă pentru a-şi respecta înţelegerea. Ar fi crezut că noaptea trecută fusese un vis dacă unul din atlasele de pe raftul pentru cărţi nu ar fi fost acoperit de câteva pete de ceară rece. Verificase – doar ca să fie sigură.

O bătaie în uşă făcu să-i sară inima din piept.

— Intră, strigă ea, simţindu-şi ceafa arzând.

— Bună ziua, draga mea, spuse doamna Pottsbury. Dennison mi-a zis că ai primit un mesaj azi-dimineaţă, dar că nu te treziseşi încă.

Minunat. Dacă servitorul nu crezuse până atunci că Anabelle era o oportunistă leneşă, între timp devenise, mai mult ca sigur, convins de asta.

— Cum nu ai coborât la micul dejun, m-am temut că eşti bolnavă. Ştii, pari un pic îmbujorată.

— Sunt bine, spuse Anabelle, conştientă că se înroşea cu fiecare minut care se scurgea. Îmi cer scuze că v-am

îngrijorat. Fiindcă am dormit mai mult, am vrut să mă apuc cât mai repede de lucru.

— Pari să nu fii în apele tale.

Servitoarea o privi pe Anabelle cu un ochi critic, de parcă ar fi avut o boală înspăimântătoare.

— Oricum, i-am spus lui Dennison că îţi voi aduce mesajul şi voi vedea personal ce faci.

Anabelle luă scrisoarea ce părea să fie de la Daphne şi se încruntă. Dacă Daphne plătise un mesager în loc să folosească poşta, atunci avea sigur ceva important să-i spună. Degetele îi tremurau în timp ce deschidea scrisoarea.

— Eşti sigură că te simţi bine, draga mea? întrebă cu scepticism menajera.

— Da. Mulţumesc că mi-aţi adus asta.

— Bine atunci. Ai grijă să cobori la prânz şi să nu răceşti!

Zornăindu-şi cheile, doamna Pottsbury ieşi grăbită din odaia copiilor.

În momentul în care aceasta plecă, Anabelle se rugă repede ca starea mamei ei să nu se fi înrăutăţit. Inspirând adânc, citi biletul.

Draga mea Belle,

Nu puteam aştepta următoarea ta vizită ca să îţi povestesc evenimentele din această dimineaţă. M-am trezit, ca de obicei, în fotoliul meu şi, când m-am uitat spre patul mamei, nu era în pat, ci stătea în picioare lângă el. M-am îngrozit la început, văzând-o acolo, clătinându-se pe picioarele ei nesigure – eram convinsă că va cădea şi se va răni – şi am certat-o pentru că încercase să se ducă undeva fără mine.

Totuşi, mi-am dat apoi seama că era pentru prima dată de săptămâni bune când se dădea jos din pat – şi încă

de una singură. Când am întrebat-o ce a apucat-o de-a încercat să meargă singură, mi-a spus sfios că îi era foame şi nu voia să mă trezească. Îi era foame! îi revine pofta de mâncare – ăsta sigur e un miracol. Şi, mai mult de atât, este dornică să îşi reia activităţile zilnice.

Mereu mă necăjeşti că sunt prea binedispusă şi prea optimistă. Cred că vei fi totuşi de acord că îmbunătăţirea stării mamei este motiv de mare sărbătoare. Pentru asta, trebuie să le mulţumim ducelui nostru generos, precum şi doctorului Loxton. Sper că într-o zi voi putea să-l iert pe domnul Conwell, dar mă tem că mai e mult până atunci. Între timp, mă voi concentra pe însănătoşirea mamei.

Ştiu că vei vrea să treci pe aici şi să vezi cu ochii tăi transformarea, dar poţi să mă crezi pe cuvânt – starea ei s-a îmbunătăţit de acum două zile, când era foarte bolnavă.

Mama a supravieţuit, şi niciuna dintre noi nu a murit de foame numai datorită eforturilor şi sacrificiilor tale. Sper că eşti bine şi abia aştept să te văd, ca să ne putem bucura împreună.

Sora ta iubitoare,
Daph

Anabelle reciti scrisoarea, ca să se asigure că a înţeles corect. Mama ei se dăduse jos din pat. Îşi revenea.

Scrisoarea îi alunecă din mâini; lacrimi fierbinţi i se prelinseră pe obraji. Inima îi era atât de plină de bucurie, încât se temea că avea să-i explodeze. Uitându-se pe fereastră la norii cenuşii, întunecaţi, se gândi că nu văzuse niciodată o zi mohorâtă atât de frumoasă. Cine avea nevoie de strălucirea unui soare minunat sau de ciripitul permanent al păsărilor vesele? Erau multe de spus despre calmul plăcut care însoţea o zi mohorâtă.

— Anabelle?

Se întoarse de la fereastră şi văzu că Olivia şi Rose stăteau în spatele ei, cu o expresie de îngrijorare pe chip.

Probabil arăta groaznic. Lacrimile îi curgeau pe obraji şi, deşi voia să le asigure că era bine, simţea că nu putea rosti niciun cuvânt.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Olivia.

Anabelle clătină din cap, luă scrisoarea de la Daphne şi i-o dădu Oliviei.

Rose privi peste umărul ei, şi, când ambele fete terminară de citit, zâmbiră.

— Starea mamei tale se îmbunătăţeşte? întrebă Olivia. Plângi de fericire?

Simţindu-se prostesc, dar nepăsându-i, Anabelle încuviinţă din cap.

Rose îşi împreună mâinile sub bărbie, iar ochii îi străluceau. Olivia ţopăia fericită.

— Asta-i minunat!

Fetele i se alăturară lui Anabelle la fereastră, o îmbrăţişară şi începură şi ele să plângă. Nu ar fi ajuns o batistă pentru toate trei. Plânseră până când rămaseră fără lacrimi.

Anabelle scoase un sughiţ răsunător, iar asta le făcu pe toate trei să chicotească.

— Cred că una din voi – sau chiar amândouă – ar trebui să probeze o rochie, ca eu să mă pot preface în continuare că lucrez şi să evit să fiu dată afară.

— Da, spuse Olivia. O concediere chiar ţi-ar strica ziua, şi este păcat după un început atât de minunat.

Anabelle le îmbrăţişă pe rând cu înflăcărare, apoi luă iarăşi acul.

Dacă noaptea trecută fusese magică, dimineaţa aceasta fusese de-a dreptul spectaculoasă.

Aştepta cu multă nerăbdare să vadă ce urma să-i aducă după-amiaza.

*

Imediat după ceai, Anabelle se întâlni cu Owen în hol pentru că el îi promisese să o ducă în oraş să îşi vadă mama. Stătea lângă o masă suflată cu aur, răsfoind nişte însemnări şi nişte cărţi de vizită lăsate pe o tăviţă de argint, şi simţi că i se taie răsuflarea văzându-l. Părul negru îi atârna peste sprâncene, iar trăsăturile lui erau aspre, dar frumoase. Deşi nu se mişcă, emana o energie care i se strecură pe sub piele.

Olivia îi spusese lui Owen despre schimbarea minunată a stării mamei lui Anabelle şi insistase ca el să o însoţească acasă, în vizită. Deşi nu ar fi trebuit să îşi ia încă o după-amiază liberă şi să-i ocupe timpul lui Owen, îşi spusese în sinea ei că vizita urma să fie scurtă. Avea să se folosească de călătoria cu trăsura ca să-şi dea seama de regulile relaţiei lor puţin probabile, dar totuşi reale. La gândul că trebuia să deschidă subiectul, inima începu să-i bată mai tare, dar trebuia să facă asta. Şi încă dorea să discute şi despre surorile lui. Replicile pe care le exersase în camera de lucru i se păreau foarte diplomatice. Păcat că nu îşi amintea nici măcar o vorbă.

Când ea se apropie, el se întoarse, afişând un zâmbet galeş.

— Eşti gata?

Credea că da. Dar, când el stătea atât de aproape, i se părea imposibil să pară relaxată şi naturală. Dennison îşi dădu ochii peste cap în vreme ce-i întindea pălăria lui Owen.

— Da.

Se simţi un pic dezamăgită pentru că nu putea să-l ia de braţ când ieşiră afară, dar asta era o prostie. După câteva minute, se aflau deja în trăsura lui luxoasă şi puteau vorbi liber.

Owen stătea pe bancheta din faţa ei.

— Mă bucur să aud că mama ta îşi revine. I-am cerut doctorului Loxton să ne întâlnim acasă la tine, ca să îşi

poată spune şi el părerea avizată. M-am gândit că asta te-ar linişti şi mai tare.

— Mulţumesc.

Era, cu siguranţă, un gest drăguţ şi atent, dar el era politicos şi distant – cel puţin în comparaţie cu noaptea trecută. Bucuria ei de până atunci păli.

— Azi-noapte… spuse el.

— Da?

— Mi-ai spus că voiai să vorbim despre Olivia şi Rose.

— Da.

Îşi înghiţi dezamăgirea şi-şi îndreptă ochelarii.

— Surorile tale sunt curioase cu privire la viaţa ta. Vor să le împărtăşeşti mai multe.

El afişă o expresie asemănătoare cu cea a unui boxer care tocmai a primit o lovitură la cap.

— Poftim?

— Vor să ştie mai multe despre tine. Ce faci în timpul zilei, părerile tale despre nenumărate subiecte, planurile tale de căsătorie…

— Pentru Dumnezeu, Belle.

Ea ridică din umeri.

— Ele cred că, dacă te însori, te vei schimba în bine.

— Asta are legătură cu…

— Nu! încerc doar să te ajut. Tu ai vrut să-ţi înţelegi surorile mai bine. Şi ele vor acelaşi lucru. Doar că voi trei trebuie să staţi de vorbă.

— Mă îndoiesc sincer că Rose şi Olivia sunt interesate de activităţile mele zilnice. De ce le-ar păsa de problemele legate de arendaşi, de taxe şi de oi?

— Poate că nu le pasă. Nu pot să-ţi răspund eu, dar nu cred că ar trebui să le subapreciezi.

Îşi trecu o mână prin păr.

— Viaţa mea personală nu este problema lor. Nu trebuie să cunoască detaliile dezgustătoare.

Tresări. Noaptea trecută nu i se păruse

dezgustătoare.

— Ţi-e ruşine.

I se citea regretul pe chip.

— Nu de tine, Belle. Dar de unele lucruri pe care le-am făcut, da. Nu am fost întotdeauna un exemplu pozitiv.

— Nu sugerez să discuţi genul acela de detalii cu surorile tale. Rose şi Olivia sunt interesate să ştie despre tânăra cu care te-ai putea însura într-o zi – cea care ar putea fi cumnata lor.

El îşi atinse uşor bărbia şi o privi câteva clipe. Se auzea numai huruitul roţilor trăsurii pe străzile cu piatră cubică.

— Vreau doar să ştiu ce pun la cale Olivia şi Rose. Îmi ascund ceva, probabil pentru că se tem că le voi încuia în camera lor pentru următoarele două luni – o idee foarte bună, de altfel. Nu înţeleg ce rost ar avea să le vorbesc despre afurisitele mele de partenere de dans.

— Ei bine, zise ea sec, atunci când stai de vorbă cu cineva, împărtăşeşti unele lucruri, iar apoi este rândul celuilalt să facă asta. Dacă vrei să ştii mai multe despre Rose şi Olivia, va trebui să dezvălui mai multe despre tine. Apoi vor face şi ele acelaşi lucru. Dar, când vor vorbi cu tine, va trebui să le asculţi fără să le judeci.

— Ştiam eu.

Se aplecă în faţă, cu coatele pe genunchi.

— Au vorbit cu tine, nu? Sunt implicate în ceva care le-ar putea face rău? Zi-mi măcar atât.

— Nu.

Deşi povestea de dragoste care înflorea între ea şi grăjdarul-şef putea fi destul de problematică în mai multe feluri, nu credea că Rose risca să fie rănită. Cel puţin acum nu avea nicio şansă să fie cu el, deci…

— Dacă aş fi crezut că vreuna dintre ele este în pericol, ţi-aş fi spus.

El încuviinţă din cap, dar avea expresia cinică a unui

frate mai mare îngrijorat de nenumăratele ghinioane care se abătuseră asupra surorilor sale.

Aproape ajunseră la destinaţie.

— Mai e ceva. Se gândise dacă să-i spună sau nu lui Owen despre contele Winthrope. Nu ar fi putut dezvălui niciodată secretul contelui. Dar, dacă Owen reuşea să îşi dea seama fără ajutorul ei, atunci nu s-ar chema că şi-a încălcat lista de lucruri pe care nu le-ar face niciodată.

— Cred că ştiu ce s-a întâmplat cu Rose în noaptea în care a dispărut de la petrecere.

O privi cu atenţie.

— Ştii ce a schimbat-o pe sora mea?

— Nu sunt sigură. Mai trebuie să aflu nişte lucruri. Dar, între timp, ea trebuie să se simtă în siguranţă. Trebuie să ştie că îi eşti alături indiferent ce s-ar întâmpla.

Owen îşi ridică bărbia ca şi când ar fi fost uşor insultat.

— Ştie deja asta.

Trăsura opri în faţa casei. Anabelle se întinse şi îi puse mâna pe genunchi.

— Dar poate că ei şi Oliviei le-ar plăcea să audă asta din când în când.

Buzele lui formau o linie dreaptă, fermă.

— Nu văd încă trăsura lui Loxton, dar sunt sigur că va ajunge curând, spuse el în cele din urmă. Îl trimit eu sus.

— Tu nu urci?

— Nu. Vă dau ţie, mamei şi surorii tale un pic de intimitate. Transmite-le, te rog, salutările mele.

— Desigur.

În ciuda dispoziţiei afectuoase, atitudinea lui distantă o făcu pe Anabelle să tresară.

Şovăitoare şi nesigură, îşi luă poşeta, îşi atinse uşor cu palma boneta şi se îndreptă spre uşă, unde o aştepta un valet.

Owen întinse mâna şi o apucă de braţ, oprind-o.

— Eşti schimbată astăzi.

Vocea lui părea la limită între rănită şi acuzatoare.

Ea se schimbase? Scutură din cap, încercând să dezlege păienjenişul de idei din cap. Sprijinindu-se de bancheta de catifea, ridică dintr-o sprânceană şi zâmbi.

— Bănuiesc că m-am schimbat. Port mult mai multe veşminte astăzi. Cămaşa de noapte nu mi se părea potrivită pentru o plimbare cu trăsura. Încerc, de asemenea, să mă adaptez regulilor sociale.

— Aşa-i mai bine.

Zâmbi, iar inima ei trădătoare începu să bată.

— N-am vrut să sugerez că ar trebui să te plimbi într-o cămaşă de noapte transparentă. Nu aş avea nimic împotrivă, înţelegi tu, dar apreciez nevoia de a purta haine, în diferite împrejurări. Deşi, după noaptea trecută, a fost un şoc pentru mine să te văd cu bonetă, ochelari şi rochie ternă.

— Ai grijă, Excelenţă, s-ar putea să-mi suceşti minţile.

El se strâmbă.

— Nu-mi spune aşa.

— De ce nu? Noaptea trecută nu a schimbat cine suntem. Tu eşti tot duce. Eu sunt o croitoreasă săracă.

— *Nu* asta eşti!

Anabelle se aplecă în faţă şi vorbi cu grijă, dorindu-şi ca el să o înţeleagă.

— Ba da. Eu lucrez şi am un venit jalnic făcând rochii minunate pentru doamne înstărite şi privilegiate. Sunt croitoreasă.

El clătină din cap ca şi când ar fi fost dezgustat şi se uită pe geam.

Ea încercă o altă abordare:

— Nici tu nu mai eşti cel de noaptea trecută. Astăzi eşti foarte stăpân pe tine – un duce din vârful cizmelor tale lustruite şi până la faldurile lavalierei tale apretate. Ăsta eşti tu. Un membru al elitei. Un aristocrat hotărât.

— Mă rog la Dumnezeu să fiu mai mult de atât, spuse el cu un râs sec.

Deschise uşa cu putere, coborî din trăsură şi o ajută şi pe ea să coboare, lăsând-o să se întrebe ce anume spusese greşit.

*

Owen o urmări pe Anabelle intrând şi urcând scările către camera ei. Mai aşteptă un minut, apoi intră şi el, bătu la uşa proprietăresei şi o auzi apropiindu-se.

— Cine este? întrebă ea prin uşa zgâriată şi decolorată.

— Ducele de Huntford.

— Sigur, iar eu sunt Maria Antoaneta, spuse ea după o clipă de tăcere.

Pentru numele lui…

— Doamnă Bowman, îmi cer scuze că am venit neanunţat. Domnişoara Honeycote este sus în vizită la mama şi sora ei. Putem vorbi?

Deschise puţin uşa.

— Am auzit că aţi însoţit-o pe Anabelle să-şi viziteze mama. Privirea ei îl scrută din cap până-n picioare, de parcă ar fi fost un tâlhar de pe stradă. Bine atunci. Intraţi!

Apartamentul proprietăresei era plin de mobilă şi aproape fiecare suprafaţă era acoperită de bibelouri şi de obiecte decorative. Imediat ce intră, se simţi sufocat.

Arătă spre portretul unui bărbat sever care se afla deasupra şemineului.

— Când soţul meu a decedat, Dumnezeu să-l odihnească, m-am hotărât să închiriez camerele de sus. A trebuit, desigur, să eliberez camerele acelea, dar nu m-am putut hotărî să vând lucrurile pe care le-am strâns pe parcursul vieţii noastre minunate împreună. Aşa că este un pic cam înghesuit.

Owen se îndoia că scăpase de vreun lucru de la domnia lui George I.

Femeia îi făcu semn către o canapea de un verde şters, unde el se aşeză între o pisică şi un obiect vechi din argint care semăna jumătate cu un sfeşnic, jumătate cu o tavă. Pisica dormea. Cel puţin aşa spera el.

— Să vă fac un ceai, Excelenţă?

— Nu, mulţumesc. N-am să vă răpesc mult timp. După cum ştiţi, domnişoara Honeycote lucrează pentru mine.

Doamna Bowman ridică dintr-o sprânceană albă şi rară.

— Am auzit.

El se foi pe canapea, iar coada pisicii se mişcă.

— De fapt, face rochii pentru ambele mele surori.

— Înţeleg.

Doamna Bowman îşi mişcă degetele sale marcate de artrită cu o graţie neaşteptată şi-l cercetă la fel de atent ca orice regină.

Ar face bine să treacă la subiect.

— Aş dori să plătesc chiria familiei Honeycote în avans pentru anul următor.

Îi dădu o punguţă cu monede.

— Am inclus şi o sumă pentru dumneavoastră – tot ce vă rog este să nu spuneţi nimic familiei Honeycote.

— Nu vreţi să ştie că le plătiţi chiria?

— Nu încă.

— Şi de ce nu, Excelenţă?

Anabelle era prea mândră ca să accepte un cadou sincer. Insistase să rămână ca să termine rochiile surorilor lui după ce el renunţase la înţelegerea lor.

— Aş prefera să fiu discret.

Deşi ochii femeii erau tulburi din cauza vârstei, îl priveau fix. Zornăi punguţa cu monede în palma ei deschisă.

— Domnişoara Honeycote este o tânără delicată care

a fost învăţată să se poarte ca o doamnă – ştiţi, bunicul ei era viconte.

— *Poftim?*

Inima îi bătu cu putere. De ce i-ar ascunde aşa ceva?

— Nu a fost deloc fericit când fiul lui s-a căsătorit cu o fată de rând şi a refuzat să-i întreţină. Tatăl lui Anabelle a reuşit să se descurce cumva, dar, după moartea lui, familia ei a întâmpinat greutăţi.

Lui Owen îi era greu să accepte asta. Belle era nepoata unui viconte, deşi ea insista că nu era nimic altceva decât o croitoreasă.

— Anabelle este o fată delicată, repetă doamna Bowman, care ar face orice pentru mama şi sora ei. Sunt sigură că sunt oameni care ar profita de aceste împrejurări cumplite.

Pisica de lângă Owen întinse leneş o lăbuţă şi îşi înfipse gheruţele asemănătoare lamelor de ras în piciorul lui; el o smulse, apoi îşi îndreptă atenţia spre proprietăreasă.

— Aţi înţeles greşit. Ea lucrează pentru mine – este croitoreasă.

Eu doar încerc să-i ajut familia.

— Şi v-aţi făcut un obicei din a plăti chiria familiilor servitorilor dumneavoastră? Le cunoaşteţi măcar familiile sau unde locuiesc?

El se gândi un pic la asta.

— Nu. Dar poate ar trebui. Se ridică şi se îndreptă spre uşă.

Nu intenţionez să o rănesc pe domnişoara Honeycote.

Femeia cu părul cenuşiu zâmbi trist.

— Cei ca dumneata nu fac niciodată asta.

Capitolul 16

În decursul următoarelor patru săptămâni, mama lui Anabelle continuă să-şi revină. Deşi era încă slăbită şi obosită, nu-şi mai petrecea majoritatea timpului în pat. În timpul vizitelor frecvente ale sale acasă, Anabelle se bucura de culoarea trandafirie pe care o aveau obrajii mamei ei. Şi a fost chiar mai bine atunci când a redevenit femeia pe care Anabelle şi-o amintea – femeia care se îngrijora şi vorbea mult şi care uneori se amesteca în treburile altora.

În timpul unei vizite recente, o auzise pe mama ei vorbind cu o vecină pe un ton şoptit despre planurile ei de a o scoate pe Daphne în calea unui viconte tânăr şi elegant – dovadă că mama ei se însănătoşea. Anabelle ar fi fost încântată de-a dreptul dacă nu ar fi fost un pic agitată din cauza tendinţei mamei sale de a face pe peţitoarea. Cel puţin îşi concentra toate eforturile asupra lui Daphne şi nu asupra lui Anabelle, pe care o considera o cauză pierdută.

Doctorul Loxton, care acum venea să o vadă pe mama doar o dată pe săptămână, trase concluzia că suferise cel mai probabil de crup, starea ei înrăutăţindu-se din cauza dozelor aproape fatale de narcotice prescrise de Conwell. Owen înştiinţase autorităţile şi mersese atât de departe încât îl căutase el însuşi pe Conwell, dar se pare că ticălosul părăsise deja Londra. Anabelle era atât de furioasă, încât visa adesea că îl supunea pe acesta la varii forme de umilire în public. Îşi imagina că publica un anunţ mare în ziar în care declara că nu era decât un escroc şi că îl punea să vândă gazeta la colţul străzii. Sau poate ar fi trebuit să mănânce tot ziarul. Sau să se plimbe pe Bond Street purtând *numai* ziarul.

Putea să se amuze astfel o zi întreagă.

Dar prefera să ticluiască tot felul de mijloace de tortură pentru Conwell decât să se gândească la Owen. El o evitase din noaptea întâlnirii lor în camera de lucru. Rareori era acasă, şi, atunci când era, se ascundea în biroul său,

lucrând. Nu o însoţise atunci când le vizitase iarăşi pe mama şi pe sora ei, lăsând asta în sarcina unui valet. Iar în rarele situaţii când Anabelle îl vedea pe Owen – la micul dejun sau în trecere –, o saluta ca şi când ar fi fost o prietenă a surorilor sale sau poate o verişoară îndepărtată.

Fiecare remarcă sau comentariu politicos despre vreme provoca o mică rană, ucigând-o încet şi dureros. Ar fi fost mult mai uman dacă i-ar fi spus în faţă că nu ar fi trebuit niciodată să se lase pradă dorinţei sale fierbinţi de a o ţine în braţe, de a o săruta… şi mai mult de atât.

Doar privirile pline de dorinţă pe care i le arunca uneori îi dădeau speranţă. Săptămâna trecută, ea se dusese într-o dimineaţă în camera Oliviei să-i arate cum să folosească un fier încins pentru a-şi încreţi câteva şuviţe care îi încadrau faţa. Anabelle simţise un fior pe şira spinării, urmat de furnicături în tot corpul. Se întorsese spre uşă şi-l văzuse pe Owen stând acolo, privind-o fix, plin de dorinţă sinceră. Privirea lui printre pleoapele grele o făcuse să scape fierul, iar inima îi tresărise. Nici el nu era aşa de indiferent precum părea.

Fără îndoială credea că relaţia lor era o greşeală, dar totuşi o dorea. Era oarecum liniştitor.

Cel puţin făcea efortul să discute mai mult cu Rose şi cu Olivia. Cu câteva zile în urmă merseseră la picnic toţi trei, iar Anabelle nu le văzuse niciodată pe fete atât de fericite. Se întorseseră îmbujorate, dornice să-i împărtăşească din detaliile ieşirii lor. Owen le spusese că voia să organizeze un bal pentru Rose la sfârşitul verii. La început, Rose refuzase, dar, când află că urma să se ţină la moşia lor de la ţară, căzuse de acord.

Anabelle bănuia că ea era mult mai încântată de ideea de a-l revedea pe craiul ei, grăjdarul-şef, decât de balul dat în cinstea sa.

Dar Owen îşi dădu în cele din urmă seama că Rose ar trebui să aibă aceleaşi şanse ca Olivia şi ca restul tinerelor

de rangul lor. Chiar dacă era timidă, nu trebuia să ajungă în rândul celor proscrişi. Faptul că Owen îi era alături avea să conteze pentru restul lumii bune – cel puţin asta spera el.

Şase rochii. Atâtea mai avea Anabelle de făcut. În ultima lună lucrase de dimineaţa până seara ca să termine costumele de călărie, rochiile de zi, cele pentru călătorii şi de seară. Rose şi Olivia erau atât de încântate de veşmintele lor, încât pe Anabelle nu o deranja să piardă nopţile lucrând. Aştepta mai ales să facă rochiile pe care Rose şi Olivia aveau să le poarte la balul de la conacul Huntford şi se hotărî să le lase la urmă. Ele urmau a fi piesele de rezistenţă din garderoba fetelor.

Iar apoi avea să se ducă acasă. Nu-şi dăduse încă seama cum urma să se descurce odată ce termina lucrul, dar cel puţin mama ei era bine. Aveau o şansă pentru un nou început.

Anabelle oftă şi încercă să-şi stăvilească lacrimile care în ultima vreme tot ameninţau să se reverse. Exact ca o ceaşcă plină până la refuz – cea mai mică mişcare ar fi făcut-o să dea pe dinafară. Dar era hotărâtă să profite din plin de acea zi.

Dimineaţa de iulie era caldă şi umedă, o zi din aceea care-ţi făcea smocurile mici de păr de pe ceafă să se onduleze şi să ţi se lipească de piele. Deschisese larg fereastra camerei de lucru şi lăsase uşa deschisă ca să lase să circule aerul, de parcă ar fi fost la fel de uşor şi să alunge suferinţa inimii.

Următorul ei proiect avea să fie o rochie de zi pentru Olivia, făcută din muselină fină. După ce îndreptă materialul, Anabelle măsură cu multă atenţie lungimea de care avea nevoie şi luă foarfecă.

Însă zgomotele de paşi de pe coridor o făcură să le pună jos şi să iasă să vadă ce se întâmpla. Nu apucă să facă doi paşi, că Olivia apăru în uşă, cu Rose lângă ea.

— Anabelle, avem veşti bune!

Olivia flutură un bilet şi făcu o piruetă în cameră.

Anabelle se înveseli doar văzându-le pe fete. Îşi puse un deget pe bărbie.

— Lăsaţi-mă să ghicesc, le tachină ea. Aţi fost invitate să vă alăturaţi Companiei Regale de Balet.

— Vai, cât mi-aş dori! Dar este aproape la fel de impresionant. Am fost invitate la o petrecere la moşia lui Lord Harsby, iar Owen a spus că putem să mergem.

— Minunat! Anabelle spera că păruse sinceră. Ştia că zilele ei alături de Owen şi de fete se apropiau de sfârşit, dar părea să se întâmple mai brusc decât îşi imaginase.

— Când plecaţi?

— Peste două săptămâni. Asta a fost cea mai bună vară. Olivia numără motivele pe degete. Întâi te-am întâlnit pe tine. Pe urmă, Owen a început să se poarte cu noi ca şi când am fi femei în toată firea. Apoi am primit invitaţii la petrecere, şi mai urmează şi balul în cinstea lui Rose.

Ochii lui Rose străluceau de fericire, dar nu era la fel de exuberantă precum Olivia – nimeni nu era. Frumuşica roşcată se duse la Olivia şi-i şopti la ureche:

— Da, spuse Olivia. Speram că vei veni şi tu cu noi.

Dumnezeule mare! Ideea era îngrozitoare.

— Sunt sigură că invitaţia lui Lord Harsby nu îmi era adresată şi mie.

Olivia studie invitaţia de parcă ar fi omis numele lui Anabelle, iar apoi se încruntă.

— Adevărat. Dar eu şi Rose ne-am simţi mult mai bine la petrecere dacă ai fi şi tu acolo şi ne-am gândit că…

— Nimeni n-ar observa dacă ţi-ai aduce şi croitoreasa?

Rose rămase cu gura căscată. Anabelle îşi încrucişă braţele, vrând să spună ceva, dar nu scoase o vorbă.

— Eşti mai mult decât o croitoreasă, Anabelle, spuse Olivia.

— Ciudat.

Tot asta îi spusese şi Owen cândva. Dar acum părea

să fi uitat.

— E drăguţ din partea ta, dar mă îndoiesc că Lord Harsby şi soţia lui vor fi de acord.

— De asta ne-am gândit că ni te vei alătura. Ca însoţitoare.

Anabelle clipi.

— Adică să nu vă scap din ochi?

Olivia se emoţionă.

— Ştiu că nu eşti cu mult mai mare decât mine şi decât Rose, dar eşti foarte deşteaptă. Şi ai muncit atât de mult. Nu ar fi bine să iei o pauză de la viaţa de oraş? Noi trei ne-am simţi minunat.

— I-aţi spus asta fratelui vostru?

— Nu încă. Dar suntem sigure că putem să-l convingem. Voiam doar să ne asigurăm că nu te deranjează să fii însoţitoarea noastră. Ar fi numai pentru distracţie, desigur. Şi ai putea să mergi la toate petrecerile.

Anabelle se strădui să nu se înfioare. O săptămână în care să facă schimb de glumiţe nevinovate cu ceilalţi masculi, în timp ce un grup de domnişoare frumoase flirtează cu Owen părea îngrozitor. Totuşi, Rose şi Olivia păreau de-a dreptul încântate de ideea de a o avea alături, iar asta îi încălzea inima. Owen nu ar fi fost de acord nici în ruptul capului să o lase să fie însoţitoarea lor. Mai întâi, era mult prea protector cu surorile sale ca să le lase în grija ei. Apoi, părea că nici măcar nu suporta să fie în aceeaşi încăpere cu ea. De ce ar vrea să stea în compania ei dacă nu ar fi absolut necesar?

Convinsă că el avea să se opună, se înduplecă.

— Dacă fratele vostru este de acord, eu nu am nicio obiecţie.

Rose bătu din palme, iar Olivia chicoti.

— Ura! Vom merge imediat să vorbim cu el, apoi ne vom întoarce să-ţi dăm vestea cea bună.

O îmbrăţişară amândouă repede, apoi fugiră din

cameră.

Foşnetul materialului îl făcu pe Owen să-şi ridice privirea de la scrisoarea pe care i-o scria administratorului său. Inima lui naivă începu să bată mai repede la gândul că Belle venise să îl vadă.

Nu era ea, dar se bucură să le vadă pe Rose şi pe Olivia arătând atât de proaspete şi de fericite.

Până când îşi dădu seama că voiau ceva. Adunându-şi toate puterile, puse pana jos şi aproape închise ochii văzând braţele goale ale Oliviei. Arăta prea multă piele deasupra decolteului.

— Nu ar trebui să porţi un şal?

— Dumnezeule, nu. E cald aici.

— De dragul modestiei. Şi tu, Rose, zise el.

Olivia pufni.

— Anabelle a făcut rochiile acestea.

Îşi notă în minte să-şi ţină prietenii departe de surorile sale.

— Nouă ne plac rochiile. Sunt mai drăguţe decât tot ce am avut vreodată.

— Oare domnişoara Honeycote e conştientă că nu trebuie să se zgârcească deloc cu materialul? Îmi permit să plătesc pentru rochii întregi.

Olivia râse şi se trânti într-un scaun din faţa biroului.

— Asta poartă toate tinerele.

— Nu mă interesează ce poartă toate tinerele – doar ce poartă surorile mele.

Rose se aşeză pe un scaun lângă Olivia, zâmbind nevinovat.

Owen fu străbătut de un fior.

— Bănuiesc că voi două aţi venit să-mi cereţi ceva.

— Da, recunoscu Olivia. Vrem ca Anabelle să meargă la petrecerea lui Lord Harsby cu noi – ca însoţitoare a noastră.

El se gândi la asta o clipă.

— Nu.

Luă tocul ca să le dea de înţeles că discuţia se terminase. Indiferent cât de tentantă era această idee, nu ar fi şi nimerită. Cu o zi în urmă, când trecuse pe lângă Anabelle pe hol, avusese nevoie de toată stăpânirea de sine ca să nu o lipească de perete şi să-i asalteze buzele cu ale sale. Trebuia să o evite, din respect pentru ea.

Olivia oftă.

— Bine, atunci. Bănuiesc că tu vei avea plăcerea să ne însoţeşti la toate distracţiile.

Oroarea plana pe umerii lui asemenea unui vultur.

— Ce fel de distracţii?

Ea flutură o mână în aer.

— Ah, cele obişnuite – şarade, whist, cumpărături, cules de flori…

— *Cules de flori*?

— Desigur. Le adunăm de pe câmp. Poţi să duci tu coşul.

Drăcuşorul din el zâmbi îngâmfat.

Ştia ce încerca Olivia să facă şi simţi un imbold de mândrie. Ajunsese departe.

Dar nu se compara cu el.

— Voi fi încântat să petrec atât de mult timp în compania surorilor mele.

Rose o bătu pe Olivia pe umăr şi se aplecă să-i spună ceva.

Olivia încuviinţă din cap.

— Nu numai în compania noastră. Lady Harsby şi mama ei vor participa la toate aceste distracţii.

Bună mişcare. Lady Harsby era o scorpie plictisitoare, iar mama ei avea obiceiul să vorbească folosind propoziţii lungi şi complicate care păreau să nu se sfârşească niciodată. Şi totuşi, nu avea să cedeze.

— Nu vom duce lipsă de subiecte de discuţie.

Olivia se lăsă pe spate şi îşi încrucişă picioarele.

— Eşti conştient că sora domnişoarei Harsby are două fiice aflate la vârsta măritişului? Cred că le-ai auzit cântând din voce şi la pian împreună. Poate că ai putea să cânţi împreună cu…

La naiba!

— Bine!

Olivia îşi frământa degetele.

— Ce înseamnă asta, mai exact?

— Înseamnă că voi vorbi cu domnişoara Honeycote să vină cu voi ca însoţitoare.

— Vai, dar noi…

Rose puse o mână pe braţul Oliviei, făcând-o să tacă.

— Ar fi minunat! Mulţumim.

Owen se uită urât la ele, întrebându-se dacă merita să le mai pună şi alte întrebări. Cheile menajerei răsunară în timp ce femeia trecea pe coridor.

— Doamnă Pottsbury, strigă el.

Aceasta se îndreptă legănându-se spre uşa biroului său, degetele ei de la picioare imposibil de mici atingând pragul.

— Da, Excelenţă?

— Spune-i domnişoarei Honeycote că doresc să o văd imediat.

Femeia plecă repede, iar surorile lui se uitară una la alta.

Ambele surori se aruncară în braţele sale. Le mângâie cu stângăcie. Dacă ar fi ştiut că avea să le facă să plângă, ar fi schimbat subiectul, discutând despre bonete, tapet sau poezie, pentru numele lui Dumnezeu.

Belle sosi în biroul său exact în timpul scenei sentimentale. Owen se uită la ea peste capul fetelor şi ridică din umeri, neajutorat. Anabelle ştia ce să facă, slavă Domnului.

— Ce s-a întâmplat? întrebă ea, palidă.

Olivia se întoarse şi vorbi pe nas:

— Suntem doar fericite.

Îşi suflă tare nasul în batista pe care o luase din buzunarul lui.

Anabelle îi aruncă o privire neîncrezătoare.

— E un moment nepotrivit?

— A nu, răspunse Olivia în locul lui. Eu şi Rose tocmai ne pregăteam să plecăm.

Se ridică pe vârfuri şi-i dădu un pupic pe obraz. Rose făcu acelaşi lucru pe obrazul celălalt. Poate că în sfârşit făcuse ceva bun pentru surorile sale. Se luară de mână şi-i zâmbiră complice lui Anabelle când ieşiră pe uşă.

— Ai vrut să mă vezi?

— Da. Mai multe şuviţe i se desfăcuseră din coc şi se ondulau în jurul feţei – faţa aceea care îi acapara mintea atunci când mergea la culcare în fiecare seară şi de nenumărate ori în timpul zilei. Aproape că ar fi putut să ignore boneta. Aproape.

— Mi-ar prinde bine un pic de aer proaspăt, spuse el, trecându-şi palmele peste jacheta udată de lacrimi. Şi ceva de băut. Să mergem în grădină.

Deşi încercă să o conducă afară din cameră, ea rămase pe loc, cu picioarele înţepenite în podea.

— E un ordin sau o rugăminte?

— Nu ştiu. Contează? Vreau să vorbesc ceva cu tine.

Ea ridică bărbia, semănând perfect cu nepoata unui viconte.

— Cum doriţi, Excelenţă.

Comportamentul ei dificil era rezultatul faptului că nega tot ceea ce împărtăşiseră ei doi, şi asta îl rănea mai mult decât voia să recunoască. Dar nu putea să o învinovăţească pentru că îl ura. El fusese cel care păstrase distanţa, iar asta fusese spre binele ei.

Îl urmă prin bibliotecă, pe terasă, apoi în grădina micuţă cu vegetaţie luxuriantă.

Îi făcu semn către o bancă din umbra unei bolţi de

frunze şi se aşează lângă ea – la o distanţă respectabilă.

Nu mai fusese în grădină de luni bune. Nu apreciase bobocii plini de culoare şi nici nu inspirase aroma dulce a verii. Acum îi era dor să colinde păşunile călare, iar vântul cald să-i biciuiască hainele.

Deşi stăteau în centrul oraşului, putea să-şi imagineze că el şi Anabelle erau pe un câmp înconjuraţi de flori sălbatice, iarbă şi soare. Doar ei doi pe o distanţă de kilometri întregi.

Dacă ar fi fost adevărat, ar fi cules o floare galbenă, strălucitoare şi i-ar fi prins-o în păr. Apoi, după ce i-ar fi dat jos fiecare articol de îmbrăcăminte, ar fi întins-o pe iarba moale şi i-ar fi provocat valuri de plăcere înainte să o facă a lui. Să fie toată a lui.

— Despre ce voiai să vorbim? întrebă ea, stând la fel de dreaptă şi de fermă precum băţul unei undiţe.

Cum ar fi putut să nu observe calmul şi bunele ei maniere? Trebuia să-şi fi dat seama că nu era o croitoreasă obişnuită. Dacă împrejurările ar fi fost altele, şi-ar fi putut face debutul în societate cu mult timp în urmă. Fiind o fire plăcută, mulţi domni, inclusiv unii dintre prietenii lui depravaţi, s-ar fi dat peste cap să-i intre în graţii şi să-i câştige inima.

Alungă dezgustat acest gând.

— Vrei să mergi la petrecerea de la conacul lui Lord Harsby?

— Poftim?

— Presupun că surorile mele ţi-au spus deja propunerea lor.

Ea îşi muşcă interiorul obrazului.

— Mi-au spus.

— Vrei să vii? A fost ideea fetelor, dar recunosc că şi mie îmi place.

— Da? întrebă ea, privindu-l cu coada ochiului.

— Le faci pe surorile mele fericite.

— Deşi par, poate nu sunt cea mai potrivită însoţitoare, spuse ea, împingându-şi ochelarii la loc pe rădăcina nasului.

El ar fi vrut să spună că, fiind nepoata vicontelui, era mai mult decât calificată să facă asta. Dar, din moment ce bănuia că ea nu voia ca el să ştie despre descendenţa ei, spuse doar:

— Te vei descurca.

— Ai uitat circumstanţele în care ne-am întâlnit? Şi lucrurile scandaloase pe care le-am făcut apoi?

Sângele începu să-i clocotească atunci când ea menţionă întâlnirile lor pasionale. O privi drept în ochi.

— N-am uitat.

Ea roşi.

— Şi nu eşti îngrijorat că aş putea să-ţi corup surorile?

— Poate că ar trebui să fiu, o tachină el, dar nu sunt.

— Ce ar crede ceilalţi dacă v-aş însoţi la petrecere?

— Că surorile mele au o însoţitoare mult mai tânără şi mai drăguţă decât majoritatea.

Obrajii ei se îmbujorară. Furioasă, se ridică şi începu să se plimbe în faţa băncii.

— Oamenii vor pune întrebări despre identitatea mea. Ce ai vrea să le spun?

— Adevărul.

Îşi aruncă mâinile în aer agitată, dar foarte frumoasă.

— Că sunt o servitoare cu care ţi-ai permis foarte multe şi pe care ai făcut-o de curând însoţitoarea surorilor tale?

— Ai uitat să menţionezi şi şantajistă.

— Nu va merge, Owen.

Încurajat de faptul că îi rostise numele, se ridică şi îi cuprinse mâinile cu ale lui. Corpul lui reacţionă imediat la atingerea pielii ei, şi trebui să se gândească foarte bine la ceea ce voia să spună.

— Mama ta se însănătoşeşte. Ea şi sora ta se vor

descurca fără tine câteva săptămâni. Ţi-ar face bine să ieşi puţin din oraş.

— Trebuie să termin rochiile.

Desigur că voia să termine cu rochiile. Şi cu el.

— Câte ţi-au mai rămas?

— Şase.

Nu mai era mult timp, dar poate petrecerea avea să-i întârzie plecarea. Ridică din umeri cu o prefăcută nepăsare.

— Termină-le când ne întoarcem.

— Nu pot. Ultimele două sunt pentru petrecerea dată în cinstea lui Rose. Mai e cam o lună.

Se îndepărta de el, şi era vina lui. Fusese mult mai uşor să o evite decât să recunoască profunzimea sentimentelor sale. Îşi trecu degetele printre ale ei şi îi strânse mâinile. De parcă ar fi fost atât de uşor să nu se dea bătut.

— E ceva ce aş putea să spun ca să te conving să vii?

— Da. Ochii ei îi căutau privirea, şi ştiu ce avea de făcut.

— Belle, zise el uşor, vreau să vii cu noi. Nu numai pentru că încerc să le evit pe Lady Harsby şi pe fiica ei, sau pentru că le faci fericite pe surorile mele, sau pentru că aerul de la ţară ţi-ar face bine. Vreau să vii pentru că, dacă nu, mi-ar fi dor de tine.

Rostise adevărul, dar asta îl făcu să se simtă oarecum stânjenit. Vorbise ca un băieţel îndrăgostit.

Anabelle zâmbi, schimbându-se la faţă.

— Atunci am să merg.

Era mult mai frumoasă decât o mie de domnişoare Starling, mult mai atrăgătoare decât un cor de sirene. Şi, cel mai important, îl provoca să fie un om mai bun. Poate avea să găsească o cale de a-şi îndeplini datoriile şi de a se asigura de acceptul surorilor sale fără să pună în pericol viitorul cu Belle. Şansele nu erau în favoarea sa, dar se agăţa de speranţă ca un jucător de cărţi care a pariat totul

pe o mână proastă.

Ea se îndreptă spre casă, iar el răsuflă uşurat.

— Dar va trebui să iau cu mine materialele şi accesoriile pentru rochii, spuse ea, întorcându-se cu faţa spre el. Voi lucra acolo la ele.

— Bine, spuse el.

Putea să se împace cu asta.

Poate că era naiv, dar era un naiv mai fericit decât fusese de săptămâni bune.

Capitolul 17

Facing[8]: *(1) Un material cusut pe dedesubtul unei haine.*

(2) A înfrunta, a face faţă direct unei situaţii, mai ales după ce ai evitat-o prea mult timp.

În zilele rămase până la petrecerea dată de Lord Harsby, Anabelle ar fi putut la fel de bine să aibă un ac legat de mână. Lucra de dimineaţa până seara; chiar şi în somn, rochiile se învârteau în mintea ei asemenea fantomelor fără trup care dansau cadrilul pe un ring de dans dintr-o altă lume. Astfel, reuşi să termine cât de cât toate cele şase rochii care îi mai rămăseseră. Nu erau complet gata – arătau doar un pic mai bine decât nişte cârpe, având nevoie să fie tăiate, tivite şi aranjate. Dar avea să-i fie destul de uşor să se ocupe de asta la petrecere, mai ales în acele ore când toţi aveau să se odihnească sau să se pregătească pentru cină.

Rochiile de bal o încântau în mod special. Mătasea pe

8 Termen care înseamnă şi „căptuşeală", dar şi „a înfrunta, a face faţă". în limba română nu există un cuvânt similar, (n.tr.)

care o alesese era minunată. Rochia lui Rose era, desigur, albă, dar urma să fie tivită cu satin verde care să se potrivească perfect cu tenul ei deschis la culoare. Rochia Oliviei era de mătase de un roz pal decorată cu satin alb. Fiecare arăta minunat separat; iar împreună aveau să fie uimitoare.

Înainte de apus, în seara anterioară zilei în care aveau să plece, Anabelle împachetă cu grijă fiecare rochie, împreună cu dantela, fundele, puful de lebădă, penele şi crepul de care avea nevoie. Rochiile şi materialele necesare pentru croitorie ocupau un cufăr mare pe care i-l dăduse Olivia.

Lucrurile ei încăpură în micul geamantan de piele pe care i-l trimisese Daphne de acasă, umplut aproape cu toate hainele mohorâte şi rezistente pe care Anabelle le avea. Contrastul dintre conţinutul cufărului şi geamantanul ei era izbitor. Şi oarecum deprimant.

Rochiile ei jalnice nu aveau s-o afecteze numai pe ea, ci şi pe Rose şi pe Olivia. Bineînţeles că însoţitoarele trebuiau să stea deoparte, dar nu se cădea ca Anabelle să sosească la o petrecere distinsă purtând haine aproape ferfeniţite.

Din moment ce nu avea nici timp şi nici materiale ca să-şi facă rochii noi, se hotărî să le adapteze pe cele vechi. Scotocind printr-o grămadă de haine vechi de-ale fetelor, luă mai multe haine pe care le îndesă în geamantan. Primul lucru pe care trebuia să-l facă era să-şi înlocuiască vechea bonetă, dar, dintr-un motiv pe care nu şi-l putea explica, ezita să scape de cea veche. Totuşi, îndesă şi o bonetă veche în geantă, pentru eventualitatea în care se răzgândea.

Terminând de împachetat, Anabelle se aşeză pe marginea patului. Nu dormise toată noaptea, iar soarele începuse deja să răsară. Nu mai avea rost să se întindă; stabiliseră să plece la moşia lui Lord Harsby din Norfolk

imediat după micul dejun.

Owen le informase că urma să le ia două zile să ajungă acolo. La sfârşitul primei zile, aveau să poposească la un han pentru a petrece noaptea acolo, urmând a ajunge la moşia lui Lord Harsby în după-amiaza celei de-a doua zile.

Anabelle nu fusese niciodată într-o călătorie atât de lungă cu trăsura, aşa că îşi imaginase că avea să fie o mare aventură. După două ore în care se hurducară pe drumuri de ţară pline de gropi şi transpiră într-o trăsură plină, nu putea pricepe ce o făcuse să-şi imagineze asta. Ea, Olivia şi Rose stăteau în trăsură vorbind, citind şi trăgând când şi când un pui de somn. Owen călărea alături de ele. Anabelle nu învăţase niciodată să călărească şi îl invidia. Din când în când, îl întrezărea pe armăsarul lui negru care părea fioros. Owen era deja bronzat, iar vântul îi ciufulea părul, dându-i un farmec neaşteptat aspectului său destul de aspru. Cu umerii laţi şi aerul impunător, părea incredibil de chipeş.

Dacă l-ar fi putut urmări după pofta inimii, timpul ar fi trecut mult mai repede.

Totuşi, avu grijă să nu se uite prea mult. Rose era mereu atentă şi vicleană şi avea probabil o bănuială că între Anabelle şi Owen exista o legătură romantică. Sau existase.

Anabelle trase perdeaua, pentru a nu-l mai putea vedea pe Owen.

— Încerc să ţin soarele departe, să nu ne prăjească, spuse ea atunci când Olivia ridică întrebător dintr-o sprânceană.

— O idee bună. Eu şi Rose suntem tare fericite că ai fost de acord să vii cu noi.

Rose încuviinţă din cap cu putere.

— Şi eu, spuse Anabelle, vorbind serios.

Totuşi, cu cât se îndepărtau mai mult de Londra, cu atât devenea mai agitată. Spera să se poată comporta cum

se cuvenea de faţă cu Lord Harsby, soţia acestuia şi oaspeţii lor. Deşi părinţii ei o învăţaseră manierele unei adevărate doamne, nu fusese niciodată nevoită să se folosească de ele în preajma conţilor şi a conteselor.

— Ştii cine mai vine?

— Domnul Averill, avocatul şi prietenul fratelui nostru, spuse Olivia cu un zâmbet timid. Sunt sigură că ăsta este motivul pentru care Owen a acceptat invitaţia lui Lord Harsby.

— Cum este domnul Averill? întrebă Anabelle.

Obrajii Oliviei se împurpurară.

— Colecţionează obiecte exotice din ţări străine. Este foarte umblat.

Dumnezeule, părea că Olivia era destul de îndrăgostită de el.

— Umblat este adesea un eufemism pentru bătrân, o tachină Anabelle. Am dreptate să presupun că domnul Averill este un domn în vârstă care are o colecţie prăfuită de artefacte?

— Nu, se opuse Olivia, iar penele i se încurcară. Este mai tânăr decât Owen şi în formă. L-am auzit pe fratele meu spunând că, atunci când e vorba despre box, domnul Averill nu are egal.

Anabelle îi făcu cu ochiul lui Rose pe furiş.

— Este pugilist atunci. Probabil că în urma meciurilor de box a rămas cu multe cicatrici şi cu un nas deformat.

— Absolut deloc! ţipă Olivia. Are trăsături clasice – precum statuia lui Adonis. Este unul dintre cei mai frumoşi oameni pe care i-am întâlnit.

— Interesant, spuse Anabelle zâmbind.

Olivia îşi acoperi faţa cu mâinile.

— Cât de umilitor! Rose ştie deja că îmi place de el. Dar nu trebuie să-ţi faci griji pentru virtutea mea. James se gândeşte la mine doar ca sora mai mică a lui Owen. Ultima dată când l-am văzut, pe 25 septembrie, într-o vineri, mi-a

spus să-mi termin de mâncat legumele.

Anabelle ridică din sprâncene.

— James, aşa-l cheamă? Şi chiar ţi-a zis asta?

— Da, aveam rubarbă în farfurie, şi mi-a spus că unele domnişoare pe care le cunoaşte el jură că asta le ajută să rămână slabe. Olivia oftă melancolic. Îl ştiu de când purtam codiţe. Probabil de asta crede că încă sunt la şcoală.

— Domnul Averill nu va mai putea să te ignore. Şi cu siguranţă nu se va gândi să-ţi ţină prelegeri despre beneficiile rubarbei. Eşti mult prea drăguţă, iar cu noile tale veşminte arăţi cu siguranţă ca o femeie adevărată.

Olivia roşi şi mai tare.

— Sper că şi el mă va vedea aşa.

Anabelle schimbă o privire cu Rose şi-şi puse în gând să judece singură firea domnului Averill. Olivia putea să fie tare încăpăţânată, şi, deşi Anabelle voia să fie fericită, trebuia să-şi îndeplinească datoria de însoţitoare.

— Cine altcineva mai vine la petrecere?

— Mărturisesc că nu m-a interesat prea tare lista de invitaţi în afară de James. Dar stai să văd… Lady Danshire, o marchiză văduvă de doi ani de zile, va veni cu cei doi fii ai săi. E nerăbdătoare să îl vadă însurat pe cel mare, dar fraţii, Lord Danshire şi domnul Sandleigh, sunt mult mai interesaţi să facă farse. Isprăvi puerile, cum ar fi să fure caii unul de la altul şi să-şi pună furnici în cizme. Mi se par foarte distractivi; Owen spune că trebuie să înceteze să se comporte de parcă ar fi încă la Eton.

Faţa Oliviei se lumină.

— Ah, uitasem că le cunoşti deja pe domnişoara Starling şi pe mama ei. Şi ele vor fi acolo. Domnişoara Starling este o cunoştinţă apropiată a mamei lui Lord Harsby.

Anabelle afişă un zâmbet larg.

— Nu ştiam care era legătura.

— Ce întâmplare, nu? spuse Olivia. Domnişoara

Starling a zis că Owen i-ar putea cere mâna în timpul petrecerii. Se pare că, în ultimele săptămâni, a tot dat de înţeles că intenţionează să facă asta.

Brusc, trăsura păru foarte mică şi incredibil de fierbinte. De ce ar ruga-o Owen să meargă la petrecere dacă el intenţionează să o ceară de soţie pe domnişoara Starling? încercă să-şi menţină calmul, dar vestea că domnişoara Starling avea să se afle printre invitaţi, alături de faptul că trăsura o legăna îi făceau stomacul să se revolte. Dacă ar fi ştiut că şi domnişoara care urma să fie introdusă în societate avea să fie prezentă, nu ar fi fost de acord să vină. Bineînţeles că viitoarea ducesă a lui Owen trebuia să fie cineva de genul domnişoarei Starling, dar Anabelle nu voia să fie nevoită să asiste la momentele în care Owen avea s-o curteze.

Din fericire, Olivia nu observă disconfortul provocat lui Anabelle. Nu îndrăzni să se uite la Rose, care era mult prea receptivă.

Era prea târziu deja ca să mai întoarcă trăsura. Anabelle va trebui să îndure două săptămâni de tortură. Poate aveau să-i prindă bine; dacă asista la tot spectacolul făcut de Owen şi de domnişoara Starling, tot flirtând şi aruncându-se unul în braţele celuilalt, avea să se vindece de tot ce simţea pentru el.

Ori asta, ori urma să aibă inima sfâşiată.

— Anabelle?

Olivia se uita la ea, nedumerită.

Căută să-şi aducă aminte despre ce vorbeau, dar nu reuşi.

— Iartă-mă. Ce spuneai?

— Te-am întrebat dacă ştii să cânţi la pian. La ce te gândeai?

— Că ar trebui să încerc să arăt un pic mai prezentabil. Nu vreau să vă fac de râs.

Poate că şi mândria ei avea ceva de-a face cu asta.

Nu voia ca domnişoara Starling să creadă că fusese adusă acolo din milă, deşi aşa era.

— Nu ne-ai face niciodată de râs, spuse Olivia repede, în timp ce Rose o privea cu gura deschisă de uimire. Ai o frumuseţe atemporală care nu trebuie să cedeze în faţa convenţiilor. Şi, mai important decât atât, toţi vor observa firea ta blândă.

Anabelle încercă să depăşească valul de vină pe care îl simţi în capul pieptului. Ameninţase să distrugă reputaţia Oliviei pentru câteva monede de aur şi nu merita ca Olivia să aibă o părere atât de bună despre ea.

— Eşti prea bună, îi spuse ea Oliviei. Totuşi, majoritatea oamenilor nu pot vedea dincolo de aspectul meu ponosit. Nu vreau să semăn cu o domnişoară care îşi face apariţia pentru prima dată în societate sau cu o domnişoară stilată, dar mi-ar plăcea să mă gătesc. Mă ajutaţi?

Rose îşi frecă palmele, iar Olivia zâmbi.

— Desigur. Te vom ajuta. De fapt, când oprim la han, diseară, avem o mică surpriză pentru tine.

*

Când trăsura încetini şi opri, Anabelle ridică perdeaua şi văzu de departe The Elephant and Castle. Hanul era înconjurat de iederă care se ridica pe pereţii de piatră, până la acoperişul de paie de unde ieşeau trei coşuri. Grădinile din împrejurimi erau inundate de flori colorate, iar soarele care apunea lumina peste un lac din depărtare, având un efect fermecător. La cât de dornică era Anabelle să scape din trăsură, şi o colibă ar fi arătat la fel de tentant.

Îl privi pe Owen cum descălecă şi-i dădu frâiele unui băiat de la grajduri. Îi aruncă flăcăului o monedă şi intră pe uşa din faţă a hanului.

— Va fi minunat să ne întindem în sfârşit, spuse

Olivia. Îi dădu un ghiont surorii sale. Trezeşte-te, Rose, am ajuns.

Cele trei femei se întinseră, ieşiră din trăsură şi traseră aer în piept, inspirând mirosul de cai, iarbă şi mâncare. Olivia îi şopti ceva valetului, care se uită la bagajul prins în spatele trăsurii şi încuviinţă din cap.

— Probabil că Owen comandă cina şi ne face rost de camere, spuse Olivia. Să ne mai plimbăm puţin prin grădină.

Se plimbară urmărind hanul fremătând de servitori, oaspeţi şi fermieri care veneau la bar să bea o bere după o zi lungă la câmp. După câteva minute, Owen li se alătură lângă nişte tufişuri mari de trandafiri, masculinitatea lui ostentativă fiind în contrast puternic cu rozul petalelor şi cu vegetaţia luxuriantă. Privirea lui se opri la fiecare din surorile sale, apoi asupra lui Anabelle.

— Vom lua cina într-o cameră separată la ora opt, spuse el, aparent mulţumit că hainele lor arătau bine. Asta înseamnă că aveţi aproape o oră să vă instalaţi în camerele voastre.

— Camere? întrebă Olivia. Am presupus că noi trei vom împărţi o cameră.

Owen clătină din cap.

— N-au mai rămas camere mari. Am luat una pentru tine şi Rose şi alta pentru domnişoara Honeycote.

Anabelle îşi aşeză ochelarii.

— Nu era necesar să faci asta. Pot să dorm pe podea în camera lor.

Pentru o clipă, expresia de pe chipul lui Owen îi trădă amărăciunea.

— Ai prefera să dormi pe jos decât într-un pat?

— Nu sunt o prinţesă. Pot să supravieţuiesc o noapte pe podea.

Deşi, după ce îşi petrecuse toată ziua în trăsură, un pat suna minunat.

El mormăi ceva.

— Am plătit pentru două camere în afară de camera mea. Pe mine nu mă afectează dacă alegeţi să folosiţi doar una.

— Ne vom hotărî imediat ce vom vedea camerele, spuse Olivia, luând-o pe Anabelle de braţ. Mergem? Aş vrea să mă împrospătez puţin înainte de cină.

Owen le însoţi prin încăperea micuţă de la intrare şi în sus pe scara îngustă. Prima cameră avea un pat mare şi o fereastră care dădea spre o curte mică. Mirosea un pic a mucegai, dar lenjeriile erau curate, iar pe noptiera micuţă nu era niciun fir de praf. Genţile lui Rose şi ale Oliviei fuseseră puse la perete; Anabelle îşi ducea singură geamantanul.

Olivia se duse la fereastră şi ridică nerăbdătoare cadrul mobil.

— Asta e minunată.

Owen ridică din umeri.

— Şi camera de alături este tot a voastră.

Luă mâna lui Anabelle şi îi puse o cheie în palma deschisă.

— Eu sunt la capătul culoarului pe stânga dacă aveţi nevoie de mine. Altfel, mă voi întoarce la ora opt să vă însoţesc la cină.

Rose îi zâmbi dulce în timp ce el ieşea din cameră, închizând uşa în urma lui.

— Credeam că nu mai pleacă odată! spuse Olivia, întinzându-se după una dintre genţi.

Ea şi Rose se aşezară pe marginea patului, cu geanta mare între ele.

— Ce se întâmplă? întrebă Anabelle uşor alarmată. Vă rog să-mi spuneţi că nu aveţi un animal acolo.

Rose clătină din cap şi se întoarse spre Olivia, care vorbi:

— Eu şi Rose credem că eşti minunată aşa cum eşti.

Dar am observat că faci mai multe pentru ceilalţi decât pentru tine.

Anabelle deschise gura, dând să protesteze. Ştia că nu era deloc o sfântă, dar Olivia ridică mâna.

— Munceşti foarte mult, iar asta nu îţi mai lasă timp să coşi pentru tine. De aceea ne-am gândit că ai putea să iei tu rochiile astea. Nu sunt la fel de minunate precum creaţiile tale, dar sunt făcute dintr-un material bun, şi le-ai putea modifica astfel încât să îţi vină.

Olivia ridică o rochie de un verde marin din geantă şi o ţinu de mânecile mici şi bufante. Talia era mai jos decât era acum la modă, dar era minunat lucrată, iar materialul strălucea în lumina apusului. Nuanţa de verde-albăstrui făcu inima lui Anabelle să bată mai repede.

— Nu aş putea, spuse Anabelle.

Chiar şi dacă s-ar fi hotărât să accepte un cadou atât de extravagant, când ar purta o asemenea rochie? în vreme ce avea să cutreiere străzile murdare ale Londrei, îndreptându-se spre magazinul de rochii?

— De ce nu? S-ar putea, bineînţeles, să nu-ţi placă. Eu şi Rose am ales mai multe rochii care credem că ţi-ar veni. Nu sunt la modă acum, dar tu ai putea să faci minuni cu ele. Am vrut să ţi le dăm de ceva timp, dar ne-am temut că te vei simţi jignită. Când ne-ai spus în trăsură azi-dimineaţă că ţi-ai dori să te îmbraci mai modern, noi am fost de-a dreptul încântate.

Scoase o altă rochie, de data aceasta din mătase roz, şi o aşeză sub bărbia lui Anabelle.

— Am avut dreptate, Rose. Culoarea aceasta este perfectă pentru tenul ei.

Ea dădu uşor rochia la o parte.

— Nu vreau să par nerecunoscătoare, dar nu ar fi corect să accept rochiile.

— Prostii! Oricum adunau praf şi sunt mult prea mici pentru Rose şi pentru mine.

— De unde le aveţi?

Olivia şi Rose schimbară o privire ascunsă.

— Au fost ale mamei noastre, spuse Olivia. Ea a plecat brusc, şi majoritatea hainelor ei au rămas în dulap. Rochiile sunt vechi de trei, patru ani, dar mama a avut mereu un minunat simţ al modei.

Felul în care vorbea Olivia, de parcă mama lor ar fi fost moartă, era cutremurător. Şi ideea ca o croitoreasă amărâtă să poarte rochiile făcute pentru o ducesă era ridicolă. Îngrozitoare.

— Rochiile sunt minunate, dar prea delicate pentru mine. Vă mulţumesc mult că v-aţi gândit la mine. Sunt impresionată că aţi vrut să faceţi asta pentru mine.

Ca să le dea de înţeles că discuţia se terminase, lăsă geanta jos şi se strecură printre cele două surori, îndreptându-se către lavabou. Înclină uşor urciorul, şi apa rece curse în lavoar. Deşi nu ştia sigur ce făceau însoţitoarele, trebuia să înceapă să se poarte ca atare.

— Vreţi să vă spălaţi înainte de cină?

Rose ridică dintr-o sprânceană, iar Olivia scoase repede o altă rochie din geantă, de parcă nu ar fi auzit întrebarea lui Anabelle.

— Nu sunt toate atât de lipsite de simţ practic, spuse ea. Rochia aceasta pentru plimbare este modestă, nu crezi?

Plină de îndoială, Anabelle se întoarse să se uite la rochie. Muselina de un galben-deschis, plină de accesorii, era drăguţă, deloc ostentativă, iar linia joasă a decolteului putea să fie ajustată, punându-i un guler sau asortându-i un şal. Era de zece ori mai drăguţă decât cea mai bună rochie a ei. Dar rochiile nu le aparţineau lui Rose şi Oliviei, ca să le poată dărui.

— Şi dacă… adică mama voastră ar putea…

— Mama nu se mai întoarce, dacă de asta îţi faci griji, spuse Olivia. Şi, crede-ne, dacă ar face asta, nu ar catadicsi să poarte rochii vechi de câteva sezoane.

Anabelle înghiţi în sec. Mai avea o reţinere.

— Şi ducele?

— Owen?

— S-ar putea să nu-i prea placă faptul că voi daţi lucrurile mamei voastre.

Rose îşi muşcă buza, iar Olivia pufni.

— Nu-i pasă absolut deloc. Pentru el, mama nu mai există din clipa în care ne-a părăsit.

Anabelle înghiţi iar.

— Îmi pare rău.

Olivia îi cuprinse umerii cu braţul.

— Eu şi Rose am fi foarte fericite să te vedem că porţi aceste rochii. Dar este alegerea ta.

Anabelle se gândi un pic.

— Poate aş putea să folosesc totuşi câteva.

— Minunat, zise Olivia, iar Rose bătu din palme. Acum, că am hotărât asta, vreau să mă spăl puţin de praful adunat de pe drum.

Încercă să se strecoare pe lângă pat, îndreptându-se spre lavabou, şi se lovi cu şoldul de tăblia patului.

— Dumnezeule, camera asta este îngrozitor de mică.

— Gata, mut eu genţile în camera cealaltă.

Olivia clătină din cap.

— Mai târziu. Să ne uităm şi la restul de rochii înainte de cină.

Fetele se spălară cu rândul, şi erau gata şi înfometate când Owen veni să le ia. Când coborâră, hangiul le strecură pe lângă bar, într-o zonă separată pentru cină. Încăperea plăcută era atât de întunecată, încât era greu să vezi tablourile cu peisaje pictate în ulei atârnate pe pereţi. Un sfeşnic din centrul unei mese rustice, pătrate, pregătite pentru patru persoane, pâlpâia ademenitor. Owen trase câte un scaun pentru fiecare din surorile sale şi se uită urât la Anabelle când aceasta se aşeză singură. Ea îl ignoră. Pentru numele lui Dumnezeu, îşi trăsese dintotdeauna

singură scaunul.

Odată aşezaţi, soţia hangiului le aduse o musaca de cartofi apetisantă şi pâine cu unt. Owen mormăi în sinea lui că nu se găsea niciun pic de carne de vită în musaca, dar Anabelle savură fiecare îmbucătură din crusta crocantă de cartofi. După un pahar sau două de bere, toţi erau sătui şi mulţumiţi.

Rose căscă, iar Olivia făcu acelaşi lucru.

— Nu ştiu cum poate fi atât de obositor să stai toată ziua, dar vă jur că mai e puţin şi îmi cade capul în farfurie. Tu nu eşti obosită, Anabelle?

— Un pic, răspunse ea, forţându-se să caşte, prea agitată pentru a putea dormi.

Owen îi aruncă o privire sceptică.

— Vă conduc în camerele voastre. Camera. Nu contează.

— Tu nu te culci? întrebă Olivia.

— Ba da… la un moment dat. Cred că voi căuta un joc de cărţi. Şi ceva de băut mai tare decât berea.

Le conduse sus şi le ură noapte bună, avertizându-le să-şi încuie uşa imediat ce el pleca.

— Nu trebuie să-ţi faci griji pentru noi, îl tachină Olivia. Acum avem o însoţitoare.

Îi aruncă o privire plină de amărăciune, apoi închise uşa.

Rose şi Olivia se pregătiră de culcare. Îşi puseră cămăşile de noapte şi îşi periară părul. Anabelle încercă să se facă utilă împăturindu-le hainele de drum.

— Du-te şi odihneşte-te în cealaltă cameră, o îndemnă Olivia pe Anabelle când începu să-şi împletească părul ei des, şaten în coadă. Eu şi Rose ne descurcăm.

— Aş vrea să fiu lângă voi în caz că aveţi vreuna nevoie de mine.

— Dar *vei fi* aproape. Şi, în cazul nefericit în care eu şi Rose vom fi atacate de vreun locatar grosolan, voi bate în

peretele comun.

Rose îşi duse mâna la gura deschisă.

Anabelle râse.

— Dacă eşti atât de sigură.

— Sunt. Îţi sugerez să încerci să dormi bine. La cum îl cunosc pe fratele meu, ne va trezi să plecăm exact la ivirea zorilor.

— Prea bine, zise Anabelle.

Dar dormise destul de mult în trăsură şi avea obiceiul să lucreze noaptea. Nu o interesa deloc să se bage la culcare.

— Pot să iau una dintre rochiile pe care mi le-aţi arătat mai devreme?

— Desigur, zise Olivia, arătând spre geantă. Ia-le pe toate. Eu şi Rose abia aşteptăm să te vedem în ele.

— Mulţumesc. Sunteţi nişte prietene mai bune decât merit.

— Prostii! Eu şi Rose suntem ciudate, dar tu nu ne-ai judecat niciodată. Suntem foarte recunoscătoare oricărei... împrejurări care te-a adus în viaţa noastră.

Anabelle îşi reprimă un fior. Probabil că Rose şi Olivia bănuiau că nu li se spusese întreaga poveste. Dar erau dornice să aibă încredere în ea şi să-i dea o şansă.

— Somn uşor, spuse ea. Nu vreţi să vă treziţi cu cearcăne tocmai când urmează să îl vedeţi pe domnul Averill, mâine-seară.

— Ferească Dumnezeu! ţipă Olivia, iar Rose îşi trase pătura peste cap.

Anabelle îşi luă geamantanul.

— Să încuiaţi uşa după ce plec eu şi ciocăniţi dacă aveţi nevoie de mine.

Se opri un pic în hol, aşteptă să audă uşa încuindu-se şi mai făcu câţiva paşi pe coridorul întunecat. Camera era şi mai mică decât a fetelor. Un pat îngust era înghesuit în colţ, pentru a permite accesul înăuntru. Anabelle se duse la

noptieră, care era doar o ladă de fapt, şi aprinse lumânarea de pe ea. Un lavoar mic era singura mobilă din cameră, iar singura fereastră era mică şi rotundă, ca un hublou. Prinsă doar cu o balama sus şi deschisă, lăsa să intre un aer răcoros.

Ideea de a-şi transforma o rochie pentru ea o umplea de agitaţie şi de bucurie.

Îşi scoase mulţimea de ace din păr şi se masă până când furnicăturile dispărură. Prea entuziasmată ca să se mai pieptene, îşi trecu doar degetele prin păr.

După ce puse rochia galbenă a ducesei pe pat, îşi dădu jos rochia practică – şi urâtă, trebuia să recunoască – pe care o purtase în timpul zilei. Materialul uşor şi moale îi alunecă peste cap, căzând în cascade până la picioare.

Putea să-şi dea seama, chiar şi fără oglindă. Era perfectă.

Capitolul 18

Owen pierdu câteva lire jucând douăzeci şi unu în barul plin de fum în favoarea unui fierar care fie avusese noroc chior, fie doar o mână cam alunecoasă. Nu-i păsa foarte mult. Voia doar să stea pe altceva decât o şa, să bea ceva şi să se gândească la orice altceva în afară de Anabelle.

Îl evitase toată ziua. Nu că ar fi avut şanse prea mari să stea de vorbă, dar nu ar fi murit dacă i-ar fi aruncat câte un zâmbet din când în când.

Când hangiul cu privirea înceţoşată anunţă în cele din urmă că urma să închidă barul, Owen urcă scările înjurând, căci se gândea la patul care-l aştepta sus. Era atât de scurt, încât, când se întinse în el după-amiază, picioarele îi atârnaseră la capăt. Îi era deja dor de patul lui cu baldachin

de acasă, care era destul de încăpător pentru el şi Belle.

Se opri la jumătatea scării şi clipi.

Ce naiba era cu el? *Nu* ar trebui să şi-o imagineze pe Anabelle la el în pat.

Trebuia să-şi găsească o soţie. Poate că, dacă şi-ar fi acceptat destinul şi şi-ar fi făcut datoria, Olivia şi Rose ar fi avut un model de comportament feminin.

Domnişoara Starling părea alegerea logică. Familiile lor fuseseră mereu apropiate. Când era la şcoală, Owen patinase cu ea pe lacul îngheţat de la moşia de la ţară a tatălui ei. Olivia părea să o placă pe domnişoara Starling, iar căsătoria cu ea nu ar face decât să îmbunătăţească statutul lor social. Din moment ce era considerată de toată lumea cea mai frumoasă femeie necăsătorită, iar titlul lui Owen îl făcea să fie cel mai căutat domn, jumătate din elita societăţii presupunea deja că erau căsătoriţi. Problema era că, de fiecare dată când se gândea la ea în casa lui, în patul lui, se simţea pustiu şi, mai rău, indiferent.

Mergând pe coridor, se opri puţin în faţa uşii camerei surorilor sale. Olivia avea tendinţa să uite unele lucruri, cum ar fi să stingă lumânările şi să încuie uşile. Ca să se liniştească, încercă mânerul. Uşa nu se clinti.

Mulţumit, merse mai departe pe hol şi descoperi o lumină palidă venind pe sub uşa celei de-a doua camere pentru care plătise. Era ciudat la ora asta din noapte.

Verifică mânerul, şi acesta se roti. Orice tâlhar ar fi putut să intre şi să-i jefuiască – sau mai rău. Şi de ce era lumânarea încă aprinsă? Deschise uşa larg şi se pregăti să-i ţină un discurs persoanei pe care o găsea trează, dar, înainte să mai poată rosti vreun cuvânt, capul îi explodă de durere. Căzu, auzi clinchetul sticlei în jurul lui şi apoi…

Un întuneric ameţitor.

*

— Owen?

Mâinile reci îi dădeau părul de pe faţă. Îi plăcea. Dacă s-ar fi concentrat pe atingerea aceea blândă a degetelor pe pielea sa, aproape că ar fi putut să ignore durerea care radia dintr-un loc de la ceafă. Aproape.

— Owen? Mă auzi? îmi pare rău! Am crezut că e un hoţ.

Belle.

Şovăitor, deschise ochii. Lumina intensifică durerea, aşa că îi închise din nou.

— Pentru numele lui… Ce mi-ai făcut?

Ea suspină de ruşine.

— Te-am lovit cu un urcior. Poţi să te dai un pic mai încoace? Dar să ai grijă cu bucăţile ascuţite. Vreau să închid uşa înainte să apară cineva.

Făcu precum îi ceru, şi Anabelle închise repede uşa. Rămaseră nemişcaţi şi tăcuţi câteva clipe, aşteptând parcă să vadă dacă venea careva să investigheze sursa zgomotului făcut de Owen când lovise podeaua. Se părea că nimeni dintre cei rămaşi treji la ora aceea nu era destul de preocupat încât să se dea jos din pat.

Owen îşi pipăi ceafa, simţi un cucui şi suspină.

— Spune-mi, te rog, că nu ţi-ai dat seama că eram eu.

— Sigur că nu, şopti ea. Nu mi-am imaginat că ai da buzna în camera mea la ora două dimineaţa.

— Nu mă cunoşti foarte bine.

Ea scoase un plescăit.

— Rana ta nu poate fi atât de gravă dacă faci tot felul de aluzii pe un ton atât de vesel.

— Scuză-mă! Doare îngrozitor.

Deschise ochii puţin şi încercă să o privească. Părul ei semăna cu un noian de valuri castanii în jurul capului, iar dincolo de ochelari se încrunta de îngrijorare. Purta o rochie albă, fără mâneci – o cămaşă de noapte, dacă nu se înşela. O cămaşă de noapte, dintre toate lucrurile. Dacă nu cumva

avea halucinaţii, asta era tot ce purta. Înghiţi în sec, întrebându-se dacă lovitura la cap nu era cumva mai gravă decât crezuse iniţial.

— Crezi că poţi să te ridici?

— Bineînţeles, mârâi el.

Şi chiar putu. Se ridică. Doar că durerea era atât de intensă, încât se întinse imediat. Capul lui ateriză în poala lui Anabelle. Ceea ce era… drăguţ.

— Dumnezeule mare, spuse ea. Cred că trebuie să te odihneşti un pic.

Întinzându-şi picioarele şi punându-şi capul într-o poziţie mai comodă, ea oftă.

— Cu siguranţă.

Îi aruncă o privire uşor dojenitoare.

— Aş fi putut să te omor.

— Mă îndoiesc de asta.

— Cine te-a pus să te strecori în camera mea?

— Nu m-am strecurat. Îi era greu să poarte o conversaţie când sânii ei se întrezăreau prin cămaşa de noapte. Verificam dacă ai încuiat uşa. Credeam că ai adormit cu sfeşnicul aprins.

Se felicită pentru cât de coerent vorbise.

— Ai fi putut să ciocăni.

— Ai fi putut să încui uşa.

Anabelle se încruntă.

— Am crezut că am făcut asta, dar probabil am fost distrasă de un… proiect. Trebuie să mă uit la ceafa ta. Nu cred că sângerezi, dar poate mai ai vreun ciob din urcior rămas înfipt.

Descrierea ei sugestivă îi făcu stomacul să se strângă.

— Bine. Dar să fii blândă.

— Promit, spuse ea chicotind.

Îşi întoarse capul într-o parte şi îşi ţinu răsuflarea în timp ce ea se uită cu atenţie. Când găsi cucuiul, el tresări de durere.

— Îmi pare rău, spuse ea. Este mai mare decât un ou de prepeliţă, dar mai mic decât unul de găină. Nu sângerezi, dar zona e caldă. Ce pot să fac ca să te simţi mai bine?

El zâmbi larg gândindu-se la toate lucrurile pe care le-ar fi putut face, iar Belle se înroşi toată, de la lobul urechilor ei drăgălaşe până la scobitura de la baza gâtului.

— Dacă nu te superi, aş vrea să stau nemişcat câteva minute.

— Sigur.

Deşi părea dornică să-i facă pe plac, muşchii picioarelor i se încordară ca şi cum ipostaza în care se aflau i se părea ciudată.

Poate chiar era – pentru ea. El însă se bucura de fiecare clipă.

Pe măsură ce inhala aromele de bumbac curat şi săpun de citrice şi se cuibărea în poala ei moale, se hotărî că ar putea să fie fericit stând aşa vreme îndelungată. Dacă nu se mişca, putea uita de durere. Iar încăperea era binecuvântat de liniştită, cu excepţia sunetelor unor insecte care zumzăiau afară.

— Nu ţi-au amorţit încă picioarele? întrebă el după câteva minute.

Ezită să răspundă.

— Nu.

— Mincinoaso!

Owen se ridică încet şi înjură.

— Poate ar trebui să te întinzi în pat.

El nu spuse nimic.

Dând la o parte o cuvertură galbenă, înfoie o pernă şi îl ajută să-şi pună capul pe ea. Din unghiul comod în care stătea, se uita amuzat cum ea strângea în grabă cioburile de pe podea şi le punea pe lavoar. Eficienţa întruchipată, înmuie o cârpă în lavoar, o stoarse şi se întoarse lângă el. Salteaua se lăsă în jos când se aşeză.

— Lasă-mă să-ţi pun asta la ceafă.

Îşi ţuguie buzele în timp ce se aplecă şi-i studie cu grijă cucuiul. Se comporta exact ca o infirmieră sau ca o dădacă drăguţă. Singura diferenţă consta în faptul că ea era tânără, frumoasă… şi sumar îmbrăcată. O împrejurare care nu ar putea decât să-i grăbească vindecarea.

Umerii şi braţele ei erau atât de ispititoare, încât trebui să se împotrivească impulsului de a se ridica pentru a-i săruta pielea catifelată. Cămaşa, prea largă pentru constituţia ei subţire, se desfăcea în dreptul sânilor şi al braţelor. Folosind autocontrolul pe care nu ştiuse că îl avea, reuşi să nu se uite fix. Ultimul lucru pe care îl voia era să o trimită în fugă după halat.

Riscă puţin şi trase cu ochiul. Vederea sânilor ei rotunzi şi catifelaţi făcu să i se usuce gura.

— Cum te simţi?

— Cred că mă ajută compresa.

Ea zâmbi şi, cu mâna ei liberă, îşi ridică bretelele subţiri ale cămăşii de noapte.

— Îmi pare rău că te-am lovit.

— Ai făcut ce trebuia. Ei bine, ar fi fost gestul potrivit dacă ar fi fost oricine altcineva în afară de mine. Mă bucur că te-ai apărat.

— După moartea tatălui meu, eu şi Daphne am învăţat să facem ce trebuie.

— Cum a murit?

Era o întrebare brutal de directă, dar el urâse dintotdeauna când rudele lui încercau să ascundă ce aflaseră.

Belle nu păru jignită, doar extrem de tristă.

— Suferea de o boală foarte gravă. L-am pierdut puţin câte puţin în decursul a câteva luni. Şi el, şi noi ştiam că era pe moarte. Nu puteam să facem nimic pentru a-l ajuta sau a-i uşura suferinţa.

— Îmi pare rău!

— Când mama s-a îmbolnăvit, nu puteam să las să i se întâmple şi ei acelaşi lucru.

— Nu aveai alţi membri ai familiei la care ai fi putut să apelezi?

De ce naiba nu-i ajutase bunicul ei, un viconte, potrivit proprietăresei casei în care stătea Anabelle?

Ea rămase nemişcată.

— Nu. Crede-mă! Şantajul era ultima mea opţiune.

— Ai fi făcut-o?

— Ce să fac?

— Ai fi tipărit zvonul despre Olivia în ziarul *The Tattler?* Dacă nu te-aş fi prins sau nu ţi-aş fi dat patruzeci de lire, ai fi distrus-o?

Anabelle înghiţi în sec.

— Asta era înainte să o cunosc – sau să te ştiu pe tine.

— Deci ai fi făcut-o.

Îl luă iar durerea de cap.

— Nu pot să-ţi spun sincer ce aş fi făcut. Nu aş fi avut nimic de câştigat atunci, deci poate că nu. Ştiu doar că eram disperată. Îşi puse palma pe obrazul lui şi îi întoarse capul, astfel încât acum se uitau unul în ochii celuilalt. Şi îmi pare sincer rău! Mă rog să nu afle niciodată de ticăloşia mea.

— Şi eu. Gândindu-se că atmosfera era prea sumbră, se hotărî să schimbe subiectul. Ai învăţat să foloseşti arme? În afară de urcior, vreau să spun?

Anabelle îşi duse un deget la bărbie.

— Mă descurc foarte bine cu umbrela de soare, dar, dacă ar fi să aleg arma preferată, aş alege… sfeşnicul.

El clipi.

— Ar trebui să mă consider norocos.

— Poate chiar ar trebui, încuviinţă ea.

Rămaseră într-o linişte plăcută câteva minute până când ea căscă şi se uită cu jind la pernă.

Deşi Owen nu îşi dorea să plece, trebuia s-o lase să

doarmă. Se ridică şi-şi mişcă picioarele pe podea, mulţumit să vadă că încăperea nu se mai învârtea.

— Ce făceai trează atât de târziu?

Ea roşi.

— Lucram la o rochie.

— Cea galbenă de pe pat?

— Da.

— N-ar trebui să lucrezi atât de târziu, oricât ai fi de dornică să termini mai repede cu înţelegerea noastră.

— Asta nu este pentru Rose sau Olivia, recunoscu ea timid. Este pentru mine.

El clipi surprins.

— Este minunat, spuse el, vorbind serios. Era atât de obişnuit să o vadă pe Anabelle purtând culori închise, încât îi era greu să şi-o imagineze îmbrăcată în ceva de un galben aprins.

— Pot s-o văd?

Ea îşi muşcă uşor obrazul pe interior în timp ce se îndreptă încet spre piciorul patului şi luă rochia, punând-o sub bărbie.

Lui i se păru cunoscută. Drăguţă. Şi totuşi, avea ceva… sinistru. Probabil că era beat *şi* cam năuc.

— Tu ai făcut-o?

— Nu. Olivia şi Rose mi-au dat-o.

Îi aruncă o privire prudentă, de parcă ar fi fost un leu care se pregătea să-şi atace prada.

— Surorile mele n-au mai fost atât de mici de când aveau doisprezece ani. De unde o au?

— De fapt, spuse ea cu vocea tremurându-i, rochia asta a fost… a mamei tale.

Îşi aminti. Mama lui trecea uşor prin camera copiilor în timpul lecţiilor lui, ca un fluture luminos, interesându-se ce progrese făcea. Profesorul lui de latină păruse de-a dreptul mulţumit când băiatul îi spusese cât de bine se descurca. Mama zisese că i se părea o pierdere de timp să înveţi o

limbă moartă, închisese cartea cu poeziile lui Ovidiu şi plecase.

Îşi amintea bine rochia.

Şi nu voia ca Anabelle să o poarte.

*

Marginea saltelei se lăsă sub greutatea lui Owen. Îşi puse mâinile pe genunchi, luptându-se cu ideea că Anabelle îi furase rochia mamei lui. Se încruntă, sprâncenele-i închise la culoare ieşind şi mai mult în evidenţă pe faţa lui palidă. Deşi rănit, emana încă putere şi vitalitate, iar camera părea şi mai mică acum, cu el acolo.

— De ce ar crede surorile mele că este adecvat să-ţi dea ţie rochia mamei noastre? o întrebă el, uitându-se urât.

Până acum, fusese prea preocupată de faptul că-l rănise pentru a se mai gândi la cât de dezbrăcată era ea. Dar starea lui meditativă o făcu să-şi dea jos rochia şi să-şi încrucişeze braţele pe piept. Se temuse că avea să reacţioneze aşa. Nu ar fi trebuit să accepte niciodată cadoul surorilor lui.

— Nu da vina pe surorile tale. Eu le-am spus că aş vrea să mă îmbrac cu mult mai mult bun-gust.

Era umilitor să admită asta.

El ridică dintr-o sprânceană, apoi clipi de parcă mişcarea uşoară îi reactivase durerea.

— Înţeleg. Vrei să faci o impresie bună la petrecere.

Ea ridică din umeri.

— Cred că da.

— Ca să le atragi atenţia altor domni buni de însurătoare de acolo?

Era ultimul gând care i-ar fi putut trece prin minte.

— Poate.

Un muşchi al maxilarului se contractă, iar el se îndreptă de spate.

— Vei avea mulţi admiratori.

— De fapt, motivaţia mea principală era să evit să le fac de râs pe surorile tale, spuse ea, oftând. Ca însoţitoare a lor, aspectul meu se reflectă şi asupra lor.

Sperase, desigur, că şi Owen avea să o remarce, dar se opri înainte să-i spună.

El păru să se gândească la spusele ei.

— Oricare ar fi motivele tale, cred că este timpul să încetezi să-ţi ascunzi frumuseţea. Dar nu ar trebui să porţi rochia mamei mele.

Anabelle se aşeză în cel mai îndepărtat colţ al patului.

— Bine. Le voi spune surorilor tale că nu le pot accepta.

— Sunt mai multe?

— Mi-au adus un cufăr plin. Majoritatea erau prea elegante pentru mine, dar m-am gândit că aş putea să folosesc totuşi câteva.

— Aş prefera să nu faci asta.

— Da, ai spus asta destul de clar.

Se simţea pustiită, de parcă toată speranţa o părăsise brusc. Nu ştia de ce, din moment ce Owen nu făcuse decât să îi confirme ceea ce ea ştia în sufletul ei. Nu aparţinea acestei lumi.

Bărbatul se întoarse încet spre ea, întinse mâna şi o puse peste a ei.

— Nu cred că înţelegi.

Îşi îndepărtă brusc mâna.

— Ba da. Furia şi disperarea se luptau pentru întâietate prin vârtejul de emoţii amestecate. Sunt destul de bună ca să te distrezi puţin. Dar nu suficient de bună ca să port rochiile pe care mama ta nu le mai îmbracă.

— Nu, spuse el ferm. Nu e deloc asta. Eşti prea bună ca să porţi rochiile acelea, Belle. Tu eşti exact cum nu era ea. Loială, caldă, sinceră.

Ah. Ochii i se umeziră.

— Sunt doar rochii, Owen. Bucăţi de material cusute cu aţă. Faptul că le port nu mă va schimba.

— Promiţi?

Zâmbi, deşi nu voia să facă asta.

— Promit.

— Atunci nu îţi voi interzice să le porţi spuse el, trăgând adânc aer în piept. Dar tot nu-mi place ideea.

— Şi dacă le-aş purta doar în timpul petrecerii? Nimic altceva din ceea ce am nu e adecvat.

— Mi se pare rezonabil. Făcu o pauză, apoi înclină capul. Bănuiesc că nu mi-ai permite să-ţi cumpăr rochii noi, nu?

— Nu.

— La naiba! Îşi lovi gânditor bărbia. Aş putea să te fac să te lipseşti de toate rochiile? Arăţi minunat în cămaşa de noapte.

Vorbele lui blânde o copleşiră, alinându-i rănile. Îl privi în ochi şi nu văzu ducele arogant, ci pe el. Focul ardea între ei, şi, asemenea unui om naiv, păşi în mijlocul lui.

— Mi-a fost dor de tine, spuse ea.

— Şi mie mi-a fost dor de tine.

Aplecându-se, îi scoase ochelarii cu grijă şi îi puse pe noptieră. Dintr-o singură mişcare, îi cuprinse obrazul cu palma, îi trase faţa către el şi o sărută blând. Dorinţa îi inundă tot corpul, dându-i furnicături în creştetul capului, făcând sfârcurile să i se întărească şi degetele de la picioare să se chircească. Îl sărută înapoi, bucurându-se de atingerea buzelor lui. Oricare ar fi fost diferenţele dintre ei – şi erau multe –, legătura lor era cât se poate de reală şi de potrivită.

Anabelle se dădu uşor înapoi.

— Eşti sigur că te simţi bine?

— Din ce în ce mai bine cu fiecare secundă ce trece.

Zâmbi şi se aplecă pentru un alt sărut fierbinte. Cu fiecare atingere a limbii lui, cu fiecare mângâiere, o vrăjea

tot mai mult. Voia să rămână aşa, învăluită în lumea lor personală şi simplă, pentru totdeauna.

Dar de data asta era hotărâtă nu numai să primească plăcere, ci să şi ofere.

— Scoate-ţi haina, îi spuse ea, dându-i la o parte câteva şuviţe de pe faţă. Afişând un zâmbet care îţi tăia răsuflarea, colţul gurii i se încreţi în timp ce îşi dădea jos jacheta şi i-o oferea. Mulţumesc. O aruncă repede peste umăr. Apoi îi desfăcu lavaliera şi o aruncă şi pe ea. Întinde-te.

El făcu precum îi ceru ea, în ochi citindu-i-se conştientizarea a ceea ce urma. Când îşi puse mâinile sub cap, muşchii braţelor i se contractară, iar gura i se uscă pe dată.

— Şi acum… ce urmează? întrebă el, provocând-o.

— Voi încerca să-ţi scot cizmele.

Deşi îi era greu, reuşi să facă asta fără să mai spună ceva.

— Trebuie să recunosc, că, în mod ciudat, asta mă stârneşte, spuse el.

— Este bine, rosti ea, simţindu-se asemenea unei femei seducătoare. Abia am început. Stinse lumânarea şi se întinse lângă el pe saltea. Dorinţa din ochii lui era atât de puternică, încât putea să o observe şi fără ochelari. O simţea. Şi îi simţea şi gustul.

Trebuia să-i spună ce simţea pentru el, trebuia să ştie dacă şi el simţea acelaşi lucru.

— Owen, când te-am întâlnit prima dată, am crezut că eşti arogant şi încăpăţânat. Dar acum văd o altă latură a ta şi… m-am ataşat de tine. Profund. Ador felul în care mă simt când sunt cu tine.

Gata. O spusese. Iar acum îşi ţinea răsuflarea.

El înjură încet. Nu era reacţia pe care ea o aşteptase.

— Eşti minunată, zise el luându-i o şuviţă şi răsucind-o pe degete. Dar, în ciuda legăturii noastre, nu ştiu ce ne

rezervă viitorul. Tu meriţi să te căsătoreşti, ceea ce eu nu pot să-ţi promit.

Anabelle ştia deja asta, dar i se părea dureros să-l audă spunând-o cu voce tare. Se aplecă deasupra lui, punându-i o mână pe piept.

— Nu caut să mă căsătoresc. Vreau doar să simt că între noi este ceva real.

— Este, Belle.

Îi înclină capul şi o sărută până o făcu să se simtă năucită de dorinţă.

— Să nu te îndoieşti! Ţin foarte mult la tine.

După cum decurgea conversaţia, nu putea fi vorba despre ceva mirific. Dar, pentru el, bănuia că era minunat. Desena cercuri mici cu arătătorul pe pieptul lui.

— Când nu sunt cu tine, mă întreb dacă nu este doar un crâmpei din imaginaţia mea. Dacă nu este doar o plăsmuire.

— Dar există. Am să-ţi arăt că tot ce este între noi este real şi-ţi voi înlătura toate incertitudinile.

O întoarse astfel încât acum ea stătea sub el şi o sărută cu putere, susţinându-şi afirmaţiile cu fiecare mişcare tumultuoasă a limbii. Şi era convingător.

De parcă ar fi desfăcut funda unui cadou pe care-l aşteptase de mult, îi trase bretelele cămăşii de noapte de pe un umăr, apoi şi de pe celălalt. Îşi lăsă capul în jos ca să-i dezmierde sânii şi să-i sărute abdomenul, lăsându-i cămaşa din ce în ce mai jos, până când rămase complet goală. O privi plin de admiraţie şi de mândrie, iar corpul ei reacţionă, cutremurându-se.

Dornică să-l vadă dezbrăcat, Anabelle îi dădu jos cămaşa. Pieptul şi abdomenul lui erau atât de sculpturale, încât ar fi putut fi făcute din marmură. Dar, spre deosebire de piatră, pielea lui era caldă şi mirosea uşor a coniac, a fum de ţigări de foi, a scrobeală de la cămaşă şi a *el.* Îi mângâie gâtul, umerii laţi şi conturul muşchilor de sub

piele. Când îi atinse sfârcurile, o sărută şi mai profund. Anabelle icni de plăcere.

Dornică să ştie cum era să-i simtă trupul gol lipit de al ei, se trase mai aproape de el. Deşi erau atât de diferiţi, se potriveau perfect. Îi simţea braţele puternice în jurul ei, iar smocul de păr de pe piept gâdila pielea sensibilă a sânilor ei, necăjindu-i sfârcurile.

— Acum crezi? întrebă el.

— Poftim?

Capul i se învârtea de dorinţă.

— Crezi în noi? O muşcă uşor de gât. Crezi în asta?

— Cred că mă faci să mă simt foarte bine.

El tăcu o clipă.

— S-ar putea să fii mult mai cinică decât mine.

— Ce vrei să spui cu asta?

— Nimic. Închide ochii şi savurează totul. Mai avem câteva ore până la răsărit – şi nu vreau să pierd niciun minut.

Ţinându-se de cuvânt, Owen ştiu să se folosească de timpul pe care îl aveau la dispoziţie. Nu făcu dragoste cu ea, dar o învăţă lucruri noi despre corpul ei – ce era bine, ce era minunat şi ce era absolut divin. Vorbi cu ea despre surorile lui şi despre numărul impresionant de mătuşi şi o întrebă despre familia şi copilăria ei. Era cât pe ce să-i spună despre bunicul ei, vicontele, dar nu reuşi, încercă în loc de asta să-i explice că era absolut pasionată de croitorie, că nu era numai o meserie pentru ea. Îşi împărtăşiră cele mai prosteşti frici – de păianjeni în cazul ei şi de traduceri din latină în cazul lui.

Se ghemui sub braţul lui. Aproape imediat, somnul începu să o învăluie. Încercă să i se împotrivească vitejeşte, ştiind că astfel nu va mai putea să se bucure de compania lui Owen. Dar era prea satisfăcută şi stătea prea comod ca să nu închidă ochii câteva minute. Adormi în braţele lui.

Ceva mai târziu, razele aurii ale soarelui, reflectate de

fereastra ca un hublou, îi încălziră obrazul, sărutând-o blând şi trezind-o. Era singură.

Capitolul 19

Fleece[9]: *(1) Blana care acoperă corpul oilor şi care se foloseşte pentru a căptuşi diferite lucruri. (2) A înşela, a stoarce bani de la oameni prin mijloace neonorabile, cum ar fi şantajul.*

Capul lui Owen zvâcnea de durere la fiecare trap al armăsarului său. Trăsura în care se aflau femeile mergea hodorogit lângă el, scoţând un zgomot care îl făcură să scrâşnească din dinţi. Durerea de cap era comparabilă cu cea de pe urma celei mai groaznice mahmureli pe care o avusese vreodată. Ba nu, de două ori mai groaznică.

Şi totuşi, noaptea pe care o petrecuse cu Anabelle şi tot ceea ce se întâmplase după lovitura la cap îl făcură să zâmbească asemenea unui prostovan alcoolic. Ceea ce bănuia că şi era.

Părăsise camera lui Anabelle imediat ce auzise păsărelele ciripind la fereastra ei. După ce o învelise cu o pătură pe care ea păruse hotărâtă să o dea deoparte, îşi luase hainele şi cizmele de pe podea unde le aruncase ea – Dumnezeule cât îi plăcuse asta –, îşi pusese cămaşa pe el şi se strecurase pe hol spre camera lui.

La micul dejun ea stătu liniştită, dar pielea îi era îmbujorată şi părea… fericită. Iar lucrul cel mai bun care se întâmplase era că îşi schimbase boneta ei obişnuită cu una

---

9 Termen care înseamnă şi „lână", dar şi „a jecmăni". în limba română nu există un cuvânt similar, (n.tr.)

simplă care se lega sub bărbie. Câteva şuviţe îi atingeau uşor ceafa delicată. Deşi rochia gri fără nicio formă pe care o purta îi ascundea cea mai mare parte din farmec, el îşi amintea foarte bine formele ei dulci şi picioarele lungi. Nici toate materialele urâte din Londra puse laolaltă nu puteau să-l facă să uite asta.

Owen insistase ca surorile sale şi Anabelle să se scoale devreme, deşi fetele bombăniseră. După ce petrecură cinci ore pe drum, erau aproape de moşia lui Lord Harsby şi aveau să ajungă la timp pentru cină.

Perdeaua trăsurii fusese trasă în cea mai mare parte a timpului, motiv pentru care el se tot întrebase ce făceau femeile şi mai ales Belle. Probabil dormeau.

De fiecare dată când îşi amintea de noaptea trecută – cum cucerise fiecare centimetru din corpul ei cu gura, mâinile ei explorând fiecare parte a corpului său, gemetele uşoare pe care le scosese când terminase –, sângele începea să-i clocotească în vene.

Avusese nevoie de toată voinţa pe care nici măcar nu o conştientizase până atunci pentru a nu se lăsa pradă tentaţiei de-a face dragoste cu ea.

Era foarte dificil să fii un om de onoare.

În ultimele cinci ore analizase problema sub toate aspectele. Oricât de mult ţinea la Anabelle, nu avea cum să treacă peste diferenţele de rang dintre ei.

Avea nevoie de o ducesă. Deşi Belle era nepoata unui viconte, nu fusese crescută ca una. Nu fusese niciodată la curte, la Almack sau la operă.

Nicio femeie nu îl provocase aşa cum o făcuse ea şi nici nu îl făcuse să se simtă atât de complet, dar odată cu titlul său, avea şi responsabilităţi. Viitoarea lui soţie trebuia să aibă educaţia, statutul social şi experienţa adecvate pentru o ducesă.

Anabelle nu fusese niciodată la bal – cum putea să se aştepte să organizeze ea unul?

Fusese pregătit încă de mic să fie duce. Încă dinainte să înveţe să socotească, înţelesese importanţa titlului pe care urma să îl deţină într-o zi. Şi toţi membrii familiei sale, cercul lui de cunoştinţe şi societatea londoneză înţelegeau asta. Era deja stabilit că urma să ocupe un loc în Camera Lorzilor şi că avea să conducă moşiile Huntford. Şi, cel mai important, urma să asigure bunăstarea multor oameni, inclusiv a celor din familie şi a arendaşilor.

Onoarea şi datoria erau pe primul loc.

Acum trei ani, căsătoria cu Anabelle nu ar fi fost imposibilă. Dar atunci mama lui avusese o aventură şi îşi părăsise familia, pătând numele de Huntford. Iar tatăl lui se sinucisese – deşi nimeni din afara celor din casă nu putea să confirme asta, toţi cei din crema societăţii bănuiau acest lucru întinând şi mai mult numele familiei.

Dacă s-ar decide să se însoare cu o croitoreasă, ar fi lovitura finală.

Şi nu putea să le facă asta surorilor lui. Nu putea să facă asta titlului său.

Un nor singuratic acoperi soarele, aruncând umbre lungi lângă el, iar Owen strânse şi mai tare frâiele în pumni. Aveau să se bucure de clipe frumoase preţ de câteva săptămâni, de întâlniri clandestine. Apoi aveau să-şi ia rămas-bun, iar el urma a se preface că ea nu fusese cel mai bun lucru care i se întâmplase vreodată. Intenţiona să se asigure că ea şi familia ei nu aveau să ducă niciodată lipsă de nimic, dacă mândria ei încăpăţânată îi permitea. Şi, în timp, Anabelle avea să întâlnească un bărbat de ispravă, să se căsătorească, să aibă copii şi să-l dea uitării pe Owen.

Dar el nu avea s-o uite niciodată.

De dragul surorilor sale urma să se însoare cu o femeie de descendenţă impecabilă şi cu cea mai bună reputaţie – probabil o floare delicată de seră care nu ştia nimic despre luptele vieţii şi care urma să accepte fiecare prostie spusă de el ca fiind adevărul absolut. O asemenea

perspectivă îl întristă.

Conacul lui Harsby îi apăru în sfârşit în faţa ochilor. Soarele după-amiezii târzii strălucea la ferestre de parcă structura de piatră ar fi clipit, conştientă de o glumă secretă. O fântână mare din centrul aleii circulare arunca stropi câţiva metri în aer, creând un văl transparent în faţa casei impunătoare din cărămidă roşie. O dumbravă de arţari decora peluza care înconjura conacul şi care era în forma unui imens T.

Deşi era impresionant, avea doar un sfert din măreţia conacului Huntford. Oare ce va crede Belle despre casa aceasta – sau despre casa lui, dacă avea s-o vadă vreodată? Alungă acest gând. Erau şanse mari să nu vadă niciodată moşia lui iubită. După-amiaza aurie îşi pierdu din strălucire.

Trăsura trase pe aleea pietruită, iar calul lui încetini. Owen abia aştepta să descalece, să le ajute pe femei să coboare din trăsură… şi să o vadă pe Belle.

Băiatul de la grajduri alergă pe peluză să-i iasă în întâmpinare, iar Owen sări de pe cal, recunoscător să-i dea lui frâiele. Se îndreptă cu paşi mari spre trăsură, îi făcu semn valetului să plece şi deschise el însuşi uşa.

Olivia era gata să sară înainte să coboare el scările. Probabil i se păruse insuportabil să stea aproape o zi întreagă în trăsură.

— Slavă Domnului că am ajuns, ţipă ea. Mă simţeam de parcă eram într-o criptă.

Owen ridică dintr-o sprânceană. Trăsurile nu erau niciodată mai mari sau mai luxoase de atât.

— Nici hainele tale nu arată mai bine.

Îşi supse obrajii.

— Eşti absolut fermecător, frăţioare.

Apoi ieşi Rose, ochii ei albaştri strălucind, plini de tulburare.

Owen o ajută să coboare.

— Nu trebuie să-ţi faci griji cu privire la clipa în care vei întâlni pe toată lumea. Olivia, domnişoara Honeycote sau eu vom fi cu tine tot timpul.

Păru să răsufle uşurată. Să meargă la această petrecere reprezenta un pas înainte. Se prezentase în faţa reginei cu câteva luni în urmă, la insistenţele lui. Dar mai trebuia să fie văzută de patroanele de la Almack şi să meargă la bal. Părăsea rareori casa – şi, când făcea asta, era ca să se ocupe de mici treburi sau să o vadă pe Olivia. Totuşi, lui Rose îi plăcu să îi viziteze pe arendaşii care locuiau în apropierea conacului Huntford, ducându-le de mâncare celor bolnavi şi cadouri copiilor. În timp ce evita în mod normal îndatoririle sociale, aici, la petrecere, nu va avea cum să scape de ele.

Trecu lângă Olivia şi o luă de braţ. Ambele se uitară răbdător la trăsură. De parcă ar fi ştiut un secret de care el nu avea habar. Cât de neastâmpărate erau!

El se uită înăuntru.

— Vii, domnişoară Honeycote? Soarele ce bătea dinspre partea din spate a trăsurii îl orbi pentru moment, dar Anabelle ieşi în cele din urmă.

Cel puţin crezu că era Anabelle.

Arăta complet diferit de femeia pe care o văzuse când opriseră pentru scurt timp să ia prânzul. Rochia gri, fără nicio formă, dispăruse. În locul ei, era o rochie de culoarea narciselor, care promitea şi ea zile calde şi strălucitoare. Era rochia la care lucrase noaptea trecută. Rochia mamei sale, doar că diferită. Avea funde verzi cusute în jurul mânecilor şi al gâtului care se potriveau cu tivul verde de la bonetă. Adăugase dantelă de la bust în sus, acoperind foarte mult din pielea moale şi dulce pe care o sărutase el cu o noapte în urmă. Dat fiind că aveau să fie şi alţi bărbaţi la petrecere, era de acord cu schimbarea aceasta.

Din păcate, avea nevoie de ceva mai mult decât un pic de dantelă ca să-i facă pe bărbaţi să nu o observe.

Rochia îi încadra bine sânii şi gâtul lung, numai bun de sărutat. Mai mult decât atât, nu mai semăna cu o servitoare. Putea trece cu uşurinţă drept o guvernantă sau o însoţitoare. Chiar şi drept o lady.

Îşi linse buzele nervoasă, aşteptând reacţia lui.

Owen voia să-i spună cât era de frumoasă, că se înşelase cu privire la rochia aia amărâtă şi că trebuia să ia toate rochiile şi să le poarte, dând uitării problemele cu mama lui.

Mai mult decât atât, tânjea să o ia în braţe şi să o sărute până când o lăsa fără suflare.

Fu cât pe ce să facă asta, dar îşi aminti că surorile sale stăteau fix în spatele lui.

— Arăţi foarte bine.

Spera că privirea lui exprima tot ceea ce nu putea rosti cu voce tare.

— Mulţumesc, Excelenţă.

Îi trecu prin cap că probabil se schimbase de rochie pe drum. Gândul că ea se dezbrăcase în trăsură îi făcu tot corpul să tremure.

— Nu arată absolut minunat? ţipă Olivia.

— Cred că tocmai am spus ceva de genul ăsta, replică el sec.

Olivia bombăni.

— Bărbaţii pot fi atât de enervanţi, nu, Anabelle?

Ea zâmbi timid.

— Câteodată. Nu vreau să sugerez că ducele ar fi enervant, adăugă ea repede.

— Nu insinuez nimic, spuse Olivia. Fac o afirmaţie. Chiar cred că…

Nu mai fu nevoit să audă nimic despre convingerile surorii sale pentru că Lord Harsby deschise uşa de la intrare a conacului.

— Huntford! Mă bucur că aţi ajuns. Soţia mea este nerăbdătoare să le vadă pe surorile tale – are planuri mari.

Harsby avea constituţia îndesată a unui sportiv nesăţios care se bucurase de prea multe cine opulente. Se uită fără tragere de inimă la treptele de piatră care duceau la aleea pietruită, îşi puse pumnii în şolduri şi rămase în faţa uşii.

Owen îi făcu cu mâna. Cuferele lor nu fuseseră nici măcar descărcate, iar Harsby sugera deja că soţia sa intenţiona să facă pe peţitoarea pentru Olivia şi Rose. Anabelle ar face bine să se ridice la statutul de însoţitoare – Owen avea nevoie de tot ajutorul de care putea să beneficieze.

— Abia aştept să o văd pe Lady Harsby. Le însoţi pe toate cele trei femei pe scările albe, strălucitoare care duceau spre casă. Cred că le cunoşti pe surorile mele, Olivia şi Rose.

Fetele făcură o plecăciune drăguţă.

— Iar aceasta este însoţitoarea lor, domnişoara Honeycote.

Harsby se plecă, privind-o pe Anabelle.

— Honeycote, spuse acesta gânditor. Numele îmi e cunoscut.

— Este un nume de familie obişnuit, replică ea blând. Sunt sute de familii Honeycote răspândite în toată Anglia, dar eu am trăit cel mai mult la Londra. Este o plăcere să vizitez o moşie atât de mare – casa dumneavoastră este impresionantă.

Owen remarcă iscusinţa lui Anabelle. Evitase politicos întrebarea nerostită a lui Lord Harsby despre istoria familiei ei şi făcuse şi un compliment. Terminase discuţia cu un zâmbet sfios, iar Harsby era pe jumătate fermecat.

— Intraţi, vă rog. Lady Harsby va dori să vă vadă pe toţi cu ochii ei înainte să vă instalaţi. Nu va dura mult, dar m-ar spânzura dacă v-aş lăsa să vă duceţi în camerele voastre fără să vă salute ea mai întâi.

— Neville, ţipă el, închizând uşa din faţă în urma lor.

Vocea lui răsună de-a lungul tavanelor înalte şi a podelelor de marmură. Chiar şi candelabrul de deasupra lor tremura.

Un majordom apăru din spatele unei uşi de sub o scară spiralată.

— Spune-i lui Lady Harsby că au sosit şi mai mulţi oaspeţi.

— Aici sunt! se auzi o voce melodioasă, iar gazda întră în hol, bocănind cu pantofii ei cu toc.

Lady Harsby era o femeie strălucitoare, plinuţă. Bijuteriile străluceau pe degetele ei, la gât şi la urechi. Rochia îi era plină de funde de aur, iar părul – argintiu.

— Aţi ajuns, în sfârşit! Neville, spune-le lacheilor să le aducă lucrurile.

Urmară prezentările, apoi discutară mult, ceea ce îi provocă o durere puternică de cap lui Owen.

— Draga mea, oaspeţii noştri vor să se odihnească înainte de cină, spuse Lord Harsby, de parcă ar fi simţit efectul soţiei sale asupra celorlalţi. Să-i conducem către camerele lor?

— Da, da, desigur. Asta va face toată lumea, se va odihni. Îi vom vedea pe toţi la cină.

— Domnişoara Starling a sosit deja? întrebă Olivia.

Owen uitase că domnişoara care nu mai fusese la astfel de petreceri înainte urma să fie prezentă. Cu un pic de noroc, avea să-l convingă pe Averill să se ocupe de ea pe parcursul vizitei lor.

— A, da. Ea şi mama ei au sosit de dimineaţă. Marchiza şi cei doi fii arătoşi ai ei – le aruncă Oliviei şi lui Rose o privire deloc subtilă – au venit la scurt timp după aceea. Domnul Averill a sosit azi-noapte, la fel şi contele, soţia şi fiica lui.

— Contele? întrebă Olivia.

— Winthrope, spuse Lord Harsby. Dacă nu îl cunoşti, îi vei întâlni la cină. Un băiat bun. Se pricepe la cai. Şi la alte

câteva lucruri.

Îl lovi uşor pe Owen cu cotul, în caz că ar fi existat vreo îndoială privind aceste lucruri. Owen nu îl cunoştea bine pe Winthrope, dar contele avea o reputaţie de afemeiat şi beţiv.

Probabil că şi Rose ştia ceva despre el, pentru că păli şi începu să se clatine. El trecu repede lângă ea. Anabelle o susţinu din partea cealaltă. Pe Owen nu-l interesa ce anume îl distra pe conte atâta timp cât nu avea nimic de-a face cu surorile sale. Cu soţia şi cu fiica lui după el, avea să fie nevoit să se comporte civilizat.

Lord Harsby îl lovi uşor pe Owen pe spate.

— Vrei să mergi în biroul meu pentru un pahar de coniac?

Oricât de tentant ar fi sunat invitaţia, nu voia să o abandoneze pe Rose.

— Mulţumesc, dar vreau să mă sigur că surorile mele se instalează confortabil.

— Noi vom fi bine, spuse Olivia. Nu, Rose?

Ea încuviinţă din cap, încurajându-l cu privirea.

— Da, interveni şi Anabelle. Voi fi eu cu ele.

Simţindu-se în plus, Owen capitulă.

— Prea bine. Un pahar de coniac este o idee excelentă.

Poate avea să-l ajute să se relaxeze. Încă de când păşise în casa marchizei, simţise că avea să regrete că îşi adusese surorile şi pe Anabelle la petrecere, din motive pe care nu şi le putea explica.

*

Anabelle încerca să facă faţă veştii că şi contele Winthrope era acolo. Deşi inima îi bătea cu putere, reuşi să se stăpânească în timp ce Lady Harsby le conducea pe ea, pe Olivia şi pe Rose în camerele lor. Stăteau în aripa de

vest a conacului, ca domnişoara Starling şi mama ei, le informă Lady Harsby. Pregătise trei camere separate. Fiecare din ele părea micuţă, dar plăcută, şi ducea spre o sufragerie comună.

— Când am auzit că veniţi cu o însoţitoare, mi-am dat seama că apartamentul acesta este minunat, spuse Lady Harsby. Aveţi propriile camere, dar puteţi să sporovăiţi după pofta inimii aici, în sufragerie.

— Cât de drăguţ, zise Olivia cu sinceritate, iar Anabelle zâmbi în sinea ei.

Lady Harsby nu trebuia să se fi deranjat să le dea camere separate; probabil că Rose avea să se cuibărească în pat, lângă Olivia, aşa cum făcea în majoritatea nopţilor.

— Asta-i bună! Nu-i niciun efort. Gazda lor zâmbi. O voi ruga pe servitoare să vă aducă nişte băuturi uşoare. Cina va fi servită la ora opt. O să vreţi să vă odihniţi acum, ca să arătaţi nemaipomenit pentru domni, diseară.

Chicotind copilăreşte şi fluturând din degetele pline de bijuterii, Lady Harsby plecă. Anabelle o ajută pe Rose, care era peste poate de palidă, să se aşeze. Devenise vizibil supărată când auzise că Lord Winthrope era prezent, retrăind probabil ziua în care intrase în camera mamei ei şi o găsise distrându-se cu contele şi cu amanta sa. Dar Anabelle ştia asta doar pentru că îl şantajase pe conte – iar Rose habar nu avea că ea ştia.

Situaţia era încurcată.

La fel şi emoţiile lui Anabelle. Căldura din privirea lui Owen când ea ieşi din trăsură îi făcuse stomacul să se strângă. Privirea din ochii lui îi dăduse de înţeles că îi plăcuse noua ei rochie. Şi că s-ar bucura nespus să i-o scoată el însuşi.

În momentul în care pusese pe ea rochia modificată – ceea ce fusese un gest eroic în trăsura care se mişca neîncetat –, se simţise copleşită de încredere. În mod ridicol, păruse că rochia absorbise din seninătatea ducesei

şi i-o transmisese lui Anabelle.

Dacă nimeni de la petrecere nu ar fi întâlnit-o vreodată, s-ar fi simţit confortabil dându-se drept însoţitoarea fetelor şi poate chiar ar fi conversat cu ceilalţi musafiri la nevoie. Dar domnişoara Starling şi mama ei o cunoşteau pe Anabelle. Şi ştiau că nu era însoţitoare.

— Uite, spuse Olivia, intrând într-una dintre camere. Genţile noastre sunt deja aici. Iar de la ferestre putem să vedem kilometri de păduri verzi. Cât de minunat este să fim departe de oraş.

Se grăbi înapoi în sufragerie şi îşi puse mâinile în şolduri. Voi două nu vreţi să vedeţi?

Rose scuturã din cap şi îşi agită mâinile. Anabelle stătea lângă ea, iar Olivia se grăbi să treacă în partea cealaltă.

— Ce s-a întâmplat?

Deşi Anabelle ştia de ce era Rose supărată, nu putea spune.

— Păreai bine în trăsură. A fost ceva ce a spus Lady Harsby?

Olivia flutură o mână în aer.

— Nu te agita din cauza eforturilor contesei de a face pe peţitoarea. Presupun că ai observat că încearcă să ne găsească perechea cu Lord Danshire şi cu fratele lui mai mic. Dacă îşi va risipi energia îndreptând un domn spre mine, de ce nu ar putea să fie cel potrivit?

Rose zâmbi uşor, iar Anabelle încercă să o determine pe Olivia să revină la problema surorii ei.

— Doreşti să eviţi un anume oaspete pe care l-a menţionat?

Rose îşi înălţă dintr-odată capul.

— Nu înţeleg, spuse Olivia. Ştiai cine va fi aici, în afară de… Lord Winthrope?

După câteva clipe, Rose încuviinţă uşor din cap.

— Winthrope este un moşneag nevinovat, spuse

Olivia relaxată. Abia îl cunoaştem. L-am mai întâlnit la un bal, dar nu cred că l-ai mai văzut de când…

Şi îşi dădu seama.

— Ah…

Anabelle luă mâna tremurândă a lui Rose.

— Te-ar ajuta dacă ţi-aş promite să te însoţesc de fiecare dată când vei ieşi din cameră? Olivia, eu şi fratele tău putem să ne asigurăm că eşti scutită de prezenţa contelui cât mai mult posibil.

Rose trase o batistă din buzunarul şorţuleţului ei, îşi şterse nasul şi încuviinţă din cap.

— Gata, spuse Olivia. Asta a fost uşor. Acum hai să admirăm priveliştea!

Rose şi Anabelle i se alăturară; Olivia avusese dreptate – priveliştea camerei de la al doilea etaj era minunată. Dacă nu ar fi fost mulţimea de copaci, ar fi văzut tot drumul până la Canalul Mânecii.

O bătaie în uşa sufrageriei le făcu să se îndepărteze de la fereastră. Anabelle lăsă să intre o servitoare cu o tavă cu gustări şi ceai.

— Unde aţi dori să le pun, doamnă?

Anabelle clipi.

— Doamnă?

Probabil că rochia ei nouă îi ridicase statutul în ochii servitorilor.

— Pe masa de lângă divan, te rog.

— Au trecut ore bune de la prânz. Olivia turnă ceai în ceştile drăgălaşe şi le dădu şi lui Anabelle şi surorii ei. Eu vreau să mănânc un biscuit, doi şi să închid ochii puţin. Vă sugerez şi vouă, doamnelor, să faceţi la fel.

— Eu mai am câteva lucruri de făcut, spuse Anabelle.

Se uită la ceasul de pe biroul din colţul camerei şi văzu că rămăseseră trei ore până la cină.

Trei ore să despacheteze totul, să înceapă să împodobească una dintre rochiile pe care le făcea pentru

Olivia, să le ajute pe fete să se îmbrace pentru cină, să le coafeze şi să se dichisească şi ea.

Şi, cel mai important lucru, trebuia să-şi dea seama cum avea să îndure să o privească pe domnişoara Starling flirtând cu Owen şi să se stăpânească să nu-i scoată ochii. Trebuia să se gândească serios la asta.

Capitolul 20

Owen îşi frecă bărbia proaspăt rasă şi se uită înspre uşa de la salonul lui Harsby.

James Averill înclină paharul şi bău. Prietenul lui era ca un cameleon, se simţea în largul lui flecărind într-un salon opulent, luptându-se într-un ring de box jegos sau săpând într-un sit arheologic exotic.

— Relaxează-te, Huntford. O să vină curând surorile tale. Şi însoţitoarea lor. Mărturisesc că sunt nerăbdător s-o cunosc şi eu. Nu cred că te-am văzut vreodată atât de…

Îi zâmbi arogant, acelaşi nenorocit de surâs care le determina pe debutante să îşi facă vânt cu evantaiul.

— Ai grijă, Averill.

— … Zăpăcit.

O descriere potrivită – şi nu era cel mai nereuşit cuvânt pe care îl putea folosi prietenul lui.

— Rose părea tulburată când am ajuns. Vreau să văd dacă şi-a revenit.

— Ei bine, zise James, ridicând paharul spre uşă, poţi răsufla uşurat.

Rose şi Olivia intrară în încăpere, reuşind să întoarcă toate privirile în rochiile de culoare verde şi, respectiv, roz-deschis. Aveau părul strâns într-un coc şi bucle în jurul feţei, aşa cum purtau frumuseţile din sezon.

— Surorile tale arată cu adevărat…

Owen mormăi, dar nu îl lăsă pe Averill să îşi termine ideea. Se duse cu paşi mari spre surorile lui şi spre Belle şi făcu o plecăciune adâncă.

— Scuzaţi-mă, domniţelor, începu el cu o politeţe nefirească, le-aţi văzut cumva pe surorile mele şi pe însoţitoarea lor?

Olivia zâmbi larg.

— Le poţi descrie pe tinerele domniţe?

— Arată aproape la fel ca voi, numai că nu sunt aşa bine îmbrăcate. Şi sunt obişnuit să le văd cu părul împletit – se întoarse spre Anabelle şi înghiţi în sec – şi cu bonete pe cap.

În seara asta buclele castanii ale lui Anabelle, cu nuanţe de culoarea mierii, erau legate cu o fundă verde drăguţă. Rochia ei galbenă – aceeaşi pe care o purtase în după-amiaza aceasta – era cea mai simplă din încăpere, şi totuşi ieşea în evidenţă ca o floare sălbatică într-o grădină destul de banală altminteri.

Îşi luă privirea de la ea şi o întrebă pe Rose:

— Te simţi mai bine?

Ea încuviinţă cu mult curaj.

— Prea bine. Ia-mă de braţ. Ne vom învârti prin încăpere şi o să te prezint tuturor.

Deşi Rose avea o expresie senină şi păşea cu eleganţă, îl apucă de antebraţ, de parcă el stătea între ea şi o arenă plină cu lei. Pe de altă parte, Olivia părea dornică să îi cunoască pe ceilalţi invitaţi. Se uită prin încăpere, fixând cu privirea fiecare musafir de parcă era un fluture nestatornic. Căuta pe cineva. Când trase adânc aer în piept şi flutură din gene, Owen îşi dădu seama că găsise persoana. Se uită peste umăr şi îl văzu pe derbedeu. Era Averill.

Oliviei îi plăcea de *el?* Oricum era mai bine decât să fie îndrăgostită de un servitor, dar de *ce Averill?* Era cel mai

bun prieten al lui Owen, pentru numele lui Dumnezeu. Greşit. *Fusese.*

Averill făcu o plecăciune ca la carte.

— Bună seara, domniţelor.

Olivia se făcu roşie ca racul.

— Ce plăcere să te văd aici, James.

Pe când erau flăcăi, şi Olivia o copilă care abia învăţase să meargă, „James” sunase foarte fermecător pe buzele ei. Acum, Owen scrâşnea din dinţi ca o vioară stridentă.

Puse cu fermitate mâna Oliviei pe braţul lui liber şi se uită urât la Averill. Îl săgetă cu privirea.

— Le voi face cunoştinţă surorilor mele şi domnişoarei Honeycote cu toţi cei prezenţi.

— Excelent. Sunt onorat să fiu primul. Se aplecă deasupra mâinii Oliviei, apoi a lui Rose. Nu mai sunteţi deloc împieliţatele care duceau broaşte în buzunarele tunicilor.

Olivia se făcu albă ca varul la faţă.

— Păi, cred că a fost Rose. Îi plac mai mult animalele. Nu că mie mi-ar repugna. Doar cele care ţopăie sau se târăsc. Şi gândacii. Orice are mai mult de patru picioare, dacă stau bine să mă gândesc.

— N-ai deloc milă de caracatiţe? Ochii nenorociţi ai lui Averill sclipeau. Spre sora lui.

Owen îşi drese glasul. Mai bine termina cu prezentările.

— Averill, ea este domnişoara Honeycote. Însoţitoarea surorilor mele.

Olivia se încruntă.

— Anabelle e mai mult decât o însoţitoare. Este o prietenă foarte bună.

— E o plăcere să vă cunosc, domnule Averill.

— Vă asigur că plăcerea e întru totul a mea. Mi se pare nedrept că Huntford are la fiecare braţ câte o femeie

frumoasă, în timp ce ale mele sunt goale. Pot să vă însoţesc prin încăpere, domnişoară Honeycote?

Owen îşi încleştă pumnii, dorindu-şi să nu fie într-un salon cu oameni manieraţi unde încăierările nu ar fi fost văzute cu ochi buni.

— N-are nevoie de un însoţitor.

— Ba eu cred că da. Asta dacă nu ţi-a crescut un al treilea braţ între timp.

Anabelle îşi ridică ochelarii pe nasul cârn şi îl săgetă pe Owen cu privirea.

— Vă mulţumesc, domnule Averill. Voi profita bucuroasă de oferta generoasă.

Abia ţinându-şi cumpătul, Owen o porni prin încăpere, oprindu-se întâi să o salute pe Lady Danshire, o văduvă în vârstă cu o preferinţă pentru purpuriu, şi pe fiii ei iresponsabili, Danshire şi Sandleigh. Amândoi aveau ochii injectaţi şi lavalierele mototolite – ba mai şi duhneau a coniac. După ce schimbară câteva amabilităţi, Owen le duse pe surorile sale către doamna Starling şi fiica ei.

Olivia şi Rose se simţeau în largul lor în prezenţa domnişoarei Starling, dar el nu. Cât durase scurta lor conversaţie, doamna Starling reuşi să pomenească de nu mai puţin de cinci calităţi diferite pe care le avea fiica ei. Domnişoara Starling nu spuse prea multe, dar se uită la Owen cu o privire deopotrivă sfioasă şi nerăbdătoare. Îi venea să încalece un cal şi să o ia la goană în direcţia opusă.

Se mulţumi să se ducă în cealaltă parte a încăperii, unde stăteau aşezaţi pe scaune, în faţa unui cămin stins, contele de Winthrope, soţia lui şi fiica acestora. Rose îi strânse braţul mai cu putere când se apropiară de conte. Ciudat. Lui Owen nu i se părea nimic de speriat la bărbatul acela. Câteva fire unsuroase îi acopereau capul strălucitor, şi era slab, asta dacă nu puneai la socoteală burtoiul care arăta de parcă ascunsese o pisică în jiletcă.

Bătrânul conte stătea şi zâmbea larg, arătându-şi dinţii pătaţi de tutun.

— Huntford, mă bucur să vă văd pe tine şi pe surorile tale minunate.

— Winthrope. Owen înclină amabil din cap. Arătaţi amândouă foarte bine, Lady Winthrope şi Lady Margaret.

Contesa îşi făcu vânt cu evantaiul, iar fiica ei se făcu roşie ca racul.

Contele tuşi, flegma gâlgâindu-i în gâtlej.

— Margaret are şaptesprezece ani – presupun că e de-o seamă cu surorile tale.

Olivia încuviinţă scurt din cap.

— Eu am nouăsprezece, iar sora mea şaptesprezece.

Winthrope îşi trecu alene mâna prin firele de păr care îi acopereau capul.

— Rose. Un nume sfios pentru o tânără domnişoară sfioasă. Sper că nu te superi, dar ai aceiaşi ochi ca mama ta.

Mâna lui Rose tremura pe braţul lui Owen. El se uită urât la conte, cu un amestec de nedumerire şi avertisment. Ar fi trebuit să ştie că nu era indicat să pomenească despre mama lor, nici măcar în cel mai nevinovat mod, şi totuşi Owen nu putea detecta nici cea mai vagă notă de răutate. Era greu de explicat, dar avea să se asigure că Rose nu avea să rămână niciodată singură cu Winthrope – sau cu oricine altcineva. Timiditatea ei constituia un dezavantaj evident chiar şi în cele mai nevinovate împrejurări.

Când intră majordomul în cele din urmă, anunţând că cina era servită, Owen fu uşurat să-şi conducă surorile în sufragerie. Averill intră un minut mai târziu, cu Belle la braţ. Ea asculta atentă în vreme ce el flecărea despre nu ştiu ce fosilă nenorocită; Owen încercă să nu spargă piciorul paharului în pumn.

Averill stătea lângă Anabelle, prins între Lady Danshire şi Lady Harsby. Deşi niciuna nu avea fiice de

vârsta măritişului, se părea că aveau multe prietene şi rude apropiate care nu duceau lipsă.

Tot flecăreau, găsind mereu subiecte de conversaţie, în ciuda numeroaselor feluri servite la mese. Însă Owen se gândea doar la cum o ţinuse şi o sărutase pe Anabelle cu o noapte în urmă. Orele petrecute în odaia ei comodă de la han compensau durerea de cap, oboseala şi patul minuscul. Nu se mai simţise de mult atât de fericit.

Trebuia să găsească o cale să fie din nou împreună cu ea. Cât de curând.

*

Anabelle se tot agitase cu aranjarea oaspeţilor la cină. Rose avea să se simtă bine între ea şi Olivia, dar trebuia să urmeze protocolul, şi, dat fiind că Anabelle era ultima după rang, trebuia să stea cât mai departe de capul mesei.

Din fericire, domnul Averill nu era printre cei mai importanţi oaspeţi, aşa că îşi putu schimba locul, astfel că domnişoara Starling se afla acum mai aproape de Owen, iar Anabelle rămase lângă Rose.

Anabelle nu mai luase niciodată parte la o asemenea cină. Mânca din necesitate, ca să îşi hrănească trupul. Însă masa aceasta era un eveniment în sine care presupunea un număr ameţitor de feluri şi o paradă de servitori – trei nu făceau altceva decât să umple paharele de vin pe jumătate goale. Deşi mama o învăţase toate cutumele sociale şi manierele, acestea erau teribil de încâlcite, iar Anabelle abia îşi amintea ce tacâm se folosea pentru fiecare fel.

Ceilalţi musafiri o priviră cam nedumeriţi. Domnul Averill o luase la întrebări, dar reuşi să le evite cu iscusinţă; domnişoara Starling se uita urât la ea, de parcă dăduse supă pe corset. Owen o privea de parcă voia să o sărute.

Trebuia să discute cu el despre asta.

După ce fusese invizibilă atâta amar de vreme,

atenţia exagerată a străinilor de la masă o făcea să-şi dorească să se ascundă.

Deşi reuşi să rămână pe scaun, mâncă foarte puţin. Şi bău mai mult vin decât ar fi trebuit.

La desert, sufrageria era scăldată în mirosul mâncărurilor rafinate şi foarte încălzită de la nenumăratele lumânări şi de la atâţia musafiri. Când observă că şerveţelul îi alunecase din poală, se aplecă să îl ridice. Însă, când se îndreptă de spate, văzu puncte luminoase în faţa ochilor. Încăperea se învârtea ca o barcă agitată de valuri.

Apucă marginea mesei ca să se echilibreze şi clipi, văzând ca prin ceaţă că Rose îi făcea semne Oliviei. Se încruntă îngrijorată.

— Anabelle, ai nevoie de aer proaspăt? Eu şi Rose putem să ne plimbăm prin grădină cu tine.

Ce însoţitoare avea nevoie de ajutor din partea protejatelor ei?

— Eu, off…

Domnul Averill se ridică şi o trase uşor de cot.

— Lady Olivia şi Lady Rose, vă rog să rămâneţi să vă terminaţi prăjiturile. O voi însoţi eu pe domnişoara Honeycote pe terasă.

— Nu trebuie să vă deranjaţi, zise Anabelle şi se întinse după paharul cu apă, dar fu cât pe ce să îl verse.

Domnul Averill îl prinse, apoi i-l dădu de parcă era o copilă. Toate discuţiile de la masă păreau a fi încetat şi toată lumea se uita să vadă dacă avea să cadă cu faţa în perele din farfurie.

Owen se ridică şi înconjură masa pentru a se duce în spatele ei.

— Averill, stai jos. Mă ocup eu de asta.

Anabelle se supără pentru că îi zisese „asta” – de parcă era o greşeală ruşinoasă care trebuia să fie băgată sub preş şi acoperită cu un palmier în ghiveci. Însă nu îşi permitea să fie supărăcioasă – trebuia să iasă din

sufragerie. Şi asta repede.

Averill se aşează cu un zâmbet amuzat pe chip.

Owen o ajută să se ridice şi o conduse spre salon. În vreme ce o conducea grăbit pe lângă musafiri, zise:

— Vă rugăm să ne scuzaţi. Era mai puţin o rugăminte stăruitoare, şi mai degrabă un ordin. Respiră în continuare, îi şopti el, ţinând palma cu fermitate pe spatele ei.

Când ajunseră în cele din urmă pe terasă, aerul răcoros îi învălui faţa, gâtul şi pieptul. Zumzetul liniştitor şi scăzut al insectelor îi calmă nervii întinşi.

Se sprijini cu braţele de gardul din fier forjat care încadra terasa cu dale de piatră ce ducea spre grădini. Pământul de sub picioarele ei părea binecuvântat de nemişcat.

— E mult mai bine.

— Ar trebui să stai puţin jos, zise Owen şi îi arătă o băncuţă din piatră.

— Te deranjează să mergem totuşi? Mă simt de parcă am stat jos toată ziua. O plimbare mi-ar limpezi gândurile.

— Cum doreşti.

Croiala hainei lăsa să se vadă umerii lui laţi, iar negrul îi făcea ochii să pară mai verzi. Călărise aproape două zile, iar pielea îi era aurie acum şi putea trece drept un pirat atrăgător – dacă hainele nu ar fi fost opera lui Weston.

Ea luă braţul care i se oferise, şi o porniră pe poteca pietruită, străjuiţi de tufişurile atât de înalte, că păreau ziduri de frunze. Multitudinea de stele şi semiluna – mult mai strălucitoare aici decât în oraş – răspândeau peste tot o lumină prielnică.

— Te simţi mai bine?

Pe faţă i se citea îngrijorarea.

— Mă simt doar ruşinată. Îmi pare rău că am făcut atâta tam-tam.

El zâmbi şi ridică din umeri.

— A adăugat o notă de entuziasm unei cine altminteri

destul de plictisitoare.

Inima îi bubui în piept când auzi asta. În timpul cinei, domnişoara Starling păruse captivată de fiecare cuvânt pe care îl rostea el. Anabelle era fericită în sinea ei că lui Owen nu i se păruse aşa interesantă.

— Nu-mi place s-o las pe Rose de una singură, zise ea.

— Olivia şi Averill sunt cu ea. Eşti oficial liberă de contract.

O luă de mână şi îşi împreună degetele cu ale ei, făcându-i măruntaiele să se agite. Înainte să se piardă complet cu firea, trebuia să discute cu el despre Rose.

— Ai observat că Rose se simte foarte nelalocul ei în prezenţa lui Lord Winthrope?

Sprâncenele lui negre se uniră.

— S-a tulburat când a aflat că era acolo. De ce să se simtă prost în prezenţa lui? Nu e vreun model de virtute, dar Rose nici nu-l cunoaşte prea bine.

Anabelle se strădui să-şi stăpânească tremurul. Contele era probabil vinovat de schimbarea bruscă în comportamentul lui Rose de acum doi ani. Era limpede că, stând aşa aproape de el, îşi amintea tot felul de lucruri dureroase din trecut. Orice proces de vindecare putea fi compromis. Îşi dorea să îi poată spune lui Owen ce ştia. I s-ar părea şi lui totul limpede… schimbarea dispoziţiei lui Rose, plecarea mamei lui, sinuciderea tatălui.

Dar nu putea.

Contele o plătise să îi păstreze secretul. Onoarea o împiedica să spună adevărul.

Sub un gard acoperit cu viţă-de-vie, Owen o trase spre el.

— Ştii cât de minunat arăţi în seara asta?

Anabelle înghiţi în sec. Deşi nu purta rochia de mătase a domnişoarei Starling, bijuteriile scumpe şi nu vedea perfect, îl avea pe Owen doar pentru ea. Pentru

moment.

— Îţi mulţumesc.

— Belle, vreau să petrec mai mult timp cu tine.

Ea se împotrivi dorinţei de a i se arunca în braţe.

— Asta ce vrea să însemne mai exact?

El îi ridică mâna şi îşi lipi buzele de dosul palmei ei, reuşind să îi risipească şi ultimele reţineri cu respiraţia sa caldă şi umedă.

— Ţin la tine. Nu vreau să flirtezi cu Averill. Sau cu oricine altcineva.

— Dar nu flirtam cu domnul…

— Ştiu. El se întinse şi o sărută pe gât. Vreau mai mult… din tine.

Când el îşi plimbă limba pe pavilionul urechii ei şi o apucă de fund, ea închise ochii. Mâinile lui se întindeau peste rochia ei şi în jos pe braţe, de parcă voia să îi revendice fiecare părticică din corp. Dorinţa fierbinte şi puternică o răscoli, lăsând-o cu o ameţeală plăcută.

— Vino cu mine, îi zise el.

O rugăminte şi o promisiune.

— Unde?

— O să te duc într-un loc unde să fim singuri – fără să putem fi descoperiţi.

Deşi fusese pe cale să capituleze, ultimele lui cuvinte o dezmeticiră. Făcu un pas mic înapoi.

— Şi dacă *suntem* descoperiţi?

— Nu voi lăsa să se întâmple una ca asta, zise el, întinzându-se după un lujer care atârna în dreptul cefei ei.

Ea îi puse o palmă pe piept cu fermitate şi îşi îndreptă braţul, punând mai multă distanţă între ei.

— Şi dacă s-ar întâmpla una ca asta? Deodată îşi dorea foarte mult să ştie răspunsul. Voia să fie cu ea, nu îşi dorea s-o vadă cu alt bărbat – asta înţelegea. Dar nu o curta făţiş. Dacă erau descoperiţi într-o situaţie compromiţătoare, reputaţia ei avea să fie ruinată pe vecie.

Asta dacă el nu dorea să…

Încruntându-se, o apucă de mâini şi i le prinse într-ale lui.

— Ştiu ce rişti. Vom fi foarte atenţi. Nimeni nu va bănui că e ceva între noi. Ai încredere în mine!

Când se uita în ochii lui frumoşi, îi era uşor să ignore semnalele de alarmă din minte. Gura lui se strâmbă într-un zâmbet pervers, îşi apăsă şoldurile de ale ei şi îi permise să-i simtă dorinţa. Era deja umedă între picioare şi ştia că Owen putea ostoi dorinţa dacă se cobora acolo. Putea să o atingă până când se zvârcolea de dorinţă, să o chinuiască până când avea să vadă o lumină albă şi caldă. Chiar ar fi reuşit să o facă să creadă că era singura femeie la care avea să ţină vreodată.

— Nu pot fi cu tine. Era la fel de sigură de asta cum era şi de faptul că cizmuliţele ei nu se potriveau cu o rochie înfoiată de bal. Era un adevăr absolut şi categoric.

— Poftim? De ce nu?

„Pentru că te iubesc prea mult ca să mă mulţumesc cu firimituri.” Un suspin mai că îi aduse lacrimi în ochi, şi îşi dori să nu fie aşa laşă.

— Mi-e greu să-ţi explic.

El îi cuprinse faţa în mâini cu o blândeţe care o făcu să i se înmoaie genunchii.

— Încearcă, iubirea mea.

Cuvântul de alint, spus pe un ton atât de firesc, îi făcu inima să se strângă. *Nu* îi putea spune adevărul – că dorea mai mult de la el decât o serie de întâlniri pasagere. Avea şi ea mândrie. Odată ce revenea la viaţa ei obişnuită, era singurul lucru care îi rămânea.

Era o prostie din partea ei să se aştepte să aibă mai mult decât o idilă secretă cu Owen, dar inima ei prostuţă nu părea să priceapă în ce situaţie disperată se afla. Aşa că se agăţă de motivele evidente, cele logice pentru el.

— Nu pot risca să ne vadă cineva. Mi-aş pierde slujba

la magazinul de haine. Mi-aş face de ruşine mama şi sora.

Owen răsuflă zgomotos şi îşi trecu mâinile prin păr.

— Orice lucru cu adevărat valoros implică nişte riscuri. Belle… — vocea i se sparse când îi rosti numele –, între noi e ceva deosebit. Ca o eclipsă de soare, totul din lumile noastre este aliniat, căci ne-am întâlnit sub podul acela blestemat din Hyde Park. Iar acum, că suntem împreună, nu vreau să te las să-mi scapi.

— Şi mie mi-e greu, recunoscu ea. Gâtul i se strânse de parcă avea un ştreang în jurul lui. Dar m-am hotărât. Risc prea mult. Cinstea, traiul, renumele familiei mele…

„Inima.”

El se uită fix la ea preţ de câteva secunde îngrozitoare, timp în care părea că se împotriveşte deciziei ei, iar Anabelle recunoscu clipa aceea îngrozitoare când el cedă. Umerii i se lăsară, iar atmosfera dintre ei deveni tensionată şi tristă.

— A fost foarte egoist din partea mea să-ţi cer să îţi asumi un asemenea risc. Îmi pare rău! Se uită în jos şi îşi încrucişă braţele. Dar te doresc, Anabelle. Aşa va fi mereu. Şi totuşi, îţi respect dorinţa, aşa că nu voi mai insista şi n-o să-ţi mai fac avansuri. Îţi promit!

Ea voia să strige că nu vorbise serios, că s-ar mulţumi cu orice bucăţică din el pe care era dispus să i-o ofere.

— Cred că aşa e cel mai bine.

— În regulă, zise el pe un ton posomorât.

Anabelle detesta stângăcia ce se instală deodată între ei. Mai bine ne-am întoarce spre casă. Dacă mai stau un minut cu tine, s-ar putea să-mi încalc promisiunea exact în noaptea în care am făcut-o.

Merseră unul lângă altul spre terasă, fără să se atingă. Aşa era cel mai bine, într-adevăr. Dar, gândindu-se că era posibil să nu mai vorbească niciodată între patru ochi, Anabelle îşi dădu seama că trebuia să îi spună ce însemnase pentru ea, trebuia să-şi ia rămas-bun.

La balustrada din fier forjat se opri şi se uită la el. Întunericul îi îndulcea trăsăturile şi îi masca intensitatea obişnuită, ceea ce o făcu să rostească mai cu uşurinţă:

— Mulţumesc mult că mi-ai dat o şansă şi că ai avut încredere în mine să am grijă de surorile tale. Prietenia lor este mai mult decât merit. Şi îţi sunt recunoscătoare că ai văzut în mine mai mult decât o simplă croitoreasă.

El înşfăcă balustrada şi se uită în jos la ea cu un zâmbet trist.

— Îţi mulţumesc că m-ai ajutat să-mi înţeleg surorile şi că le-ai făcut fericite. Dacă mi-ai fi spus cu o lună în urmă că Rose va merge de bunăvoie la o petrecere, n-aş fi crezut nici în ruptul capului. Şi îţi sunt recunoscător că ai văzut în mine mai mult decât un duce.

Nasul o înţepa de parcă îi venea să plângă.

— Cu plăcere.

Rămaseră în tăcere în vreme ce Anabelle încerca din răsputeri să îşi revină.

— Ar trebui să intrăm.

Owen încuviinţă din cap şi traversară încetişor terasa, intrând în salonul puternic luminat. Anabelle se duse spre surorile lui Owen.

— Vai, slavă cerului! strigă Olivia. Cum te simţi, Anabelle?

— Bine, mulţumesc. Scuze dacă v-aţi făcut griji.

— Nu fi prostuţă, draga mea, cloncăni Lady Harsby. Leşinul face parte din viaţă. Eu, una, am leşinat de două ori în ultimele două săptămâni.

Domnişoara Starling, care se dusese sfioasă spre Owen de când intrase, bombăni în barbă:

— Poate ar trebui să încerce un corset mai mare.

— Ce drăguţ din partea ducelui că te-a salvat, îi zise Lady Harsby lui Anabelle, însă din tonul ei se deducea că acea sarcină i se părea sub demnitatea lui.

— Într-adevăr, îi răspunse ea. Vă mulţumesc,

Excelenţă.

— Mă bucur că v-am putut fi de ajutor, domnişoară Honeycote. Vorbea cu o asemenea răceală, încât nimeni nu ar fi bănuit că, în urmă cu câteva minute, îi dezmierda urechea. Doamnelor, vă rog să mă scuzaţi, dar mă voi alătura domnilor.

— Sunt în sala de biliard, zise Lady Harsby. Sper că soţul meu nu pune prea mult patos. Ştiţi, nu prea se pricepe. Dar, sinceră să fiu, nu ştiu la ce e foarte bun, adăugă ea şi izbucni într-un hohot de râs în vreme ce el îi mulţumea şi părăsea încăperea.

Olivia căscă zgomotos şi i se adresă lui Lady Harsby:

— Mă scuzaţi, dar eu şi Rose suntem ostenite după această cină minunată. Ar fi groaznic de nepoliticos dacă ne-am duce devreme la culcare?

— Sigur că nu, dragele mele. Lady Harsby le zâmbi tensionat. O să ne distrăm pe cinste mâine, nu, domnişoarelor?

Femeile încuviinţară în cor, dar cu jumătate de gură.

Recunoscătoare că avea o scuză să plece înainte să înceapă ghicitorile, Anabelle le însoţi pe Olivia şi Rose în apartamentul lor minunat. Imediat ce Anabelle închise uşa după ele, Olivia o întrebă:

— Ce s-a întâmplat la cină? Sigur te simţi mai bine?

Anabelle se cufundă într-un fotoliu, simţindu-se groaznic.

— Pur şi simplu mi-era foarte cald. Dar odată ieşită din salon, mi-am revenit imediat. Zâmbi ca să le liniştească. Olivia, nu mi-am dat seama că eşti aşa ostenită. Să-ţi fac patul?

— Doamne, nu! Am minţit că sunt obosită ca să termin cartea. Am ajuns aproape de sfârşit. Şi mi-am dat seama că Rose voia puţină linişte şi singurătate.

Rose încuviinţă cu putere din cap. Anabelle ridică din sprâncene înspre Olivia.

— Sigur domnii s-ar fi întors de la şarade. Nu voiai să mai stai şi să discuţi cu domnul Averill?

Olivia îşi încrucişă mâinile la piept de parcă era în extaz.

— Ba *sigur* că voiam. Dar domnişoara Starling mi-a zis să fac pe sfioasa şi să mă abţin să îi tot ies în cale – un lucru care domnilor li se pare foarte sâcâitor.

Ciudat. Domnişoara Starling nu păruse să-şi urmeze propriul sfat când era pe urmele lui Owen.

— Ce noroc pe mine că-mi dă sfaturi, continuă Olivia. Când am vorbit după cină, am recunoscut că îmi place de James, şi a părut surprinsă. Avea impresia că ţin la altcineva.

Lui Anabelle i se ridică părul la ceafă. Conversaţia se apropiase periculos de mult de biletul ei prin care cerea bani. Owen nu avea să pomenească nimănui despre tentativa ei de şantaj, cu atât mai puţin domnişoarei Starling. Sau poate da? Dacă ar şti, domnişoara Starling ar profita, cu siguranţă, pentru a le da de veste Oliviei şi lui Rose de ticăloşia ei, şi amândouă ar fi distruse. Ar detesta-o pe Anabelle. Şi ea nu le-ar învinovăţi.

I se puse un nod în gât. Dacă planul ei era dat în vileag, avea să-şi piardă două bune prietene cât ai zice peşte.

— Mai bine te ajut să te dezbraci de rochie ca să poţi citi relaxată.

— O idee nemaipomenită, zise Olivia, ridicându-şi braţul ca Anabelle să-i poată desface şireturile. Ai auzit toate complimentele pe care le-am primit? Le-au plăcut la nebunie rochiile noastre. Am vrut să spun că tu eşti creatoarea, dar nu eram sigură că doreai să ştie toată lumea că tu le-ai făcut. Până la urmă, ai fost ridicată la rang de însoţitoare.

— Nu vreau să ascund ce fac sau cine sunt. Sunt deopotrivă cusătorească şi croitorească, însoţitoare şi

prietenă. Mândră de toate aceste roluri.

Rose se duse grăbită spre Anabelle şi o îmbrăţişă cu putere.

— A fost o zi foarte grea pentru toate, nu? zise Anabelle trăgându-şi nasul. Să termin cu Olivia, apoi te ajut şi pe tine.

O jumătate de oră mai târziu, Olivia şi Rose erau aşezate confortabil într-unul dintre dormitoare. De pe canapeaua din sufrageria alăturată, Anabelle o auzea pe Olivia citind cu voce tare, cu entuziasmul ei obişnuit. Fetele o invitară să li se alăture, dar Anabelle avea multe de făcut înainte să adoarmă.

Trebuia să aleagă şi să modifice altă rochie veche a ducesei pe care să o poarte a doua zi. După ce purtase astăzi rochia galbenă drăguţă, detesta gândul de a reveni la cele închise la culoare şi aspre.

Însă mai important era să facă repede cele şase rochii pe care le avea de terminat pentru Olivia şi Rose. Doar atunci putea să părăsească reşedinţa lui Owen, să adune rămăşiţele din viaţa ei şi să meargă mai departe.

Aştepta acea zi cu nerăbdare.

Capitolul 21

Nap[10]: *(1) Partea ridicată a unui material, ca, de pildă, a catifelei. (2) Pui de somn: lucrul de care ai nevoie după o noapte lungă în urma unei activităţi ilegale sau infame.*

În următoarele patru zile de la petrecere, Owen îi respectă dorinţa lui Anabelle şi nu o mai căută.

Iar ăsta era, probabil, lucrul cel mai greu şi mai altruist pe care *nu* îl făcuse niciodată.

---

10 Termen care înseamnă şi „puf dar şi „a trage un pui de somn”. În limba română nu există un cuvânt similar, (n.tr.)

Cu fiecare zi ce trecea era mai încrezătoare, mai frumoasă. Juca rolul însoţitoarei la perfecţie, ţinându-le atent sub supraveghere pe Rose şi pe Olivia în timp ce abătea atenţia de la ea însăşi. La picnicul din acea după-amiază, sporovăise cu femeile mai în vârstă, adusese băuturi şi evantaie şi încercase să se facă una cu tufele. Dar Owen o remarcase.

Şi nu fusese singurul.

— E tare ciudat, nu-i aşa? începu domnişoara Starling.

Se ţinea de mâneca hainei lui în vreme ce mergeau pe o cărare care o lua pe marginea lacului şi apoi şerpuia printr-o serie de temple în miniatură. Făcea paşi îngrozitor de mici. Dacă Owen calculase bine, dacă aveau să înainteze în acelaşi ritm, urma să se întoarcă la picnic în toamna lui 1820.

— Domnişoara Honeycote stă cu noi la masă de parcă este o doamnă nobilă şi bine-crescută. Dar e departe de a fi o doamnă, Huntford. Acum două luni îmi tivea rochia.

Owen numără până la trei, se opri brusc şi se uită la ea.

— Sună de parcă mi-ai pune la îndoială alegerea de a o face însoţitoare pentru surorile mele.

Domnişoara Starling îşi dădu pe spate câteva şuviţe din părul blond. Owen îşi zise că era frumoasă, trebuia să recunoască asta, dar într-un fel rece şi calculat.

— Doar îţi sugerez că ar trebui să afli mai multe despre această misterioasă domnişoară Honeycote. Siguranţa surorilor tale e în mâinile ei. Ştii ceva de trecutul sau despre familia ei?

El se uită urât la ea şi rămase tăcut preţ de câteva secunde.

— Destule.

Domnişoara Starling sărea coarda.

— Atunci sunt sigură că ştii cel mai bine, zise şi îşi ţuguie buzele. Am sentimentul că ascunde ceva.

— Nu facem toţi asta? o provocă el.

Ochii ei albaştri se făcură mai mari.

— Eu, una, n-am nimic de ascuns. Dacă vrei să ştii ceva despre mine, trebuie doar să mă întrebi.

Se uită la el nerăbdătoare, dar lui nu îi veni nicio întrebare arzătoare în minte. Nu legată de ea.

— Poate te-ar interesa nişte bârfe pe care le-am auzit, continuă ea pe un ton calm.

Un fior de groază îi trecu pe şira spinării. Bârfele o făcuseră pe mama lui să plece şi pe tatăl lui să se sinucidă, la care se mai adăugase şi un bilet prin care i se cereau bani. O întrebă pe cel mai dezinteresat ton de care era în stare:

— Bârfe?

— Legate de Olivia şi de Rose.

Se opri din nou brusc şi ridică dintr-o sprânceană.

Spre cinstea ei, domnişoara Starling nu se intimidă.

— Ieri, pe când surorile tale erau acolo în barcă alături de Lord Danshire, zise şi arătă spre lac, fratele lui a zis că surorilor tale, deşi încântătoare, le lipseşte graţia şi purtarea unei contese.

Owen mormăi. I-ar face mare plăcere să-l arunce în lac pe Danshire, alături de fratele său idiot.

De parcă îi citise gândurile, domnişoara Starling îi atinse braţul şi zise:

— Dacă te enervezi, nu vei face decât să înrăutăţeşti lucrurile. Nu-i poţi forţa pe acei domni să le accepte pe surorile tale.

Nu putea? Îi vedea cu ochii minţii pe acei cretini păşind pe malul lacului cu hainele lor scumpe înverzite de la alge şi cu cizmele lor de preţ pline de mâl…

— Bănuiesc că nu.

— Însă nici nu le poţi cumpăra bunăvoinţa. Bănuiesc că ai cheltuit o mică avere pe serviciile exclusiviste de croitorie ale domnişoarei Honeycote. Şi cu ce s-au ales

surorile tale? Garderoba de invidiat pe care o au e inutilă din cauza prieteniei ciudate cu croitoreasa. Cu cât vor petrece mai mult timp cu ea, cu atât lumea va cleveti mai abitir.

Owen clocotea de furie.

— Surorile mele sunt fericite.

Domnişoara Starling ţâţâi.

— Sărmanele nu ştiu ce e bine pentru ele. Acum văd că surorile tale sunt cu adevărat acceptate de lumea bună. Adică în împrejurările potrivite. Influenţa mi-e limitată deocamdată, dar…

Owen ştia ce voia să spună. Putea să le ajute pe surorile lui – *le-ar ajuta* – dacă devenea soţia lui. De obicei nu suporta oamenii care încercau să îl manipuleze, dar domnişoara Starling era o femeie vicleană chitită să devină ducesă de Huntford. I-ar fi admirat hotărârea neclintită – dacă n-ar fi fost el însuşi scopul ambiţiilor ei.

Era vremea să se însoare. Bănuia că trebuia să fie măcar un pic entuziasmat, dar nu reuşea. Dacă se putea însura cu cineva ca Anabelle… Dar asta nu era, din păcate, posibil.

Mai bine ar lua de soţie pe cineva care să-i poată ajuta surorile. Domnişoara Starling avea calităţile necesare, şi jumătate din lumea bună părea să îi considere deja logodiţi. Avea să-i ceară probabil mâna.

Dar nu încă.

Nu aici, în prezenţa lui Anabelle. Nu putea să îi facă una ca asta. Nici lui.

— Huntford?

Domnişoara Starling bătu din picior şi îl trase spre ruinele false de pe malul abrupt al lacului. Coloanele năruite pitoresc şi pajiştea impecabilă care înconjura toată construcţia stranie îi lăsau un gust amar. Ce sens avea să se ridice o clădire care părea veche? Şi ce rost avea să o pună pe o pajişte perfect îngrijită? Oare o ruină adevărată

n-ar fi avut buruieni prin jur, pentru numele lui Dumnezeu?

Puţine lucruri din lumea lui erau autentice şi adevărate.

— Ar trebui să ne întoarcem la picnic, zise el.

— Voiam doar să mai văd împrejurimile un pic. Îşi puse palma cu îndrăzneală pe pieptul lui. Eşti îngrijorat că reputaţia mea va fi pătată dacă stăm câteva minute printre ruine?

— Desigur că mă preocupă reputaţia ta. Şi aş vrea să mă asigur că surorile mele sunt bine.

Îi oferi braţul, dar ea şi-l îndoi pe al ei.

— Îmi răspunzi la o întrebare? îl întrebă ea.

— Dacă pot.

— Sunt nesăbuită dacă-mi descurajez alţi peţitori? Îmi pierd vremea cu tine?

— Ai pus, de fapt, două întrebări.

Ochii ei albaştri se îngustară până când ajunseră două fante.

— Merit nişte răspunsuri.

Owen se uită de-a lungul apei lacului care strălucea înspre punctele de culoare care se mişcau în spate şi în faţă de-a lungul pajiştii. Punctul albastru-deschis nemişcat de la marginea grupului era Anabelle, care îi încuraja surorile în vreme ce acestea jucau crichet. Încercase să o convingă să joace şi ea, dar îl refuzase, spunându-i că nu s-ar cuveni. Pentru o însoţitoare.

— Aştept, Huntford.

El înghiţi în sec şi făcu efortul de-a se uita la ea.

— Răspunsurile sunt nu şi… nu, zise el, chinuindu-se să îngaime cuvintele, pentru că simţea un nod în gâtlej.

*

După cina din acea seară, toţi musafirii se strânseră în salon ca să asculte muzică. Câteva tinere domnişoare – şi

unele nu prea tinere – au fost rugate să interpreteze la pian şi să cânte. Anabelle zâmbea forţat şi aplauda politicos după fiecare număr. Păru însă încântată când îşi dădu seama că Rose se pricepea destul de bine să cânte la pian. Când se pusese pe bancheta de la pian în faţa tuturor şi o acompaniase pe Olivia la câteva balade mai sprintene, inima lui Anabelle începuse să bată mai tare de admiraţie şi de mirare.

Owen, care stătea între domnişoara Starling şi mama ei, arătase foarte nefericit în timpul primelor piese, dar, când le auzi pe surorile sale, se aplecă vrăjit în faţă – şi păru suficient de mândru cât să-şi desfacă un nasture de la jiletcă.

Anabelle îi zâmbi, neputând să îşi ţină bucuria în frâu.

Îi zâmbi şi el.

Simţea furnicături în tot trupul.

În timp ce ea şi Owen stăteau rigizi într-un salon ticsit cu doamne şi domni de viţă nobilă, ea îşi închipui cum plutesc sufletele lor prin încăpere, într-o armonie perfectă cu muzica, contopindu-se la un nivel mai înalt. Se simţea aproape de el în acel moment, de parcă s-ar fi îmbrăţişat, şi pielea lui s-ar fi atins de a ei. Intensitatea fiorilor ce-o străbăteau era înspăimântătoare, făcând-o să roşească din vârful capului până în scobitura gâtului. Cât de mult îi ducea dorul…

Owen înghiţi în sec, iar ochii lui verzi luară culoarea unei mări agitate. O dorea şi el.

Ce nesăbuită fusese crezând că distanţa faţă de Owen avea să îl îndepărteze din inima ei. Chiar dacă nu stăteau de vorbă, atâta vreme cât era în aceeaşi casă cu ea, era conştientă de fiecare mişcare a lui sau chiar de fiecare gând.

Era un chin să fie aşa aproape de el, dar totuşi să nu fie *cu* el.

Cu toate astea în minte, stătuse trează până târziu în

ultimele câteva nopţi. Trebuia să termine de împodobit rochiile înainte de terminarea petrecerii. Mai avea doar două – rochiile pentru balul de debut al lui Rose. Aveau să fie creaţiile cele mai uluitoare ale lui Anabelle, mai spectaculoase decât visaseră vreodată Olivia şi Rose.

Când Anabelle şi fetele se retraseră în cele din urmă în odăile lor în acea seară, le ajută să se pregătească de culcare. Olivia era cea mai entuziasmată după momentul lor de mai devreme.

— Se uita James la mine când cântam?

— Bineînţeles că da, o asigură Anabelle, sperând că era adevărat. Se uitase numai la Owen. Toată lumea a fost impresionată de voi două.

— Nu-mi pasă de toată lumea, zise Olivia cu insolenţă. Doar de James. L-ai auzit vorbind despre călătoria în Egipt? Ştie atât de multe despre ţara aia, iar eu aproape nimic – doar că acolo sunt piramidele alea prăfuite unde se ţin morţii. Trebuie să-mi cumpăr o carte şi să aflu mai multe, ca să pot purta conversaţii inteligente pe subiectul ăsta.

Rose dădu aprobator din cap, iar Olivia turui despre domnul Averill, analizându-i fiecare aplecare a capului, fiecare comentariu rostit cu nonşalanţă. Se băgă în cele din urmă în pat căscând. Rose stătea întinsă de-a lungul cuverturii, lângă ea, citind o carte de poezii.

Anabelle le atârnă rochiile într-un mic şifonier, apoi se duse la fereastră şi dădu în lături draperiile grele. Atingând cu vârful degetului sticla răcoroasă, trasă la întâmplare drumul picăturilor de ploaie care se prelingeau pe partea cealaltă.

— Plouă de ore întregi, zise Olivia. Mâine o să mergem prin noroaie până-n sat.

Anabelle lăsă draperia să cadă şi îşi petrecu un braţ pe după un stâlp al patului.

— Îmi place răpăitul calm al ploii noaptea.

— Ar trebui să te culci devreme, îi zise Olivia. Iartă-mă

că-ţi spun asta, dar arăţi destul de obosită.

În ciuda sfârşelii care îi făcea membrele grele şi greu de coordonat, Anabelle avea treabă.

— Nu voi sta prea mult, minţi ea.

— A, munceşti la rochiile de bal, nu? strigă Olivia. Crezi c-am putea să tragem cu ochiul?

Anabelle râse.

— Nu, nu se poate. Nu le veţi mai vedea până când fiecare podoabă nu e la locul ei şi fiecare aţă nu a fost aranjată.

— Eşti peste măsură de crudă!

— Da. Ai grijă ce zici, sau o să acopăr corsajul rochiei cu o duzină de pene de struţ. Îşi duse un deget la bărbie, de parcă se gândea la ceva. Nu crezi că domnul Averill e alergic, nu?

Rose râse – un sunet minunat. Olivia aruncă în direcţia lui Anabelle o pernă decorativă, pe care aceasta o evită cu uşurinţă. După toate bătăile cu perne avute cu Daph, Anabelle avea antrenament.

— Mai aveţi nevoie de ceva până plec? întrebă Anabelle.

Olivia îşi trase cuvertura până la bărbie, puse capul pe pernă şi zâmbi.

— Nu, mulţumesc. Vreau să închid ochii şi să visez un anumit avocat arătos.

Rose, care îşi făcea o coadă groasă din părul castaniu strălucitor, îşi dădu ochii peste cap şi scutură din cap.

Anabelle chicoti, le ură noapte bună şi se duse spre dormitorul ei. Îi scrise un bilet scurt lui Daphne, având grijă să nu-şi dezvăluie tristeţea. În schimb, întrebă de mama lor şi îi scrise cât de fericită era să se întoarcă în curând acasă.

După ce termină scrisoarea, închise uşa care dădea spre apartament. Voia să mai pună cristale pe mânecile rochiei Oliviei, şi ar fi crezut-o în stare să umble de colo-colo pe lângă uşă ca să tragă cu ochiul.

Anabelle de-abia aştepta să vadă expresia de pe chipul Oliviei şi al lui Rose când avea să le arate rochiile terminate.

Urma să fie o zi plină de bucurie… şi de tristeţe, pentru că aveau să-şi ia rămas-bun.

După aceea, poate urmau să-şi mai scrie ocazional sau să discute în magazinul de rochii al doamnei Smallwood, dar nu aveau să o poată vizita şi nici să socializeze. Deşi diferenţa de rang nu reprezenta un impediment, avea să sufere prea mult la vederea Oliviei şi a lui Rose.

I-ar aminti de Owen şi de viaţa pe care ar fi putut-o avea dacă ar fi fost mai mult ca domnişoara Starling. Dacă mama ei nu ar fi provenit dintr-o familie obişnuită – sau dacă bunicii lui Anabelle din partea tatălui ar fi putut trece peste originile umile ale nurorii lor –, Anabelle poate ar fi fost crescută ca o adevărată lady. Şi-ar fi petrecut verile în tihnă la reşedinţa de vară a bunicului ei şi s-ar fi afişat într-o rochie albă minunată când împlinea şaisprezece ani. Dar cel mai bine ar fi fost că ar fi putut să coasă din plăcere – nu pentru că trebuia să pună de-ale gurii pe masă, pentru familie.

Ce gânduri stupide şi fără noimă. Şi i se învălmăşiră în minte, chinuind-o, până la primele ore ale dimineţii.

Capitolul 22

Rose Sherbourne ascultă respiraţia egală şi liniştită a surorii sale. Probabil că deja îl visa pe James. Rose o invidia într-un fel. Olivia, care îşi epuiza toată energia în timpul zilei, adormea mereu la scurt timp după ce punea capul pe pernă. Rose se întorcea pe toate părţile, chinuită de

îndoieli.

Dar măcar fiecare noapte o aducea mai aproape de revederea lui Charles. Aveau să ajungă într-o săptămână la conacul Huntford. Aveau să fie din nou împreună. Inima îi sălta în piept.

Până atunci putea să îi dea o mână de ajutor Oliviei. Având grijă să nu mişte salteaua, se dădu jos din pat şi îşi puse halatul. Merse tiptil prin dormitor şi intră în salon, unde nu găsi pe nimeni. Poate că Anabelle o ascultase pe Olivia şi se dusese să se culce devreme. Nu, de sub uşă strălucea o lumină slabă. Probabil lucra la rochiile de bal.

Rose ridică mâna să bată la uşa lui Anabelle, dar ezită. Trebuia doar să se ducă la biblioteca lui Lord Harsby. Bărbatul le spusese fetelor că puteau lua toate volumele prăfuite pe care le voiau, împrumutaseră deja mai multe cărţi din colecţia lui, iar Rose ştia cu precizie unde erau jurnalele de călătorie. I-ar fi uşor să înapoieze volumul de poezie împrumutat şi să aleagă pentru Olivia o carte sau două despre Egiptul Antic.

Petrecerea însemna o săptămână de noutăţi pentru Rose, şi, în ciuda sentimentului îngrozitor că avea să se întâmple ceva rău când auzise de contele de Winthrope, nu se petrecuse nimic. Contele fusese extrem de civilizat toată săptămâna, demonstrând cât îşi iubeşte soţia şi fiica, Margaret.

Trecuse atâta vreme de la acea noapte îngrozitoare când Rose intrase în odaia mamei. Câteodată se întreba dacă îşi imaginase acea scenă sordidă cu mintea ei bogată de adolescentă.

Dar, o dată la câteva luni, se trezea în toiul nopţii strângând cearşaful în pumn. Când avea coşmaruri, retrăia fiecare detaliu îngrozitor: pielea albă şi lăsată de pe piept a contelui care strălucea de sudoare; capul amantei sale în poală; mama ei care stătea întinsă în timp ce contele îi frământa sânii. Imaginea era cu atât mai şocantă cu cât

Rose o considerase pe mama ei o doamnă desăvârşită. Nu o mai văzuse niciodată cu părul despletit. Atmosfera era încărcată de mirosurile lor trupeşti. Şi bineînţeles că nu auziseră când Rose bătuse uşor la uşă – dormitorul răsuna de gemete şi de răgete primitive, cum numai animalele sălbatice puteau să scoată.

Însă cea mai sinistră parte a visului era când mama ei întorcea capul, deschidea ochii cu pleoape grele şi o săgeta pe Rose cu privirea. Pe faţa mamei apăreau panica, negarea şi ura de sine într-o succesiune rapidă. Ştia cu siguranţă că nu avea cum să îşi explice comportamentul. Înainte să încerce, Rose deja fugea. Părăsise casa şi moşia, şi tot fugea, de parcă asta ar fi putut să şteargă scena aceea îngrozitoare din mintea ei şi poate să o distrugă cu desăvârşire.

Pe mama ei şi-o amintea cel mai bine. Avuseseră parte şi de momente mai fericite – plimbări în parc, îngheţată la Gunter şi patinat pe râu. Dar acele amintiri erau lipsite de culoare şi vagi, de parcă le vedea printr-un văl. Nu, cea mai puternică amintire pe care o avea Rose legată de mama ei era din acea noapte îngrozitoare.

Ultima oară când o văzuse.

Rose scutură din cap ca să îşi limpezească gândurile şi trase adânc aer în piept. Nu mai era de mult o fetişcană naivă, ci o femeie, şi sosise vremea să facă faţă adevărului. Viaţa era uneori urâtă şi neplăcută. Dar nu trebuia să zăbovească asupra acelor clipe.

În schimb, se gândi cât de încântată avea să fie Olivia să găsească lângă pat a doua zi o carte despre ceva ce-i plăcea tare mult lui James – Egiptul Antic.

Rose îşi luă încetişor papucii, strânse cartea de poezie la piept şi se îndreptă spre bibliotecă. Pe coridor era întuneric; un sfeşnic abia pâlpâia pe o măsuţă în capul scărilor. Luă sfeşnicul şi coborî tiptil, încântată că toţi din casă păreau să doarmă.

Ar fi fost... penibil să dea nas în nas cu cineva când era singură. Ar fi salutat-o politicos, ea ar fi murmurat ceva neinteligibil, ar fi zâmbit şi ar fi înclinat din cap.

Când se rupsese brusc de lume, cu peste doi ani în urmă, îi îngrijorase peste măsură pe Olivia şi pe Owen, şi regreta că îşi făcuseră griji din pricina ei. Dar ceva înlăuntrul ei se frânsese în acea noapte.

Îşi amintea vag că fusese o fată fericită şi împlinită. Uneori, în vreun vis, era purtată într-un loc în care râdea cu Olivia şi cu Owen, îl îmbrăţişa pe tatăl ei şi cânta la pian pentru mama. Dar amintirile erau înceţoşate şi distorsionate – de parcă se uita la reflexia ei într-un lac tulbure şi agitat.

Încă nu ştia cum să intre din nou în viaţa reală. Uneori, când se simţea calmă şi liniştită, nu avea nicio îndoială că era doar o chestiune de timp până avea să umple golurile şi să fie din nou persoana de dinainte. Alteori i se părea că nu avea să repare niciodată ce fusese stricat, mai ales că nici tata şi nici mama nu mai erau acolo ca să o ajute.

Intră în camera de la etajul al doilea, trăgând în piept mirosul de praf caracteristic tuturor bibliotecilor respectabile. Colecţia lui Lord Harsby era impresionantă, iar încăperea era frumos decorată – covoarele groase parcă te îmbiau să calci desculţ, iar fotoliile somptuoase te ademeneau să le încerci pernuţele moi.

Ghidurile de călătorie stăteau aliniate riguros, ca nişte soldaţi, pe un raft de jos, gata să fie luate. Îi fu uşor să găsească câteva despre faraoni şi mumii. Le puse sub braţ şi se duse spre biblioteca mare unde erau volumele cu poezie. Înapoie cartea pe care o citise şi luă o alta – una de Donne[11], îmbrăcată în piele elegantă.

---

11 John Donne (1572-1631) a fost un poet englez, cel mai important reprezentant al şcolii metafizice, renumit predicator al secolului al XVII-lea. (n.tr.)

Ilustraţiile complexe şi durerea sufletească o captivară, şi, până să îşi dea seama, se aşezase într-un fotoliu, îşi dăduse jos papucii şi îşi pusese picioarele sub ea. Când şi când, ploaia torenţială se lovea de ferestre din cauza vântului puternic şi fulgerele luminau totul. Dacă erai atent, puteai să zăreşti comorile din acea cameră. Minutarul pendulei se roti o dată sau poate de două ori. Rose savură calmul şi liniştea care lipseau cu desăvârşire pe timp de zi.

Însă, în cele din urmă, ochii îi clipeau în semn de protest. Îi închise – doar o clipă. Se odihnea un pic, apoi avea să termine pagina şi să se furişeze înapoi în pat.

Dar fotoliul era aşa confortabil, iar somnul atât de seducător… Fu trezită însă de o gâdilătură pe ceafă. Îşi trecu mâna de-a lungul gâtului, dar senzaţia persista. O ignoră.

Dar, când tunetul făcu ferestrele să zăngănească, deschise ochii şi se ridică în capul oaselor.

Lord Winthrope se apleca deasupra ei, respiraţia lui caldă şi îngrozitoare atingându-i chipul.

Un ţipăt i se ridică în gât şi rămase acolo. Se lipi de spătarul fotoliului şi îşi strânse halatul. Cartea de poezie îi căzu din poală şi răsună când se izbi de podea.

— Eşti ca mama ta. Vorbele parcă îi şfichiuiau pielea. Izbitor de frumoasă şi distantă. Dar, sub exteriorul arogant, se află o femeie pusă pe… lucruri necuviincioase.

O apucă de gât, exercitând presiune asupra traheii. Avea înspăimântător de puţin aer.

Tremurând, scutură din cap. Nu o cunoştea. Nu era *deloc* ca mama ei.

— O, dar aşa e. Şi ea a opus rezistenţă la început. Odată ce am introdus-o în tainele plăcerilor mai sofisticate – se frecă între picioare nu se mai sătura. Ne-ai văzut în noaptea aceea, nu-i aşa?

Ea se uita în gol, refuzând să-i dea vreun indiciu

asupra adevărului. Insă inima îi bătea nebuneşte în piept. Iar el ştia.

— Maică-ta şi-a făcut griji că o să-i spui lui taică-tău despre noi. Ce idee ridicolă! Pufni şi arătă spre volumul de poezie de pe covor, aflat la picioarele ei. Citeşti despre sex, când, de fapt, ar trebui să încerci pe pielea ta. Nu eşti curioasă să ştii de ce fac oamenii atâta tam-tam pe marginea acestui subiect?

Scârba şi presiunea exercitată asupra gâtului o făcură să se înece.

— Ai multe de învăţat, fată dragă.

Vena de pe gât îi pulsa nebuneşte sub palmele lui lipicioase. Ardea de nerăbdare să-i tragă un picior, dar nu putea risca să îl enerveze cât timp se afla în poziţia aceea vulnerabilă. Lovea în braţul fotoliului cu pumnul, sperând cu disperare că un servitor rătăcit avea să audă şi să vină să vadă ce se întâmpla, dar pe holul din faţa bibliotecii era întuneric şi nu se auzea nicio mişcare.

Se umplu pe dată de frustrare. O fată normală ar fi ţipat şi ar fi trezit pe toată lumea.

Blestemată să-i fie vocea care o părăsise. Şi blestemată să fie slăbiciunea nenorocită care o împiedica să şi-o revendice.

Lord Winthrope râmjea cu o poftă nedisimulată şi o ţintuia în fotoliu, lipind-o de spătar. Se apropie mai mult, iar romul din respiraţia lui îi înţepă ochii.

Nu avea să fie o victimă a acestei greşeli groteşti numite om. Îşi luă inima în dinţi, deschise gura, trase cât mai adânc aer în piept şi…

Nimic.

Încercă iar. Inspiră din nou şi se strădui să scoată un scâncet, un ţipăt, un murmur de protest. Orice care să dea de ştire cuiva de situaţia disperată în care se găsea.

Însă, cu traheea blocată, singurul sunet pe care reuşea să-l scoată era un icnet slab – de-a dreptul inutil.

Vai, de ce nu o rugase pe Anabelle să o însoţească? Lacrimile îi înţepau ochii.

Winthrope ridică o sprânceană şi îi zâmbi arogant.

— Cred că ţi-e foarte greu să fii mută. Tot felul de gânduri îţi trec prin căpşorul ăla drăguţ, dar nu poţi decât să gesticulezi primitiv, ca o maimuţă. Aş putea să-mi fac de cap cu tine. De parcă voia să demonstreze că vorbea serios, îşi vârî o mână sub halatul ei şi înşfăcă o bucată de pijama. Ea auzi cum materialul se sfâşia şi simţi un curent de aer rece pe umeri şi pe braţ.

„Opreşte-te!” îl implora din priviri, dar el nu se uita în ochii ei. Privirea lui pofticioasă era fixată asupra pielii expuse şi în jos.

— Cred că o să-ţi ofer prima lecţie. Se numeşte „Cum să-ţi satisfaci bărbatul”. Dacă îi spui cuiva de întâlnirea noastră şi te foloseşti de gesturile tale ciudate şi de privirea ta demnă de milă, o să creadă că eşti nebună. Chiar dacă te-ar înţelege frate-tău şi soră-ta, ceea ce mă îndoiesc, nu m-ar crede în veci capabil de un asemenea comportament reprobabil. Râse cu cruzime. Nu ştiu adevărul nici măcar pe jumătate!

Cu o mână pe gât, îi apucă sânii, strângând dureros de tare. Ea încercă să îl azvârle de pe ea, dar zvârcolirile ei îl incitau şi mai mult. Îşi împinse şoldurile spre ea, iar erecţia o împunse în burtă. Lui Rose îi veni să vomite.

Dacă Charles ar fi fost aici, i-ar fi frânt gâtul contelui. Dar nu era, aşa că trebuia să reziste. Nu putea să îl lase să o violeze. Nu fără să lupte.

El se năpusti asupra ei, trecându-şi limba peste dinţi ca un lup lacom.

Ea se întinse orbeşte înspre masa de lângă fotoliu. Dărâmă un mic ornament, care căzu pe covor fără să facă nici cel mai mic zgomot. Contele o strânse şi mai tare de gât, şi Rose începu să vadă câteva puncte luminoase ca semnalele de avertizare de pe prora unei nave.

Se întinse din nou înspre masă şi de această dată apucă baza sfeşnicului pe care îl adusese cu ea. Era destul de greu, iar marginile de metal erau ascuţite. Era singura ei şansă de scăpare aşa că, dacă nu acţiona rapid, întunericul avea să o învăluie. Înşfăcă micul mâner de fier şi îl lovi cu toată puterea în cap pe conte.

Capitolul 23

Needle[12]: *(1) Un instrument ascuţit şi subţire folosit pentru trecerea aţei prin material. (2) A sâcâi sau a tachina, ca în exemplul: Moştenitoarea insensibilă o tachina pe croitoreasă pentru că avea haine demodate.*

— Trezeşte-te!

Tonul Oliviei îi făcu lui Anabelle părul de pe ceafă să se ridice. Deschise ochii şi bâjbâi după ochelarii de pe noptieră. După ce şi-i puse pe nas, se uită la ceas. Era abia şapte dimineaţa – foarte devreme pentru Olivia.

— S-a întâmplat ceva?

— N-o găsesc pe Rose.

Anabelle dădu la o parte cuvertura şi se întinse după halat.

— A dormit cu tine în cameră noaptea trecută?

— Nu cred. Nu era acolo când m-am trezit, aşa că am verificat celălalt dormitor.

Anabelle o urmă pe Olivia, care intră în respectiva odaie şi arătă spre patul făcut.

— N-a dormit nimeni aici. Anabelle, am o presimţire groaznică.

---

12 Termen care înseamnă şi „ac", dar şi „a necăji, a aţâţa". în limba română nu există un cuvânt similar, (n.tr.)

Şi ea, dar zâmbi liniştitor, spera ea, o luă de umeri pe Olivia şi o strânse puţin.

— Sunt sigură că nu s-a dus departe. Poate s-a trezit înfometată şi a coborât să ia micul dejun. Sau să ia o gură de aer proaspăt.

— Nu cred. Olivia o trase pe Anabelle de mână în dormitorul ei. Uite, halatul şi papucii au dispărut.

— Poate s-a schimbat în cealaltă odaie. Dar teoria se nărui când verificară rapid şifonierul. Fiecare dintre cele două duzini de rochii pe care Rose le adusese pentru petrecere erau atârnate acolo, la fel ca noaptea trecută. Unde naiba putea să se ducă în cămaşă de noapte? Din câte ştii, Rose se perindă în somn prin casă?

— Niciodată. Olivia îşi muşcă buza de jos. Trebuie să-l trezim pe Owen. El va şti ce-i de făcut. O porni spre uşă, dar Anabelle o apucă de încheietură.

— Nu încă. Hai să ne schimbăm repejor şi să verificăm câteva încăperi. Dacă n-o găsim în următorul sfert de oră, îi dăm de ştire fratelui tău.

Îşi trase fiecare câte o rochie de dimineaţă şi se încălţară amândouă la repezeală, apoi o zbughiră din apartament fără să se sinchisească să-şi mai fixeze cozile în sus. Coborâră pe scările de serviciu până în camera unde se servea micul dejun, aproape doborând la pământ o servitoare de la etaj care ducea o carafă cu apă.

— Te-ai întâlnit cu Lady Rose în dimineaţa asta?

— Nu, coniţă, zise servitoarea. Dar câţiva dintre cei ce se trezesc devreme sunt deja la micul dejun.

— Mulţumesc. Anabelle aşteptă ca servitoarea să plece şi apoi îi şopti Oliviei: Vezi? Poate că Rose a împrumutat o rochie de-a ta şi a coborât la masă.

Ochii Oliviei se luminară de speranţă. Însă, când ajunseră în sala unde se servea micul dejun, singurul de acolo era domnul Averill, care stătea citind ziarul, cu o ceaşcă aburindă de cafea în faţă. Olivia se înroşi toată.

— Bună dimineaţa, James, făcu ea. Rose a fost cumva pe aici?

Bărbatul se ridică şi, deşi i se măriră puţin ochii când văzu că se îmbrăcaseră neglijent, făcu o plecăciune politicoasă.

— N-am avut plăcerea de a fi în compania ei. Dar sper să mă pot bucura de prezenţa voastră.

Olivia făcu un pas spre el.

— Ar fi…

— Îmi pare rău, dar suntem doar în trecere, zise Anabelle, împingând-o pe Olivia în hol.

— Cu siguranţă am părut nepoliticoase, zise Olivia îngrijorată. Dacă Rose ne joacă vreun renghi, n-o să fiu deloc amuzată.

— Nu cred c-ar face una ca asta.

Pe Olivia o cuprinseră remuşcările.

— Nici eu. Hai să-l găsim pe Owen.

Lui Anabelle i se strânse stomacul.

— Bănuiesc că ar fi cazul.

În vreme ce se grăbeau să ajungă sus, Anabelle se uită prin toate uşile deschise şi pe la toate colţurile, sperând să vadă cu coada ochiului o şuviţă din părul arămiu al lui Rose sau cămaşa albă de noapte. De fiecare dată era dezamăgită.

Odată ajunse la uşa dormitorului lui Owen, Olivia bătu şi se întoarse spre Anabelle.

— Lasă-mă pe mine să vorbesc.

Ea încuviinţă, recunoscătoare că nu îi revenea ei această sarcină.

Owen deschise puţin uşa şi se uită atent la ele. Avea ochii cârpiţi de somn şi părul mai dezordonat ca de obicei.

— Olivia? Belle… adică domnişoară Honeycote?

Prea îngrijorată de veştile pe care trebuia să i le dea pentru a observa scăparea, Olivia zise:

— Rose a dispărut.

— Poftim? Fir-ar să fie! Aşteptaţi aici.

Trânti uşa. Se auziră zgomote şi înjurături în barbă de cealaltă parte a uşii până o deschise din nou. Cu cămaşa nebăgată în pantaloni şi fără lavalieră, o apucă grăbit pe hol, punând întrebări neîncetat. Olivia răspunse la ele cât de bine se pricepu; însă niciunul dintre răspunsuri nu îl mulţumi.

Când ajunseră pe palierul de la etajul întâi, se uită direct la Anabelle, în ochii verzi citindu-i-se frica pentru ceea ce i s-ar fi putut întâmpla lui Rose.

— Cum de ai permis una ca asta? Am avut încredere în tine să fii cu ochii pe ea. Şi acum îmi spui că a dispărut?

Ea închise ochii şi îşi reţinu un suspin. Îşi pusese şi ea aceleaşi întrebări de când se trezise în această dimineaţă.

Owen îşi frecă tâmplele. Trebuia să se gândească.

Rose păruse a se simţi foarte bine seara trecută. Chiar fericită. Nu îi stătea deloc în fire să dispară şi să nu spună nimănui unde se ducea. Olivia era cea impulsivă, cu o fire deschisă şi cu idei radicale în legătură cu servitorii, nu-i aşa?

Puse o mână pe umărul Oliviei.

— Când ai văzut-o ultima oară?

— Citea lângă mine în pat seara trecută. Era îmbrăcată de culcare.

— Despre ce vorbeaţi?

Olivia se trăgea de capătul cosiţei lungi şi castanii.

— Nu-mi amintesc.

— Despre Egipt. Anabelle făcu un pas în faţă. Ziceam că ar fi bine să aflăm mai multe despre Egiptul Antic.

Buzele Oliviei formară un „O”.

— Aşa e. Despre asta discutam.

— Să mergem la bibliotecă! Părea un loc sigur, dar dacă Rose se întinsese după o carte şi un raft se prăbuşise peste ea sau îi căzuse ceva în cap? Owen mergea repede, iar Olivia şi Anabelle făcură un efort să ţină pasul cu el.

Coti, apoi împinse uşa grea cu lambriuri de la bibliotecă, fiindu-i pe jumătate teamă că Rose era acolo şi pe jumătate că nu avea să fie. La prima vedere, totul părea în regulă. Şirurile lungi de cărţi erau neatinse, nicio piesă de mobilier răsturnată. Însă, în loc să se simtă uşurat, se lupta cu un val de panică. Unde naiba putea să fie sora lui?

— Uită-te la asta! Anabelle se aplecă lângă un raft în stânga ferestrei imense din cameră. El veni şi se puse pe vine lângă ea.

Aici îşi pune Lord Harsby volumele despre civilizaţiile antice. Arătă înspre câteva goluri din şirul aranjat de cărţi.

— A fost aici, zise Owen. Se uită la faţa sumbră a lui Anabelle şi îşi dădu seama că suferă probabil la fel de mult ca el. O s-o găsim. Am fost un mitocan mai devreme. Nu-i vina ta.

Ea încuviinţă din cap, dar îndoiala îi înceţoşa privirea. Avea el să o facă să înţeleagă, mai târziu. După ce o găsea pe Rose.

Olivia cercetă cotoarele cărţilor dintr-un raft de pe peretele opus, scoase un volum dintr-un set şi îl răsfoi.

— Asta este cartea de poezie pe care o citea noaptea trecută. Sunt sigură.

Owen se plimbă prin încăpere ca să cerceteze cartea şi…

Scârţ.

Covorul era moale sub picioarele lui, însă talpa pantofului prinsese ceva. Se opri, se puse pe vine în faţa fotoliului şi găsi o bucăţică de sticlă – mai multe, odată ce se uită mai cu atenţie – strălucind în lumina soarelui.

Apoi culorile covorului îi atraseră atenţia. Deşi firele erau mai degrabă albe şi albastre, în dreptul fotoliului se zăreau nişte pete rubinii. Înghiţi nodul greu ce i se pusese în gât.

„Doamne, te rog, nu!”

Owen căută şi alte cioburi şi se rugă să nu mai

găsească urme de sânge. Şi nu mai găsi.

Dar sub scaun era o pereche de papuci de damă. Când îi ridică, Olivia icni. Nu mai trebuia să întrebe dacă erau ai lui Rose.

— Am găsit câteva cioburi pe covor. Nu spuse nimic despre petele de sânge. Am nevoie de ajutorul lui James.

— L-am văzut cu puţină vreme în urmă în sala unde se serveşte micul dejun, zise Olivia. Să mă duc după el?

— Te rog, dar nu mai spune nimănui deocamdată.

James era singurul de aici în care avea încredere deplină. Cineva din casă ştia ce se întâmplase cu Rose noaptea trecută. Şi, dacă acea persoană îi făcuse rău, avea să plătească gestul cu viaţa.

Olivia ieşi repede din cameră, lăsându-l singur cu Anabelle.

— Îmi pare aşa rău, îi zise ea.

Voia să o ia în braţe şi să îi spună că totul avea să fie bine. Dar nu era convins.

— Să mai căutăm prin încăpere altceva ce ne-ar fi putut scăpa.

Anabelle încuviinţă din cap, se duse la fereastră şi dădu la o parte draperiile grele.

— Geamurile sunt intacte şi fereastra e închisă. Nu cred că a dispărut cineva pe aici.

Ceva argintiu sclipea la picioarele ei, abia vizibil sub perdele. Owen veni într-acolo şi ridică un sfeşnic de la podea. Învelişul din sticlă era spart, şi cioburi ascuţite ieşeau de la bază.

— Vai de mine, icni Anabelle. De ce ar vrea cineva să-i facă rău lui Rose?

— Nu ştiu. Dar era fix lucrul de care se temuse Owen de când sora lui se retrăsese în carapace. Tăcerea nu doar atrăgea atenţia asupra ei, ci o făcea şi o pradă uşoară.

— Owen, îi zise Anabelle încetişor, e ceva ce am…

Olivia şi James intrară într-un suflet în odaie; orice

fusese Anabelle pe cale să-i spună îi încremeni pe buze.

După ce discută cu James, Owen hotărî că era bine să se despartă şi să caute prin toate zonele din casă destinate publicului, cu ochii în patru după ceva suspect. Olivia şi James aveau să se ducă în aripa de vest, iar Anabelle şi el în cea de est, urmând a se înapoia la bibliotecă într-o jumătate de oră. Dacă nu o găseau pe Rose până atunci, aveau să îşi anunţe gazda şi să ceară ajutorul musafirilor, cu care să formeze echipe de căutare.

James şi Olivia plecară. Dornic să înceapă şi el căutarea, Owen se întoarse spre Anabelle. Ea era în genunchi pe covor, lângă petele rubinii.

— E sânge, nu?

El încuviinţă, iar ea se făcu albă ca varul la faţă. Groaza pe care i-o vedea o oglindea pe a lui.

Se îndreptară unul spre altul cu forţa valurilor care se izbesc la mal. O luă în braţe, savurând senzaţia capului ei pe pieptul lui şi perfecţiunea apropierii lor. Deşi îi era cu siguranţă la fel de teamă ca lui, îşi ridică privirea şi se uită direct în ochii lui.

— O s-o găsim, zise ea.

Asta credea şi el. Dar spera să nu ajungă prea târziu.

— Să mergem!

*

Anabelle îl apucă pe Owen de încheietură pe când el se pregătea să plece.

— Ştiu ceva.

El o privi, vizibil nedumerit.

— În legătură cu Rose.

— Ce anume?

Ea tresări la auzul tonului său poruncitor.

— Nu-i aşa simplu. Promisese să păstreze secretul lui Lord Winthrope şi acceptase bani în schimb. Dacă dezvăluia

secretul era ca şi cum ar fi furat, dar, dacă informaţia îi ajuta să o găsească pe Rose, alegerea era simplă. Trebuia să spună ce ştia. Era un lucru îngrozitor pe care să i-l zici cuiva, şi trebuia să procedeze cu tact. Dar nu avea timp. Ca pentru a-i aminti acest lucru, Owen se plimba de colo-colo pe covorul pătat de sânge.

Ea continuă şi îşi drese glasul.

— În urmă cu doi ani şi jumătate, la ultima petrecere dată de părinţii tăi, cred că Rose a văzut ceva ce a făcut-o să fugă. Ăsta ar fi motivul schimbării drastice de comportament.

Owen o înşfăcă de braţ, o puse pe canapea şi se aşeză lângă ea.

— Spune-mi!

— Într-o zi la doamna Smallwood am auzit-o pe amanta lui Lord Winthrope vorbind despre aventura lor.

— Asta ce are a face cu Rose?

Anabelle înghiţi în sec. Nu avea cum să îndulcească adevărul.

— Contele avea o idilă şi cu mama ta.

Owen mârâi.

— Nu e niciun secret că mama nu i-a fost credincioasă tatei. Nu am vrut să aflu niciodată cine sunt amanţii – sunt sigur că au fost mulţi. Nu-mi pasă cu cine s-a îmbârligat, deşi, acum, că ştiu, Winthrope a decăzut în ochii mei. Se presupunea că era prieten cu tata.

Îmi pare rău, zise Anabelle. Potrivit spuselor amantei contelui, cineva a intrat peste ei în timpul petrecerii şi i-a prins în pat împreună.

Privirea lui Owen se limpezi când înţelese.

— Crezi că a fost Rose?

— Da. Deşi nu pot fi sigură.

— Te porţi ca şi cum ai avea mai multe să-mi spui.

— Da. Simţea cum un val de căldură îi cuprindea gâtul şi îşi dorea să-l poată scuti de asta. În acea zi, când Rose a

intrat în dormitor, contele şi amanta nu erau singuri. Mai era şi mama ta cu ei.

Owen se uită drept înainte, iar pe faţă nu i se citi nicio emoţie.

— Rose era doar o fetiţă.

Lui Anabelle i se rupea inima de durere.

— Ştiu.

Se ridică şi începu să se plimbe nervos străduindu-se să asimileze dezvăluirea pe care ea tocmai i-o făcuse.

— S-a îngrozit atât de tare, că a fugit.

— Aşa cred.

— Tace ca să se apere, într-un fel. Owen îşi frecă fruntea, trecând în revistă faptele. Astfel, nu trebuie să vorbească despre acea zi… nu trebuie să spună ce a văzut.

— De aia era aşa agitată când a aflat că Lord Winthrope e invitat aici, zise Anabelle. Încerca să uite trecutul, dar, de fiecare dată când îl vedea pe conte, nu avea cum să fugă de adevăr.

El se întoarse spre ea şi o arătă acuzator cu degetul.

— Ştiai, şi ai ţinut totul secret faţă de mine.

Anabelle simţea furnicături în nas.

— Trebuia. Am făcut… o promisiune.

— Cui, mai exact?

Forţa întrebării o făcu să se dea înapoi.

— Lui Lord Winthrope.

Owen clipi şi scutură din cap. Când vorbi, nu mai era furios, în schimb, vocea îi era plină de neîncredere şi de durere.

— Ai stors bani de la conte. Ai minţit.

— Da.

Rostise cuvântul scurt cu un firicel de voce. Şi totuşi, acest cuvânt ameninţa să distrugă încrederea precară pe care o clădiseră.

— De ce? Ai fi putut să-mi spui adevărul.

— Dacă ţi-aş fi spus că am mai luat bani de la oameni

ca să le păstrez secretele…

El pufni.

— De câte ori s-a mai întâmplat, Anabelle?

— De trei ori. Nu înţelegi? Ştiam că vei pune mai multe întrebări. Oricât de stupid ţi s-ar părea, aveam un soi de cod ai onoarei care mă împiedica să spun…

— Ce prostii îndrugi! Vorbea încet şi pe un ton plat, iar ochii îi aruncau văpăi de furie. Ai avut de ales. Mândria ta nenorocită era mai importantă pentru tine decât sora mea, mai importantă decât *noi.*

— Nu-i adevărat, zise ea cu voce gâtuită. O ador pe Rose. Şi… ţin enorm la tine. Dar am făcut o promisiune. Suna fals chiar şi pentru ea. Şi ţi-am spus acum.

— Mi-ai spus. Oftă dezgustat şi se uită la petele stacojii de pe covor. Dar ai aşteptat prea mult.

Înainte să îi poată răspunde, se întoarse şi plecă într-un suflet din încăpere. Anabelle se ţinea după el. Trebuia să poată face ceva, să repare răul făcut.

— Averill! strigă Owen.

Domnul Averill şi Olivia veniră în fugă pe coridor, cu respiraţia întretăiată.

— Aţi găsit ceva? întrebă el.

— Nu, izbucni Owen. Dar trebuie să vorbesc cu Winthrope.

L-ai văzut?

— În sala pentru micul dejun. E acolo cu Lord Harsby.

— Olivia şi Anabelle, voi rămâneţi aici. Dacă îşi dădu careva seama că folosise numele ei de botez, atunci nu schiţară niciun gest. Vino cu mine, îi spuse domnului Averill.

Anabelle se uita neputincioasă cum bărbaţii se îndreptau glonţ spre sala cu pricina. Olivia îşi puse mâinile în şold.

— De ce ne-a poruncit să rămânem aici? N-am de gând să stau cu mâinile în sân în vreme ce sora mea e dispărută.

O zbughi pe coridor, iar Anabelle o urmă. Când se apropiară de sala pentru micul dejun, Olivia se întoarse spre Anabelle şi îşi duse un deget spre buze. Rămaseră pe hol, ascultând cu atenţie.

— Bună dimineaţa, duce, zise Lord Harsby.

— Într-adevăr, e o dimineaţă reuşită, adăugă fericit contele.

— Nu, replică Owen. Nu e deloc.

— Te rog spune-mi ce s-a întâmplat, îl rugă contele îngrijorat.

— Unde-i sora mea?

— Doamne, Dumnezeule, omule, vociferă Lord Winthrope. N-am nici cea mai vagă idee. Despre care soră e vorba?

Un zăngănit de argintărie care cădea şi porţelanuri care se spărgeau le făcură pe Olivia şi pe Anabelle să tresară; se uitară cu coada ochiului prin deschizătura uşii şi văzură că Owen, care era cu spatele la ele, se întinsese peste masă, îl înşfăcase pe conte de reverele hainei şi îl trântise pe masa unde se servea micul dejun. Haina îi era pătată de ouă şi de gem, iar faţa îi era de un purpuriu îngrozitor.

Contele se zvârcolea în zadar în strânsoarea lui Owen.

— Cum îndrăzneşti? Dă-mi drumul imediat!

Lord Harsby era în picioare, cu mâinile ridicate.

— Huntford, oricare ar fi problema, hai să o discutăm liniştiţi, ca între gentlemeni?

Owen ignoră ambele rugăminţi şi decise să-l zguduie pe Lord Winthrope, făcând să zăngănească mai multe farfurii şi să se spargă câteva pahare.

— Ce s-a întâmplat în bibliotecă noaptea trecută?

Contele îşi linse buzele. Fruntea lui era plină de sudoare.

— Nimic, vorbesc serios. A fost o mică neînţelegere. Dar nu s-a întâmplat nimic rău, te asigur.

— Îţi sugerez să-mi spui ce s-a întâmplat, zise Owen, până nu scot totul de la tine cu candelabrul ăla.

— Bine, bine, icni contele. Îţi spun. M-am dus în bibliotecă ieri-seară târziu şi am găsit-o acolo pe sora ta, Lady Rose, care stătea şi citea. Am încercat să fac un pic de conversaţie, să fiu politicos, dar nu e ca şi cum ar putea să spună ceva…

Owen îi întoarse reverele hainei bărbatului mai în vârstă până când tuşea şi icnea după aer.

— Ai grijă, Winthrope! Ce s-a întâmplat după aia?

— Nimic. Era limpede că nu voia să-i ţin companie, aşa că am lăsat-o în bibliotecă.

— De unde ai tăietura aia urâtă de deasupra urechii?

— A, aia. Contele râse nervos. O am de ieri de la grajduri. M-am aplecat să verific şaua şi, când m-am ridicat, m-am lovit la cap. Tare neîndemânatic am fost.

— Mincinos afurisit ce eşti! Owen abia îşi putea ţine furia în frâu. Faţa îi era la câţiva centimetri de a contelui, şi fiecare muşchi al trupului zvâcnea de parcă era gata oricând de atac. A avut loc o altercaţie în bibliotecă.

— Winthrope, e adevărat?

Lord Harsby ocoli masa ca să ajungă lângă Owen. Se uită la Anabelle şi la Olivia, dar nu le făcu semn să plece.

Contele închise o clipă ochii. Când îi deschise, oftă şi zise:

— Da, da. Aşa e. Dar *eu* am fost cel rănit. Ea mi-a dat cu un sfeşnic în cap. Lovitura m-a făcut să leşin. Când mi-am revenit, ea dispăruse. Am bănuit că s-a întors în camera ei.

— Sora mea nu e violentă. O să aflu ce ai făcut ca s-o provoci şi apoi o să ne duelăm.

Fără niciun avertisment, Owen îi dădu drumul bărbatului. Ajunse cu faţa într-o farfurie cu peşte afumat.

Merita ceva mult mai îngrozitor.

Nu că Anabelle fusese mult mai brează. Dacă i-ar fi

spus lui Owen adevărul mai înainte, l-ar fi confruntat pe Winthrope, şi contele s-ar fi ţinut departe de Rose.

Înainte, Owen o ignorase. Acum îi dăduse un motiv să o urască. Simpla idee îi făcea stomacul să se strângă şi mâinile să îi tremure. Trebuia să îl ajute să o găsească pe Rose şi să se roage să nu fie rănită.

După aceea, Anabelle avea să-şi împacheteze lucrurile şi să-şi ia pentru totdeauna rămas-bun de la Owen şi de la surorile lui. Deja le provocase prea multă suferinţă.

Capitolul 24

Lord Harsby îl apucă pe Owen de umăr.

— Personalul meu îţi stă la dispoziţie. Doar spune-mi de ce ai nevoie, şi dorinţa-ţi va fi îndeplinită.

Owen îşi şterse palmele de haină. După ce îl sugrumase pe Winthrope, simţea nevoie să îşi cureţe mâinile. Se întoarse spre conte, care se zvârcolea pe masă, şi zise:

— Să-l însoţească cineva până în cameră şi să se asigure că rămâne acolo.

— Permiteţi-mi, zise Averill pe un ton sec.

Să încerce Winthrope să i se împotrivească! Averill de-abia aştepta o scuză să îi tragă un pumn în faţă depravatului ăluia nenorocit.

— Toţi cei care pot să ajute la căutarea lui Rose ar trebui să se strângă în salon în zece minute, zise Owen.

— Desigur, îl aprobă Harsby.

Îi aruncă o privire dezgustată lui Winthrope şi se duse într-un suflet pe coridor, să discute cu majordomul lui.

Owen făcu repede un calcul în minte. Dacă echipele de căutare plecau în curând, aveau la dispoziţie douăsprezece ore de lumină. Doamne, spera să o găsească

pe Rose înainte de căderea nopţii. Când se gândi că Winthrope o atacase şi că ea fusese probabil extrem de îngrozită, i se sui sângele la cap.

Blestemat să fie Winthrope, dar şi maică-sa, care era la fel de vinovată cum era şi contele cel depravat.

— Owen, putem să te ajutăm.

Se întoarse, surprins să o vadă pe Olivia în spatele lui. Anabelle era lângă ea, palidă, dar sfidătoare, parcă dorind să îl provoace să o trimită la ea în odaie.

Nu avea cum să facă una ca asta.

Vai, ce furios era pe ea. După tot ce fusese între ei, ţinuse un secret. Un lucru perfid care îi otrăvise familia încetul cu încetul. Nu avea să o ierte niciodată pentru aşa ceva, oricât de chinuită de remuşcări era ea.

Dar înţelegea că voia să facă ceva, să contribuie în vreun fel. Ar fi luat-o razna dacă ar fi trebuit să stea nepăsător în timp ce o persoană la care ţinea era în primejdie. Mai ales că avea nevoie de cât mai mulţi ochi, urechi şi mâini.

— Bine, zise el. Ajutaţi-mă să strâng oaspeţii şi servitorii în salon.

Lui Anabelle i se lăsară umerii în semn de uşurare.

— Suntem sigure că Rose încă mai poartă cămaşă de noapte şi halat. Din moment ce avea papucii în bibliotecă, probabil e desculţă. O să aduc o pătură şi o pereche de pantofi pe care să le avem în timpul căutării.

Owen încuviinţă din cap. Căldură, pantofi – bărbaţii nu se gândeau la astfel de lucruri. Cel puţin nu el.

— Poate se ascunde undeva prin casă, zise Olivia cu scepticism.

Doamne, aşa spera şi el.

— O să pun câţiva oameni să verifice fiecare cameră şi să scotocească fiecare colţişor.

Dar instinctul îi spunea că Rose fugise – că voia să fie cât mai departe posibil de contele lubric.

Pe când mergea grăbit către salon, în minte i se contură un plan. Femeile să cerceteze fiecare încăpere din casă, grădinile şi împrejurimile, iar câte doi bărbaţi să o ia călare în direcţii diferite. Moşia lui Harsby era întinsă, aşa că suprafeţele de cercetat erau foarte extinse.

Fără papuci şi haine potrivite, Rose nu avea cum să fi ajuns prea departe. Însă nici nu avea cum să fie foarte protejată de intemperii. Strânse pumnii şi merse mai repede. „Rose, rezistă. Vin la tine*

*

Anabelle se aşeză lângă Olivia în salon, ascultând cu atenţie instrucţiunile pe care le dădea Owen oaspeţilor îngrijoraţi. Femeile mai în vârstă puneau întrebări şi şuşoteau, în timp ce domnişoara Starling şi Margaret, fiica lui Lord Winthrope, ridicau cu trufie din sprâncene. Bineînţeles că Margaret nu avea habar că tatăl ei era implicat în dispariţia lui Rose. Dacă ar fi ştiut, măcar s-ar fi prefăcut îngrijorată. Bărbaţii aveau mine grave, dar păreau destul de entuziasmaţi că se ivise prilejul să facă pe eroii dacă erau ei cei e are o găseau pe Rose. Sau poate erau recunoscători că aveau o scuză să evite vânătoarea de potârnichi a treia zi la rând.

Anabelle nu mai putea îndura atâta vorbărie. Încercă să reziste imboldului de a o zbughi din casă şi de a o căuta disperată pe Rose după fiecare tufiş, copac sau sculptură. Şi Olivia dădea din picior de parcă ardea de nerăbdare să înceapă să *facă* ceva concret. Din fericire, nu era genul care să se isterizeze. Panica nu ar fi ajutat la nimic.

Anabelle avea un maldăr în poală – învelise o pereche de cizme de ale lui Rose într-o pătură uşoară pe care o legase cu sfoară. După ce primiră cu toţii ordine, Anabelle se ridică. Celelalte femei formară grupuri şi îşi împărţiră etajele şi aripile casei, dar ea rămase cu Olivia.

— Sunt suficiente femei care să cerceteze casa. Eu vreau să caut afară.

— Şi eu. Olivia îşi legase coada în jurul capului şi o fixase cu ace. Anabelle îi pusese un şal uşor în jurul umerilor. Din nefericire, nu am învăţat niciodată să călăresc. Va trebui să o iau la pas.

— Ai putea să călăreşti cu mine, se oferi Olivia.

— Nu. Răspunsul tranşant al lui Owen, care nu admitea nicio replică, le sperie.

— Bine, zise Olivia înţepată. Eu şi Anabelle vom merge împreună pe jos.

Cu toate acestea, Owen le blocă drumul când se hotărâră să plece.

— Tu – Owen arătă spre Olivia – o să-ţi iei iapa şi vei călări cu James. O să-i arăţi cărările pe unde te-ai mai plimbat pe jos sau călare cu Rose. Tu – înclină capul spre Anabelle – vei merge cu mine călare. Vino!

Plecă grăbit din cameră, aşteptându-se ca ea să îl urmeze. Ce altă opţiune avea? îşi puse maldărul subraţ şi se duse într-un suflet după el.

Ieşiră din casă printr-o uşă laterală şi o luară spre grajduri. Cerul cenuşiu era aşa jos, încât copacii păreau să-l ţină în loc. Doi câini ţopăiră fericiţi spre Owen, mirosindu-i călcâiele şi făcând zarvă ca să fie mângâiaţi pe cap. El merse mai departe, nepăsându-i nici de câini, nici de picăturile de ploaie care le cădeau pe cap şi pe chip.

Owen îi strigă băiatului de la grajduri, care scotea un cal negru masiv, deja înşeuat.

Acum, că Anabelle vedea animalul de aproape, se îndoia că îşi putea ţine echilibrul pe el. Ezitarea ei nu avea nimic de-a face cu faptul că urma să fie cu spatele lipit de pieptul lui Owen.

— Vii?

Îşi ridică privirea, surprinsă să-l vadă deja pe cal, întinzând nerăbdător mâna.

Înghiţi în sec şi se apropie mai mult de cal, care ţopăia şi nu prea coopera. Se întinse cu sfială spre Owen, iar el o ridică dintr-o mişcare şi o puse în şa în faţa lui.

— Ai mai călărit până acum?

— Nu.

— Ţine-te bine.

Îşi petrecu un braţ puternic pe după mijloc, strigă şi îi dădu pinteni calului să o ia din loc; Anabelle se ţinu cu ambele mâini de şa.

— O să mergem în partea de nord a moşiei. Putem să ne deplasăm rapid de-a lungul pajiştilor. Dacă Rose e acolo, va fi uşor de văzut. Odată ce ajungem în pădure, va trebui să încetinim şi să căutăm mai atent.

Anabelle încuviinţă din cap. La început, lui Anabelle îi clănţăneau dinţii în gură, dar, odată ce se relaxă, trupul i se legăna în ritm cu mişcările calului. Poate că nu avea să cadă şi să fie strivită. Ploaia se prefăcu într-o ceaţă slabă, iar vântul îi sufla uşor pe la urechi. Din moment ce călărea cu ambele picioare pe o parte a calului, îşi sprijinea un umăr de pieptul lui Owen – un munte cald şi puternic de muşchi. Miji ochii spre apus, uitându-se la orizont după Rose, iar Owen spre est, unde soarele se chinuia să iasă dintre norii încăpăţânaţi.

După o jumătate de oră, se apropiară de marginea pădurii. Owen încetini calul şi îl conduse de-a lungul pâlcului de copaci, întâi într-o direcţie, apoi în cealaltă. Anabelle îşi dădu jos ochelarii şi îşi şterse micile picături de apă de pe lentile cu mâneca rochiei.

— Fir-ar să fie!

Anabelle îşi simţi inima cât un purice şi îşi puse ochelarii pe nas.

— Ce s-a întâmplat?

— Pădurile astea sunt aşa dese şi întinse, că o să avem nevoie de o duzină de oameni să le cerceteze cum trebuie.

Owen avea dreptate. Copacii erau aşa deşi, încât lumina soarelui abia pătrundea prin coroanele lor.

— Dacă o poate găsi cineva pe Rose, tu eşti acela.

El mormăi, deloc convins.

— N-o cunosc aproape deloc. N-am avut o discuţie ca lumea de ani buni.

— Nu-i corect. O ştii mai bine decât îţi dai seama. Se uită la el, deşi era dezarmant să îl privească în ochii lui verzi şi profunzi. De ce ai vrut să începi căutările în direcţia asta?

El ridică din umeri.

— Mi s-a părut logic. Dacă Winthrope a spus adevărul, Rose a fugit mâncând pământul din bibliotecă şi din casă. Cea mai apropiată ieşire ar fi fost uşile duble din salon care dau spre terasă. Dacă a ieşit din casă şi a mers drept, atunci a luat-o pe aici. Dar sunt hectare întregi de pădure. Frunzişul e aşa des, că nu văd la mai mult de câţiva metri în faţă.

Anabelle nu îl putea lăsa pradă disperării. Îi puse o palmă pe piept, iar el o ţintui cu privirea.

— Rose a fost în primejdie, zise ea. Unde s-ar simţi în siguranţă?

— Îi place la nebunie natura – i-ar fi adus alinare să se înconjoare de plante şi de animale. Dar, dacă ar fi desculţă, ar căuta o potecă sau ceva de genul ăsta. Am văzut câteva locuri la marginea pădurii unde lăstărişul părea călcat. Crengile sunt prea joase ca să mergem călare prin pădure, aşa că o să descălecăm şi o luăm pe jos, cu ochii în patru după indicii.

Coborî cu pricepere, o luă de mijloc şi o ajută să descalece şi pe ea. Anabelle simţi furnicături prin tot corpul ca reacţie la atingerea lui.

— Este o potecă, zise el, arătând înspre pădure. Putem începe de acolo.

După ce legă calul de un copac, Owen o luă în faţă.

Deşi lucrau în echipă, Anabelle îşi dădu seama că făceau asta doar de dragul lui Rose. O prăpastie imensă se căscase între ei şi nu avea nicio speranţă că s-ar putea închide. El se purta cu indiferenţă, de parcă nu era nimic între ei – ca şi cum nu fusese în vizită la familia ei, nu avuseseră nopţi pline de plăcere şi nu îşi împărtăşiseră secrete.

Poate că Owen o iertase pentru că luase bani prin mijloace necinstite, dar nu avea s-o ierte niciodată că îl minţise. Mai ales că o pusese pe Rose în primejdie.

Anabelle se îndoia că avea să se poată ea însăşi ierta.

Se afundară şi mai mult în pădure. Pete de lumină dansau pe pâlcurile de iarbă, iar aerul era umed şi proaspăt. Deşi ploaia încetase, cizmele lui Anabelle se afundară în pământul moale. Nu se abătea de la poteca primitivă, după cum o instruise Owen, şi căuta indicii că Rose trecuse mai devreme pe acolo. Îi strigară numele prin pădurea altminteri liniştită, dar ecoul se întoarse neauzit de nimeni, cu excepţia câtorva păsări înspăimântate. Uneori Owen se abătea de la potecă pentru a cerceta, dar se întorcea posomorât, strângând din buze de supărare.

După câteva ore de mers pe potecă, Owen scutură din cap.

— Nu mergem unde trebuie. Să ne întoarcem la marginea pădurii şi să o pornim pe alta. Se uită cu coada ochiului la Anabelle. Ţi se pare ritmul prea istovitor?

— Nicidecum. Vreau doar ca Rose să fie în siguranţă.

O fixă cu privirea suficient de multă vreme cât s-o facă să se îmbujoreze.

— La fel şi eu. Hai să mergem, domnişoară Honeycote.

Anabelle înghiţi în sec. Aşadar, era din nou domnişoara

Honeycote, deşi singurele fiinţe care puteau auzi erau veveriţele. Nu era surprinzător, dar tot suferea din pricina

asta.

Se întoarseră la marginea pădurii, şi Owen scotoci într-o pungă legată de calul său. Scoase o ploscă, îi dădu jos capacul şi i-o întinse.

— Bea nişte apă.

Ea sorbi, savurând fiecare înghiţitură de apă răcoroasă şi proaspătă. Owen îi mai dădu nişte nuci şi pâine – nu prea mult, dar suficient cât să îi mai treacă puţin foamea.

Owen alese altă potecă, şi o urmară şerpuind într-o vale unde curgea un pârâu peste pietre pline cu muşchi. Aici, unde copacii erau mai răsfiraţi, raze mai mari de soare străpungeau frunzişul, în vreme ce Anabelle se uită în sus să admire priveliştea, soarele strălucitor o orbi pentru scurtă vreme. Ridică un braţ să îşi pună pavăză la ochi şi se clătină pe călcâie, dar nu îşi putu recăpăta echilibrul.

Buf!

Căzu cu putere în fund. Suficient de umilitor. Însă alunecă în jos pe dealul mocirlos, izbindu-se de Owen, făcându-l şi pe el să cadă.

Se rostogoliră câţiva metri până când el apucă trunchiul unui puiet şi le opri căderea.

Cel puţin pentru moment.

Puietul ieşi din pământ – cu tot cu rădăcini –, şi alunecară din nou, până la malul pârâului, unde se opriră.

Doamne sfinte! Se ridică ajutată de Owen, dar fără prea multă graţie.

O apucă de bărbie, murdărind-o de noroi pe faţă. Nu că o deranja.

— Te-ai rănit?

Deşi n-avea nimic, îngrijorarea din ochii lui făcu să i se pună un nod în gât. Scutură din cap.

Owen expiră profund şi se uită la hainele sale.

— Iisuse! Haina şi pantalonii – colorate în albastru şi galben în această dimineaţă – erau acum cafenii. Mâinile şi

un obraz erau, de asemenea, mânjite de noroi. Şi Anabelle era la fel de murdară, încă mai avea, din fericire, ochelarii pe nas, dar noua ei rochie galbenă era acoperită de noroi, iar capătul cozii arăta de parcă o târâse pe un imaş.

Owen o ajută să se ridice, apoi se aplecă deasupra pârâului şi îşi curăţă cât de bine putu mâinile în firicelul de apă. Făcu şi ea la fel, dar nu reuşiră decât să întindă mizeria. Owen părea fioros, ca un războinic gata de luptă; Anabelle era sigură că arăta ca un copil al străzii.

Owen îşi puse mâinile în şolduri şi cercetă zona din jurul lor.

— Rose nu-i aici. Să urcăm dealul din nou şi să o luăm pe altă potecă.

Se întoarse să plece, dar Anabelle nu se clinti. Acel loc, cu şipotul voios al pârâului la picioare şi cu păsările fluturând din aripi deasupra capului, părea genul care ar atrage-o pe Rose.

— Aşteaptă!

Se uită la ea, ridicând dintr-o sprânceană.

— Ce s-a întâmplat?

— Ar trebui să mai înaintăm o vreme pe poteca asta.

— Se opreşte la pârâu, domnişoară Honeycote, îi zise el cu răceală.

— Aşa e. Dar poate că Rose l-a trecut. Cred că i-ar plăcea aici.

Owen se uită la ea ca un duce, însă bucata de noroi din păr îl făcu să arate puţin ridicol.

— Cel mult o jumătate de oră, zise el. Apoi ne întoarcem.

Anabelle era prima acum, sărind cu uşurinţă peste pârâu în zona unde era mai îngust. Mergea repejor, căci era cumva sigură că se aflau pe drumul cel bun.

Urcară anevoios un deal, având grijă să evite noroiul de data aceasta. În scurt timp, ea începu să gâfâie şi Owen să îşi piardă speranţa.

— Soarele deja coboară de pe cer. Nu mai putem irosi timpul, îi zise el.

— Te rog, hai să mai mergem câteva minute. Nu îşi putea explica de ce simţea nevoia să continue pe acel drum. Ştia doar că asta trebuiau să facă. Încercând să-i distragă atenţia lui Owen cât mergeau, îi zise: Domnul Averill şi Olivia – sau alte echipe de căutare – poate au găsit-o deja pe Rose. Chiar în acest moment ar putea fi în siguranţă în patul ei, sorbind ceai dintr-o ceaşcă fierbinte.

El nu îi răspunse, însă expresia posomorâtă îi confirmă că nu credea că Rose era în casă, lucru pe care nu îl simţea nici ea.

Oare era o prostie că se ghida după intuiţie? Dacă se dovedea că umblaseră după potcoave de cai morţi, Owen urma să aibă încă un motiv să o dispreţuiască.

— Cred că ai dreptate, zise ea lăsându-se păgubaşă. Să ne întoarcem.

— Stai! O luă repede în faţa ei şi se lăsă pe vine lângă un buştean căzut. Vino să vezi asta, îi strigă peste umăr.

Anabelle ajunse într-un suflet la el.

— Ce e?

Owen ţinea în mână o bucată de ţesătură albă, sfâşiată la margini. Era prinsă de buştean. Să fie din cămaşa de noapte a lui Rose?

— Da, zise ea, aproape venindu-i să plângă de uşurare că găsiseră un mic indiciu. Pare a fi tivul. Sigur s-a odihnit aici şi, când a plecat, i s-a prins cămaşa de noapte de scoarţă. Nu poate fi prea departe.

Owen se ridică şi cercetă cu însufleţire pădurea. Dat fiind că erau pe o porţiune mai înaltă, vedeau mare parte din zona înconjurătoare. Anabelle se uita la pământul acoperit cu frunze, căutând bucăţi de material alb, dar îngheţă când Owen o atinse pe braţ. Arătă spre un petic de cer ce se ivea dintre coroanele copacilor, unde înserarea prefăcuse albastrul-deschis într-un cenuşiu purpuriu.

Miji ochii şi îşi ţinu ochelarii un pic mai departe de faţă până când văzu norişori albi.

— Fum?

— Dacă găsim sursa, s-ar putea să dăm şi de Rose.

Owen o zbughi în faţa lui Anabelle, zdrobind pământul sub tălpi. În vreme ce îşi ştergea fruntea jilavă cu o mânecă şi lua mai multe guri de aer, Anabelle îi strigă:

— Vezi ceva?

El încuviinţă din cap şi îi arătă un deal în depărtare. Într-un luminiş era o cabană micuţă cu un acoperiş de paie, iar din coşul de piatră ieşea un vălătuc de fum.

— Probabil e cabana unui tăietor de lemne. Poate că Rose s-a ascuns acolo.

Anabelle spera din tot sufletul să fie aşa.

— Aşteaptă-mă aici, îi porunci el. Mă duc să văd.

Capitolul 25

Plasă: (1) Un material ţesut, cu găuri şi străveziu.

(2) Un obiect folosit pentru a prinde bărbaţi neştiutori în capcana măritişului.

Owen nu se aşteptase ca Anabelle să îi dea ascultare. Ar fi fost dezamăgit dacă o făcea. Măcar nu acţionase deocamdată.

Cel care stătea în cabană putea fi tăietor de lemne sau braconier. Dacă se isca vreo ceartă, nu voia ca Anabelle să fie prinsă la mijloc.

Când ajunse în luminiş, se apropie de cabană dintr-o parte şi se uită pe o fereastră prea murdară ca să poată vedea ceva înăuntru. Uşa din faţă era singura cale de a intra, aşa că trecu de colţ şi bătu.

Niciun răspuns.

Izbi uşa cu umărul, dar bucăţile solide din lemn nu se mişcară. Bătu mai tare şi strigă:

— Rose? Sunt eu, Owen.

De cealaltă parte a uşii auzi o râcâitură care putea fi de la un zăvor tras. Se împinse din nou în uşă. De data aceasta se deschise puţin.

— Rose?

În întunericul ce împresura căsuţa se întrezărea o siluetă. Rose veni împleticindu-se spre el, cu ochii mari de spaimă şi cu o tigaie din fier în mână.

Slavă cerului!

Dacă Winthrope o rănise cumva, să-l ajute Dumnezeu!

Owen întinse braţele şi îi spuse liniştitor:

— Sunt doar eu. Eşti bine?

Tigaia căzu cu zgomot şi chipul fetei se schimonosi, în vreme ce ea plângea încetişor.

Owen o luă în braţe şi o aşeză pe un pat de scânduri, în faţa focului. Deşi era istovită, părea în regulă. Îi luă una din mâinile mici şi îşi trecu degetele printre ale ei.

Anabelle dădu buzna în cabană.

— Slavă cerului! Îngenunche în faţa lor şi îi atinse obrajii lui Rose. Să-ţi văd faţa. Eşti rănită?

Rose scutură din cap şi o îmbrăţişă strâns pe Anabelle. Deşi simţea că el trebuia să fie îmbrăţişat primul, trecu peste acest lucru, căci era mult prea uşurat ca să îi pese.

— Am fost îngrijoraţi de moarte, îi zise Anabelle.

Ea îşi coborî privirea, cuprinsă de remuşcări.

— Ştim de Winthrope, zise el.

Rose îşi ridică repede capul şi păli.

— Cred că o să aştept afară, zise Anabelle, dar Rose o apucă de încheietură.

Anabelle se uită la Owen de parcă aştepta să-i spună

ce să facă.

— Poţi sta dacă doreşti, domnişoară Honeycote. Se întoarse spre Rose. Winthrope ne-a spus varianta lui pentru ce s-a întâmplat în bibliotecă noaptea trecută, dar am reuşit să citim printre rânduri. Te-ai apărat?

Rose încuviinţă din cap.

— Te-a…?

Ea scutură din cap, înăbuşindu-şi un suspin.

Lui Owen îi clocotea sângele în vene, iar capul îi zvâcnea.

— Oricum va plăti. Nu va trebui să-ţi mai faci griji în legătură cu el. Oftă, gândindu-se cum să abordeze următorul subiect, şi se hotărî să fie direct. Ştiu că a avut o aventură cu mama noastră.

Rose făcu ochii mari.

— Am aflat recent, dar totul se leagă. Ai intrat peste ei – la petrecerea de la noi de acasă din urmă cu trei ani?

Chipul lui Rose se schimonosi într-o mască a durerii.

O îmbrăţişă şi îi lipi capul de pieptul lui.

— Ce mi-aş dori să te fi putut scuti de aşa ceva! Şi mi-aş fi dorit să nu-l fi găsit pe tata după… Nu avea rost să scoată acea amintire la lumină. Acum sunt aici. Eşti în siguranţă cu mine.

O legăna în braţe. Când încetă să mai tremure, Anabelle se uită preocupată la picioarele fetei, pline de zgârieturi şi de tăieturi.

— Trebuie să-ţi spălăm şi să-ţi bandajăm rănile.

Rose arătă spre oala care atârna deasupra focului.

— A, te pregăteai să faci asta, se dumiri Anabelle. Cu siguranţă eşti lihnită. E ceva de mâncare aici?

Owen cotrobăi prin cămară şi găsi câteva căni şi nişte frunze de ceai, dar nimic altceva. Fir-ar să fie!

Întunericul se lăsa cu repeziciune, iar celelalte echipe de căutare, inclusiv Averill şi Olivia, încă încercau să dea de urma lui Rose. Trebuia să o ducă înapoi acasă şi să

oprească operaţiunea, dar nu avea decât un cal, şi nu le putea lua pe Rose şi Anabelle deodată.

Anabelle reuşi să îi lege piciorul lui Rose cu o bucată albă de material şi se dădu puţin în spate. Admirându-şi iscusinţa, zise:

— Nici nu vreau să mă gândesc cât de înnebunită e Olivia.

Owen mormăi că da, era, într-adevăr, disperată şi îngenunche lângă Rose.

— Trebuie să le dau ei şi celorlalţi de veste că eşti în siguranţă. Trebuie să mănânci ceva, şi un doctor trebuie să se ocupe de tăieturile de la picioare.

Anabelle o strânse pe Rose de mână.

— Voi doi ar trebui să vă întoarceţi acasă. Eu o să mă descurc aici peste noapte. Poate veni cineva să mă ia dimineaţa.

Rose scuturã cu vehemenţă din cap.

— Rose, nu fi prostuţă! Sunt femeie în toată firea şi pot să-mi petrec o noapte într-o cabană în pădure. Ai trecut prin clipe groaznice, iar Olivia e, cu siguranţă, moartă de îngrijorare. Oricât ar asigura-o Owen că eşti teafără, nu o să se liniştească până când nu te vede cu propriii ochi.

Deşi era recunoscător pentru vorbele convingătoare ale lui Anabelle, Owen îi văzuse sclipirea îngrozită din ochi când spusese că avea să-şi petreacă noaptea singură.

— Ar trebui să plecăm curând, înainte să se întunece prea mult ca să mai găsim drumul de întoarcere prin pădure, îi zise el lui Rose. Apoi se întoarse spre Anabelle. În cutia de pe raft e nişte ceai, şi în cufărul din colţ se află o pătură, un felinar şi nişte chibrituri. Mă întorc de îndată ce se crapă de ziuă.

— Nu-i nevoie să te grăbeşti înapoi, îl asigură ea.

Căsuţa tihnită avea să o apere de intemperii, însă aşternutul din paie şi podeaua prăfuită şi găurită erau total diferite de dormitorul ei confortabil din casa Harsby.

Deşi încă şovăia, Rose o îmbrăţişă pe Anabelle de rămas-bun şi îl lăsă pe Owen să o ia în braţe. Mai era suficientă lumină şi, cu puţin noroc, el şi Rose puteau să iasă din pădure înainte de căderea nopţii.

Înainte să plece, se uită peste umăr la Anabelle. Noroiul de pe rochie se uscase şi era de un cafeniu-deschis. Părul îi era soios şi plin de mâl şi de bucăţi de frunze. Îşi ridică bărbia şi zâmbi firav.

Nu văzuse în viaţa lui o femeie mai frumoasă.

Păcat că nu putea avea încredere în ea.

*

După ce plecară Owen şi Rose, Anabelle nu avu altceva de făcut decât să se gândească. Nu avea rochii de cusut, nimic de trebăluit şi nici vreo carte de citit. Era descurajant să fie singură cu gândurile sale – mai ales când nu era mândră de faptele ei.

Doamne, ce fiinţă groaznică era!

Slavă cerului că o găsiseră pe Rose teafără, dar dacă nu s-ar fi întâmplat asta? Dacă se împiedica, se lovea cu capul de o piatră şi murea în pădure? Sau o găseau ţiganii şi o răpeau?

Îşi înăbuşi un fior şi se asigură că zăvorul era bine tras la uşă.

Poate ar trebui să încerce să îşi spele rochia în găleata de apă pe care o umpluse de la pârâu. Nu, nu avea timp să se usuce, în schimb, se dezbrăcă până la cămăşuţă şi îşi curăţă pielea, apoi se concentră asupra părului. Nu era la fel de plăcut ca o baie fierbinte în care să lâncezească, dar cel puţin scăpase de noroi. Cel mai bun lucru pe care îl putea face era să doarmă.

După ce învârti buştenii pe foc, scoase pătura din cufăr. Nu se compara cu cea de catifea de pe patul în care dormise în ultima săptămână, dar mirosea a curat.

Deodată, i se făcu dor de casă, se înfăşură cu pătura şi se aşeză pe patul de scânduri. Închise ochii şi se gândi cât de fericiţi aveau să fie mama şi Daph de întoarcerea ei acasă.

Îi era dor să discute cu Daph până în zori şi să-i citească mamei, care cu siguranţă se recuperase suficient de mult cât să se plimbe prin parc şi să stea de vorbă. Cât de mult tânjea Anabelle să o audă râzând din nou!

Îşi dorea de atâta vreme ca mama ei să se însănătoşească. Dar acum, că era mai bine, Anabelle trebuia să facă faţă altei realităţi crude. Familia ei nu avea să-şi mai permită să locuiască în apartamentul închiriat. Asta dacă nu se întorcea la viaţa ei plină de fărădelegi.

Şi, după ce îşi cunoscuse ultimele victime – Owen, Olivia şi Rose –, nu mai putea recurge la şantaj. Nu mai era aceeaşi persoană ca înainte.

Focul pâlpâia de ore întregi, lăsând tăciuni strălucitori care o îndemnau la somn, când…

Zbang. Cineva bătea la uşa căsuţei. Se ridică iute.

— Anabelle?

Era Owen. Se uită dezorientată în jurul căsuţei, unde încă era întuneric. Oare se rătăcise cu Rose şi se întorseseră?

Îşi luă ochelarii, sări în picioare, dădu zăvorul la o parte şi deschise uşa.

Luna îi scălda faţa cu lumina ei şi îi scotea în evidenţă umerii laţi pe fundalul cerului de culoarea cernelii. Respiraţia i se opri în gât lui Anabelle.

Era singur.

— Ce faci aici aşa repede?

— Pot să intru?

Se uită în jos la cămăşuţa ei şi ezită. Însă convenţiile sociale care se aplicau în cadrul întâlnirilor din toiul nopţii în casa unui tăietor de lemne erau cel puţin confuze.

— Desigur. Crezusem că planul era să te întorci dimineaţă.

El puse un sac legat la gură pe podea, scormoni focul şi mai vârî un buştean în el. Flăcările dansau din nou, luminându-i conturul aspru al feţei.

— Nu mă împăcasem cu ideea de-a te lăsa aici singură.

Inima îi bătu mai tare în piept când îl auzi recunoscând una ca asta. Cu siguranţă s-ar fi întors şi pentru un căţeluş aflat la ananghie, dar tot era ceva. Însă, când se gândi la consecinţe, îşi duse o mână la piept.

— Vai de mine!

Într-o secundă, veni lângă ea şi o apucă de cot.

— Ce e?

— Reputaţia mea – deşi nu e mare lucru, e tot ce am. Şi va fi distrusă odată ce află ceilalţi oaspeţi că noi…

— Am petrecut noaptea împreună? Nimeni nu ştie. O conduse la patul de vreascuri, şi se aşezară amândoi pe pătură. Toate echipele de căutare se întorseseră către casă la scurt timp după lăsarea serii. Când Olivia m-a văzut venind călare cu Rose, a izbucnit în lacrimi. Toată lumea a fost încântată să o vadă pe Rose, dar era îngrijorată în privinţa ta. Le-am spus că ai dat dovadă de curaj şi te-ai oferit să stai la cabană până dimineaţă.

Simţi că obrajii îi iau foc.

— Le-ai zis tu asta?

— *Eşti* foarte curajoasă. Bănuiesc că ai făcut multe fapte de curaj la viaţa ta.

Da, dacă se punea la socoteală momentul când se deghizase în băiat şi dusese în toiul nopţii bilete prin care cerea bani.

— Poate că da. Dar nu sunt mândră de tot ce am făcut.

— Ştiam că te vei descurca de una singură. Dar tot nu mi-a plăcut ideea să te las de capul tău. Dacă n-ai nimic împotrivă, o să stau cu tine restul nopţii şi o să mă întorc acasă înainte de ivirea zorilor, ca să nu bănuiască nimeni

nimic. Mâine-dimineaţă vin cu Averill şi cu Olivia ca să te aducem înapoi acasă.

Nu îi plăcea deloc să fie în mijlocul unei agitaţii aşa mari, dar asta îi era răsplata dacă nu putea să facă un lucru atât de simplu: să călărească.

— Mulţumesc.

— Aproape am uitat. Se întinse după sacul din pânză pe care îl lăsase jos mai devreme, scoase un pachet mic învelit în pânză şi i-l dădu.

Mirosul de pâine proaspătă plutea în jurul ei. Nu-şi dăduse seama cât de lihnită era. Stomacul îi chiorăi când rupse o bucată crocantă de pâine şi o mâncă.

— Mmm, e minunată.

— Am mai adus brânză şi fructe de pădure. Păcat că nu am ceva mai substanţial să-ţi ofer.

— E perfect. Ia şi tu, îl îndemnă ea, dându-i o bucată de pâine.

Terminară tot ce adusese Owen şi băură apă din plosca lui.

Anabelle se săturase. Se sprijini în palme şi se uită la foc. Trebuia să-i spună câteva lucruri lui Owen, şi asta era ultima ocazie de-a discuta cu el între patru ochi.

— Aproape am terminat ultimele două rochii – cele pentru primul bal al lui Rose – şi mă voi întoarce curând acasă.

— Asta-i bine, zise el pe un ton lipsit de inflexiuni.

Acceptarea lui imediată îi provocă un junghi de durere.

— Da. Sunt peste măsură de ataşată de surorile tale, după cum ştii, dar le va fi mai bine fără mine. Sunt vinovată pentru ce a păţit Rose noaptea trecută. Deşi îi mulţumesc Domnului că e teafără, nu pot să nu mă gândesc ce s-ar fi putut întâmpla.

— Nu face asta. S-a terminat. Împinse lent buşteanul pe foc. Ele te plac în ciuda a tot ce s-a întâmplat.

— Nu mi-ar mai plăcea dacă ar şti totul.

— Nu intenţionez să le spun *totul.*

— Îţi sunt recunoscătoare. Dar, chiar dacă nu aş fi vinovată de şantaj şi de tăinuirea secretelor, nu sunt genul de prietenă de care au nevoie. Nu fac parte din lumea voastră şi cu siguranţă nu înţeleg toate regulile. Rose şi Olivia sunt surorile unui duce. Nu au nevoie de o croitoreasă drept prietenă. Au nevoie de cineva cu o educaţie cum se cuvine şi cu calităţi care să o recomande. Mâncarea pe care tocmai o mâncase nu îi picase prea bine. Cineva ca domnişoara Starling.

— Poate că da. Dar ar avea nevoie şi de o prietenă ca tine.

Ea ridică dintr-o sprânceană.

— O prietenă care le-a pus în primejdie reputaţia? Şi le-a lăsat fără apărare în faţa unui conte diabolic?

Îi luă mâna şi îşi trecu degetele printre ale ei. Braţul o furnică plăcut.

— Au nevoie de o prietenă credincioasă şi curajoasă. Care le iubeşte aşa cum sunt.

Simţi o căldură în piept.

— Îmi pare rău că nu ţi-am spus mai devreme despre Lord Winthrope. Trebuia să o fac în clipa când mi-am dat seama de legătura dintre el şi schimbarea drastică suferită de Rose. Ai tot dreptul să fii furios pe mine.

— Am fost foarte dur cu tine – mai dur decât trebuia – pentru că eram îngrijorat în privinţa lui Rose. Îi mângâie mâna cu degetul mare. Ştiu că o să-ţi fie dor de surorile mele. Crezi că-mi vei duce şi mie dorul?

Anabelle clipi. Bineînţeles că o să îi simtă lipsa. Aveau să-i lipsească zâmbetul lui viclean, trăsăturile blânde şi forţa lui. Dar cel mai mult urma să-i fie dor de sentimentul de împlinire şi de bunăstare pe care-l avea când era în preajma lui.

— Puţin.

Schiţă un zâmbet.

— N-am venit aici să încerc să te seduc.

Asta părea credibil – la ce zi avuseseră, cu siguranţă arăta groaznic.

— Dacă vrei să stai aici şi să dormi până dimineaţă, o să stau de pază în cealaltă parte a încăperii.

Ea ridică din umeri a nepăsare de parcă inima nu îi bătea nebuneşte în piept.

— Sunt pur şi simplu curioasă… *Ce* vrei?

El se apropie mai mult, şi Anabelle simţi pe gât respiraţia lui caldă şi umedă.

— Vreau să fac dragoste cu tine. Cum am visat… de o sută de ori.

Hotărârea nu era aşa grea cum ar fi trebuit să fie. Ameţită de dorinţă, îşi trecu degetele prin părul lui şi îl sărută pe buze.

— Asta vreau şi eu.

Capitolul 26

Dorinţa arzătoare de-a o avea pe Anabelle îl făcea pe Owen să se cutremure. Iar acum o ţinea în braţe şi o săruta… şi în cele din urmă avea să facă dragoste cu ea.

Nevoia lui de ea depăşea planul fizic. Dumnezeu îi era martor că *exista* şi dorinţa fizică. Dar îi ducea dorul în cele mai ciudate momente. Când mersese cu domnişoara Starling în urmă cu câteva zile, o răţuşcă îi tăiase calea bălăbănindu-se, şi i se păruse tragic că Anabelle nu fusese acolo să o vadă şi ea. De asemenea, când mai călărea pe câmp, îşi dorea să prindă cumva apusul şi să i-l aducă acasă. Un *apus*, pentru numele lui Dumnezeu. Nu observase niciodată asemenea lucruri neînsemnate; acum, totul era plin de poezie, pentru că era un nebun îndrăgostit.

Întrerupse sărutul dintre ei fără tragere de inimă, îi scoase ochelarii şi îi puse în buzunarul de la haină.

— Eşti sigură în legătură cu asta, Anabelle? Trebuia să o întrebe, dar se rugă fierbinte să nu se răzgândească. Vreau să fii a mea. Pentru totdeauna.

Cu lacrimi în ochi, îl luă pe după gât.

— A ta sunt. Dar doar acum.

El fu străbătut de un fior.

— Ce vrea să însemne asta?

— Ştiu cât de importante sunt Olivia şi Rose pentru tine. Ştiu că ai o datorie faţă de ele şi faţă de titlul tău nobiliar. Nu mă voi amesteca, pentru că, dacă aş face-o, m-ai dispreţui pentru totdeauna.

— N-aş putea să fac niciodată una ca asta. De ce vorbea Anabelle acum despre surorile lui şi despre datorie? Asta are legătură cu *noi.*

— Poftim?

Îi lăsă o dâră de sărutări calde şi umede pe o parte a gâtului, ceea ce îl făcea să nu gândească prea limpede.

— Vreau să fim împreună, izbuti el să zică. Pentru totdeauna.

— Şi eu vreau asta, dar nu sunt dispusă să fac compromisuri.

— Nici eu.

Zâmbind seducător, ea îşi vârî mâinile sub cămaşa lui şi îi zgârie încetişor pieptul cu unghiile. Plăcerea crescu, iar el gemu.

— Hai să ne gândim doar la noaptea asta, ce zici?

Într-un ungher al minţii era nemulţumit de răspunsul ei, dar mintea lui – plină de dorinţă – nu putea să pună lucrurile în ordine. Tot ce ştia era că avea să moară dacă nu putea să o aibă acum.

Îşi dădu jos haina şi îşi scoase cizmele şi pantalonii. Spre marea lui plăcere, Anabelle se dezbrăcă de cămăşuţă.

Nu încercă să se acopere în vreme ce stătea lângă

foc. Pielea îi strălucea, iar limbile de foc doar îi puneau în evidenţă liniile pline şi curbate ale sânilor şi ale fundului. Owen nu mai văzuse niciodată o asemenea privelişte minunată.

— Eşti superbă.

Cu un zâmbet timid, ea îşi mângâie coada şi scoase un fir de iarbă din ea.

— Nu-i chiar aşa. Dar îţi mulţumesc că ai zis asta.

— Vino aici!

Ea îngenunche lângă el pe patul de vreascuri. Desfăcu funda de la capătul cozii şi îşi trecu degetele printre cosiţe până când părul i se revărsă pe spate. El începu să-i maseze creştetul, apoi tot capul, gâtul şi spatele.

— E mai bine? o întrebă el.

— Da.

— Foarte bine.

Îi dădu cosiţele strălucitoare la o parte şi îi luă un sfârc în gură, sugând până când ea gemu uşor. Se întinseră amândoi pe patul improvizat, iar el o acoperi cu trupul său, încântat să se cuibărească între coapsele ei.

Deşi nu era pricepută în tainele amorului, îi răspunsese la fiecare atingere a limbii şi îi explorase trupul la fel de dezinhibată ca el. Îi atinse spatele şi coborî până ajunse în dreptul şoldurilor, ridicându-i temperatura corpului cu fiecare atingere. Însă, când se întinse să îl atingă, o opri.

— N-ar trebui să te ating? îl întrebă ea nedumerită şi puţin rănită.

Owen înghiţi în sec şi numără până la trei în minte înainte să răspundă:

— Îmi place că vrei să mă atingi. Mai mult decât îţi dai seama. Dar, dacă o faci, totul se va termina repede. Mult prea repede.

— Păi, nu putem s-o luăm de la capăt?

Era incredibil de frumoasă cum stătea sub el, cu părul

răspândit în jurul ei. Şi întrebarea ei nevinovată îl întărâtă şi mai mult – dacă era posibil.

— Da, zise el, sărutând-o pe nas. Da, putem.

Faţa ei se lumină de parcă primise un cadou scump şi îl luă cu poftă în mână.

— Eşti atât de cald şi de fin. Atingerea ei nepricepută era mai excitantă decât îşi imaginase. Arată-mi cum să te satisfac.

— Deja faci acest lucru.

— Cum ţi se pare asta? Îşi trecu degetul mare peste vârful mădularului, iar el gemu. Te doare?

— E bine. Nu mai putea aştepta. Îi depărtă picioarele, se lipi de ea şi o potopi cu sărutări. Ea se mişcă uşor, caldă şi udă de dorinţa ei şi a lui.

— Eşti a mea, Anabelle.

— Da.

Spunând aceasta, intră în ea. Era incredibil de strâmtă, şi trebuia să se mişte încet, altfel risca să termine mult prea repede, însă, oricât de bine se simţea, nu suporta gândul că ar putea să o rănească.

— Eşti în regulă?

Ochii ei arzători străluceau a viclenie, şi îşi încolăci strâns picioarele în jurul taliei lui.

— Ştiu că trebuie să doară, dar îmi place să te simt în mine.

Owen gemu. Toate gândurile îi fură înlocuite de o dorinţă fierbinte şi desăvârşită. Intra şi ieşea ritmic şi o făcu a lui cu mâinile, gura şi trupul. A lui.

Ea se mişca în acelaşi ritm cu el, sincronizându-se perfect.

Owen începu să audă un bubuit în urechi – încet, constant, de neoprit. Îl străbătu, trecându-i prin vene şi bubuindu-i în vintre, până îşi dădu drumul. Îşi vărsă sămânţa în ea, singura femeie pe care o iubise şi pe care avea să o iubească vreodată, în vreme ce îi şoptea numele

şi o strângea tare la piept.

Nu intenţiona să îi mai dea drumul niciodată.

*

Lui Anabelle îi plăcea să se simtă aşa aproape de Owen, atât de legată de el. Îi plăcea la nebunie degajarea cu care o pătrunsese şi greutatea lui, căci acum se lăsase moale pe ea. Prima ei experienţă amoroasă o lăsase fără suflare şi profund uimită.

Şi doar puţin dezamăgită. Se gândise că avea să simtă plăcerea zdrobitoare pe care i-o oferise şi în trecut, dar în noaptea asta fusese diferit. Tot minunat, dar diferit.

Se dădu încetişor jos de pe ea şi îi trase cu grijă pătura până la bărbie.

— Eşti minunată!

Ea răsufla mai uşurată. Era bine de ştiut că nu stricase totul.

— Aşadar, ţi-a plăcut.

— Foarte mult. Îşi trecu palma în sus şi în jos pe braţul ei gol, făcând-o să tremure.

— Şi acum şi tu vei avea parte de plăcere.

Îşi chirci degetele de la picioare, în aşteptare.

— Mai e?

El îşi vârî o mână sub pătură şi apoi în sus pe piciorul ei.

— Mult mai mult.

Trase aer în piept şi se delectă cu atingerea lui. Pe când îi mângâia coapsele şi o săruta pe gât, pofta îi creştea pe dinăuntru, pulsând în centrul ei. Îşi dădu capul pe spate, şi mâna lui Owen se duse mai sus, până când găsi centrul dorinţei şi al plăcerii. Murmurându-i numele, mângâie mugurele până când se zvârcoli, torturată de plăcere. Când presiunea care creştea deveni de nesuportat, strigă şi îşi ridică şoldurile. În ochii lui se citea înţelegerea. Owen îşi

vârî un deget în ea şi zise:

— Frumoasa mea Belle. Ea se frânse atunci, lăsându-se pradă spasmelor minunate care îi străbăteau trupul şi înăbuşeau focul care o mistuia pe dinăuntru. Când respiraţia îi reveni în cele din urmă la normal, Owen o potopi cu sărutări pe faţă. Îmi pare rău că prima ta experienţă nu a fost pe cât de plăcută ar fi trebuit. Cu tine nu mă pot controla.

Ea zâmbi.

— Mă acuzi de hoţie?

— Ceva de genul ăsta. Dar îţi promit că de această dată – îi întoarse şoldurile spre ale lui – nu vei fi dezamăgită.

— Nu sunt…

Dorise să spună ceva, dar cuvintele îi îngheţaseră pe buze. Owen o pătrunse iar, umplându-i trupul, inima şi sufletul.

— Noi doi suntem făcuţi unul pentru altul, Belle, îi şopti el aproape de gât. N-o să las nimic – şi pe nimeni – să ne despartă.

Cuvintele lui se revărsară asupra ei ca o ploaie răcoroasă, lăsând-o plină de energie, renăscută şi profund excitată. De fiecare dată când se izbea de carnea ei sensibilă şi umflată, muşchii interni se contractau în jurul lui, trăgându-l mai adânc, umplând-o mai mult, până când crezu că avea să moară de plăcere. Se înfigea în ea din ce în ce mai repede, până când sunetele din cabană şi din jurul ei se estompară, şi Anabelle nu mai auzea decât respiraţia lor, bătăile inimii ei şi zgomotul uşor al trupurilor lor care se contopeau – perfect. Orgasmul ei se acumula treptat şi, când în cele din urmă explodă, îl trase şi pe Owen cu ea, amândoi urcând rapid ca două comete înainte să se întoarcă uşor spre pământ.

Odată ce dorinţa i se potoli, se simţi somnoroasă şi se cuibări sub braţul lui cald.

— Mi-aş dori să putem sta aşa pentru totdeauna.

În vreme ce pe ea o fura somnul, el îi şopti la ureche:

— Aşa va fi.

*

Visele lui Anabelle erau prea plăcute ca să lase realitatea să pătrundă, dar se pare că uitase să închidă draperiile de la dormitor. O rază enervantă de soare o trezi din somn în ciuda faptului că avea ochii închişi. Se gândi să evite lumina acoperindu-şi capul, aşa că se întinse după pernă.

Numai că nu era acolo. Ce ciudat.

Deschise anevoie ochii şi văzu cabana.

Părea destul de diferită în lumina dimineţii nefiltrată de perdele, dar puţin strălucitoare din cauza murdăriei care acoperea fereastra. Cele câteva obiecte din cameră – cufărul, rafturile, patul improvizat pe care era întinsă – erau uzate, iar un strat subţire de praf acoperea majoritatea suprafeţelor.

Owen nu mai era. Bineînţeles că fusese nevoit să plece, dar ea se tot agăţa de promisiunea lui – că aveau să fie împreună pentru totdeauna. Speranţa îi înflori în piept ca o plantă tânără, verde şi vulnerabilă.

Amintirea nopţii precedente îi trecu prin faţa ochilor şi o inundă cu emoţie – panică, bucurie, singurătate, pasiune. Se simţea de parcă trăise o viaţă de om într-o singură zi, nesigură în legătură cu ceea ce avea să-i aducă această zi. Se ridică în capul oaselor şi îşi dădu seama că era goală şi că trebuia să rezolve repede situaţia până nu venea cavaleria să o salveze.

Însă, înainte să se apuce să caute hainele, avea nevoie de ochelari. Se gândea că avantajul de a sta într-o căsuţă cu o singură încăpere era că nu existau şanse prea mari să piardă ceva. Şi totuşi, ochelarii nu erau pe raft, pe

cufăr sau pe policioara rustică. Nici măcar nu căzuseră printre paiele patului. Ultima oară îi purtase…

A, da. Înainte ca Owen să îi dea jos şi să-i pună în buzunar. Un gest galant atunci, dar care acum îi crea dificultăţi.

Îşi puse cămăşuţa şi decise să rişte să iasă puţin afară ca să mai cureţe din noroiul uscat de pe rochia galbenă. Deşi detesta să pună pe ea rochia murdară, nu trebuia să fie prinsă îmbrăcată doar cu cămăşuţa când Owen se întorcea la căsuţă cu domnul Averill şi cu Olivia. Erau prea drăguţi ca să îi reproşeze aspectul neîngrijit. Înainte să se prezinte în faţa lui Lord şi a lui Lady Harsby, dar şi a musafirilor, avea să se furişeze până în dormitorul ei, să facă o baie şi să se schimbe.

Fredonând o melodie, îşi prinse părul cu panglica agăţată de gât şi apoi deretică prin căsuţă. La scurt timp cineva de afară o strigă pe nume.

Era Olivia.

Dornică să o îmbrăţişeze şi să se bucure împreună că Rose fusese găsită, Anabelle se duse valvârtej la uşa cabanei, o deschise larg şi…

Îngheţă. Olivia şi domnul Averill stăteau în faţa ei, zâmbind cu căldură. Owen era în spatele lor, cu ochii plini de tandreţe şi de secretele pe care le împărţeau. Asta era minunat.

Dar nu era singur.

Lângă el era domnişoara Starling, care îl luase posesiv de braţ.

— Ce mă bucur să te văd! strigă Olivia. Sărmana de tine! Ai avut o noapte îngrozitoare?

— N-a fost groaznică. Se uită apoi la Owen şi roşi. Adică am avut… destul confort. Voia să se bage în cufăr şi să fie pusă la bordul unei nave de transport cu destinaţia Africa.

— Ce liniştitor, zise Owen cu un zâmbet viclean.

Domnişoara Starling se cutremură uitându-se în odaie peste umărul lui Anabelle.

— Nu înţeleg cum se poate simţi cineva comod în cabana asta groaznică. Huntford, nici măcar nu poţi spune că-i o baracă.

Owen o ignoră pe domnişoara Starling, care se ţinea scai de mâneca lui.

— Domnişoară Honeycote, vă mulţumesc din nou că m-aţi ajutat să o găsesc pe Rose şi că v-aţi oferit să rămâneţi aici noaptea trecută. Aţi dat dovadă de curaj şi altruism.

Deşi cuvintele lui Owen fuseseră rostite de dragul celorlalţi, Anabelle se înroşi chiar mai mult.

— Sunt încântată că am putut fi de ajutor.

— Dar unde-ţi sunt ochelarii? interveni Olivia.

Doamne sfinte! Probabil era roşie ca sfecla la faţă.

— Păi… cred că i-am rătăcit.

— Permite-mi să te ajut să cercetezi cabana, zise Owen pe un ton calm. După ce îşi trase braţul din ghearele domnişoarei Starling, intră. Se dădea în spectacol scotocind pe rafturi, dar în final scoase discret ochelarii din buzunar şi se întoarse, ţinându-i în faţa lui Anabelle. Iată-i!

— Mulţumesc. Ce prostuţă sunt!

— Deloc. Se uită la ea cu o asemenea căldură şi intensitate, încât ea avu impresia că se topeşte. Nu se întâmplă asta, dar nu reuşi să respire preţ de câteva secunde.

Domnişoara Starling îşi drese glasul, şi, când Anabelle se uită la ea, îi văzu privirea vicleană din ochii albaştri mijiţi.

— Domnişoară Honeycote, cu siguranţă ai fost cumplit de singură noaptea trecută, din moment ce n-ai avut nimic de cusut la tine.

Înghiţind în sec, Anabelle se uită o clipă la Owen. Avea buzele lipite, şi îi aruncă o privire care voia să spună

să nu recunoască nimic.

— Da, bănuiesc.

Domnişoara Starling nu era genul care să intimideze – dacă nu luai în consideraţie părul perfect, tenul fără cusur şi silueta plină.

— Să ştii că eşti foarte norocoasă, continuă ea pe un ton glacial. Dacă era vreun bărbat prin pădure pe aici, poate ar fi vrut să profite de o inocentă ca tine. În ciuda rochiei murdare şi a aspectului şleampăt.

Anabelle clipi mirată. Olivia icni, iar domnul Averill îşi încrucişă braţele la piept.

— Domnişoară Starling, zise Owen tăios, e suficient.

— Într-adevăr, zise ea, prefăcându-se a-şi cerceta dosul mănuşii după o aţă sau un fir de praf. Evident că nu era nimic. Cred că-mi dau seama cum stă treaba. Şi când te gândeşti că am sărit peste micul dejun pentru asta.

Owen turnă ultima picătură de apă din găleată în cămin, iar tăciunii rămaşi şuierară.

— Să mergem!

Cu toţii o luară pe drumul care şerpuia prin pădure, apoi pe pajişte, unde păşteau caii priponiţi. Anabelle încălecă pe calul lui Owen, la fel cum venise cu o zi în urmă, dar nu simţea deloc bucuria din ziua precedentă. Era sigură că ochii domnişoarei Starling o sfredeleau. Şi, deşi domnişoara răsfăţată era o scorpie, insinuările ei erau reale.

Dacă Anabelle ar fi avut lista cu ea, ar fi adăugat: „Să nu te amăgeşti niciodată cu gândul că dragostea e o scuză pentru a încălca regulile”. Căci era limpede că încălcase regulile, şi acum domnişoara Starling voia să o facă să plătească.

În sfârşit se întrezărea conacul, şi se îndreptară cu toţii direct spre grajduri. Anabelle evită să se uite la Owen când o ajută să descalece. Olivia era adâncită într-o discuţie cu domnul Averill, iar Owen se întoarse să dea

instrucţiuni grăjdarului.

— Iertaţi-mă, dar cred că o să merg pe jos până la conac şi mă voi spăla, zise Anabelle fără a se adresa cuiva în mod special.

Dornică să scape de privirea cercetătoare a domnişoarei Starling, ieşi cu paşi mici din grajd. Urma să facă o baie fierbinte şi avea să se simtă…

— Domnişoară Honeycote! Vocea stridentă se auzi în spatele ei, şi Anabelle se întoarse.

Domnişoara Starling mergea cu paşi vioi, arătând teribil de elegant în vreme ce făcea asta.

— Te rog să mă aştepţi – o să vin şi eu cu tine.

Anabelle încercă să îşi mascheze groaza, dar se temea că nu avea prea mare succes.

— Desigur.

Domnişoara Starling, care începuse să ţină ritmul cu ea, se uită iute peste umăr de parcă voia să se asigure că rămâneau singure. Anabelle simţi fiori reci pe şira spinării.

Îşi spuse că domnişoara Starling nu avea de unde să ştie că Owen îşi petrecuse noaptea la cabană cu ea.

Dar se înşela.

— Îţi mărturisesc că e posibil să te fi subapreciat, domnişoară Honeycote.

Deşi această discuţie era imposibil de evitat, Anabelle sperase să o poată amâna până după ce îşi scotea frunzele prinse de tiv.

— Cum aşa, domnişoară Starling?

— O, dar cred că ştii prea bine. Învârti căzută pe gânduri un fir blond de păr cu arătătorul până când şuviţa deveni o buclă. M-am trezit astăzi dis-de-dimineaţă. S-a nimerit să mă uit pe fereastra de la dormitorul meu şi l-am văzut pe duce venind spre casă.

— Uimitor! încerca să vorbească pe un ton amuzat, deşi inima începea să-i bată incontrolabil.

— Purta aceleaşi haine ca seara trecută.

Anabelle ridică din sprâncene.

— Se pare că aveţi un văz de uliu.

— Să ştii. Domnişoara Starling se opri în dreptul unei tufe de trandafiri de-a lungul potecii şi admiră un trandafir roz deosebit. Poate că nu m-ar fi mirat, dar, când am coborât, l-am întrebat dacă a fost la vânătoare. Mi-a spus că nu.

— Cu siguranţă aţi avut o discuţie fascinantă. Nu sunt foarte sigură însă ce legătură are cu mine.

— Ai răbdare, domnişoară Honeycote. Continuă să meargă de parcă se plimbau de plăcere. Huntford a mai negat şi că a fost la călărit. Nu-mi dădeam seama ce ascundea de mine, dar aveam o bănuială neplăcută că *tu* aveai un amestec.

— Mă simt flatată.

Domnişoara Starling o săgetă cu privirea.

— Aşa că m-am hotărât să vin cu el călare, ca să te aducă. Şi am văzut un lucru tare ciudat. Ochelarii tăi erau în buzunarul hainei lui. Cum crezi c-au ajuns acolo?

— N-am nici cea mai vagă idee. Era roşie ca purpura în obraji. Pentru o persoană care şantaja lumea, era o mincinoasă lamentabilă.

— Ei bine, eu ştiu. Şi nu te pune într-o lumină foarte favorabilă. Tonul ei tăios îi făcu părul de la ceafă să se ridice. Erau la doar câţiva metri de casă; îşi dorea nespus să fugă spre dormitorul ei şi să trântească uşa. Faptele tale sunt incalificabile – în niciun caz demne de o însoţitoare. Dacă s-ar afla de *indiscreţia* comisă, cred că pupilele tale ar fi uluite şi dezamăgite.

Anabelle înghiţi în sec, deşi i se pusese un nod în gât. Nu suporta gândul de a le răni pe Rose şi pe Olivia.

— Un asemenea scandal nu le-ar ajuta intrarea în societate. Sunt şi aşa destul de ciudate.

— Sunt fete minunate, zise Anabelle cu înflăcărare. Şi prietene mai bune decât meritaţi.

Domnişoara Starling ridică dintr-o sprânceană perfect arcuită.

— Indignarea ta e fermecătoare într-un stil lipsit de rafinament. Permite-mi să mă fac înţeleasă, domnişoară Honeycote. Eşti doar o jucărie pentru duce. Amândouă ştim că se va plictisi curând de tine şi că idila voastră se va sfârşi. O să te întorci la existenţa ta jalnică, la tivit de rochii şi la purtat de haine de prost gust. Între timp, Huntford se va însura cu mine.

Lui Anabelle i se strânse pieptul de furie şi… încă ceva. Foarte posibil frică. Reuşi să se controleze.

— A fost minunat. Acum, vă rog să mă scuzaţi, dar aş vrea să mă odihnesc.

— Nu aşa repede. Domnişoara Starling îi strânse braţul ca într-o menghină. După-amiaza asta îi vei spune ducelui că trebuie să pleci imediat de la petrecere şi că nu mai poţi fi însoţitoarea fetelor.

— Nu pot face asta. Eu…

— *Trebuie*.

Anabelle îşi trase cu forţă braţul.

— Eu nu primesc ordine de la dumneata, domnişoară Starling.

Cu un zâmbet amuzat, aceasta îi răspunse:

— Nu? Atunci gândeşte-te la asta: dacă nu pleci – imediat –, le voi spune tuturor că eşti amanta ducelui.

— Amantă? Dar e o minciună sfruntată.

— Sigur, domnişoară Honeycote? Râse de parcă Anabelle spusese cea mai amuzantă poantă. Nu-mi spune că te minţi singură!

Anabelle se întoarse şi intră valvârtej în casă, străduindu-se să nu plângă. Fericirea, care îi fusese la îndemână câteva clipe, îi era acum smulsă.

Vai, domnişoara Starling era o fiinţă abjectă, dar cuvintele o dureau pentru că aveau un dureros sâmbure de adevăr.

Deşi părea nedrept, ultimatumul – pleacă sau îţi dau aventura în vileag – era un mod just, dar ironic de a face dreptate.

Cercul se închisese.

Anabelle şantajase oamenii ca să le păstreze secretele – iar acum devenise ea însăşi victima.

Capitolul 27

Raw[13]: *(1) Marginea unui material necusut sau finisat*

(2) Starea sufletească a unei persoane atunci când visurile – oricât de fanteziste – i se năruie.

— Nu poţi pleca.

Owen încerca să înţeleagă cum se transformase Anabelle din noaptea trecută, când o simţise caldă şi deschisă în braţele lui, în femeia pe care o vedea acum în faţa ochilor. Stătea rigidă în biroul din biblioteca lui Harsby, unde Owen se retrăsese ca să scape de discuţiile nesfârşite din salon şi să-şi limpezească gândurile. Pielea îi era trandafirie, iar câteva bucle umede îi atârnau în jurul feţei, de parcă tocmai se îmbăiase. Purta o rochie albastră care îi transforma în argintiu ochii cenuşii.

Îşi ţinea valizele în mână, pentru numele lui Dumnezeu.

Anabelle nu era genul de femeie care să se joace, însă el nu putea să accepte alternativa – se pregătea să se suie într-o trăsură şi să plece de aici, lăsându-l într-un nor de praf.

— Ştiu că pare brusc, dar mi s-a făcut cumplit de dor

13 Termen care înseamnă şi „nefinisat, neprelucrat”, dar şi „sângerând”. în limba română nu există un cuvânt similar, (n.tr.)

de casă. Sunt îngrijorată de mama şi de Daphne.

— Înţeleg. Minţea. Altminteri de ce ar evita să se uite în ochii lui? Dacă are legătură cu noaptea trecută, vreau să ştii…

— N-are legătură cu noaptea trecută.

Altă minciună. Se ridică, trecu de ea ca să închidă uşa de la bibliotecă şi o privi.

— N-am vrut să te trezesc înainte să plec. Dar am vorbit serios. Voi găsi o cale să fim împreună.

— N-ar trebui să fie aşa complicat. Nu ne este sortit să fim împreună.

— Ba da. O luă în braţe, îşi sprijini bărbia de creştetul capului ei şi îi inspiră parfumul dulce al părului. Te iubesc, Belle.

Nu îşi dăduse seama până atunci, dar adevărul spuselor sale aproape îl doborî. O iubea.

Ea deveni rigidă şi se trase, prefăcându-i sângele lui Owen în gheaţă.

— Îţi sunt recunoscătoare pentru tot ce ai făcut pentru mine şi pentru familia mea. Nu trebuie să-ţi faci griji în legătură cu noi. Acum, că mama e bine, sunt încrezătoare că le voi putea întreţine pe ea şi pe Daphne.

Deşi nu se aşteptase să-şi declare iubirea la rândul ei, măcar ar fi putut să-şi lase jos geamantanul din piele.

— Anabelle, nu te consider o obligaţie. *Am nevoie* de tine în viaţa mea.

— Ştim amândoi că nu este adevărat. Viaţa ta ar fi mult mai uşoară fără mine. Dar nu din cauza asta m-am hotărât să plec.

— De ce nu-mi *spui* adevăratul motiv?

O văzu cum înghiţi în sec şi îşi dorea să îi poată săruta pielea catifelată de la scobitura gâtului până când stratul de gheaţă în care era înveşmântată avea să se topească şi să cadă.

— Nu aparţin lumii tale – niciodată n-am putut şi nici

nu voi putea.

Ochii ei cenuşii, plini de convingere, îi dădură de înţeles că vorbea serios.

Iar asta îl sperie de moarte.

— Nu *poţi* pleca. N-ai terminat rochiile fetelor. Ce s-a întâmplat cu codul tău de onoare? O întrebare meschină, dar era dispus să profite de orice ocazie ca să nu o lase să plece.

— O să mă asigur că rochiile lor de bal vor ajunge la conacul de ia ţară la timp pentru debutul lui Rose. Îşi ridică bărbia şi zise: Aşa trebuie să procedez. Trebuie să mă crezi.

— Pe naiba! N-o să te las să călătoreşti singură. Dacă te întorci la Londra, vin şi eu cu tine.

— Am vorbit deja cu Lady Danshire. Pleacă în oraş imediat după prânz şi am aranjat să călătoresc cu ea.

Situaţia scăpa iute de sub control. Owen se folosi de toate subterfugiile.

— Se pare că te-ai gândit la toate. Le-ai spus Oliviei şi lui Rose?

Ea îşi plecă privirea.

— Nu, trag un pui de somn.

— Ştii, te adoră. Vor fi cumplit de triste.

Şi el la fel.

— Nu suport gândul că le voi răni. Dar, într-un fel, am făcut-o deja. O să le fie mult mai bine fără mine.

Se îndreptă şi se întoarse să plece. Dacă ar fi fost un gentleman, i-ar fi deschis uşa de la bibliotecă, dar nu avea de gând să-i uşureze fuga. Anabelle puse jos o geantă şi se întinse după clanţă.

— Aşteaptă. Se duse şi îi cuprinse faţa în mâini. Am nevoie de tine, Belle. Te rog, nu pleca!

Ea deschise gura să răspundă, dar, înainte să poată spune ceva, o sărută. Cu înflăcărare.

O sprijini cu spatele de uşa cu lambriuri şi îşi lipi trupul de al ei, atingând-o peste tot unde ştia că îi plăcea.

Valiza pe care o ţinea căzu cu zgomot la podea. Măcar nu era complet insensibilă.

Punând în acel sărut tot ce simţea pentru ea – blândeţe, pasiune şi dragoste –, încerca să o convingă să rămână. În vreme ce îi savura gustul, devenea din ce în ce mai convins că nu putea trăi fără ea. Lăsându-i puţin timp să respire sau să gândească, o sărută şi o mângâie până când deveni atât de excitat, încât tot ce voia să facă era să o întindă pe blestemata aia de podea din bibliotecă, să îi ridice fustele şi să o satisfacă până ţipa de fericire. Până când uita de plecare.

Cumva, se abţinu totuşi. Îşi ţinu dorinţa în frâu şi îşi trecu uşor buzele peste ale ei.

— Te iubesc, îi şopti el cu respiraţia întretăiată.

Ochii ei se umplură de lacrimi, dar îşi trase nasul şi clipi ca să le reţină.

— Cu bine, Owen, zise ea punându-şi o palmă pe pieptul lui.

El privi cu neîncredere şi groază cum îşi ridică valizele.

Şi îl părăsi.

*

Două zile mai târziu, Anabelle ajunse acasă atât de îndurerată, încât era complet amorţită. Se simţea de parcă fusese golită şi lăsată fără vreo urmă de sentiment. Lady Danshire ridică din sprâncene când trăsura ei se opri în partea din oraş neîngrijită şi plină de funingine unde locuia Anabelle. Lui Anabelle nu îi păsa deloc. Pur şi simplu îi mulţumi marchizei şi îşi luă rămas-bun.

Urcă treptele înguste târşâindu-şi picioarele – scârţâitul celei de-a doua trepte i se părea atât de dureros de cunoscut, că parcă nu fusese niciodată plecată de acasă.

Schiţă un zâmbet de dragul mamei şi al lui Daph înainte să intre în apartament. Când o văzură, săriră de pe canapeaua uzată şi strigară:

— Vai, ai venit acasă! Daph o îmbrăţişă cu putere. Eşti mai drăguţă ca oricând, Anabelle! Nu-i aşa, mamă?

Mama ei, care arăta cu zece ani mai tânără decât ultima oară când o văzuse, o dădu în joacă pe Daphne la o parte şi o strânse şi ea în braţe pe Anabelle. Simţind puterea şi energia îmbrăţişării mamei, Anabelle începu să plângă.

Cele trei femei vărsară multe lacrimi înainte ca mama să îşi şteargă ochii şi să spună că avea să iasă să cumpere câteva lucruri pentru o cină festivă.

— Nu-i nevoie, zise Anabelle, căci nu prea era în dispoziţia de a sărbători.

— Prostii! E o zi specială, şi n-am mai făcut plăcintă cu carne de ani de zile.

Miam! Plăcinta cu carne a mamei avea gust de fericire, familie şi dragoste.

— Sună divin, recunoscu Anabelle. Mulţumesc.

Daph îşi împreună mâinile sub bărbia ştrengărească:

— Mamă, poţi să mai faci şi pateurile alea umplute cu agrişe şi presărate cu zahăr?

— O să vedem. Cu ochii strălucind, mama îşi luă şalul şi poşeta, îşi sărută fiecare fiică pe frunte şi porni la cumpărături.

— Nu-mi vine să cred cât de sănătoasă şi de plină de viaţă e, zise Anabelle, afundându-se în canapea.

Daphne încuviinţă din cap şi i se alătură.

— Nici mie nu-mi vine să cred ce mult s-a schimbat. Se simte grozav, mulţumită ducelui tău.

Lui Anabelle îi veni greu să respire când auzi de Owen.

— Nu-i ducele meu. Nu neg că a fost foarte darnic în ceea ce ne priveşte, dar îmi displace să fiu îndatorată

cuiva. Intenţionez să-l plătesc.

Daphne se uită cu viclenie la ea.

— Nu credeam că ne-a ajutat dintr-un simţ al datoriei sau din milă. Cred că ţine la tine.

Anabelle oftă. Nu avea rost să ascundă adevărul de Daphne.

— Cred că *a avut* sentimente faţă de mine. Şi eu la fel în privinţa lui.

Un zâmbet larg lumină faţa drăguţă a surorii sale.

— Ştiam eu! Asta-i minunat. Numai că s-a întâmplat ceva, altfel nu ai fi aici.

Anabelle se întinse după portretul în miniatură al mamei şi al tatălui de pe masa de lângă ea şi îşi trecu iubitoare un deget peste rama lipsită de strălucire.

— Mi-am dat seama că nu aveam niciun viitor. Trebuie să se însoare, şi e limpede că eu nu sunt deloc potrivită.

Daphne îşi strânse pumnii în poală.

— Nu-i drept! Eşti mult mai rafinată, mai plină de graţie şi mai bună decât majoritatea doamnelor din înalta societate. Mă mir că ducele nu şi-a dat seama de asta.

Dintr-un anumit motiv, Anabelle se simţi obligată să îl apere.

— Nu a părut să-l deranjeze că am origine modestă, dar…

— Modestă? Eşti strănepoata unui viconte!

— Care n-ar şti cine sunt dacă am da nas în nas pe stradă. Daphne sări în picioare de pe canapea şi merse de colo-colo prin faţa ei.

— Nu văd de ce ar conta. Dacă tu şi cu ducele ţineţi unul la altul, ar trebui să fiţi împreună.

— El *a vrut* să fim împreună. Mi-a spus că mă iubeşte. Anabelle îşi înăbuşi un suspin. Pur şi simplu nu m-a iubit suficient cât să… vrea să se însoare cu mine.

— Of, Belle!

Daph o îmbrăţişa până când se să tură şi ea de propriile suspine penibile. Anabelle îi dădu o batistă fină şi zise:

— Dacă e într-atât de orb încât nu vede ce comoară eşti, atunci nu te merită. Dar ştiu că şi-aşa doare la fel de mult. Îmi pare rău!

În vreme ce Anabelle sughiţa şi se ştergea pe faţă, se întreba cum de sora ei devenise atât de înţeleaptă.

— Mă simt aşa prost. Am sperat că, dacă îl iubesc suficient, diferenţa de rang nu va conta. Dar nu a spus nimănui că avem o relaţie – nici măcar surorilor sale. Îi era ruşine cu mine.

Puse portretul înrămat al părinţilor săi la locul lui. Îl admirase mereu pe tatăl ei pentru convingerile sale, dar niciodată mai mult ca acum.

Daphne îşi miji ochii într-un mod ameninţător.

— Vai, ce mojic! Dacă vreodată ne întâlnim în oraş, o să…

— Nu. S-a terminat totul între noi, şi aş vrea să-l uit cât pot de repede.

Dar în inima ei Anabelle ştia că nu avea să poată face asta niciodată.

*

Două săptămâni mai târziu, Anabelle era din nou instalată în camera confortabilă din spatele magazinului de rochii al doamnei Smallwood, lucrând printre materialele, apariţiile şi mirosurile pe care le adora. Proprietara magazinului fusese bucuroasă să o primească pe Anabelle înapoi, în ciuda măririi substanţiale de salariu pe care o ceruse. Se părea că asocierea anterioară cu un duce avea anumite beneficii.

Mama şi Daphne îşi căutau şi ele ceva de lucru, sperând ca venitul suplimentar să le permită să îşi păstreze

apartamentul modest. Însă Anabelle se îndoia că ar putea reuşi. Deşi Daph puica fi o guvernantă minunată, nu avea niciun fel de referinţe sau experienţă. Mama insista că putea să spele rufe sau să cârpească, dar Anabelle era îngrijorată ca nu cumva să se extenueze.

Cel mai probabil, mama şi Daphne s-ar putea muta la ţară bazându-se pe bunătatea verilor îndepărtaţi din partea mamei, în timp ce Anabelle s-ar putea muta la un internat de unde le-ar mai trimite nişte bani.

Deşi gândul de a se despărţi de mama şi de Daph îi provoca suferinţă, nu se putea întoarce la şantaj. Nu mai era aceeaşi persoană care fusese în urmă cu câteva luni.

Clopoţelul de la uşa din faţă a magazinului sunase toată dimineaţa, dar lui Anabelle îi plăcea toată acea agitaţie. Atâta timp cât era ocupată, nu avea vreme să se gândească la Owen şi la noaptea minunată pe care o petrecuseră împreună. Sau la cât de pustiită se simţea fără el.

Doamna Smallwood îşi vârî capul prin perdea.

— Domnişoară Honeycote, e nevoie de tine în faţă.

— Desigur. Anabelle puse jos acul şi aţa şi se întinse instinctiv ca să îşi potrivească boneta. Era mai mică decât cea care îi displăcea lui Owen, dar era convinsă că nici aceasta nu l-ar fi încântat. Indiferent de mărime sau formă, era tot o bonetă de servitoare.

Încercând să nu se mai gândească la el, merse precum un fulg dincolo de perdea, până la încăperea din faţă. Pe acolo forfoteau doamne de toate vârstele, dând măsuri celorlalte croitorese, alegând ornamente şi dantele, admirând pozele din revistele de modă. Doamna Smallwood se întorsese să ajute o mamă şi o fiică să aleagă un sacou scurt, aşa că Anabelle căuta din priviri un client care avea nevoie de ajutor.

— Aici erai! Vocea cunoscută o făcu să icnească.

— Lady Olivia, reuşi ea să îngaime. Ce minunat să te

văd!

— Doar Olivia, ai uitat? O luă pe Anabelle de braţ şi se duse tacticoasă până la tejgheaua din spatele magazinului.

— Am trimis rochiile la conacul Huntford. Le-ai primit? Sper că v-au plăcut.

— Sunt perfecte. Tu cum eşti? Ţi-am simţit foarte tare lipsa.

— Şi mie mi-a fost dor de tine, recunoscu Anabelle. Şi de Rose. Cum e?

— Nu prea bine. De asta sunt aici.

Lui Anabelle i se strânse stomacul.

— Nu prea bine? Ce s-a întâmplat?

— Ei bine, după petrecere, ne-am dus direct la conacul Huntford. Rose s-a tot furişat din conac ca să stea… la grajduri.

— Tot se mai vede cu Charles, grăjdarul-şef?

— Exact. Owen ştie că ascunde ceva şi ameninţă să anuleze balul dacă nu îi mărturisim.

— Îmi pare foarte rău! Ştiu cât de mult aţi aşteptat tu şi Rose acest bal.

— Voiam să-l văd pe James – sau, mai exact, să-l fac să *mă* vadă în rochie de bal –, dar, dacă se anulează balul, nu va fi mare tragedie. Lui Rose nu pare să-i pese nici cât negru sub unghie de bal.

— Atunci mă tem că nu înţeleg problema.

— Rose nu mai vrea să mănânce dacă Owen nu anulează duelul cu Lord Winthrope.

Lui Anabelle îi amorţiră degetele.

— Fratele tău chiar vrea să-l provoace pe conte la duel?

— Nu va lăsa nepedepsită jignirea adusă lui Rose. Dacă era după el, ar fi reglat conturile la petrecere, dar Lady Harsby a interzis orice vărsare de sânge.

Lui Anabelle i se întoarse stomacul pe dos.

— Când urmează să aibă loc duelul?

— După balul lui Rose. Aşadar, într-o săptămână, după ce ne vom fi întors cu toţii în oraş. Anabelle, e o nenorocire! Nu vreau să se dueleze Owen cu Lord Winthrope – contele e un bun trăgător, dacă e să-i dăm crezare lui Lady Harsby. Dar Rose trebuie să mănânce.

— Da, trebuie. Anabelle bătea darabana pe tejgheaua din lemn. L-ai rugat pe Charles să discute cu ea, să o convingă că trebuie să aibă grijă de sănătate?

Olivia scuturã din cap.

— I-a spus lui Rose că trebuie să nu se mai vadă. Deşi ţine foarte mult la ea, crede că e prea bună pentru el. Însă Rose e mai pornită ca oricând să fie cu el. Vocea ei deveni din ce în ce mai stridentă cu fiecare propoziţie. Iar Owen s-a purtat ca un bădăran de când… ei bine, de când ai plecat.

Anabelle îi strânse mâna.

— Îmi pare rău că am plecat aşa în pripă. Am fost laşă că nu mi-am luat rămas-bun de la tine şi de la Rose.

— Ne-am supărat la început. Dar ne-am gândit că totuşi ai avut motive.

— Da. Se uită la cizmele ei înainte de a o privi pe Olivia în ochii căprui. Îmi pare rău să aud de problemele cu care se confruntă familia ta. Dar nu prea ştiu ce pot face.

— Vino la conacul Huntford cu mine şi vorbeşte cu Rose, cu Owen. Fă-i să înţeleagă că nu pot fi aşa încăpăţânaţi. Lacrimile îi şiroiau pe faţă. Nu suport să văd cum doi oameni pe care îi iubesc aşa mult sunt atât de supăraţi unul pe altul.

— Te rog, nu plânge! Anabelle căută în spatele tejghelei şi găsi o batistă, pe care i-o dădu Oliviei. O să-şi rezolve neînţelegerile, sunt sigură de asta.

Olivia îşi şterse obrajii.

— Crezi că aş fi aici, cerându-ţi ajutorul, dacă eram încredinţată că sunt în stare? Ştiu că e un deranj foarte mare şi că ai propria familie pentru care să-ţi faci griji, dar…

— Nu e niciun deranj. Doar că am o slujbă, iar doamna Smallwood are nevoie de mine. Era adevărat şi mult mai uşor să îi explice Oliviei în acest mod decât să-i spună motivul real pentru care nu putea da ochii cu Owen.

— Vrei să-mi spui că nu poţi veni la conacul Huntford pentru câteva zile din cauza slujbei tale?

— Da. Vezi tu, îmi întreţin mama şi so…

— Doamnă Smallwood, mă scuzaţi puţin! Olivia se întoarse şi se îndreptă cu paşi mari, de-a lungul magazinului de rochii, înspre proprietară. Putem să schimbăm două vorbe?

Anabelle se grăbi să o prindă din urmă, dar Olivia reuşise deja să îi atragă atenţia femeii.

— Cum vă pot ajuta, Lady Olivia? o întrebă doamna Smallwood.

— Am nevoie de ajutorul domnişoarei Honeycote la conacul Huntford. E o urgenţă de croitorie, şi ea e singura în care eu şi sora mea avem încredere că ne poate ajuta.

Doamna Smallwood se uită uimită când la Olivia, când la Anabelle.

— Păi eu…

— Ştiu că este o angajată foarte importantă, însă, dacă aţi putea să o învoiţi câteva zile, familia mea v-ar rămâne veşnic recunoscătoare.

— Avem o listă lungă de comenzi ante…

— Fratele meu vă va plăti pierderile pe măsură, desigur.

Ochii proprietăresei se luminară ca artificiile de la Grădinile Vauxhall.

— Nu am nimic împotrivă.

— Dar doamnă Smallwood, reuşi Anabelle să îngaime, sunt în toiul câtorva proiecte.

Femeia în vârstă ridică o mână.

— Insist să te duci să o ajuţi pe Lady Olivia cu problema lor urgentă… de croitorie. Ne descurcăm câteva

zile.

Îşi netezi şorţul cu mâinile, semn că decizia era finală.

— Slavă cerului! strigă Olivia fericită. Vino cu mine, trăsura ne aşteaptă afară. Ne putem opri la apartamentul tău în drum spre ieşirea din oraş, ca să le dai de ştire mamei şi surorii şi să îţi împachetezi câteva lucruri.

Anabelle ieşi din magazinul de rochii, uimită de întorsătura din acea zi. Pe când se suia în trăsură în spatele Oliviei, o întrebă:

— Rose sau fratele tău ştiu că eşti aici?

— Nu, zise Olivia pe un ton degajat. Când Owen va afla că l-am forţat pe vizitiu să mă ducă în oraş şi că am venit neînsoţită, o să fie mai furios pe mine decât pe Rose.

Cu un amestec de amuzament şi panică, Anabelle îşi dădu seama că Olivia ar fi recurs probabil la răpire dacă era necesar. Nu prea avusese de ales în această chestiune.

Se părea că mergea la conacul Huntford.

Capitolul 28

Owen îi aruncă o căutătură urâtă lui Rose, care stătea nemişcată în faţa biroului, uitându-se şi ea cu asprime.

O chemase la el în birou cu două ore în urmă, când îşi dăduse seama că Olivia îi luase trăsura în acea dimineaţă – fără să sufle o vorbă nimănui. Uimirea iniţială se prefăcuse cu repeziciune într-o furie explozivă, însă acum, pe când se uita pe fereastră la cerul care se întuneca, începea să fie cuprins de temeri. Pentru numele lui Dumnezeu unde se dusese Olivia?

Tot ce ştia Owen era că Charles, grăjdarul-şef în care avea încredere, o văzuse plecând cu vizitiul cu puţină vreme înainte de prânz. Olivia pretinsese că Owen ştia de călătorie – o minciună sfruntată – şi că avea să se întoarcă

înspre seară.

Rose părea mai fragilă ca întotdeauna, cufundată în fotoliul masiv din faţa lui, cu pometii prea proeminenţi.

— Dacă ştii ceva, îi zise el, trebuie să-mi spui. Olivia ar putea fi la ananghie pe marginea drumului sau poate i s-a întâmplat altceva mai grav. O femeie tânără care călătoreşte singură nu e în siguranţă – cu atât mai puţin noaptea. Desigur, poate nu e singură, ci cu un bărbat. Acea posibilitate era şi mai îngrijorătoare.

Rose înghiţi în sec, de parcă şi ea se gândise la toate acele ipoteze, dar scutură din cap.

El îşi împinse scaunul de la birou şi se învârti prin încăpere.

— Am fost prea îngăduitor cu amândouă. Arătă spre ea. Mereu dispăreţi, refuzaţi să-mi spuneţi cu cine vă vedeţi sau ce faceţi. Şi Olivia mai şi ia trăsura mea afurisită fără să spună unde se duce. Scuipa când vorbea, dar nu-i păsa. Nu voi mai tolera secretele voastre. Dacă tu şi sora ta nu-mi spuneţi ce se întâmplă, va trebui să iau măsuri drastice.

Rose se aplecă uşor în scaun, în ochi citindu-i-se panica. Foarte bine.

— Poate te încui câteva săptămâni în camera ta. Gândindu-se că probabil i-ar plăcea, adăugă: Şi o să-ţi interzic să citeşti, să pictezi, să cânţi la un instrument sau chiar să o vezi pe Olivia… dacă nu mănânci.

Nu crezuse că Rose se putea uita urât la cineva. Măcar găsise o cale de-a o face să coopereze.

— Dennison! strigă el.

Majordomul apăru în pragul biroului său.

— Excelenţă, numele meu e Hodges. Dennison e încă în oraş.

Owen se ciupi de rădăcina nasului. Ştia asta, desigur, dar în sinea lui era încântat să îl strige pe Dennison când era agitat.

— Mulţumesc că m-ai lămurit, Hodges, zise el pe un

ton sec. Spune-i lui Charles că vreau să-l văd.

Majordomul încuviinţă din cap şi plecă.

Rose se îndreptă de spate şi se ţinu strâns de braţele fotoliului. Interesant.

Owen voia să îl ia încă o dată la întrebări pe grăjdarul-şef, ca să afle ce obiecte ar fi putut avea Olivia asupra ei când plecase. Poate ştia mai multe decât voia să spună.

— Spune-mi, este şi Charles cumva implicat în asta? o întrebă Owen pe Rose.

Ea scutură din cap, cu obrajii înfierbântaţi. El îşi aminti de biletul de şantaj.

— Olivia se întâlneşte în secret cu el?

Rose scutură categoric din cap.

El se aplecă, pentru a ajunge cu ochii la acelaşi nivel cu ai ei.

— Rose, o să aflu adevărul.

Ea îşi încrucişă braţele şi îşi feri privirea. Doamne sfinte, ce se întâmplase cu sora lui blândă şi ascultătoare?

Owen se tot plimba nervos, până când Charles li se alătură. Cu pălăria în mână, grăjdarul-şef făcu o plecăciune înspre Rose.

— Aţi vrut să mă vedeţi, Excelenţă?

— Stai jos.

Îi făcu semn lui Charles să se aşeze în fotoliul de piele de lângă al lui Rose. Ea evită să se uite la el şi viceversa. De parcă erau vinovaţi. Owen îl întrebă pe un ton plăcut:

— Avea Lady Olivia bagaje când a plecat în dimineaţa asta? Avea o poşetă sau un coş?

Charles se încruntă.

— Nu valize mari, domnule. Doar un mic… lucru la încheietură.

— Ceea ce înseamnă că nu plănuia să stea peste noapte. Cu ce era îmbrăcată?

— Nu înţeleg, domnule.

— Ce fel de rochie avea pe ea?

— N-aş putea să vă spun, Excelenţă. Poate era albastră sau verde. Sau poate galbenă.

— Charles, mă bucur că te pricepi la cai mai bine decât la moda feminină.

— Aşa e, domnule.

O zarvă bruscă iscată pe hol opri conversaţia, iar Hodges intră grăbit în încăpere într-o manieră deloc potrivită.

— Lady Olivia s-a întors, strigă el.

Abia termină el de vorbit, că Olivia şi intră pe nepusă masă.

Zâmbi larg, de parcă nu avea nicio grijă pe lume – până când îl văzu pe Charles stând lângă Rose. Îşi duse o mână la piept şi se uită la Owen.

— Aşadar, ştii. Sper că nu te-ai pierdut complet cu firea, Owen. Charles este un adevărat gentleman…

— Despre *ce* vorbeşti?

Olivia îşi duse o mână la gură.

— Olivia?

— Nu contează. Sunt sigură că te întrebai unde am fost.

Owen scrâşni din dinţi.

— Mă întrebam? Nu. Eram îngrijorat de moarte? Da.

— Am vrut să-ţi fac o surpriză.

— N-am chef de jocuri, o avertiză.

— Uite cine e cu mine.

Se întoarse şi îşi prezentă musafira, gesticulând exagerat.

Preţ de o secundă, lui Owen i se tăie răsuflarea.

— Anabelle?

— Bună seara, Excelenţă.

Când o văzu, se simţi de parcă îi dăduse cineva un pumn în stomac. Cele două săptămâni de când plecase i se păruseră luni întregi. Şi acum era chiar aici, cu părul ei de culoarea mierii şi cu ochii cenuşii, privindu-l semeţ.

— Ce cauţi aici?

— Eu am rugat-o să vină, zise Olivia.

— De ce?

Ea ridică din umeri.

— Pentru că nu ştiam ce să mai fac. Vrei să-ţi rişti viaţa într-un duel cu Lord Winthrope. Rose refuză să mănânce. Mi-e o frică de moarte că o să vă pierd pe amândoi.

— Cred c-ar trebui să plec, zise Charles, ridicându-se încet din fotoliu.

Părea a se uita la Rose pentru a primi permisiunea.

Şi deodată Owen puse totul cap la cap. Doamne sfinte, tare nătăfleţ mai fusese.

— Stai aşa, zise el. Grăjdarul-şef se aşează la loc. Cred c-ar trebui să-mi spui ce se petrece între tine şi Rose.

Charles îi zâmbi slab, dar încurajator lui Rose înainte să se ridice şi să se uite drept în ochii lui Owen.

— Sire, sunt prieten cu sora dumitale. Ştiu că nu se cade ca o persoană rafinată ca ea să petreacă timp cu un servitor şi îmi pare rău că v-am minţit. Însă vă asigur că nu am tratat-o – şi niciodată nu *aş putea* – altfel decât ca pe o adevărată doamnă.

Owen clocotea de furie. Îşi încrucişă braţele în speranţa că astfel avea să se abţină să îi tragă una în falcă lui Charles. Apoi se uită la Olivia şi la Anabelle.

— Voi amândouă ştiaţi despre asta, nu?

Anabelle încuviinţă din cap şi Olivia zise:

— Ce puteam face, Owen? N-ai fi lăsat-o niciodată pe Rose să se vadă cu el.

— Ai perfectă dreptate.

— *Ştiam* eu, zise Olivia. Nu-ţi pasă decât că e servitor şi că Rose e sora unui duce. N-ai observa niciodată ce fericită e Rose când e cu el sau cât de potrivit e pentru ea.

— Ce pros…

— Încetaţi, Excelenţă! Charles ridică o mână. Asta o

supără pe Lady Rose. Vă iubeşte – făcu semn din cap spre Owen – mai mult decât orice pe lume. Ultimul lucru pe care vreau să-l fac este să bag zâzanie între voi doi. O să-mi strâng lucrurile şi voi părăsi moşia mâine-dimineaţă devreme.

— O decizie înţeleaptă, dacă-ţi preţuieşti viaţa.

Rose se uită la podeaua din faţa scaunului său, tremurând din tot corpul.

Charles îngenunche în faţa ei şi îi spuse încetişor:

— Îmi pare rău, Lady Rose. Cu bine!

Ea începu să tremure şi mai violent, arătând aşa palidă şi fragilă, încât Owen se întrebă dacă avea să-l poată ierta vreodată. Sau dacă urma să-şi revină după o asemenea lovitură.

În vreme ce grăjdarul-şef se depărta, singurul sunet din încăpere era cel făcut de cizmele lui grele şi aspre care bocăneau pe podea. Fusese un grăjdar-şef pe cinste, iar lui Owen îi plăcea de el. Ce păcat că…

— Nu. Pleca.

Rose vorbea poticnit, însă limpede ca lumina zilei.

Toată lumea îngheţă. Owen se întrebă dacă nu cumva îi juca imaginaţia feste. Căzu în genunchi şi o apucă de umeri.

— Ai vorbit. Te-am auzit.

Ea apucă atât de strâns braţele fotoliului, că monturile pumnului i se albiră îngrozitor de tare.

— Charles, aşteaptă! Owen o luă pe Rose în braţe. Totul va fi bine.

*

Rose vorbise.

Pe faţa lui Anabelle şiroiau lacrimile, nu doar pentru Rose, ci şi pentru Olivia şi Owen… Aşteptaseră cu toţii atâta vreme ziua asta. Deşi Rose spusese doar două cuvinte

simple, reuşise să depăşească un obstacol. Poate că următoarele cuvinte aveau să-i vină mai uşor. Anabelle spera că aşa avea să se întâmple.

Nu ar fi crezut că era posibil, dar Owen părea mai arătos decât şi-l amintea. La furie, ochii lui verzi păreau profunzi şi furtunoşi ca apele unui ocean. Sprâncenele lui negre erau aşa apropiate, că îşi dorea nespus să îşi plimbe un deget ca să îi ia grijile. Dar acum, uimit de ce făcuse Rose, chipul îi era aidoma unui zeu grec binevoitor – răbdător, blând şi puternic.

Anabelle tânjea să-şi petreacă braţele pe după gâtul lui şi să împărtăşească împreună impresiile uluitoarelor întâmplări petrecute în acea noapte. Deşi nu putea, măcar avusese norocul să asiste la înfăptuirea unui miracol.

Odată ce Rose se linişti, Owen sugeră să se mute în salon, unde putea să stea jos toată lumea, iar el să afle nişte răspunsuri.

Anabelle avu în cele din urmă prilejul să aprecieze măreţia conacului Huntford. Din exterior, părea un castel medieval, dar cu ferestre mai mari şi cu turnuri mai puţine. Însă înăuntru încăperile erau somptuos mobilate şi decorate cu gust. Salonul era o combinaţie în nuanţe de maro şi roşu-închis, ceea ce îi dădea un aer deopotrivă decadent şi rafinat – ca o tartă deosebită.

Ea şi Olivia intrară în încăpere şi se aşezară pe o canapea din brocart, iar Rose şi Charles pe una în faţa lor, în vreme ce Owen luă loc pe un fotoliu între ei – ca un judecător care prezidă.

Anabelle se simţea ca o intrusă în treburile familiei.

— Ar trebui să plec ca să puteţi vorbi în intimitate.

— Nu, ripostă Owen, dar nu pe un ton jignitor. Progresul făcut de Rose îi atenuase furia. Vreau să ştiu unde a fost Olivia toată ziua. Vreau să ştiu de Rose şi de Charles. Dar mai ales vreau să pun capăt tuturor secretelor.

Anabelle, care ţinuse în suflet multă tristeţe şi furie,

simţi că era pe cale să izbucnească. Cum *îndrăznea* Owen să le acuze pe Rose şi pe Olivia că ţineau secrete? El era cel care se simţea prea ruşinat să le spună surorilor sale despre relaţia lor. Cu câteva momente în urmă, îi certase pe Rose şi pe Charles că se vedeau.

Şi totuşi, *el fusese* cel care avusese o aventură cu o servitoare.

Nu era deloc persoana care trebuia să judece. Nici ea.

Deşi nu erau nici momentul şi nici locul potrivite, Anabelle spuse:

— Excelenţă, credeţi că *toţi* ar trebui să ne dezvăluim secretele?

Owen trăgea de lavalieră.

— Secretele care le implică pe *surorile* mele, domnişoară Honeycote.

— Domnişoară Honeycote? Când m-ai văzut cu câteva clipe în urmă, mi-ai zis Anabelle, nu-i aşa?

Privirea îngrijorată cu care se uita la ea o făcu aproape să izbucnească în râs. Era orb la propria ipocrizie?

— Iartă-mă! Am fost şocat să te revăd. Surorile îţi spun Anabelle, şi am început şi eu să mă gândesc la tine în acelaşi fel.

— Înţeleg. Aşadar, surorile tale ar trebui să spună toate secretele pe care le au, dar tu ar trebui să ţi le păstrezi pe ale tale?

— Avem cu toţii dreptul să păstrăm câteva secrete.

— Da, dar unde ne oprim, mai exact?

El o privi cu atenţie.

— Dacă un secret îl afectează pe un alt membru al familiei, ar trebui împărtăşit.

— Prea bine.

Se ridică şi îşi drese glasul.

— Domnişoară Honeycote, zise Owen. Ce faci?

— Vreau să spun un secret.

— Anabelle, opreşte-te! Owen stătea pe marginea

fotoliului, iar Charles arăta de parcă voia să se furişeze afară din încăpere.

Se uită la Olivia şi la Rose înainte să continue:

— Eu şi fratele vostru v-am ascuns amândurora ceva. Comportamentul a fost… foarte nepotrivit. Vedeţi voi, înainte să vă cunosc, am ameninţat că voi publica bârfe despre voi în *The Tattler.*

— Poftim?

Nevenindu-i să creadă, Olivia îşi încrucişă braţele la piept.

— La naiba, Anabelle.

Owen se frecă la ceafă.

— Ăsta-i adevărul. Auzisem un zvon cum că Olivia se vede cu un servitor şi… i-am cerut fratelui vostru bani ca să păstrez tăcerea.

— Dar asta înseamnă…

Olivia se strâmbă dezgustată.

— Şantaj, termină Rose pentru ea.

Anabelle se simţea groaznic.

— N-am nimic de spus în apărarea mea… decât că îmi pare rău.

Olivia părăsi încăperea într-un nor de funde albastre. Deşi Anabelle îşi dorea să îi aline suferinţa, era ultima persoană pe care Olivia ar fi vrut să o vadă. Se afundă în canapea.

Rose se ridică.

— Mă duc la ea, zise încetişor. Însă, în loc să treacă pe lângă Anabelle, se opri şi îi strânse mâna. Te iert.

În vreme ce se depărta, se uită la Charles cu o afecţiune evidentă.

— Lady Rose, zise el, făcând-o să se oprească. Dacă fratele tău trimite pe cineva cu o supă, mănânci? o întrebă el, în ochi citindu-i-se rugămintea. De dragul meu?

Se uită de la grăjdarul-şef cel chipeş la Owen.

— Doar dacă rămâne, zise ea.

Owen încuviinţă din cap.

— S-a făcut. Dar trebuie să vorbim de dimineaţă, Charles.

— Da, Excelenţă. Se uită fix la Owen. De abia aştept.

Rose plecă alături de grăjdarul-şef, şi deodată Anabelle şi Owen se treziră singuri.

Când veni lângă ea pe canapea, se luptă cu dorinţa de a se sprijini de el, de a-l îmbrăţişa şi de a săruta ridurile din jurul ochilor şi al gurii lui. Când se întinse după mâna ei, ea şi-o trase.

El se încruntă, şi ea se duse spre capătul opus al canapelei.

Ar fi prea uşor să uite de ceea ce se cuvenea şi de promisiunile făcute. În joc era demnitatea ei. Şi inima. Ca să rămână cu mintea limpede, trebuia să stea departe de el – şi la propriu, şi la figurat.

— Vreau să merg acasă, zise ea.

— Ce mai fac mama şi sora ta?

Tonul său familiar o enervă la culme.

— Te rog nu te preface că-ţi pasă.

El părea nedumerit.

— Bineînţeles că-mi pasă, Belle. Ai plecat pe nepusă masă de la petrecerea lui Lord Harsby. Speram că ai nevoie de timp să accepţi adevărul – că suntem sortiţi să fim împreună.

Adevărul? Nu venise la Londra după ea.

Nu spusese nimănui despre relaţia lor.

Şi *sigur* nu o ceruse de nevastă.

Convinsă că nu poate scoate o vorbă, scutură din cap.

— De ce le-ai spus Oliviei şi lui Rose despre şantaj?

— Ai zis să nu fie secrete. Plus că meritau să ştie adevărul despre mine. Despre lucrurile îngrozitoare pe care le-am făcut.

— Nu le-ai spus tot adevărul.

— Nu, nu le-am spus că m-am culcat cu fratele lor.

— Relaţia noastră a fost mai mult de atât. *Este* mai mult de atât. Oftă. Am vrut să spun că nu le-ai lămurit de ce ai scris biletul de şantaj.

— Nici nu prea contează.

Olivia ar fi fost victima dacă nu m-ai fi prins.

— Fir-ar să fie!

Ea clipi. Era a doua oară când spunea asta de faţă cu ea.

— Poftim?

— Nu te-ai fi dus niciodată la *The Tattler.*

Avea dreptate. Însă oamenii pe care îi ameninţase nu ştiau asta.

— Te rog! Trebuie să mă întorc la Londra.

Ceva asemănător fricii licări în ochii lui.

— Nu poţi călători în noaptea asta.

— Atunci dis-de-dimineaţă. Îi evită privirea, prea conştientă de puterea pe care o avea asupra ei.

— O să pun slujnica să-ţi pregătească un dormitor de oaspeţi, să-ţi pregătească o gustare drept cină şi o baie fierbinte. Putem discuta de dimineaţă despre cum vei pleca. Ştiu că nu vrei să fii aici, Anabelle. Îşi plimbă uşor degetul mare pe obrazul ei, şi ea simţi cum stomacul i se răscoleşte. Dar mă bucur că ai venit.

Capitolul 29

Stole[14]: *(1) Un şal, adesea din blană, purtat în jurul umerilor. (2) Forma de trecut a verbului „a fura”, a lua ceva sau pe cineva – cum ar fi un peţitor – care aparţine de drept altuia.*

---

14 Termen care înseamnă şi „eşarfă", dar şi forma de trecut a verbului „a fura", în limba română nu există un cuvânt similar, (n.tr.)

Păsările ciripeau în faţa ferestrei lui Anabelle. Părul ei, întins pe perna moale de sub cap, mirosea a mentă şi a lavandă. Trase adânc aer în piept şi îşi aminti de baia fierbinte din noaptea precedentă. Aţipise pe când briza nopţii îi mângâia obrajii.

După un somn minunat, se trezi relaxată şi mulţumită.

Nu era *deloc* planul pe care îl avea în minte.

Trebuia să fie furioasă şi rănită. De fapt, *era,* fir-ar să fie! Şi foarte pornită să părăsească numaidecât conacul Huntford.

Bâjbâi după ochelarii de pe noptieră şi şi-i puse pe nas. Se întinse şi merse tiptil până la fereastră – îngrozită să vadă că soarele era deja sus pe cer.

Doamne, dormise toată dimineaţa.

Înşfăcă o rochie de dimineaţă de culoarea piersicii din geantă şi se îmbrăcă în grabă. După ce îşi prinse părul, încă umed la vârfuri de la baia de noaptea trecută, într-o coadă la ceafă, îndreptă cuvertura de pe pat şi îşi puse în geantă cele câteva obiecte personale pe care le adusese cu ea.

Era de-a dreptul umilitor că dormise atât de mult când încerca să îşi facă o ieşire teatrală, dar nu mai putea schimba acest lucru. Măcar era odihnită pentru călătorie şi putea să plece curând.

Tot eliminând succesiv variantele, reuşi să iasă din labirintul de la etajul trei şi să coboare la parter. Încăperea unde se servea micul dejun era goală, dar Anabelle nu căuta mâncare, ci încerca doar să îl găsească pe Owen şi să îi ceară să-i dea un servitor care să o însoţească până acasă.

Îl găsi în salon stând cu Rose şi cu Olivia. Judecând după zâmbetele largi de pe chipul lor, ai fi putut crede că scandalul de noaptea trecută nici nu se petrecuse.

— Bună dimineaţa, zise ea stânjenită.

Owen se uită cu un gest teatral la ceasul lui de buzunar.

— Bună ziua, Anabelle.

Rămase în pragul uşii, ţinând strâns mânerul genţii. Încercarea de a o fermeca nu avea să o distragă de la ceea ce-şi propusese, dar era posibil ca dezamăgirea Oliviei şi a lui Rose să o descurajeze. Cu siguranţă o urau. Deşi nu îi arătaseră decât bunătate, le pusese în primejdie şi le înşelase încrederea.

— Olivia şi Rose, izbuti ea să spună, îmi cer iertare din nou pentru că am scris acel bilet de şantaj. Nu am meritat prietenia voastră, dar pentru mine a însemnat totul. Olivia, m-ai învăţat să mă bucur de fiecare zi. Şi, Rose, tu m-ai învăţat că adevărata forţă vine din interior.

— Şi eu ce te-am învăţat? întrebă Owen şi zâmbi cu viclenie. Doamne! Nimic din ce ar putea pomeni în faţa surorilor lui.

De fapt, era ceva.

— Importanţa familiei.

Se ridică şi veni spre ea.

— Cred că deja ştiai asta.

— Excelenţă, sunt gata de plecare, dar aş mai vrea să spun ceva.

— Să mă aşez, să beau ceva?

— Cum doriţi. Voiam doar să spun că ar trebui să-i respectaţi dorinţa lui Rose.

El îşi puse mâinile în şold.

— Ce dorinţă?

— În privinţa duelului. Ea nu vrea ca acesta să aibă loc.

Muşchii maxilarului lui Owen zvâcniră.

— Cum i-am spus şi lui Rose, e o chestiune de onoare. Îl voi provoca pe conte… dar mă voi strădui să nu-l omor.

— O să ţinteşti spre umărul lui? întrebă Olivia. Ai putea să-l răneşti puţin.

Rose făcu o grimasă.

— De fapt, mă gândeam la genunchi.

Anabelle expiră în semn de frustrare.

— Excelenţă, cred că nu pricepeţi. Rose e îngrijorată că v-aţi putea răni.

— Anabelle, *tu* eşti îngrijorată din pricina mea? Îşi dezveli dinţii într-un surâs batjocoritor.

— Sunt îngrijorată că aţi putea fi dus la Bedlam.[15] El chicoti.

— Dacă surorile mele nu se potolesc, este foarte posibil. Însă lasă-mă să te liniştesc în privinţa lui Winthrope. Chiar ieri personalul lui m-a informat că a căzut la pat din cauza unei boli grave. Oi fi nemilos, dar chiar şi eu îmi dau seama că nu e cinstit să provoci la duel un invalid.

— Aşa că o să amâni duelul până-şi revine?

— *Dacă* îşi revine. Se zvoneşte că are… sifilis.

Anabelle căzu pe gânduri o clipă, iar Rose şi Olivia făcură la fel.

— Ei bine, mi se pare chiar potrivit, zise Olivia într-un sfârşit. Ceea ce credeau cu toţii, desigur, dar nu avuseseră îndrăzneala să zică în gura mare. Dată fiind relaţia ducesei cu contele, probabil că şi pe ea o aştepta aceeaşi soartă. Nu era o exagerare. Poate las impresia că sunt teribil de crudă, continuă Olivia, dar nu sunt chiar fără inimă. Se duse agale la pianul din mijlocul încăperii şi începu să apese la întâmplare clapele. Anabelle, vreau să ştii că te-am iertat… pentru că aproape mi-ai terfelit reputaţia.

Pe Anabelle o cuprinse un val de uşurare. Îi venea greu să respire, darmite să vorbească.

— Îţi mulţumesc. E… mai mult decât îndrăzneam să sper.

Olivia mai atinse clapele. Ieşiră note discordante, lucru surprinzător de la o pianistă aşa desăvârşită ca ea.

— Dacă nu-ţi cer prea mult, aş vrea ceva în schimb.

---

15 Spital din Londra specializat în tratarea bolnavilor mintal, (n.tr).

— Desigur, doar spune-mi.

Avea să facă orice pentru a primi iertarea celor două surori.

— Nu, nu pot. E o dovadă de prea mare egoism din partea mea.

— Nu e. Te rog, vreau să mă revanşez cumva faţă de tine şi de Rose. *Am nevoie* să fac asta.

— Ei bine, speram să mai stai puţin până la balul lui Rose de sâmbătă.

— Dar… dar e peste şase zile.

— Ştiam că-ţi cer prea mult. Numai că sunt atâtea de făcut, şi ne-ar fi plăcut să ne ajuţi. Însă nu-ţi face griji. Tot te iertăm.

Anabelle ştia că era manipulată. Şi că o merita.

— Prea bine, zise ea, lăsând jos valiza. Rămân.

*

Musafirii începură să sosească de joi. Spre încântarea Oliviei, domnul Averill ajunse primul; nici nu descălecase bine, că îl şi întrebase cu îndrăzneală ce părere avea despre folosirea canopelor[16] pentru mumificare. Lord şi Lady Harsby, precum şi Lady Danshire sosiră la scurt timp, urmaţi de mai mulţi prieteni de-ai lui Owen din oraş. Vineri toate cele paisprezece mătuşi îşi făcură apariţia, fiecare mai fermecătoare şi mai graţioasă decât cealaltă. Anabelle era sigură că nu va reuşi niciodată să le deosebească, dar Olivia o ajută şi îi schiţă o hartă în care îi descrise pe larg ce gen de pălării îi plăcea fiecărei femei – se dovedi un instrument indispensabil.

Însă majoritatea invitaţilor la bal aveau să vină din satele şi moşiile învecinate. Olivia o asigură pe Anabelle că balul avea să fie mai puţin sufocant decât cele ţinute în

16 Vas funerar care avea modelat pe capac un cap de om sau de animal şi în care se puneau măruntaiele morţilor, (n.tr.)

oraş. O uşurare, deşi nu avea termen de comparaţie.

Când fusese de acord să stea *până* la bal, nu se gândise că urma să *participe* la el. Dar Olivia putea fi foarte convingătoare.

Toată săptămâna repetaseră dansuri scoţiene vioaie şi cadriluri şi îşi tot aranjaseră părul în diferite stiluri minunate. Rose şi Olivia insistară ca Anabelle să poarte una dintre vechile rochii de bal ale mamei lor. Cu o zi înainte de bal, fetele îi spuseseră că găsiseră din întâmplare rochia verde şi vălurită într-un dulap vechi al mamei lor. Însă, după ce îi cercetă mătasea fără cusur şi liniile la modă ale rochiei, Anabelle avu bănuiala că *cineva* făcuse rochia special pentru ea.

Nu voia să ştie cine putea fi acea persoană.

Olivia şi Rose insistară să se ducă la cumpărături în sat şi cumpărară funde drăguţe şi bonete noi. Rose vorbea tot mai mult în fiecare zi. Anabelle preţuia timpul minunat petrecut cu fetele – cu atât mai mult pentru că ştia că avea să se termine totul curând, în scurt timp urma să se întoarcă la magazinul de croitorie pentru a trudi la rochiile frumoase ale doamnelor privilegiate. Iar unele aveau să poarte, fără îndoială, creaţiile ei în vreme ce ar fi valsat pe ringul sălii de bal cu… Owen.

O lăsase de capul ei. Nu că se purta indiferent faţă de ea. Privirile fierbinţi pe care i le arunca pe după buza paharului de vin sau zâmbetele viclene cu care o surprindea când se afla de partea cealaltă a tablei de şah sugerau că încă simţea ceva pentru ea. Sau mai degrabă că *încă o* dorea.

Era un sentiment destul de diferit faţă de dragostea aia adevărată şi veşnică.

Fiecare cuvânt rece şi prietenos pe care îl rostea era ca un ghimpe în sufletul ei, dar cel puţin o preţuia îndeajuns de mult cât să îi respecte dorinţele. Îşi ţinu promisiunea – şi păstră distanţa faţă de ea.

Când sosi în cele din urmă şi ziua balului, melancolia lui Anabelle nu avea nicio şansă în faţa entuziasmului Oliviei şi al lui Rose. Copleşită şi ea de încântarea lor, aranjă florile şi întinse ghirlande, nedorind să se gândească la faptul că a doua zi avea să îşi ia rămas-bun.

După o discuţie de două ore între patru ochi, Owen şi Charles ieşiră din birou ca doi barbari dintr-o peşteră – obosiţi, răvăşiţi şi uşuraţi. Owen hotărî că Charles putea veni la bal – o concesie pentru că grăjdarul-şef reuşise să o facă pe Rose să vorbească. Pe deasupra, amândoi doreau ca ea să mănânce în continuare. Iar Charles avea să îşi păstreze slujba, atâta timp cât urma să mai existe cineva de faţă la întâlnirile lui cu Rose.

Charles jură pe viaţa lui că el şi Rose nu erau decât prieteni. Relaţia lor aproape de neconceput luase naştere din interesul comun pentru animale – pentru cai în mod special. Când Charles îi spusese că încercase să înveţe să citească, Rose îi adusese cărţi despre floră şi faună. Poate că lui Rose i se aprinseseră călcâiele după el, dar Charles nu fusese conştient de acest lucru. Nu o auzise niciodată vorbind înainte de noaptea în care venise Anabelle.

Dar Rose devenea mai vorbăreaţă cu fiecare zi.

— Charles nu prea le are cu dansul, dar bănuiesc că n-ai nimic împotrivă dacă ne plimbăm un pic prin sala de bal în seara asta, îi zise ea lui Owen.

Charles se făcu alb la faţă, iar Olivia şi Anabelle îşi ţinură răsuflarea.

Owen tăcu preţ de câteva secunde, iar un muşchi al obrazului îi zvâcni puţin.

— Neastâmpărato! O plimbare scurtă cu una dintre mătuşile noastre la mică distanţă în spatele vostru.

Rose radia toată.

— Încă ceva. Owen o ciupi de nas. Primul dans e pentru mine.

Cu ochii sclipind, Rose se aruncă în braţele lui Owen.

— Desigur, zise ea trăgându-şi nasul. Dar să ai grijă să nu calci pe condurii mei cei noi!

La scurt timp după ceai, Anabelle începu să le ajute pe Rose şi pe Olivia cu părul, corsetele şi, în cele din urmă, cu rochiile, care erau splendide.

Rose avea una din mătase albă cu rozete trandafirii. Avea un aer atât de proaspăt şi de minunat, că una dintre mătuşi – care probabil avea nevoie de ochelari noi – se aplecă să miroasă florile de mătase de la umerii lui Rose. În loc să ascundă părul lui Rose de culoarea căpşunii sub o bonetă înzorzonată, Anabelle trecu prin el o fundă roz şi lăsă un şir gros de bucle să i se reverse pe spate.

Olivia purta o rochie din mătase de un albastru-deschis, cu dantelă argintie şi cristale – o combinaţie izbitoare ca lumina lunii care se oglindeşte într-un lac. Anabelle o tachină pe Olivia, spunându-i că, dacă ar fi avut o tolbă şi săgeţi, s-ar fi asemănat cu zeiţa Artemis, la care Olivia îi răspunse că, dacă trebuia să aibă săgeţi, una a lui Cupidon ar fi tare nimerită. Anabelle bănuia că rochia superbă pe care o purta Olivia avea să fie mult mai eficientă decât săgeţile.

În vreme Anabelle ondula câteva şuviţe ce îi atingeau Oliviei umerii goi, îşi dădu seama că masa de seară urma să fie servită în mai puţin de o jumătate de oră şi că trebuia să se îmbrace şi ea.

— Vino, zise Olivia, ducându-se spre dormitorul lui Anabelle. Eu şi Rose o să te ajutăm.

— Nu! Nu trebuie să faceţi nimic, pentru că o să vi se şifoneze rochiile, şi părul vi se va ciufuli.

— Prostii! Olivia întinse rochia lui Anabelle pe pat. Nu vreau să arăt prea bine. Altfel nu mă mai recunoaşte James.

Rose chicoti, iar Anabelle savură momentul. Se părea că fetele o iertaseră cu adevărat.

O senzaţie de ameţeală plăcută o copleşi când îşi trecu degetele peste materialul bogat al rochiei. Nu îşi

închipuise niciodată că avea să poarte ceva atât de minunat. Ei bine, poate că se gândise la asta o dată sau de două ori. Partea cea mai bună era că nu trebuise să şi-o facă singură.

Îşi dădu repede jos rochia de zi, îşi puse o cămăşuţă curată şi îşi rulă ciorapii de mătase pe care îi împrumutase de la Rose. Olivia trase uşor rochia pe capul lui Anabelle ca s-o îmbrace şi, în vreme ce valurile mătăsoase de un verde palid îi fluturau pe la picioare, i se puse un nod în gât. În urmă cu câteva luni, se furişase pe străzile Londrei îmbrăcată ca un băiat, iar în noaptea asta avea să socializeze la balul unui duce, purtând o rochie desăvârşită. Clipi ca să îşi stăvilească lacrimile în timp ce Olivia scotocea prin cele câteva funde şi ace de păr pe care le adusese Anabelle.

— Astea nu sunt bune. O să văd dacă eu şi Rose avem ceva potrivit.

Olivia se întoarse să plece, dar Rose îi puse o mână pe braţ.

— Am o idee. Luă un trandafir alb şi delicat dintr-o vază de pe măsuţa de toaletă şi îl puse în părul lui Anabelle, deasupra urechii stângi. E perfect, zise ea zâmbind.

— Mă simt ca o impostoare, recunoscu Anabelle.

Olivia ridică din umeri.

— Şi eu. Nu sunt eu chiar drăguţă de felul meu, dar acum arăt aşa, mulţumită rochiei făcute de tine.

— Chiar aşa arăţi, da, zise Anabelle chicotind. Hai la cină!

— La cină! ziseră în cor Olivia şi Rose.

Ajunseră în salon, unde Anabelle se strădui să nu se uite fix la Owen. Era tare chipeş în sacoul lui negru, cu jiletcă şi pantaloni. Lavaliera şi cămaşa lui de un alb imaculat contrastau puternic cu faţa lui mângâiată de soare. Deşi Olivia îl certă că nu avea nicio pată de culoare,

Anabelle se gândi că acel aspect sobru i se potrivea ca o mănuşă.

El, Lord Harsby şi domnul Averill făcuseră îndatoritori două sau trei drumuri până în sufragerie – ca să le conducă pe toate mătuşile. Owen se întoarse apoi pentru surorile lui, zâmbindu-i reţinut lui Anabelle. Le şopti ceva Oliviei şi lui Rose în vreme ce le conducea către scaune.

— S-a întâmplat ceva? întrebă Anabelle, luându-l de braţ pe domnul Averill.

— De ce mă întrebi?

— Am o presimţire. Poate că sunt eu mai emoţionată, mărturisi ea.

— Înţeleg, dar n-ai niciun temei. Arăţi minunat, domnişoară Honeycote.

Deşi Anabelle gustă din numeroasele delicatese ce li se puseseră în faţă, nu mâncă decât puţin. Se simţea mică şi agitată să stea la aşa o masă mare şi somptuoasă. Anabelle se întoarse spre Olivia, care era între mătuşa Constance cu pene purpurii şi mătuşa Eustace cu turban azuriu, şi arătă înspre două rânduri de tacâmuri aflate în faţa ei.

— Pentru cine sunt locurile în plus? o întrebă.

Olivia se uită la Owen.

— Pentru cine sunt locurile în plus? repetă ea. Păi, să mă gândesc. Cred că erau pentru…

— Preot şi soţia lui, interveni Owen. Au trimis vorbă că întârzie, dar vor veni la bal.

— Aha, făcu Anabelle.

Mătuşile care se înşirau pe ambele părţi ale mesei încuviinţară din cap, iar multitudinea de pene colorate şi funde care fluturau o făcură să zâmbească, deşi o şi ameţeau puţin. Dar tot se simţea ca o străină. Ca şi cum toată lumea ţinea un secret faţă de ea.

Dar balul avea să ia sfârşit în curând, iar apoi ea urma să-şi facă bagajul şi să se întoarcă la viaţa ei. Deşi ducea un

trai simplu şi plin de greutăţi, era totuşi viaţa *ei.*

După desert, doamnele se revigorară şi se duseră în sala de bal într-un nor de mătăsuri pastelate. Holul enorm se mândrea cu un tavan înalt şi boltit ce părea desprins dintr-o catedrală. Sute de lumânări în cinci candelabre de cristal străluceau aşa puternic, că te lua durerea de ochi dacă le priveai prea mult. De-a lungul unui perete erau trei rânduri de uşi franceze deschise care te îmbiau să ieşi pe terasă. O briză plăcută aducea mirosul grădinii de trandafiri în hol, semn că oraşul şi toate problemele erau la mare depărtare. Un cvartet de coarde cânta uşor în vreme ce doamnele şi domnii, îmbrăcaţi în straiele lor scumpe, începeau să se strângă în sala de bal.

Şi aşa începu seara.

Olivia şi Rose se purtară exemplar, acceptând complimentele cu eleganţă şi făcând fiecare musafir să se simtă bine-venit, fie că era marchiză sau sătean. Dându-şi seama că era cam depăşită de situaţie, Anabelle se retrase în dreptul scaunelor aflate printre cei doisprezece palmieri în ghiveci, în colţul îndepărtat al sălii de bal. Mătuşile se strânseseră ciorchine în partea unde stăteau majoritatea invitaţilor, aşa că Anabelle se ocupa să le aducă limonadă unora şi şampanie celor mai cu spirit de aventură.

Când sosi vremea pentru primul dans, se scuză şi se alătură Oliviei la marginea ringului. Owen o duse pe Rose în mijlocul încăperii, mândru nevoie mare. Când orchestra începu să interpreteze primele măsuri ale unui vals, o învârti pe Rose pe toată lungimea ringului, spre încântarea celor prezenţi.

Vrăjită de graţia şi de alura sa sportivă – şi de dragostea pentru sora lui care îi strălucea în ochi –, Anabelle oftă. Cât tânjea să fie în braţele lui!

Nu era singura.

— Eşti o fetişcană tare îndrăzneaţă, nu?

Vocea înşelător de mieroasă din spatele lui Anabelle îi

ridică părul de pe ceafă. Era a domnişoarei Starling.

Anabelle se uită în dreapta ei, unde cu câteva momente în urmă stătuse Olivia, dar acum o văzu la câţiva metri depărtare, adâncită în conversaţie cu domnul Averill.

— Lady Olivia nu te poate apăra. Părul domnişoarei Starling era de culoarea grâului, iar ochii ei albaştri aruncau săgeţi otrăvite. Era fără putinţă de tăgadă cea mai frumoasă femeie din încăpere. Şi cea mai răzbunătoare. Credeam că m-am făcut înţeleasă că trebuie să stai departe de duce şi de surorile lui. Ai uitat că, dacă încep să şuşotesc, vă distrug şi pe tine, *şi* pe surorile lui Huntford prin simpla asociere?

— Plec dimineaţă şi mă întorc la magazinul de rochii, zise Anabelle cu voce sigură, deşi abia se mai ţinea pe picioare.

— Sunt convinsă c-ai tot felul de visuri romantice cu ducele, domnişoară Honeycote, dar nu te amăgi. Poţi să-ţi cureţi jegul de muncitoare de sub unghii şi să porţi o rochie scumpă, dar nu eşti nimic mai mult decât o croitoreasă. Sau poate chiar o târfă.

Lui Anabelle i se scurse toată frica din ea, făcând loc furiei. În urmă cu câteva săptămâni, ar fi crezut fiecare vorbuliţă scoasă de domnişoara Starling. Şi ea gândise la fel. Dar acum ştia cine era – croitoreasă, şantajistă, fiică, soră, prietenă… şi o femeie îndrăgostită.

— Puteţi avea ce părere doriţi despre mine, dar vă rog ca ura dumneavoastră împotriva mea să nu strice debutul lui Rose în societate. Mă prefac că mă doare capul, mă retrag în camera mea şi mâine iau prima trăsură spre Londra.

— Cât este de nobil. Doamna Starling mimă un căscat. Pleacă până nu voi spune cea mai mare bârfă din oraş: că l-ai sedus pe Huntford în vreme ce trebuia să fii însoţitoarea surorilor lui nevinovate. Pleacă! repetă, de parcă încerca să gonească o insectă enervantă.

Dar chiar atunci se termină primul dans. Owen o duse pe Rose până la Charles. Grăjdarul-şef făcu o plecăciune adâncă, cu ochii plini de uimire şi de mulţumire datorată acestei recunoaşteri publice.

— Bărbatul ăsta mi se pare cunoscut, mormăi domnişoara Starling.

— Charles se ocupă de grajdurile ducelui, zise Anabelle.

— Grăjdarul-şef? El şi Rose trebuie să fi fost… Doamne sfinte, a înnebunit întreaga familie? Una e să te împrieteneşti cu servitorii… Dar în public? Ce ruşine! O împunse pe Anabelle cu cotul. Tare. Pleacă *acum.* Fără îndoială Huntford va veni să mă invite la dans. Ar trebui să-l refuz, dar am o slăbiciune pentru ducii bogaţi.

Anabelle îşi ridică privirea şi văzu că Owen se apropia, într-adevăr. Stomacul o dădea mereu de gol, căci îi tresăltă în vreme ce-i admira zâmbetul larg şi siguranţa de sine. Doar două dintre lucrurile cărora avea să le ducă dorul până când urma să reuşească să şi-l scoată din inimă. După o vreme, durerea avea să devină mai suportabilă.

Dar nu prea curând.

Făcu câţiva paşi înapoi, gândindu-se să se amestece în mulţime.

— Belle.

Ea îngheţă pe moment, încredinţată că nu auzea bine.

— Domnişoară Anabelle Honeycote.

Datorită înălţimii, îşi croi loc cu uşurinţă prin mulţime. Când trecu grăbit pe lângă domnişoara Starling, aceasta căscă gura îngrozită.

Apoi ajunse în faţa lui Anabelle.

— Vino să dansezi cu mine!

Nu era o întrebare, ci o poruncă – şi totuşi, simţea că trebuia să refuze. Un scandal era pe cale să izbucnească. Domnişoara Starling stătea în spatele lui, aruncându-i lui Anabelle priviri otrăvite. Mulţimea icni, captivată de ce se

întâmpla.

Ar fi trebuit să îl refuze politicos sau, chiar mai bine, să părăsească încăperea.

Dar ochii verzi ai lui Owen o implorau. „Vino cu mine!”

Aşa că îl urmă pe ringul de dans, luându-i mâna puternică şi caldă pe care i-o întinsese.

Capitolul 30

În vreme ce Anabelle mergea cu Owen spre centrul sălii de bal, se gândi că ar fi trebuit ca orchestra să cânte deja. Nu interpretase decât două melodii, pentru numele lui Dumnezeu, şi gata, deja făcea pauză.

Apoi observă că singurii oameni de *pe* ring erau ea şi Owen, şi toată populaţia Angliei părea să îi înconjoare.

Pe urmă i se păru că două dintre femeile din primul rând al mulţimii semănau tare mult cu mama ei şi cu Daphne. Nu aveau cum să *fie* chiar mama şi sora ei, căci rochiile pe care le purtau erau mult mai scumpe decât orice aveau ele. De fapt, erau aproape la fel de scumpe ca rochia pe care o purta *ea...*

Doamne sfinte!

— Excelenţă, îi şopti ea printre dinţii încleştaţi, de ce nu am fost înştiinţată că mama şi sora mea vor veni la bal?

— Trebuia să fie o surpriză. Vocea lui era aşa gravă şi blândă, că trebuia să se abţină să nu se topească în braţele lui. Îşi drese glasul. Bună seara tuturor şi multe mulţumiri fiindcă aţi venit să o sărbătorim împreună pe scumpa mea soră, Rose.

Lumea începu să bată civilizat din palme şi să chiuie.

— În ultimii ani, familia noastră a avut parte de o sumedenie de tragedii. Dar în seara asta sărbătorim debutul în societate al surorii mele, şi nu aş putea fi mai

mândru de femeia care a devenit.

Lumea aplaudă politicos în jurul lor.

— Sper că vom putea sărbători şi altceva în seara asta, zise el, întorcându-se spre Anabelle.

Era sigură că ştia ce avea să îi ofere.

Nu putea fi altceva decât slujba de croitoreasă pentru familia ducală. De când ajunseseră, cele paisprezece mătuşi tot insinuaseră că garderoba lor trebuia reîmprospătată. Probabil că Owen dorea să îi ofere o slujbă pe termen lung.

Asta însemna siguranţă financiară pentru familia ei.

Însemna că avea să locuiască alături de Olivia şi de Rose.

Dar mai însemna şi că trebuia să fie lângă Owen fără să îl aibă pentru ea, şi asta era mai mult decât putea îndura.

— Anabelle, ce ai de spus? Doamne! Nu auzise câteva propoziţii, dar nu conta.

— Îmi pare rău, Excelenţă. Nu vreau să fiu croitoreasa Domniei Tale.

Îi luă mâinile între ale lui şi se puse într-un genunchi.

— Nu vreau o croitoreasă. Te vreau *pe tine.* Te rog spune-mi că vei fi soţia mea.

— Soţia ta?

— Da. Te iubesc, Anabelle.

Mulţimea amuţi în asemenea măsură, că se auzea pâlpâitul lumânărilor deasupra lor.

— Eu…

— Femeia asta… Domnişoara Starling îşi făcu loc prin mulţime, şi toate capetele se întoarseră spre ea. Îmi croia rochiile cu câteva luni în urmă, Huntford. *Lucra* pentru câţiva şilingi pe săptămână. Cum te poţi aştepta să fie o ducesă cum se cuvine? Nu e drept să-i ceri aşa ceva.

Rose păşi în faţă.

— Cred că va fi o ducesă pe cinste.

— Şi eu sunt de aceeaşi părere, zise şi Olivia, alăturându-li-se.

Mătuşa Phyllis cu boneta din mătase de culoarea lămâii îşi drese glasul:

— Se întâmplă să îl cunosc pe bunicul domnişoarei Honeycote.

Domnişoara Starling scoase un sunet nedemn de o lady, ce semăna izbitor de mult cu un pufnet. Îşi smuci capul şi zise:

— Bănuiesc că e un fost angajat din personalul dumneavoastră. Poate majordom?

— Deloc. Obrajii mătuşii Phyllis tremurară de indignare. Bunicul domnişoarei Honeycote este vicontele Longden. Este cam demodat, dar are sânge albastru.

Domnişoara Starling se dădu ameţită în spate, de parcă tocmai primise o lovitură în bărbia ei perfectă.

— În calitate de soră şi, respectiv, mamă a lui Anabelle, zise Daphne, cu braţul mamei într-al ei, suntem destul de subiective, însă credem că e *cu siguranţă* făcută să fie ducesă… dacă asta îşi doreşte.

— Tu *ce* vrei, Anabelle? o întrebă Owen, implorând-o din priviri. Vreau să te fac fericită.

— Vreau să fiu cu tine.

— Deci este un…?

Ochii o înţepau destul de tare şi i se pusese un nod în gât, dar reuşi să spună:

— Da. Da. Mă căsătoresc cu tine.

El scoase un strigăt puternic, o luă în braţe şi o învârti sub privirile tuturor.

Orchestra începu să cânte un vals, şi el pluti alături de ea pe ring, ţinând-o mai aproape decât se cădea şi învârtind-o cu entuziasm. Alte cupluri începură să li se alăture, şi ringul se umplu de rochii din mătase şi sacouri de seară făcute la comandă. Owen o trase mai aproape, mirosul lui îmbătător fiind atât de ademenitor, încât

Anabelle abia se abţinu să nu îi lingă gâtul.

— Am ştiut că nu m-ai refuza în faţa atâtor oameni.

Ce om prostuţ.

— Nu declaraţia făcută în public m-a cucerit.

— Nu?

— Nu.

— Am fost de acord să mă căsătoresc cu tine pentru că te iubesc, recunoscu ea.

El o privi, iar în ochi i se citeau căldura şi pasiunea.

— Şi eu te iubesc, Anabelle. La nebunie. Nu în ciuda a ceea ce eşti şi a originii tale, ci datorită acestor lucruri. Nu multe femei – sau bărbaţi – ar fi avut curajul de-a face ceea ce ai făcut tu pentru familia ta.

— Şi eu te iubesc, zise ea. În ciuda titlului şi a averii.

El râse zgomotos, trimiţându-i fiori în tot corpul.

— Dacă nu mă iubeşti pentru că sunt duce, atunci de ce?

Erau o mulţime de motive. Dar ea văzu vulnerabilitatea din ochii lui şi înţelese cât de mult conta pentru Owen răspunsul ei.

— Pentru că ai fost milos cu un infractor de rând. Pentru că îţi iubeşti la nebunie surorile şi mătuşile. Pentru că ai văzut în mine mai mult decât o croitoreasă – mai mult decât am văzut eu însămi.

Owen părea amuzat şi oarecum confuz. Anabelle se mai gândi puţin şi ridică din umeri.

— Eşti ca un pateu: tare şi aspru în exterior, dar cald şi moale în interior. Îmi plac în mod egal ambele părţi.

— Doamne, mi-a fost dor de tine, îi murmură el la ureche şi o conduse departe de cei care dansau, prin uşile care duceau spre terasă. Promite-mi că n-o să mă mai părăseşti niciodată.

Aerul fierbinte al nopţii îi învălui, iar ea îl ademeni cu îndrăzneală de-a lungul curţii, unde se ascunseră după un brebenel stufos. Când nimeni nu îi mai putea vedea, se

îmbrăţişară. Ea se desfătă cu bărbia lui ţepoasă şi cu tăria pieptului său. El gemu când îşi plimbă mâinile peste umerii şi braţele ei goale, peste sâni şi fund, punând stăpânire pe fiecare părticică a trupului ei.

— Sunt aici şi-am să rămân, zise ea. Chiar dacă asta înseamnă că trebuie să fac turbane cu pene pentru toate cele paisprezece mătuşi ale tale.

La o săptămână după bal, Anabelle, mama şi Daph se mutară într-o casă din Leicester Square, pe care Owen o închiriase pentru ele. Desigur, Anabelle avea să locuiască acolo doar până la nunta care urma să fie peste două luni, dar ştiind că Daph şi mama aveau să fie aşa aproape şi fără să ducă lipsă de ceva… Ei bine, dacă exista un dar de nuntă mai potrivit, Anabelle nu şi-l putea închipui.

Mama plânse când traseră în faţa casei vesele din cărămidă roşie.

— E suficient de mare pentru o familie de trei ori cât a noastră! exclamă ea.

Daphne mai că leşină când văzu jardinierele.

— De abia aştept să plantez şofran şi narcise.

— O idee minunată, dar cred că ar trebui să despachetăm mai întâi, o necăji Anabelle.

Petrecură o după-amiază plăcută instalându-se, adăugând o notă personală fiecărei încăperi şi cunoscând personalul pe care Owen îl angajase cu generozitate. Bineînţeles că mama şi Daph aveau fiecare dormitorul ei şi, după ce avea să se mărite Anabelle, urmau să le rămână două camere de oaspeţi. Bucătarul pregăti pentru prima cină o friptură delicioasă la cuptor, iar Daph comentă că, dacă mânca la fel în fiecare seară, nu mai avea să intre în noile rochii.

Situaţia lor mult îmbunătăţită constituia o schimbare majoră faţă de întunericul, boala şi foametea care le copleşiseră cu doar câteva luni în urmă. Şi totuşi, Anabelle nu putea uita ceva din viaţa ei din trecut.

Aşteptă ca mama, Daph şi servitorii proaspăt angajaţi să adoarmă înainte să dea deoparte pătura, să meargă tiptil până în dormitorul ei şi să scotocească prin cufărul vechi. După ce îşi dădu jos cămaşa de noapte, îşi puse cămaşa bărbătească, pantalonii, haina şi pantofii. Odată ce îşi strânse părul sub chipiul din mână şi coborî marginea cât mai jos, se duse la birou, scoase biletul şi pachetul pe care le pregătise mai devreme în acea zi şi le îndesă în buzunar. Frisonul cunoscut de încântare o străbătu prin tot corpul.

Misiunea din această seară era plină de pericole.

Dacă era prinsă, praful avea să se aleagă de reputaţia ei – şi de oamenii pe care îi iubea.

Înghiţi în sec, îşi puse ochelarii pe nas şi se uită la ceas. Sosise vremea.

Încă nu ştia foarte bine casa, motiv pentru care coborî cu prudenţă scările şi ajunse la uşa din spate de lângă o bibliotecă liniştită şi tihnită. Deschise sertarul unei mese de pe hol şi răscoli conţinutul până când avu în mână o cheie rece şi grea. Poate avea noroc şi broasca nu avea să scoată niciun sunet, iar uşa nu urma să scârţâie. Trase adânc aer în piept, băgă cheia în broască şi…

— E foarte târziu să te încumeţi afară.

Vocea gravă şi profundă îi făcu inima să-i sară din piept. Se întoarse.

— Owen! îl certă ea. Ce cauţi aici?

El ieşi din întunericul bibliotecii şi o luă de mâini, împreunându-şi degetele calde cu ale ei.

— Crezi că te lăsam să faci asta singură?

Cu o agilitate de panteră, îi ridică mâinile deasupra capului, o lipi de perete şi începu să îşi frece nasul de gâtul ei.

Îi era greu să gândească, darmite să spună ceva coerent când cu o mână el îi atinse şoldul şi apoi fundul.

— Nu… nu credeam că vei fi de acord.

— Nu-mi place să risti, murmură el. Dar înţeleg că

trebuie să faci asta. Suntem amândoi implicaţi. Suntem împreună în toate.

— Îţi mulţumesc.

— Nu-mi mulţumi încă. Mâna lui coborî mai mult, iar degetele lui o mângâiară cu viclenie prin lâna moale a pantalonilor. Pune-mă la muncă pentru asta.

Anabelle se freca de mâna lui, cu pantalonii umezi şi coapsele tremurând de dorinţă.

— Excelenţă, aţi dori să continuăm discuţia în bibliotecă? îl întrebă ea cu răsuflarea întretăiată.

— E o idee minunată. O trase spre el şi îşi vârî o mână sub cămaşa ei, înjurând când găsi pânza pe care o folosise ca să îşi strângă sânii. Ce-i asta?

— Te pun la muncă, îl tachină ea.

El râse în vreme ce o trăgea în bibliotecă.

— Doamne, ce-mi place să muncesc!

*

A doua zi dimineaţă, vicontesa de Bonneville îşi lua micul dejun în dormitor – cum avea obiceiul –, când majordomul ei tare arătos intră şi îi dădu un pachet mic însoţit de un bilet. Îl citi cu foarte mare interes.

Stimată Lady Bonneville,

Profit de acest prilej pentru a vă spune cu bucurie că, datorită unei schimbări de ordin personal, pot să-mi repar comportamentul îndoielnic din trecut. Veţi găsi cele treizeci de lire, plus dobândă. Îmi cer iertare pentru suferinţa pe care cu siguranţă faptele mele v-au pricinuit-o.

Vă doresc multă fericire alături de iubitul dumneavoastră.

Să nu aveţi nicio grijă: secretul dumneavoastră va rămâne în siguranţă la mine.

Cu respect,
Un cetăţean plin de căinţă

Vicontesa aruncă o privire plină de admiraţie spre fundul majordomului, împături biletul şi îl vârî în valea adâncă dintre sânii ei.

Avusese mereu o slăbiciune pentru finalurile fericite.

Sfârşit